

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

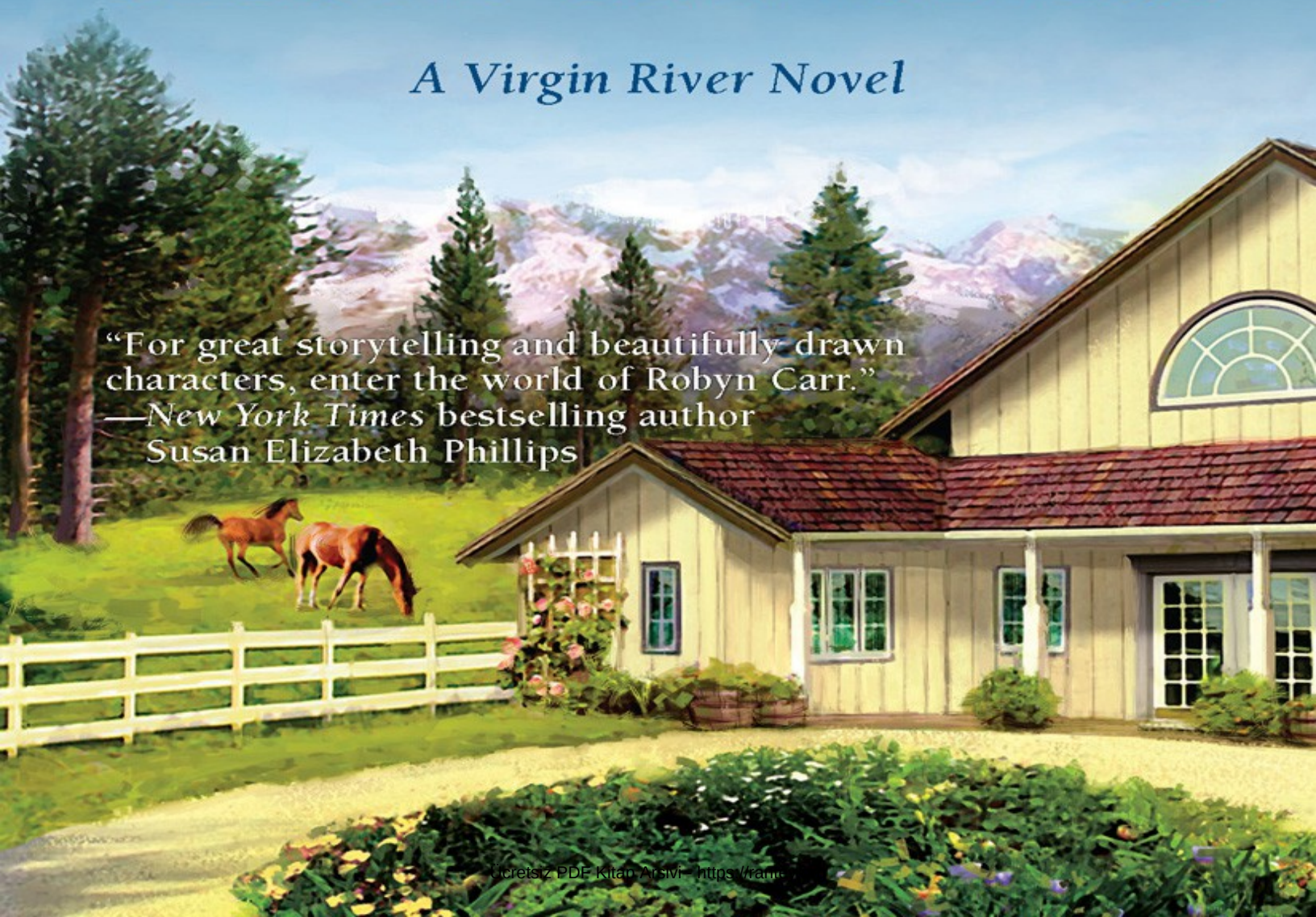
ROBYN CARR

SECOND CHANCE PASS

A Virgin River Novel

“For great storytelling and beautifully drawn characters, enter the world of Robyn Carr.”

—New York Times bestselling author
Susan Elizabeth Phillips

New York Times ve USA TODAY çoksatın yazarı ROBYN CARR'ın romanlarına övgüler

"Virgin River kitapları o kadar etkileyici ki karakterlerle anında bağ kurdum ve daha fazlasını, daha fazlasını istedim."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Debbie Macomber

"Robyn Carr güçlü erkekler, büyüleyici kadınlar ve tekrar tekrar ziyaret etmek isteyeceğiniz bir topluluk yaratıyor. Kim daha fazlasını isteyebilir ki?"

-New York Times çok satan yazarı Sherryl Woods

"Bakir Nehir seksi, gerilimli, duygusal ve tatmin edici. Daha fazlası için sabırsızlanıyorum!"

-New York Times çok satan yazarı Carla Neggers

"Gelecekte çok şey vaat eden bir serinin heyecan verici ilk bölümü."

-New York Times çok satan yazarı Clive Cussler

Amerikan Kütüphane Derneği'nin Booklist'i Virgin River'ı 2007'nin en iyi on aşk romanından biri olarak seçmiştir.

"Jennifer, içsel yolculuğunu seyretmesi harika olan, güzel çizilmiş bir karakter."

Kaçak Metres hakkında -Romantic Times BOOKreviews

"İşte Carr'ın uçaabileceğini kanıtlayan bir yazar."

-Kitap Yorumcusu Mavi Gökyüzü hakkında

"Robyn Carr okuyuculara güçlü ve düşündürücü bir çağdaş kurgu eseri sunuyor."

Vadinin Derinliklerinde üzerine -Midwest Book Review

"Olağanüstü bir hikâye anlatıcısı."
-Library Journal

"Kadınların dostlukları, aşkları ve aileleri hakkında sıcacık,
harika bir kitap. Bayıldım!"
-New York Times çoksatın yazarı Susan Elizabeth Phillips,
Zeytin Sokağındaki Ev üzerine

"Son derece eğlenceli bir roman."
Düğün Partisi üzerine -Midwest Book Review

**New York Times ve USA TODAY çok satan
yazarı ROBYN CARR ve MIRA Books'tan da
temin edilebilir**

Virgin River, Birinci Seri

VİRGİN NEHRİ
BARINAK DAĞI
FISILDAYAN KAYA

Virgin River, Seri İki

SECOND CHANCE PASS
TEMPTATION RIDGE
PARADISE VALLEY

Virgin River, Üçüncü Seri

YASAK ŞELALELER
MELEK TEPEŞİ AY IŞIĞI
YOLU
BAKIR NEHİR NOELİ

Grace Valley Serisi

VADININ
DERİNLİKLERİNDE, DAĞIN
HEMEN ÖTESİNDE
NEHRİN AŞAĞISINDA

Romanlar

ASLA ÇOK GEÇ DEĞİL
KAÇAK METRESİ MAVİ
GÖKYÜZÜ

DÜĞÜN PARTISI
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV*

Çok Yakında
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV
SONOMA'DA BİR YAZ
(mevcut Temmuz 2010)

ROBYN CARR

İKİNCİ ŞANS GEÇİŞİ

Sevgili okuyucu,

Virgin River'a tekrar hoş geldiniz!

Birçoğunuz Virgin River'ın gerçek bir kasabaya dayanıp dayanmadığını sormak için yazdınız, çünkü eğer öyleyse, oraya taşınmak istiyorsunuz! I
Seni kırmak istemem ama o kutuları açsan iyi edersin.
-Kasaba sadece zihnimde yaşıyor.

Second Chance Pass, Temptation Ridge ve Paradise Valley, VIRGIN RIVER serisinin sıradaki üç kitabı. Bazı eski dostlarla yeniden tanışacak ve yeni arkadaşlar edineceksiniz. Bazıları da yeni. Hayatın kendisinde olduğu gibi, bu seri de romantik tatmin hikayeleri, alınan dersler ve bazı zor vedalarla devam ediyor. Mektuplarınızda bana nasıl Virgin River'ın güçlü, yakışıklı, erkeksi erkeklerinden çok keyif aldınız. Kadınların güzelliğine, içsel gücüne ve zekasına hayran kaldınız. Ama benim en çok duyduğum şey Bağlılığın kanun olduğu bir yere olan sevginiz - ve sadece romantik bağlılık değil, kardeşlik bağı Komşuların sadakati, kalıcı bir dostluğun sadakati.

Birçoğunuzun ordu ile bağları olduğunu biliyorum ve Virgin River erkeklerinin savaş zamanlarında ülkelerine hizmet etmiş olmaları karizmalarına büyük katkı sağlamıştır. Bariz cinsel çekiciliklerinin yanı sıra, birçoğunuzun tepki verdiği şey onların sağlam, duygusal özleridir. Bu karakterler hepimizin takdire şayan bulduğu değerleri temsil ediyor. Saygıdeğer.

Virgin River kurgusal bir kasaba olmasına rağmen, herhangi bir kalpte yaratılabilir. Bardağın yarısının dolu olduğu bir yer. insanlar yüklerini omuzlamaktan güç alırlar ve

İnsanların doğru şeyi sadece yapılması gereken doğru şey olduğu için yaptığı zorluklar.

Virgin River'da yaşamak ister misiniz? Sadece gözlerinizi kapatın ve kalbinizi açın.

Robyn Carr

TEŞEKKÜRLER

Kendi ebe danışmanım Pam Glenn'e ve kadın sağlığı hemşiresi pratisyen hekim Sharon Lampert'e tüm uzun konuşmalar, tavsiyeler, okumalar, düzenlemeler ve en önemlisi olağanüstü arkadaşlar oldukları için derin minnettarlığımla özel olarak teşekkür ederim.

Fortuna, California Polis Departmanı'ndan Şef Kris Kitna, yerel detaylar, kolluk kuvvetleri, ateşli silahlar, avcılık ve daha pek çok konuda zengin bir bilgi kaynağı olmuştur. Sürekli sorularımdan asla bıkmadığınız için özel teşekkürler.

Debbie Gustavson, olağanüstü fizyoterapist, rehabilitasyon ve iyileşmedeki fiziksel, duygusal ve psikolojik aşamaları anlamama yardımcı olmak için bana bu kadar zaman ayırdığınız için minnettarım. Hastalarınız çok ama çok Sana sahip olduğum için şanslıyım. Ben de senin gibi bir arkadaşım olduğu için şanslıyım.

Kate Bandy'nin her yeni taslak üzerindeki katkısı olmadan çok şey kaybederdim. Tüm zamanınız, değerli yorumlarınız, sonsuz desteğiniz ve onlarca yıldır beni ayakta tutan dostluğunuz için teşekkür ederim.

Michelle Mazzanti, ilk taslakları okuduğunuz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Her yorumun her zaman yerindeydi ve daha iyi bir kitap yazmama yardımcı olmak için çok önemliydi.

Rebecca (Beki) Keene ve Sokreatrey'e (Ing) özel teşekkürler Cruz, benim iki sevgili internet arkadaşım. Beki alkış alıyor ve Ing karakter isimleri bulma konusunda bir dahi. Karakterleri ve hikayeleri tartıştığımız milyonlarca e-posta aracılığıyla verdiğiniz destek paha biçilemezdi.

Denise ve Jeff Nicholl'a el yazmalarını okuyup yorumladıkları ve harika teşvik ve dostlukları için tekrar teşekkürler.

Yetenekli yazar ve özel dost Colleen Gleason'a, Virgin River serisinin bu kadar çok kopyasını elden sattığı için teşekkür ederim. Tek kişilik bir grup gibisiniz!

Editörüm Valerie Gray'e ve menajerim Liza Dawson'a çok özel ve içten bir teşekkür. Ne muhteşem bir ekip. Her fırsatta gösterdiğiniz özen ve yardımlarınız bu küçük kasabayı ve insanlarını mümkün kıldı. Çok minnettarım.

Bu roman editörüm ve arkadaşım Valerie Gray'e ithaf edilmiştir.

Bağlılığınız ve desteğiniz her şeyi mümkün kıldı.
Özverili çalışmalarınız her şeyi daha iyi hale getirdi.
Sevginiz her şeyi daha tatlı hale getirdi.

İçindekiler

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

Onbirinci

Bölüm Onikinci

Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

On Beş Bölüm On Altı

Bölüm On Yedi Bölüm

On Sekiz

On Dokuzuncu Bölüm

Önsöz

Paul Haggerty, Virgin River'da geçirdiği neredeyse altı ayın ardından nihayet Grants Pass'e dönmüştü ve göğsünde bir türlü dindiremediği bir ağrı vardı. Son altı ay cehennem gibiydi.

Paul sonbaharda Jack Sheridan'ın yeni evinin bitirilmesine yardım etmek için Virgin River'a gitmişti. Şaşırtıcı bir şekilde, Vanessa Rutledge'ın babası ve küçük erkek kardeşi ve kocası Matt ile birlikte Virgin River'da yaşadığını keşfetti, Irak'ta görev yaptı. Matt'in bebeğine hamileydi ve her zamankinden daha güzel görünüyordu. Onu görmek Paul'e yıllar önce Vanessa'yı ilk gördüğünden beri ona karşı duyduğu ciddi "şeyi" hatırlatmıştı. Ama onun en iyi arkadaşı evlendiği kişiydi. Sonra hayat hızla ileri sarıldı.

Bebek doğmadan hemen önce Matt'le bir video konferans yaptılar. Altı ay sonra birbirlerini ilk kez görecekleri için bu görüşme daha çok Matt ve Vanni içindi. Sonra diğer herkes hızlıca bir merhaba dedi ve sıra Paul'e geldiğinde Matt ona, "Burada bir sorun çıkarsa Vanni'ye göz kulak ol," dedi.

Daha yanlış gidemezdi. Matt Aralık ayının ilk haftasında Bağdat'ta bir patlamada ölmüştü. Korkunç bir dönemdi ve Vanni, Paul'den bebek doğana kadar, yani iki ay daha kalmasını istemişti. Tabii ki kabul etti ve tüm bu süre boyunca Vanni'nin ona yaslanabilmesi için kendini toparladı. Ama durumun gerginliği, Vanni'ye duyduğu gizli aşk ve en iyi arkadaşı için duyduğu keder onu yiyip bitirmişti.

Eve, Grants Pass'e dönmenin acısını hafifleteceğini ya da en azından dikkatini dağıtacağını düşündü ama bunun yerine baskı artmaya devam etti. İnşaat ekibinden bazılarıyla içki içtiği ve acı verici bir şekilde yüklendiği bir gece, kırılan kalbine sadece sefil bir baş ağrısı ekledi. Kendini bir ölü bir adam, günler boyunca sürünüyor, uykusuz geceler boyunca savruluyor.

Üzerinde fazla düşünmeden, birkaç kez birlikte olduğu bir kadını aradı. Terri'yi. Yaşadığı drama kendini kaptırmamış birinin dikkatini dağıtmasına ihtiyacı vardı. Terri'yi nitelikli kılan şey, arkadaşlıklarının kolaydı; bağlanma yoktu, beklenti yoktu. Ayrıca, onu güldürürdü. Paul'ün otuz altı yaşına karşılık o yirmi dokuz yaşında, hoş bir genç kadındı. Terri birkaç yıldır birlikte olduğu tek kadındı ve onunla altı aydır konuşmamıştı. Bu ona bir şeyler anlatmalıydı ama dikkat etmemişti.

Konuşmaya şöyle başladı: "Selam Terri. Uzun zaman oldu." Onu yemeğe davet etti ama önce bir ilişkisi olmadığını teyit etti - hayatını zorlaştırmak istemiyordu.

O da buna güldü. "Keşke," dedi. "Erkek arkadaşım yok Paul. Aslında son birkaç aydır neredeyse hiç dışarı çıkmadım. Sessiz ve sakin bir yere gidelim, arayı kapatalım." Bu tam da beklediği yanıtı ve çok minnettardı.

Paul onun zilini çaldı ve kadın dairesinin kapısına geldiğinde onun ne kadar güzel olduğunu unuttuğunu fark etti. Küçük boylu, omuz hizasında koyu kahverengi saçları ve iri gözleriyle, bir yıl önce ilk kez dikkatini çeken parlak, seksi gülümsemesini ona gösterdi. O vahşi kahkahasını attı ve kollarını onun boynuna doladı. "Tanrım, seni görmek harika! Mazeretini duymak için sabırsızlanıyorum. aylardır ortadan kayboluyor!"

"Hey, Rosa'yı hatırlıyor musun? Duvardaki Meksika mekanını? Oraya gitmeye ne dersin?"

"Bayıldım," dedi.

Paul onları restorana götürürken gözlerini dikmiş, çenesi kilitlenmişti. Parmaklarıyla arabanın Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi, diye düşündü. Kapıdan içeri girdiklerinde Terri karanlık, köşedeki bir kabini işaret ederek, "Şurada," dedi. Oturduklarında da, "Pek konuşkan biri değilsin Paul, ama bir şeylerin ters gittiği çok açık" dedi.

"California'dan şehre yeni döndüm. Her şeyin biraz gerisinde kaldım."

Başını sallıyordu. "Hayır, bundan daha fazlası var. Üzgün ve gerginsin, bir şey söylemeyecektim ama sanki uyumuyormuşsun gibi koyu halkaların var. Uzun zamandır seni görmediğim ya da senden haber almadığım için yaptığım bir şey olmadığını biliyorum. Hapisten yeni çıkmış gibi davranıyorsun. Devam et, iyi bir dinleyiciyimdir."

Hepsi bu kadardı. Kendisine bir bira, Terri'ye de bir kadeh şarap ısmarladı ve içini döktü. En iyi arkadaşı öldü. En iyi arkadaşının karısı hamile. Etrafta dolanıp, onu ayakta tutmak için elinden geleni yapıyordu.

"Aman Tanrım," dedi başını sallayarak. "Beni arayabilirdin, biliyorsun. Yani, bir şey yaşarken Korkunç ve konuşacak kimsenin olmaması işleri çok daha kötü hale getirebilir."

"Şu anda sana yüklenen bir pislik gibi hissediyorum," dedi. "Kendine sakla. Ben bir kızım, kızlar trajedileri hakkında konuşur ve kalp ağrıları. Ve eğer bunu dışarı çıkarmazsanız, içinizde bir delik açacaktır."

"İşte böyle bir his," diye itiraf etti Paul. "Sanki asit yutmuşum gibi. Matt ve ben ortaokulda çok iyi arkadaş olduk. Benim iki erkek kardeşim var ama Matt tek çocuktu, bu yüzden benim evimde kendi evinden daha fazla zaman geçirirdi. Deniz Piyadeleri'nde birlikte görev yaptık - ben yedeklere giderken o aktif olarak kaldı. Sanırım annem ve babam da Matt'in ölümünden çok etkilendi."

benim gibi ölmüş. Ama karısı... Ah, Terri. Daha önce hiç çok acı verici bir şey. İşte buradaydı, ilk çocuklarını doğurmak üzereydi ve zayıf düşüp kuruyana kadar ağlayacaktı. Tüm ben yapabildiği tek şey ona sarılmaktı. Ama geceleri evdeki tek ses Vanni'nin yatakta hıçkıra hıçkıra ağlaması olduğunda durum daha da kötüydü."

Terri onun eline uzandı. "Paul..."

Konuşurken onun elini tuttu. "Bebek doğduğunda beni yanında istedi. Çünkü Matt olamazdı, sanırım. O bebeğin doğduğunu görmek hayatımda yaptığım en kötü ve en iyi şeydi. Matt'in bebeğini kucağıma almak beni çok gururlandırdı."

Gözlerini kaçırdı ve gözlerini kırpıştırarak duygularını geri verdi. "Onun üzerine

Mezar taşına Matt Rutledge'ı koydular, sevgili kocası, babası, kardeşi, oğlu, arkadaşı. O kardeş kısmı benim içindi, bizim içindi, silah arkadaşları içindi. O gitmiş gibi hissetmiyorum. Ama o gitti ve ben bunun üstesinden gelemiyorum. Ve eğer ben böyle hissediyorsam Vanni de paramparça olmuştur."

Tam o sırada yemek geldi ama fazla bir şey yemediler. Paul bir bira daha içti ve ona Matt'le birlikte büyüdüklerini, futbol oynadıklarını, ailelerinin arabalarını çok hızlı sürdüklerini, kızları tavlamaaya çalıştıklarını ama pek başarılı olamadıklarını, iki yıllık üniversiteden sonra orduya yazıldıklarını ve Matt'in ailesinin kesinlikle, tamamen, kozmik olarak çıldırdığını anlattı. "Benim ailem mutlu değildi ama Matt'in ailesi aklını kaçırmıştı. Matt'in annesi Matt'i benim ikna ettiğime inanıyordu ama gerçek şu ki Matt bunu istiyordu. Nokta. Onun yalnız gitmesini istemediğim için kabul ettim. Ya da belki de yalnız kalmak istemedim. Onsuz arkada. Annem bizim etle tırnak gibi olduğumuzu söylerdi."

Tabakları ellerinden alındı ve Paul anılarını anlatmaya devam ederken kahve içtiler. Çok geçmeden birkaç saattir o köşedeki kabindeydiler.

"Hiç bu kadar yakınımda birini kaybetmemiştim," dedi Terri, gözleri parlayarak. "Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Beni aramalıydın Paul. Bu yükü tek

başına, desteksiz omuzlamamalıydın."

Onun elini sıktı. "Seni aradığım da, tüm bunları senin üzerine yıkmak gibi bir niyetim yoktu. En azından Bilinçli olarak. Bir süreliğine aklımı başımdan alacağını düşünmüştüm. Ama olayın ortasında olmayan biriyle konuşmak yardımcı oluyor," dedi. "Virgin River'daki herkes o kadar perişan halde ki -Vanni, babası, küçük kardeşi. bir saniyeliğine gardımı indirdim. Kendi ailemin yanında bile -Matt'in adı geçtiği anda annem ağlamaya başlıyor."

"Patlayacakmış gibi hissediyor olmalısın," dedi. "Ne isterdim biliyor musun?" Paul dedi ki. "Bunun delilik olduğunu biliyorum."

Keşke yanında ben de olsaydım. Keşke onun yerine ben olsaydım."

Başını sallıyordu. "Hayır. Tanrım, hayır."

"Onun bir ailesi var. Onlarla birlikte olmalı. Onun nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok - sadakati bir üst seviyeye taşıdı. Matt'e her zaman güvenebilirdim."

"O da sana güveniyordu. Senden karısına göz kulak olmanı istedi..."

"Sormasına gerek yoktu."

"Paul, Matt'in senin için yapacağını sen onun için yaptın."

Paul, birkaç kez birlikte olduğu, birkaç kez de karşılıklı anlaşarak "ayrıcalıklı arkadaş" statüsünde yattığı bu kadının kendisine bu derece rahatlık ve anlayış getirebildiğini fark ederek birkaç dakika düşündü. "Sana borçluyum, Terri," dedi. "Bu konuda biriyle konuşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

Gülümsedi. "Erkekler," dedi başını sallayarak. "Tüm bu metanet midenizi mahveder. Ve genellikle de migren."

Neredeyse insan gibi hissederek ona sıırıttı. "Hiç migrenim olmamıştı ama sanırım baş ağrım hafifliyor. Bir süredir ilk defa."

"Etrafına bak," dedi. "Burada sadece bir çift daha var ve onlar da yemek yiyor. Onlar yemeden gidelim buradan."

sandalyeleri masaların üzerine ters koymaya ve yerleri paspaslamaya başlayın."

"Evet," diye kabul etti. "Seni yeterince zorladım. Ve teşekkürler. Dinlediğin için."

Adam onu merdivenlerden ikinci kattaki dairesine çıkardığında, kadın döndü ve "İçeri gelmek ister misin?" diye sordu.

Hemen başını salladı. Terri bu gece onun için çok şey yapmıştı, sadece içini dökebileceği bir yer vermişti. Bundan faydalanmak istemiyordu. "Hiç sanmıyorum. Ama Teşekkürler."

Ona gülümsedi. Elini çekerek onu dairenin içine doğru çekti. "Yapmasam daha iyi," dedi tekrar, ama daha yumuşak bir sesle. Ve kapı kapandığında, ellerinin onun belinde, ağzının onun ağzını aradığını fark etti. Ve tıpkı onunla son kez birlikte olduğunda olduğu gibi, ona ulaşmak için parmak uçlarında yükseliyor, kollarıyla boynunu çevreliyordu, Ona doğru eğilerek.

"Hayır," dedi onun ağzına karşı. "Berbat durumdayım. Bana hayır de."

Ona doğru bastırarak dudaklarını ayırdı. "Bunu yapmaktan nefret ederim."

Ve o gitmişti. Beyni donmuştu. Ne muhakeme gücü ne de iradesi vardı. Sadece ham ihtiyaç, acı ve minnettarlık vardı. Aylardır bu kadar yüksüz hissetmemiştir.

Ve bu ağır yükü uzun süre taşımaktan dolayı zayıf düşmüştü. Bir dakika bile geçmeden Terri'yi kanepeye yatırdı, onu öptü, ona dokundu, evet, evet, evet, evet dediğini duydu.

Elini kadının örme gömleğinin altına sokmadan önce bir an için aklı başına gelmişti. "Terri, bu iyi bir fikir değil... Seni bunun için çağırmadım... Bunu planlamamıştım..."

"Ben de özlemedim," diye fısıldadı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Tanrım, seni özledim."

Paul'un beyni bir yürüyüşe çıktı. Sadece fiziksel hisleri vardı. Adam sert, kadın yumuşaktı. Adam çaresizdi, kadın ateşli ve istekliydi ve Paul'ün altında kadın da Paul'ün hissettiği kadar muhtaç görünüyordu.

Çıplak göğsünü avuçlarının arasına alarak ona doğru ilerledi. Dili boynu boyunca yalayarak ilerliyordu. Elleri önce kemerinin tokasında, sonra fermuarındaydı; kız kıvranıp inlerken elleri elbiselerini çekiştiriyordu. Dudakları göğüs ucundaydı; eli ona sarıldı ve neredeyse kendini kaybediyordu. Elini cebine attı, cüzdanından eski bir prezervatif çıkardı ve boğuk, çaresiz bir fısıltıyla sordu: "Sen senin tarafını koruyor mu?"

"Hap, hatırladın mı?" diye yanıtladı nefes nefese. "Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım."

Paul nabzının hafifçe yavaşladığını hissetti. Paul'ün içindeki centilmen, kızın asılı kalmadığından emin olmalıydı, bu yüzden bir an durdu, dudakları kızın göğsünü çekiştirirken parmağını kızın tam ortasındaki erojen düğüm boyunca kaydırды ve kızın iç çekişleri neredeyse çığlıklara dönüştüğünde, içine girdi, kalçalarını pompaladı, zevkin kalçalarını kendisine kilitlemesini ve nefesini kesmesini bekledi ve aylarca süren sefaletin içinden dökülmesine izin verdi.

Nefes nefese kalıp soluk almaya çalışırken hissettiği ilk şey ezici bir rahatlamaydı. Temel, ilkel, fiziksel bir rahatlama, bir narkotik kadar güçlü. Hissettiği bir sonraki şey ise pişmanlıktı. Bunu yapmamalıydı. Aralarında bir anlaşma olmasına rağmen, onun kendisine değer verdiğini hissedebiliyordu. Yoksa neden onu bu kadar hassasiyetle dinlesin, içine çeksin ve bu karşılaşmayı hoş karşılasındı ki?

Ama o başka birini seviyordu.

Haggerty, sen beyinsiz bir aptalsın! diye düşündü kendi kendine.

Ama elini kızın şakağındaki saçlara götürdü ve Yavaşça dünyaya geri dönerken ve gözleri açılırken kulağının üzerinden geri fırçaladı. "İyi misin?" diye sordu.

Başını salladı ve gülümsedi. "Tanrım, seni çok özledim."

Onun dudaklarını nazikçe öptü. "Bunun olmasına izin vermemeliydim. Çok berbat durumdayım. Ama teşekkür

ederim."

Bir avucunu onun yanağına koydu. "Benim için zevkti," dedi usulca, gülümseyerek.

Ağırlığını ondan uzak tuttu ve kendini aptal ve suçlu hissetmesine rağmen ona gülümsemeyi başardı. Aradan hatırı sayılır bir süre geçtikten sonra, "Üzgünüm ama yapamam," dedi.
kal. Gitsem iyi olacak."

"Biliyorum. Ama belki de beni tekrar aramadan önce altı ay geçmeyecek."

"Olmayacak," dedi. Onu tekrar arayacak, bir şeyler içmeye götürecek ve iyimser olmak için hiçbir nedeni olmamasına rağmen kalbinin başka bir yere bağlı olduğunu açıklamaya çalışacaktı. Ve durum böyle olduğu sürece Terri'yle yakınlaşması yanlıştı. O iyi bir insandı. O daha iyisini hak ediyordu.

Bir

Vanessa Rutledge kocasının mezarının önünde durmuş, Mart ayının keskin esintisine karşı ceketini sıkıca üzerine çekmiş, kızıl saçları rüzgârda dalgalanıyordu. "Bunun tuhaf bir istek gibi görüneceğini biliyorum ama başka kimden isteyeceğimi bilemiyorum. Matt, seni sevdiğimi, her zaman seveceğimi, oğlunun gözlerinde her gün seni gördüğümü biliyorsun. Ama, Sevgilim, yeniden aşık olacağım ve senin onayına ihtiyacım var. Eğer buna sahipsem, geleceğim olacak adamı biraz dürtmeni istiyorum. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyle. Lütfen mi? Ondan çok daha fazlası olduğunu bilmesini sağla-

"Vanessa!"

Babası evin arkasındaki güvertede durmuş, bebeği kendinden uzak tutuyordu. elbisesine kaka yaptı. Gitme vakti geçmişti. Küçük Matt altı hafta önce doğmuştu ve bu sabah ikisi de doğumundan sonraki ilk kontrolleri için Mel Sheridan'a gidiyorlardı. Babası, emekli general Walt Booth, Vanessa muayene olurken bebeğe göz kulak olabilmek için şoförlük yapıyordu.

"Geliyorum baba!" diye seslendi. Tekrar mezara baktı. "Bu konuda daha sonra gerçek bir konuşma yapacağız," dedi.

mezar taşına. O yöne doğru uzun bir öpücük gönderdi ve küçük tepeden aşağıya, ahırın yanından geçip eve doğru aceleyle yürüdü.

Vanessa'nın kendini bulmayı umduğu son yer, altı yüz nüfuslu küçük bir dağ kasabasıydı. Babası Ordudan emekli olmadan birkaç yıl önce bu mülkü seçmiş ve Matt'le birlikte mülke bir göz atmışlardı. Matt düştü

hemen aşık olmuştu. "Gittiğimde," demişti, "beni şu küçük tepeye, şu ağacın altına dakin."

"Kes şunu!" diye gülerek kolunu tokatladı, ikisi de sözlerinin ne kadar kehanete dayalı olduğunu fark etmemişti.

Matt'le tanışmadan yıllar önce, Vanni kendini güçlü bir haber sunucusu olarak hayal etmişti; iletişim diplomasını kullanarak. Haftada seksen saatlik bir kariyer yoluna girmeden önce bir yılını ayırmaya karar verdi ve bir hevesle uçuş görevlisi olarak çalışmaya başladı. Bir yıl beş yıla dönüştü çünkü işi, seyahati ve insanları seviyordu. Matt Irak'a gittiğinde hâlâ havayolu şirketinde çalışıyordu. Bu onun yalnızlığı ve ilerleyen Hamilelik onu Virgin River'a göndermişti. Bunun geçici olacağını düşünmüştü, bebeği doğuracaktı, kocasının savaştan dönmesini bekleyecek ve onunla birlikte bir sonraki görevine geçecekti. Matt bunun yerine buraya, üzerinde ağaç olan o küçük tepeye getirilmişti.

Artık eskisi kadar ağlamıyordu ama onu özlüyordu; kahkahaları, uzun gece sohbetlerini özlüyordu. Özledi Birinin onu tutması, ona fısıldaması.

Walt bebek bezi çantasını omzuna asmış, arabaya doğru gidiyordu. "Vanessa, çok fazla zaman harcıyorsun O mezarla konuşmak. Onu başka bir yere koymalıydık. Gözden uzak bir yere."

"Ah, canım," dedi, meraklı bir kaşını kaldırarak, ağzının kenarı seğirerek. "Matt onu rahatsız ettiğimden yakınmıyor, değil mi?"

"Hiç komik değil," dedi.

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedi babasına, bebeği araba koltuğuna oturtmak için ondan alırken. "Kara kara düşünmüyorum. Matt'ten başka kimsenin duymaması gereken bazı şeyler var. Ve tanrım, o çok becerikli..."

"Vanessa! Tanrı aşkına!" Bir nefes aldı. "Kız arkadaşına ihtiyacın var."

Kadın ona güldü. "Benim bir sürü kız arkadaşım var." Uçuş günlerinden kalma bir sürü kız arkadaşı vardı ve

Yakınlarda oturmuyorlardı ama ziyaret ve iletişim konusunda harikaydılar, ona Matt'ten, kederden, sonra bebekten ve iyileşmeden bahsetmesi için her fırsatı veriyorlardı. "Nikki'nin hafta sonu için geleceğini bilmek seni mutlu edecek," dedi. "Bir kız arkadaş."

Walt kendini sürücü koltuğuna attı. "Son zamanlarda Nikki'yi çok görüyoruz. Ya yeni bebekten uzak duramıyor ya da onunla işler pek iyi gitmiyor ve o... o..." Walt bir türlü bitiremedi.

"Bebekten uzak kalamıyor ve hayır, Craig'le işler iyi gitmiyor. Bir ayrılık kokusu alıyorum," dedi Vanessa.

Walt homurdanarak, "Ondan hiç hoşlanmadım," dedi.

"Kimse onu sevmiyor. O bir pislik," dedi Vanni. Kendi iyiliği için fazla tatlı olan en iyi arkadaşı bir koca ve çocuklar istiyordu ama bunun yerine yıllar önce bitmiş olan bir yatılı anlaşmaya saplanıp kalmış ve onu neredeyse Vanni kadar yalnız bırakmıştı.

Vanni'nin uçuş görevlileri dışında başka arkadaşları da vardı. Kasabadaki bazı kadınlarla yakınlaşmaya başlamıştı - ebesi Mel Sheridan; kasabadaki tek bar ve ızgarada kocasıyla birlikte çalışan Paige; Mel'in baldızı Brie. Yine de sadece Matt'in anlayabileceği bazı şeyler vardı.

Virgin River gibi doktor muayenehanesinin sadece Çarşamba günleri randevu verdiği bir yerde yaşıyorsanız, etrafta hiç bekleme olmayacağına dair oldukça iyi bir bahse girebilirsiniz. Elbette, Mel kapının hemen içindeki resepsiyon alanında durmuş onların gelmesini bekliyordu. Onlar içeri girdiğinde yüzü sevinçle aydınlandı ve hemen bebeği. "Ooooh, gel buraya," diye şarkı söyledi. "Dur sana bir bakayım!" Onu tartar gibi kaldırdı. Sonra onu kucakladı. "İyi görünüyor, Vanni. Göğsü güzelleşiyor ve şişmanlıyor." Walt'a baktı. "Büyükbabam nasıl?"

Walt, "Büyükbabanın biraz daha uyumaya ihtiyacı var," diye homurdandı.

Vanessa yüzünü buruşturdu. "Kalkması için hiçbir neden yok. Bebeği emzirmeme kesinlikle yardım edemez."

"Uyandım, hepsi bu. Ve eğer ben ayaktaysam ve Vanni de ayaktaysa, bir şeye ihtiyacı olup olmadığına da bakabilirim."

Mel ona gülümsedi. "Bu iyi bir büyükbaba," dedi. "Sen farkına bile varmadan gece boyunca uyuyacak."

"David ne zaman gece boyunca uyudu?" Vanni, Mel'in bir yaşındaki çocuğuna sordu.

"İlk kez mi yoksa son kez mi?" Mel sordu. "Bunu sormak istemeyebilirsin - bizim evde uyku sorunları var. Ve şimdi Jack onun bizimle yatmasına izin veriyor. Tavsiyemi dinle, sakın buna başlama!"

Vanessa Mel'in büyüyen karnına baktı. David bir yaşını yeni doldurmuştu ve ikinci bebekleri Mayıs ayında doğacaktı. "Umarım gerçekten büyük bir yatağın vardır," dedi.

"Jack'i dışarı attığımda bir sürü oda olacak. Hadi, önce Mattie'ye bakalım ve onun iğneler." Mel bebeği muayene odasına götürürken Vanessa da arkasından geliyordu.

Mel, küçük Matt'i Vanessa'nın yatak odasında dünyaya getirmiş ve aralarındaki bağ derinleşip güçlenmişti. Bu çok uzun sürmedi.

Bebeğin kilosunun iyi ve sağlığının yerinde olduğunu tespit etmek uzun sürdü. "Sen önlük giyerken ben de onu Walt'a götüreceğim, ne dersin?"

"Teşekkürler," dedi Vanni.

Birkaç dakika sonra Mel geri döndü. "Baban bebeği bir fincan kahve içmek için Jack'e götürdü. Ve biraz da erkek erkeğe takılalım diye sanırım."

Vanni muayene masasındaki yerini almıştı ve Mel kalbini ve tansiyonunu kontrol ettikten sonra pelvis muayenesi için pozisyon almasını sağladı. "Her şey harika görünüyor. Harika bir doğum yaptın Vanni, formun mükemmel. Hem de ne çabuk kilo vermişsin. Emzirmek bir mucize değil mi?"

"Henüz eski kotuma dönmedim."

"Eminim yaklaşmışsındır. Hadi, otur," dedi Mel, elini uzatarak. "Konuşmamız gereken bir şey var mı?"

"Pek çok şey. Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

"Her zaman sorabilirsin," dedi Mel çizelgeye yazarken.

"Biliyorum ki Jack'le evlenmeden önce dul..."

Mel yazmayı bıraktı. Çizelgeyi kapattı ve sempatik bir gülümsemeye Vanni'ye baktı. "Ben de bu konuşmayı bekliyordum," dedi.

"Ne kadar sürdü?" Vanni sordu ve Mel onun neyi kastettiğini çok iyi anladı.

"Jack'le kocamın ölümünden dokuz ay sonra tanıştım. Altı ay sonra da onunla evlendim. Kasabanın tarihçisine ve dedikoducularına danışsanız, o sırada en az üç aylık hamile olduğumu öğrenirsiniz. Dört aya yakın."

"Kasaba tarihçimiz mi var?"

"Yaklaşık altı yüz tane," dedi Mel gülerek. "Eğer gizli tutmak istediğiniz bir şey varsa, başka bir kasabaya taşınmayı düşünmelisiniz."

"Matt öleli sadece birkaç ay oldu ama Neredeyse bir yıl... Mel, iş gezisinde değildi. Savaşta idi, irtibatımız yoktu. Onunla toplam üç kez konuştum, yüzünü bir kez canlı video kamerada gördüm. Mektuplar kısa ve seyrekti. O zamandan beri çok uzun zaman geçti."

Mel, Vanni'nin dizine dokundu. "Bu konuda kesin bir kural yok Vanessa. Okuduğum her şey, ki dullukla ilgili çok şey okudum, insanların eşlerini kaybettikten kısa bir süre sonra yeni ilişkilere girmelerinin evliliklerinde mutlu olduklarını gösterdiğini söylüyor. Evli olmak iyi bir şeydi. onlar için bir deneyim." Gülümsedi.

"Matt geçen Mayıs ayında Irak'a gittiğinde hamile olduğumdan bile emin değildim. Başka bir evlilik düşünmüyorum elbette," dedi Vanni. "Ama şunu düşünüyorum: Sonsuza kadar yalnız kalmak istemiyorum."

"Elbette sonsuza kadar yalnız kalmamalısın. Daha yaşayacak çok hayatın var."

Vanni gülümsedi. "Doğum kontrolü hakkında düşünmeli miyim?"

"Bunu konuşabiliriz. Ebeniz kadar hazırlıksız olmak istemezsiniz. Özellikle de bakmanız gereken bir bebek varken. İnanın bana." Derin bir nefes aldı ve elini koca göbeğinin üzerinde gezdirdi. "İleriye düşünmeme izin vermiyordum! Kız kardeşimin 'Yeniden evlenen ve mutlu olan dul kadınlar tanıyorum' dediğini hatırlıyorum. Neredeyse kafasını koparacaktım. Dehşete düşmüştüm. Hayatın devam edebileceği konusunda hiç umutlu değildim."

Vanni, "Senin için devam ettiği kesin," dedi.

"Vay canına. Buraya kesinlikle yalnız ve sefil günlerimi yaşamaya kararlı olarak geldim, ama o lanet Jack-he Beni tuzağa düşürdü. Sanırım onunla tanıştığım anda ona aşık oldum ama buna karşı koydum. Sanki hayatıma devam edersem kocamın hatırasına sadakatsizlik etmiş olacaktım gibi, ki bu çok saçmaydı. Benim öyle bir kocam vardı ki

Hayatımda aşk olmasını istedim ve eminim sen de istedin."

"Bir adamı birkaç şey konuşmadan savaşa göndermezsin. Ailem bana bunu öğretti. Tom ve benim, generalin bir felakete doğru gittiğini anlamamızın ilk yollarından biri Olası görevlendirme, evrak işlerinin ortaya çıkmasıydı. Vasiyetler, vakıflar, vesaire. Sadece ona bir şey olması ihtimaline karşı değil, ya o ormanda ya da çölde bir savaş bölgesindeyse ve anneme bir şey olursa?" Biraz hüzünle gülümsedi. "Matt en kötü senaryo üzerinde durmadı ama hızlı ve açık konuştu. Benim üzülecek bir tip olmadığımı ve üzülsürsem beni hayal kırıklığına uğratacağını söyledi. Birkaç isteği vardı - nereye gömülmek istediği, en sevdiği kişisel eşyalarının ne yapılacağı, özellikle çocuklarımız olursa ailesinin düzenli olarak ziyaret edilmesini sağlamak. Ve eğer bir

İyi bir adam yüzünü gösterdi, tereddüt etmemeliydim." Bir nefes aldı. "Ondan isteklerim neredeyse aynıydı." Doğruldu. "Matt'in yarısı kadar harika başka bir adamla karşılaşacak kadar şanslı olursam, hazır olmalıyım."

"Kesinlikle. Küçük Virgin River'da bile imkansız değil. Tüm bunları düşünürken sana güvenilir bir şey bulalım. Bu sırada alabileceğin bir hap mı istiyorsun?

Emziriyor musun? Size bir diyafram veya RiA takabilir miyim?
Bu seçenekleri hiç düşündünüz mü?"

Vanni minnetle gülümsedi. Tabii ki bunu düşünmüştü.
"Evet. RiA lütfen."

"Hadi modellerin üzerinden geçelim," dedi Mel. Sonra da gülümsedi. "Bu arada, hepiniz cinsel ilişki için hazırsınız. Eğer bulursanız..."

Vanni güldü. "Teşekkürler," dedi.

"İyi bir muhakeme yeteneğin var. Prezervatif kullandığınızdan emin olun. Herhangi bir şeyin bulaşmasını istemeyiz-"

"İyi bir muhakeme yeteneğim var," diye tekrarladı Vanni.
"Ve son derece iyi bir zevkim var."

Vanessa'nın aklında bir adam vardı, kendini Matt'ten yardım ve lütfet dilerken bulmasının nedeni oydu. Matt'in en iyi arkadaşı; onun en iyi arkadaşı. Paul.

Virgin River'da aylarını geçirdi, destek verdi ve Noel'i anne babasından, kardeşlerinden ve onların ailelerinden uzakta geçirerek onu teselli ediyordu. Matt hakkında konuşarak çok zaman geçirdiler; Matt için ağladılar, saatlerce süren duygusal hatırlamaların içinde kayboldular. Paul'ün gücü olmasaydı, en kötü anları asla atlatamazdı. Paul onun kayasıydı.

Paul'le ilişkisi çok daha eskilere dayanıyordu elbette. Matt'in ölümü yüzünden arkadaş olmuş değillerdi. Aslında, uzun zaman önce Matt'le tanıştığı o gece, gözüne ilk çarpan odanın karşısındaki Paul olmuştu. O kadar uzun boylu, bacakları o kadar uzun ve elleri o kadar büyüktü ki, kalabalıkta göze çarpmaması zordu. Her türlü şekle meydan okuyacağı için kısa tutulması gereken inatçı, kumlu saçları vardı. Gerçi Paul, saçlarına şekil verecek türden bir adam değildi.

Saçıyla uğraşmaya gerek duymuyordu; temel şeylere bağlı kaldığı uzaktan bile belliydi. Fark ettiği şey onun erkeksiliği; şehre gitmek için temizlenmiş bir oduncuya benziyordu. Etkileyici bir gülümsemesi vardı; öndeki bir dişi biraz çarpıktı ve sol yanağında bir gamzesi vardı.

Kalın kahverengi kaşlar, derin çikolata rengi gözler... Elbette bu ayrıntıları biraz sonra keşfetti. Matt'i fark etmemişti bile...

Ama onu heyecanlandıran, ayaklarını yerden kesen, güldüren ve kızartan Matt oldu. Paul utangaç ve sessiz bir tavırla geride dururken, Matt onu iliklerine kadar etkilemişti.

Ve cazibesinden kısa bir süre sonra, onu çılgınca arzulamasını, derinden sevmesini sağladı. Teselli ödülü sayılmazdı, dünyanın en iyi adamlarından biriydi. Ve sadık bir kocaydı, Ona çok aşığım.

Paul'ü Matt'in ölümünden önce sevmiş, ölümünden sonra daha da derinden sevmeye başlamıştı. Küçük Mattie doğduğunda.

Paul'e "Matt'ten başka kimseyi sevmeyeceğim." dedi. Ama haftalar geçtikçe, durmak zorunda olmadığını fark etti. Matt'i Paul'ün sevmesi gerektiğinden daha çok seviyordu. Matt sonsuza dek ikisiyle birlikte olacaktı. Ve Paul'ün Ğimdi devreye girmesi iğlerin doğal sırası gibiydi. Ama Paul'den özel bir dostluktan daha fazlasını hissettiğine dair hiçbir belirti yoktu. Paul'ün onu sevdiğinden, küçük Matt'i sevdiğinden hiç şüphesi yoktu ama bu, soğuk gecelerde içini ısıtacak türden bir sevgi gibi görünmüyordu.

Grants Pass'e döndüğünden beri onu birkaç kez aramıştı; bebek, kasaba ve buradaki arkadaşları, babası ve erkek kardeşi, hatta bazen Matt hakkında kibar ve eğlenceli sohbetler.

"Bebek şimdiden bir buçuk kilo aldı," dedi ona. "Şimdiden çok değişti."

"Kime benziyor?" Paul sordu. "Saçları hâlâ koyu renk mi yoksa annesi gibi kafasında bir ateş parçası mı var?"

"Hâlâ küçük bir Matt," dedi. "Onu görmeni istiyorum. Tutun onu." Tut beni!

"Oraya gitmeye çalışacağım."

Henüz ziyaret etmemişti. Ve hiçbir zaman özlemini belli etmedi. Telefon hatlarından en ufak bir arzu kokusu gelmiyordu.

Onu istediği için bile kendini aptal gibi hissediyordu. Ama bunu inkâr edemezdi; onu çok özlemişti. Genç bir dulun hayatında bir erkek olmasını özlediği gibi değil. Bir kadının onu heyecanlandıran, harekete geçiren bir erkeği özlemesi gibi.

Mel, Vanni'yi kliniğin bekleme salonuna götürdüğünde, Vanni küçük kardeşinin kız arkadaşının orada beklediğini gördü. "Brenda!" Vanni yanına gidip ona sarıldı. "Sanırım sadece Çarşamba günleri randevu varsa, burada tüm arkadaşlarıyla karşılaşma şansın yüksek," dedi gülerek.

"Sanırım." Brenda omuz silkti ve biraz kızardı.

"Babamın altını kirletmeden onu kurtarmalıyım. Bebek Jack'in evinde. Sonra görüşürüz, muhtemelen bu akşam yemekte?"

"Elbette," dedi Brenda. "Sonra görüşürüz."

Vanni kapıdan çıktı ve Brenda sandalyesine oturdu. Bekleme odası eski evin ön odasıydı ve aynen öyle dekore edilmişti. Ağır krem rengi kadife perdeler ön pencereleri kaplıyordu. Kanatlarla geriye çekilmişlerdi ve her zaman açık kalıyorlardı. Bordo kadife döşemeli eski bir kanep ve kanepenin yanında kıvrımlı ahşap ayaklı iki berjer koltuk vardı. Kanepenin üzerindeki kumaş Sandalyeler uzun zaman önce parlaklığını yitirmiş sarı brokar rengindeydi. Kamış oturaklı birkaç Gisele sandalyesi, nadiren dolu olan odanın etrafında görölüyordu. Odada sadece Mel ve Doktor Mullins'in hastaları görmesi gerekiyordu, bu yüzden biri gelmediği sürece randevular rahatça aralıklarla veriliyordu.

Brenda'nın bir dirseği dizindeydi ve alnı elinde duruyordu. "Vay be," dedi güçsüzce. "Tabii ki Vanessa'ya rastlamam gerekecekti. Kahretsın."

Mel, Brenda'nın çizelgesini aldı. Kıkırdadı ve yanına giderek onu ayağa kaldırdı. "Bunun için endişelenme. Hadi, seni bir kontrol edelim."

"Ama bu Tommy'nin kız kardeşi! Ya bana neden burada olduğumu sorarsa?"

"Brenda, Brenda, bu bir sorun olmayacak." Mel onu muayene odasına doğru çekti. Brenda kapının yanında dururken, Mel muayene masasındaki tek kullanımlık kâğıdı çıkarıp yeniledi. Sonra Brenda'ya bir elbise. Mel çizelgeyi çevirerek açtı ve "Demek ağır adet dönemleriyle ilgili endişeleriniz için buradasınız..." dedi.

"Evet, ama..."

"Biliyorum," dedi Mel. "Ama onlar iyi."

"Peki," dedi Brenda utangaç bir sesle. "Doğum kontrol haplarına ihtiyacım var..."

Yere baktı ve Mel tek parmağıyla çenesini kaldırdı. "Tabii, biliyorum," dedi Mel. "Ama Vanessa sana bir şey sorarsa Neden buradasın, sadece adet dönemlerinle ilgili endişelerin olduğunu söyledin ve ben de seni kontrol ettim, her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Bu nasıl?"

"Gerçekten mi?"

"Hastaların işleri hakkında konuşmam," dedi Mel. "Önlüğünü giy. Kontrolden geçeceğiz. Gerçekten neden burada olduğunu konuşacağız. Ve Brenda-her şey yoluna girecek."

"Annem bunu yaptığımı bilmiyor," dedi. "Regl dönemlerimden olduğunu sanıyor."

"Tamam," dedi Mel ama Sue Carpenter'ın oldukça zeki olduğunu biliyordu. Büyük olasılıkla neler olup bittiğini tam olarak biliyordu. Ne de olsa Tommy ve Brenda okul başladığından beri istikrarlıydılar ve gerçekten ciddi olduklarına şüphe yoktu. "Beş dakika içinde dönerim," dedi Mel ve odadan çıktı.

On yedi yaşında çok az kız en yakın anneleriyle bile doğum kontrolünü tartışıırken kendini rahat hissediyordu. Mel döndüğünde ve Brenda giyinmiş ve hazır olduğunda, "Pap'ınızı güncellemem gerekecek ve eğer sakıncası yoksa, cinsel yolla bulaşan hastalıklar için sizi kontrol etmek istiyorum.

tedavi etmeliyiz. Acil doğum kontrolü hakkında konuşalım mı?"

"Ha?"

"Yakın zamanda korunmasız cinsel ilişkiye girdiniz mi?"

"Hayır," dedi. "Mesele şu ki, Tommy kendi doğum kontrolüm olmadan yanıma yaklaşmaz, her ne kadar... bilirsin..."

"Prezervatifler," diye yanıtladı Mel.

"Evet. Bunun yeterince iyi olmadığını söylüyor."

"Tanrı onu korusun," dedi Mel. Çok yetenekli bir öğrenci olan ve büyük olasılıkla çok sayıda tam burs teklifi alacak olan bu sevgili kız, Tom buraya taşınmadan bir yıldan kısa bir süre önce cinsel saldırıya uğramıştı. Bir grup gençle birlikte ormanda bir bira partisine gitmişti, Sinsice bir bira içmek niyetindeydi ve üç ay sonra, bunun nasıl olabileceğine dair en ufak bir fikri bile olmadan hamile olduğunu öğrendi. Eğer bu yeterince kötü değilse, Brenda'nın şiddetli bir Chlamydia vakası vardı ve bu da kendiliğinden düşük yapmasına katkıda bulunmuş olabilir.

Mel muayenesini yaptı, bazı testler uyguladı, ona üç aylık doğum kontrol hapı ve bir reçete verdi.

"Sağlığına dikkat ettiğin için seni takdir etmek istiyorum Brenda. Gençken bu tür bir yardım istemenin korkutucu olabileceğini biliyorum. Ama sen akıllıca davranıp önlemler."

"Ya annem sana bunu sorarsa?"

"Muhtemelen yapmaz, ama yaparsa, ona gayet iyi durumda olduğunu söylerim."

"Sence bu işe yarar mı?"

"Tatlım, bir şeyleri söylememe konusunda çok ama çok iyi oldum. Jack'e sor," diye ekledi gülerek. "Sen başlayabilirsin

Şu anda bunları alıyorum ama iki hafta boyunca etkili olmayacaklar. Aynı anda almayı unutmamaya çalışın. Her gün, örneğin yatmadan hemen önce veya sabah kalkar kalkmaz. Bu güvenilirliği artıracaktır."

"O gidiyor, biliyorsun," dedi Brenda biraz duygusal olarak. "Mezun olduktan hemen sonra temel eğitime, sonra da West Point'e gidecek."

Mel bir elini kızın yumuşak, güzel saçlarına götürdü. "Her şeyden önce, başka türlü bir erkek arkadaş istemezsin - o bir

çok başarılı ve büyük bir başarı olacak. Mahsulün kaymağı. İkincisi, haplarınız var diye hazır olmadığınız bir şeyi yapmak zorunda değilsiniz. Benimle mi?"

Başını salladı.

"İzin ve tatil için geri dönecek. Aranızda bir sürü mektup olacak, harika mektuplar."

Tekrar başını salladı ama "E-postalar" dedi.

"Aynı derecede iyi. Bu haplar senin sağlığın ve güvenliğin için, Brenda. Onu hatırlayacağı bir şeyle göndermek zorunda değilsin. Baskı yapma."

"Oh, değilim. Ne demek istediğini anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Tom bana asla baskı yapmaz. Ayrıca, onu seviyorum."

Mel gülümsedi. "Senin için ne kadar güzel. O çok özel bir genç adam. Ve sen, canım, çok özel bir genç kadınsın. Vücudunuzdan tamamen siz sorumlusunuz; bunu her zaman hatırlayın."

Nikki Jorgensen arabayı Booth'ların çiftliğinin önüne çekti ve inmeden önce kornaya bastı. Eve girdiğinde Vanni yerde, bebeğin yanında oturuyordu. Küçük Matt küçük bir bebek yorganının üzerinde yatıyor, etrafına da tadını çıkarmak için fazla küçük olduğu oyuncaklar serpiştirilmişti.

"Acele et," dedi Vanni. "Gülümsüyor!"

Nikki çantasını bir sandalyeye fırlattı ve Vanni'nin karşısında yere diz çöktü. Birbirlerine o kadar benzemiyorlardı ki -Vanni bir

Heykelsi kızıl saçlı Nikki ise ufak tefek ve esmerdi; siyah saçları düz, ipeksi bir kılıf içinde sırtından neredeyse beline kadar iniyordu. Vanni cesurdu; Nikki sessizdi ve yüzleşmekten nefret ederdi. Nikki, kendisi lisede en yeni saç modellerini öğrenirken, asker çocuğu Vanni'nin altı saat içinde bir evi toplamayı ve yabancı ülkelerde gümrüklerde gezinmeyi öğrendiğini söylemekten hoşlanırdı.

Vanni sonunda "Paul'e gerçekten gülümsediğini söylemek için sabırsızlanıyorum" diyene kadar birkaç dakika bebeğe surat yaptılar.

Ve bu tek başına onları sessizliğe gömdü. "Paul'den haber aldın mı?" Nikki sonunda nazik bir sesle sordu.

Vanni başını salladı ve başka tarafa baktı. "Şey, ben onu arıyorum. A her hafta birkaç kez. Ama buraya sadece bir kez uğradı."

"Ah, Vanni," dedi Nikki, sempatik bir sesle.

"Boş ver. Muhtemelen artık Dul Rutledge'a karşı herhangi bir yükümlülüğü olmadığı için rahatlamıştır..."

Nikki, Vanni'nin kalın, kırmızı yelesini okşayarak, "Eminim öyle değildir," dedi.

"Birkaç ay önce ona karşı bir şeyler hissedebileceğim hiç aklıma gelmemişti. Yani, bu tür duygular. Onu dayanağım, kayam olarak görüyordum. Sonra yavaş yavaş benim için bundan daha fazlasını ifade etmeye başladı. Gittiğinden beri... Onu çok özlüyorum. Sadece destekleyici bir arkadaş olduğu için de değil."

"Senin için kim daha çekici olabilir? Matt'i senin kadar özleyen biri mi? Kim sever küçük Mattie'yi Matt'in kendisi kadar sevdiğini biliyor muydun? Ayrıca, onunla yeni tanışmadın ki, Matt'le tanıştığından beri buralarda! Onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Onun nasıl bir adam olduğunu merak etmene kesinlikle gerek yok."

"Sadece korkuyorum... Matt'i gerçekten bırakmaya hazır olduğumdan emin değilim."

Nikki güldü. "Vanni, Matt'i Paul'den daha fazla bırakmak zorunda değilsin. O sonsuza dek senin ve Paul'ün bir parçası olacak."

Vanni ona minnettar bir gülümseme verdi ve alnını kaldırdı. "Ben de son zamanlarda bunu düşünüyordum. Bu bir seçim olmak zorunda değil, değil mi?"

"Hayatta olmaz, bebeğim."

"Craig'le aranız nasıl?"

Nikki'nin gülümsemesi kayboldu. "Aynı. İyi değil. Ona bir ultimatoma verdim. Ya bağlanırsın ya da biteriz. O sadece zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ama ne kadar zaman? Beş yıl oldu. Bir aile istediğimi biliyor ve saatim durmuyor."

Vanni şüpheyle başını salladı. "O sana asla
"dedi Vanni, ama doğrusu Nikki'nin, ihtiyacı olanın onda
birini vermese bile onu asla terk etmeyeceğinden
korkuyordu.

Nikki çenesini kaldırdı. "Oh, öyle mi? Sen bahisçi bir kadın
mısın?" "Nikki, bu sefer ciddi misin? Gerçekten mi?"

Nikki bebeğin ayağına dokundu. "En azından bunu
denemeden hayatıma devam etmeyeceğim," dedi. "Ben
bencilim. Her şeyi istiyorum. Ve Craig'le her konuda
pazarlığa açık değiliz."

Paul Grants Pass'e döneli altı haftadan biraz fazla
olmuştu. Terri'yle bir akşam geçirmiş ve onunla temasa
gececeğine söz vermişti. Terri isteyken yanına gelip
konuşmak için gizlice kaçıp kaçamayacağını sorduğunda,
bunun söz verdiği gibi aramamış olmasıyla ilgili olduğunu
düşündü.

Ama hayır.

Uzun bacaklarını ofisinin önüne park etmiş küçük
Toyota'sına doğru uzattı ve "Ne oldu?" diye sordu. Gergin
gözyaşları arasında hamile olduğunu ve ondan başka
kimseyle birlikte olmadığını açıkladı.

"Hamile mi?" diye şaşkınlıkla tekrarladı. "Hamile mi?"

"Evet," dedi. "Sen kasabaya döndükten sonra o gece oldu.
Hatırlarsın. Oldukça yoğun bir geceydi. Unutmuş olamazsın."

"Bu nasıl oldu? Doğum kontrol hapı kullandığını
söylemiştin. Prezervatif takıyordum."

"Bilmiyorum," dedi burnunu çekerek. "Muhtemelen benim
hatam.

Özür dilerim."

"Senin hatan mı?" diye sordu. "Nasıl?"

"Uzun zamandır bir erkek arkadaşım olmadı, hapları
biraz özensiz kullandım, bazen kaçıyorum. Araman sürpriz
oldu. Senden uzun zamandır haber almamıştım.
ve seni görmeden geçemezdim. Ama sende prezervatif vardı
ve iyi olacağımıza emindim... Ne oldu bilmiyorum

Yanlış. Benim haplarımın eksik olması, senin prezervatifinin hatalı olması... Başka bir açıklama düşünemiyorum..."

"Ah, dostum," dedi. Derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi paniğini kontrol altına alarak. "Tamam, bana ne ihtiyacım var," dedi ve kızın elini tutup iki elinin arasına aldı.

"Aklına evlilik gelme ihtimali var mı?"

Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. Orada Başka biri; uzun, çok uzun zamandır başka biri vardı.

"Tanrım, Terri, evlenemeyiz. Bize ne dedin sen?"

-Çıkar ilişkisi mi? Bizler birbirimizden hoşlanan ve birbirimize saygı duyan yetişkinleriz ve bu çok fazla bir şey, ama aynı zamanda

zaman, yeterli değil. Benim için önemlisin ama bizi evlendirecek türden bir ilişkimiz yok. Bizi evli tut."

"Şu anda bu konunun biraz dışında," dedi. "Birbirimizi gerçekten tanımıyoruz. Pek sayılmaz."

"Birbirimizi hamile olduğumu bilecek kadar iyi tanıyoruz."

"Bunu bebeği doğurmaya karar verdiğin anlamına mı alıyorum?"

"Neredeyse otuz yaşındayım," dedi sinirlenerek. "Ondan kurtulmayacağım."

"Tamam, tamam, güzel," dedi Paul, sağduyusu ona bunun halledilebileceğini söylese de rahatlamıştı; bu yok olabilirdi. Bu durumda olmak istemiyordu ama bu bebeğin silinmesini de istemiyordu. "Yardım edebilirim Finansal olarak. Seni duygusal olarak desteklemek için elimden geleni yapabilirim. Yemin ederim, senin yanında olacağım. Ama Terri, bundan daha fazlası ikimiz için de hata olur."

"Neden?" diye sordu, gözlerinden yaşlar fışkırıyordu.

Bir kolunu ona doladı ve arabanın dar alanını göz önünde bulundurarak elinden geldiğince onu omzuna yasladı. "Pek çok neden var, her şeyden önce ikimiz hakkında bir konuşma yaptık- ikimiz de ciddi bir şey aramıyorduk. Birlikte olduk, ne? Bir yılda üç kez mi? Dört mü? Tanrım, üzgünüm Terri, ama bunun olduğu gece, en yakın olduğumuz geceydi.

ve bu oldu çünkü ben berbat durumdaydım.
ve sen de bana kulak verecek kadar tatlısın. Tatlım, biz sadece aşık değiliz."

"Öyle olmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Son altı ayda bir kez konuştuk. Eğer sen Bu tür duygulardan hiç şüphelenmemiştim." Kolunu onun etrafında sıktı. "Terri, sen çok özel ve harikası. Ama işte buradayız, birbirini görmeden, konuşmadan altı ay geçirebilen iki insan." Başını iki yana salladı. "O gecenin bir hata olduğunu biliyordum. Duygularımın çok derinine indim ve sen de çok bağlandın. Ama bu gerçek bir şey değildi. Bizi bu noktaya getiren benim krizim ve senin şefkatindi. bugün olduğumuz gibi. Şu anda seninle evlenmek sadece gerçekten ihtiyacın olan şeyi bulmana engel olur. Ve inan bana, senin bana ihtiyacın yok."

"Ne yapacağım ben?"

Bencilce düşündü, ne yapacağım ben? "Ne yapmak istersen, elimden gelen her şekilde yardım edeceğim. Üzgünüm ama seni en az senin onu sevdiğin kadar seven bir kocayı hak ediyorsun."

"Ama ben senin bebeğini doğuracağım!" dedi çaresizce.

"Elimden geleni yaparım Terri, evlilik hariç. Uzun sürmez. Bizi birbirimize düşman edebilir ve bundan daha iyisini yapmalıyız."

"Bir eş için bu kadar kötü bir seçim olur muyum?" diye sordu acıyarak.

Terri'de kesinlikle hiçbir sorun yoktu, hiçbir şey. Sorun kendisindeydi. Terri'yi çekici, cazip, komik ve tatlı buluyordu, Vanni en yakın arkadaşıyla evliyken onunla birlikte olmasının nedeni de buydu. Aşık olmak için her şeyini verebilirdi. Vanni'yi düşündüğünde tansiyonu yükseldi ve kalbi çarpmaya başladı. Terri'yi düşündüğünde, çok sevimli olduğu, onu güldürdüğü ve sadece iyi bir insan olduğu için dudaklarına bir gülümseme geliyordu. Vanni'yi düşündüğünde, Korku, şehvet ve saçma bir umutla doluydu. O sevdi

Terri; Vanni için deli oluyordu ve yıllardır öyleydi. Nedenini bilmiyordu. Kötü bir lanetin onu asla sahip olamayacağı bir şeyi istemeye ittiğinden şüpheleniyordu.

Terri için adil değildi; doğru değildi, kolay yol da değildi. Ama olan olmuştu. Terri'yle birlikteyken testosteronu yükseliyordu çünkü Terri baştan çıkarıcı ve güzeldi, müsaitti ve yalnızdı. O sadece bir erkekti; bazen hayatında bir kadının olması güzeldi. Matt'in ölümünden sonra, dünyada birlikte olmak istediği tek kadın Vanni iken Terri'yi aramak kritik bir hataydı. Ama anlayışa, arkadaşlığa o kadar ihtiyacı vardı ki.

"Bence doğru adamı bulduğunda harika bir eş olacaksın," dedi. "O adam ben değilim ama bunun bir parçası olmak için ne yapmam gerekiyorsa yaparım Terri. Kaçmayacağım, saklanmayacağım. Ve Tanrım, Terri, özür dilerim. Bunun olmasını kesinlikle istemezdim."

Joe Benson yaklaşık on yıldır Haggerty İnşaat için evler tasarlıyordu ve arkadaşı Paul için biraz endişeleniyordu. Paul'ü birkaç şantiyede görmüş ve bira içmek için bir araya gelmekten bahsetmişlerdi ama Paul kaçamak cevaplar veriyor, dikkati dağınık, suratsız ve muhtemelen depresyondaydı. Paul'ün Matt'in ölümüyle çok şey yaşamış olmasına şaşmamalıydı. Joe düdüklü tencereden şüphelenmişti. O da iyi bir arkadaşın yapacağını yaptı, zorladı. Paul'ün içini dökmesinin zamanı gelmişti, böylece hayatına devam edebilecekti.

Joe küçük, karanlık, sessiz bir bara gitti ve Paul'ün kendisiyle buluşmasını bekledi. Joe yeri seçmişti -bir adamın bağırsaklarını kemiren şeyler hakkında özel olarak konuşabilirdi.

Birkaç kez saatine baktı ve Paul'ün gelmeyeceğini düşündü. Joe bir bira içti ve ya cep telefonunu denemeyi ya da gitmeyi düşünüyordu ki Paul sonunda içeri girdi, başı eğikti, çok fazla aramış gibi görünüyordu

Şimdi uzun. Adamın her yeri ağrıyordu.

Daha merhaba bile demeden barmene "Bira," dedi.
"Heineken."

"Yani," dedi Joe, neredeyse boş olan birasını kaldırarak.
"Berbat durumdasın."

Paul bir süre sessiz kaldı, birasını bekledi. Geldiğinde,
"Berbat" demeden önce uzun bir yudum aldı.

"Dinle, düşündüm de belki birlikte bir bira içip bu konu hakkında konuşursak..."

"İnan bana, bu konuda konuşmak istemezsin Joe." "İşler yolunda mı?" Joe, "İş tamam mı?" diye sordu.
Bu durum. Paul'un aile şirketi, küçük ve iyi bir şirketti. kaliteli inşaat yapan bir şirket. Matt, çocukluklarından beri Paul'ün en iyi arkadaşı olsa da Joe, Çöl Fırtınası'na katıldıklarından beri Paul'e en yakın olan kişiydi. Aynı deniz yedek birliğinde. O zamandan beri birlikte çalışıyorlardı ve Irak'a da birlikte gitmişlerdi.

"İşler yolunda," dedi Paul. "Sorun bu değil."

Joe güçlü bir elle Paul'ün omzunu sıktı. "Son zamanlarda kendinde değilsin, dostum. Matt'ten sonra hayatına devam etmekte zorlanıyorsun... O bunu istemezdi, biliyorsun."

"Biliyorum..."

"Belki Matt'ten daha fazlasıdır," dedi Joe. "Bir şeyin seni gerçekten yiyip bitirdiğini hissediyorum."

"Öyle mi?" diye sordu kasvetli bir kahkahayla. "Tanrım, sen psişiksin." Birasından uzun bir yudum daha aldı.

"Bakabileceğimiz bir yere götürme şansın var mı? Çünkü bu kadar hızlı içeceksen, beni çok çabuk tozun altında bırakacaksın."

Paul başını salladı. "Her şeyi fena halde berbat ettim Joe. Kendimi içinden çıkamayacağım bir karmaşanın içine soktum."

Joe uzun bir süre ona baktı. Sonra bardağını bara vurdu ve barmen yanına geldiğinde, "Bana bunlardan bir tane daha ver, ha?" dedi. Yeni bir içki beklerken Paul'e döndü ve "Şu anda ne kadar kafa karıştırıcı bir durumda olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

"Evet. Birlikte içmek için daha istikrarlı insanlar bulmalısın."

"Şey, ben yapana kadar..."

Paul'ün sonunda "Birini hamile bıraktım..." demesi biraz zaman aldı.

"Hayır," dedi Joe şaşkınlıkla. "Hayır, sen bunun için fazla zekisin..." Paul güldü. "Sanırım değilim. Belki de Trojan'ı dava etmeliyim, huh?"

"Oh, Tanrım," dedi Joe. "Aman Tanrım. Özel biri mi? Umarım?"

Paul omuz silkerek, "İyi kız," dedi. "Ama bu... Ah, dostum. Biz... Biz... Kahretsin. Sadece o şeylerden biriydi. Anlarsın ya? Onu yaklaşık bir yıldır tanıyorum ama onunla sadece birkaç kez çıktım. Gerçekten bir ilişkimiz yoktu. dışında hiçbir şey olmuyor..."

"Ah, Tanrım," dedi Joe tekrar.

Paul Joe'ya doğru döndü. "Geçen sonbahar Virgin River'dayken onunla bir kez bile konuşmadım, o kadar sıradan. Şirketi, babamı ve kardeşlerimi kontrol etmek için sürekli buraya geldim ama onu hiç aramadım bile. O da beni aramadı. Ama..."

"Ama...?"

"Ama Virgin River'da olanlardan sonra içim içimi yiyerek eve geldim ve onu aradım. Muhtemelen içgüdüsel olarak. Ve tahmin edin ne oldu?"

"Kahretsin," dedi Joe. "Ne yapacaksın?" "Seçeneklerim neler?" Paul başını öne eğerek sordu.

"Ona, çocuğuma ben bakarım. Başka ne yapabilirsin ki?"

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Bunu istiyorum," dedi.

"Biliyorum, bu aptalca. Muhtemelen bir şeyler denemeliyim, onu satın almak gibi bir şey. Bu durumdan kurtulmasını sağlamalıyım ama eğer bir çocuğum olacaksa, bunun bir parçası olmak istiyorum. Ben deliyim, değil mi?"

Joe sabırla gülümsedi. "Bilmiyorum. Belki bu konuda deli değilsin ama ya anne? Bu konuda birlikte çalışabileceğin biri mi?"

"Belli olmaz," dedi. "Evlenmek istiyor. Bunu yapamam. Bu evlenme işini sadece bir kez yapmayı planlıyorum, ve sonra duramayacağım kadar çok sevdiğim bir kıza olacak

kendim. Eğer bu kadınla evlenirsem, bu onu gerçekten mahveder, şu an olduğundan daha kötü olur. Böyle bir şey için numara yapamam. En kötü koca ben olurum. Biriyle bu kadar hızlı evlenilmez."

"Bu büyük ve kalıcı bir adım," dedi Joe. "Böyle bir şeyi yürütüp yürütemeyeceğinizi sadece siz bilirsiniz. Eğer yapamazsanız, bir sonraki en iyi şeyi yaparsınız," dedi Joe. "Erkek ol. Ona iyi bak."

"Sadece başka birini severken onunla yattım. Bunu neden yaptım ki? Ne tür bir zavallı piç bunu yapar? Ne düşünüyordum ki?"

Konuşmanın bu noktasında Joe tamamen kaybolmuştu. Paul birini mi seviyordu? Erkekler bir araya gelip hoşlandıkları kadınlar hakkında konuşmazlardı, konuşmazlardı işte. Nasıl hissettiklerini nadiren söylerlerdi, nokta. Paul'ü uzun zamandır tanıyordu ve aralarında çok az kadın vardı. Paul sessiz biriydi; kendini geri çekerdi. Birlikte yurtdışındayken, savaştayken, içlerindeki gerilimi boşaltmaları gerektiğinde bile Paul hiçbir zaman kadınları zorlamamıştı.

Barmen Paul'e bir bira daha verdi ve Paul bir dikişte içti.

"Başka birini mi seviyorsun?" Joe tekrarladı. "Ben tam bir beceriksizim..."

"Birini mi seviyorsun?"

"Bu yanlış, hepsi bu. Benim işim yoktu..."

"Paul. Birini mi seviyorsun?"

"Evet. Yıllarca çok boktan bir en iyi arkadaş oldum. Vanni. Elimde değildi. Böyle olmasını istemedim ama-"

Joe büyük bir yudum içti. Paul'e her konuda yardım etmeye hazırdı ama bunun olacağını hiç tahmin etmemişti. Peki neden görememişti? Muhtemelen Paul'ün Matt için yaptığını o da Paul için yapardı -her Gey boyunca dul kadının yanında kalırdı. "Vay canına," dedi sonunda. "Oh, kahretsin."

"Kahretsin," diye yankılandı

Paul. "Vanni?"

Paul acımasızca başını salladı. "Bu konuda ne kadar suçlu hissettiğimi hayal etmeye çalışmak ister misin? Kendimi

bundan vazgeçirmek için çok uğraştım.

Bazen çok yaklaştım. Onlardan uzak durdum, anlıyor musun? Çünkü Matt'le gayet iyi konuşabiliyordum ama Vanni'yi gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu... Ah Tanrım." Elini

başını avucunun içine aldı. "Ve şimdi başka birini hamile bıraktım. İşleri daha da berbat edebilir miydin sence?"

Joe başını salladı, ama düşünüyordu, evet. Sen ölü adam olabilirdi. "Bu bebeğin senden olduğuna emin misin?" Joe sordu. "Belki de senin değildir."

"Bunu düşündüm," dedi. "Sonra bunun muhtemelen benim açımdan hüsnükuruntu olduğuna karar verdim. Uzun zamandır bir erkekle birlikte olmadığını, bu yüzden de haplara tembellik ettiğini söyledi. Peki benim elimde ne vardı? Cüzdanımda, o paketten asla çıkamayacağını düşünen zavallı eski bir prezervatif. Muhtemelen içine girerken lanet bir delik açmışımdır.

ve kamyondan dışarı. Hayır, o benim."

"Ama üniversite fonu oluşturmadan önce bundan emin olacaksın, değil mi?"

"Evet. Tabii ki. Ama şu anda onu fazla zorlamak istemiyorum. O bir enkaz, ağlayan, sefil bir enkaz. Eğer Benim adım atmayacağım fikrine kapılırsa kim bilir ne yapar. Sırf benim sorumlu olmayacağım korkusuyla kürtaj yaptırmasını istemiyorum. Büyük ihtimalle benim olduğunu varsayarak hareket ediyorum. Bunu halledeceğiz. detayları sonra konuşuruz."

"Vanni konusunda ne yapacaksın?"

"Lanet olsun, ne yapabilirim ki? Vanni şu anda çok acı çekiyor.

Sence bu acının geçmesine yardım edebilir miyim?

Onu ilk gördüğüm andan beri seviyordum ama gidip hiç tanımadığım başka bir kadını hamile mi bıraktım?"

Joe kendine rağmen gülümsedi. "Teslimatın üzerinde biraz çalışmamız gerekebilir, dostum. Paul, aklını burada tut, Vanni'yi aldatmış değilsin ya. Ha?"

"Neden öyle hissediyorum?"

"Duygularını suçluluk ve pişmanlıkla karıştırmışsın, hepsi bu. Matt konusunda kendini rahat bırakmalısın,

Tek bir şey için. Vanni'ye karşı hissettiklerin onların evliliğine ya da senin arkadaşlığına asla zarar vermedi."

Gözlerini yavaşça Joe'ya çevirdi. "Vanni'yle hiç şansım olmasa da, ne hissettiğimi açıklamak zorundayım. Matt'ten sonra hâlâ çok erken. Bana inanmalısın, Matt'in başına kötü bir şey gelmesini asla istemedim."

Joe, Paul'ün pazularını kavradı. "Tabii ki yapmadın. Ama Vanni'yle olan bu iş? Bütün bu belayı ödünç almadan önce nerede durduğunu bilmeyi kendine borçlusun."

"Evet," dedi başını öne eğerek. "Eminim beni olabildiğince kolay hayal kırıklığına uğratmaya çalışacaktır..."

Joe omuz silkerek, "Ne olacağı belli olmaz," dedi. "Belki bir kez olsun senin istediğin gibi olur. Bu durumda, o 'Ben de seni seviyorum' dedikten hemen sonra, 'Ben de seni seviyorum' demek zorunda kalacaksın.

çok yakında baba olacağım.' Whew." Joe kısa, mutsuz bir kahkaha attı. "Bu ısıracak. Bence dostum, senin kışın ot gibi. Her iki durumda da."

Paul bakışlarını Joe'ya dikti. Sonra, "Daha çok biraya ihtiyacımız olacak," dedi.

İki

Mike Valenzuela Virgin River kasabasının polis memuruydu ve bu nedenle kasabayı çevreleyen arka dağ yollarında dolaşarak arazinin yapısını öğrenmek için çok zaman harcıyordu. İnsanları tanımak önemliydi.

yapılar, araçlar. Olağandışı bir şeyi tespit etmenin daha iyi bir yolu yoktu. Jeep'inden indi ve yürüdü.

Bir süre ağaçların ve çalılarının arasında, çoğunlukla gözden uzakta kalarak ilerledi. Yarı gömülü bir yarı römorka ve metal Daha önce gördüğü ve gözünü ayırmadığı bir depo. Bina ile karavan arasında bir jeneratör vardı ve üstlerine kamuflaj ağları gerilmişti,

Ağaçların arasına dizilmiş olan ipler buranın bir kenevir işletmesi olduğunu gösteriyordu ama çevresinde hiç hareketlilik görmemişti. Mike mesafesini korudu, bazen bubi tuzakları oluyordu.

Bu kez yola çıkan bir araç gördü ve onu tanıdı; koyu renkli, renkli camlı bir Ford kamyonet. Sürücü buralarda yasadışı yetiştirici olarak biliniyordu.

Bu adam son birkaç yıldır buralarda birkaç kez görülmüştü. Cebindeki banknotlar büyüktü ve yeni kesilmiş marihuana kokusu taşıyordu. Mel, Virgin River'a daha yeni vardığında, doğum yapmakta olan ve başı dertte olan bir kadını doğurtmak için onu bir karavana, bunun gibi yasadışı bir ekime kaçırmıştı. Kısa bir süre sonra Jack'in aşçısı Preacher'ın karısı Paige, tacizci eski kocası tarafından kaçırılmış ve bu adam devreye girerek adamın kafasına vurmuş ve Paige'in kurtarılmasını sağlamıştı. Ama en önemlisi, Mike onu birkaç ay önce ıssız bir yerde bir Şerif Departmanı dedektifiyle buluşurken görmüştü. O gün

Mike'ın onları görmesi tamamen tesadüftü. Ama iki adam muhtemelen burayı seçmişlerdi -Virgin Nehri uyuşturucudan arınmış bir yer olarak ün yapmıştı- yasadışı yetiştiriciler yoktu.

Mike'ın ya da başka birinin bildiği yakınlarda. Gizli bir toplantı için iyi bir yerdi.

Mike karavanı kontrol etmeye karar verdi. Adamın bir Bir polisle bir tür ilişki içindeydi ve Mike orada neler olduğunu görmek istedi. Yirmi adım öteden

TIR'ın kapısındaki asma kilidin takılı olmadığını görebiliyordu. Özensiz, ilk düşündüğü şeydi. Yavaş ve dikkatli adımlarla ilerledi, bir klik sesi, bir tuzak teli olup olmadığını dinledi. Temel kurallardan biri şudur:

Yetiştiriciler ürünlerini diğer yetiştiricilerden korumak isterler ama kolluk kuvvetlerinden kimseyi incitmek ya da öldürmek istemezler, Mike gibi alçakgönüllü, resmi olarak tanınmayan kasaba polislerini bile. Bu da bölgeye bir polis sağanağı getirerek, ekili olabilecek her şeyi darmadağın eder.

aksi takdirde gözden kaçır ya da göz ardı edilir.

Ama Mike hiçbir şey görmedi; hiçbir tuzak teli yoktu, bu yüzden asma kilidi kaydırdı ve kapıyı yavaşça açtı. İçerisi neredeyse boştu. Kapının hemen içinde birkaç orta boy bitki vardı, o kadar azdı ki bu sayıyı yasal olarak reçete ve izin. Ancak, büyük bir yetiştirme için tüm ekipman oradaydı - saksılar, sulama boruları, ışıklar, gübre. Ve Adam belli ki bir yetiştiricinin büyük bir operasyon için ihtiyaç duyacağı şeyleri satın almış ama ortada gerçek bir ürün yok. Yani, bir yetiştirici gibi görünüyordu ama yetiştirmiyordu.

Tanrım, diye düşündü Mike. Adam bir narkotikçiydi. Ya gizli polis ya da gizli muhbirdi. Yasadışı bir yetiştirme gibi görünecek bir şey ayarlamıştı ama bu bir hileydi. Yetiştirici olmadığınız halde kendinizi yetiştirici olarak kabul ettirmek için tek bir neden vardı: diğer yetiştiricileri aramak.

Diğer yetiştiricilerle başlarını sallayarak tanışmaları bile uzun zaman aldı ve arkadaş olduklarında bile, birlikte iş yapmadıkları sürece güvenli bir mesafeyi korudular ve

birbirlerine gizli yetiştirdiklerini asla göstermediler.
Birbirlerini hırdavatçıda ya da

fidanlık, malzeme satın almak, kamyonetlerin arkasında tavuk boku torbaları taşımak. Ama yetiştirme sahalarında birbirleriyle akşam yemeği partileri vermiyorlardı.

Diğer bir gerçek de yerel kolluk kuvvetlerinin yasadışı mahsullere yetişememesiydi; kaynakları ve insan gücü sınırlıydı. Pek çok vakanın gözden kaçmasına izin verdiler. bir etki yaratmak ya da bir mahkumiyet almak için çok küçüktüler. Hummer kullanan ve aracının arkasında jeneratör bulunan bir kuaför hakkında ihbar geldiğinde Ev ve birkaç pencere karartılmıştı, ne yaptığı oldukça açıktı, ancak polislerin kızartacak daha büyük balıkları vardı - mahkumiyet için baskı yapmak için binden fazla bitki ya da federal bir suça dönüştürmek için on bin bitki arıyorlardı, aksi takdirde değerli zamanlarını boşa harcıyorlardı.

Yani bu adam bölgeye yerleşiyor, yasadışı bir yetiştirici olarak tanınıyor... Bir şey arıyor olmalı. Mike yavaşça karavandan çıktı ve dışarı çıktıktan sonra dikkatle etrafına bakındı. Sonra asma kilide baktı. Kilit Belli ki kamyonadaki adam, arkadaşının bir dikkatsizliğiydi. Eğer bunun operasyonunu tehlikeye atacağını düşünmeseydi, onu bulur, neler olduğunu anladığını ve daha dikkatli olmasını söylerdi. Ama bunun yerine kilidi açtı ve cebine koydu. Harekete geçmeden önce tüm bunları bir süre düşünecekti.

Paul, Grants Pass'te küçük bir İtalyan restoranında oturuyordu, bir fincan kahveye bakarak bekliyordu. Terri'nin restorana girdiğini görmek için başını kaldırdı ve hafifçe kaşlarını çattı; ondan etkilenmemesi için hiçbir neden yoktu. Güzel, yufka yürekli bir kızdı. Çok çekici bir vücudu vardı. yakında annelikle çiçek açacaktı.

Göz göze geldiklerinde gülümsedi ve ayağa kalkmaya başladı. Evet, güzel bir kızdı ama onun kanına uymuyordu.

Vanni'nin ona yaptığı baskı. Aralarındaki kimya güzeldi ama patlayıcı değildi.

Oturması için ona bir sandalye uzattı. "Her şey yolunda mı Paul?" diye sordu biraz endişeyle.

"Elbette," dedi. "İyi. Geçen haftadan beri konuşmadık. Bunun için özür dilerim, daha önce iletişime geçmem gerekirdi." "Önemli değil. Ne oldu?"

"Bir konuşma yapmamız gerektiğini düşündüm. Sanırım birbirimizi son gördüğümüzde yaşadığımız şok ve gözyaşları hiçbir şeyi çözmemizi engellemiştir." Masanın öbür ucuna uzandı ve kızın elini okşadı. "Bundan nasıl kaçınabilirdik bilmiyorum."

"Çözüldü mü?" diye yankılandı.

"Şu anda sizin için ne yapabileceğimi düşündüğünüzü gerçekten açıklamadınız."

"Şey," dedi, "ben de yeni öğrendim, o yüzden ben de pek düşünmedim. Yani, en iyi ihtimalle senaryo benim için işe yaramadı."

O konuya tekrar girmek istemediği için dilini tuttu ama rahatsız bir şekilde yere baktı. Vanni'yle işler hiç yolunda gitmese bile, ki korktuğu da buydu, Vanni'nin Terri'ye karşı evliliğin gerektirdiği türden bir tutku duymak ikisini de mahvedecekti. Yine de, çocuk yüzünden hayatının büyük bir kısmını ona adayacaktı. "Peki ya sigorta yardımları? Mali yükümlülükler?"

"İyi bir işim var Paul. Henüz patronuma söylemesem de, sosyal haklarım hamileliğimi geçirmemi sağlayacak. Bunun ihtiyacım olacak türden bir yardım olduğunu sanmıyorum."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "İyi," dedi kadın. "Mükemmel."

Bir garson masalarına geldi, menüleri sundu, içki siparişlerini aldı ve tekrar ortadan kayboldu.

"Devam et," dedi Paul. "Bir göz at, bakalım öğle yemeğinde ne yemek istiyorsun."

"Ben, ah, şu anda pek aç değilim," dedi.

"Yemek yemelisin Terri. Birden fazla bedeni destekliyorsun. Bir tanesi büyüyor." Ve sonra gülümsedi Nazikçe. "Biliyorum, ben de biraz gerginim. Sanırım bu işi başarmak istiyorsak bu gerginliği aşmaya çalışmamız gerekecek."

"Elbette," dedi menüsüne bakarak. Yüzünü görememesi için menüyü yukarı kaldırdı ve adam bir hareket fark etti. Menünün arkasından, tekrar indirmeden önce gözlerini silmesini önerdi. "Ben sadece salata alacağım," dedi. Sonra garson su ve buzlu çayla yanlarına geldi.

"Ben lazanya alacağım," dedi Paul. "Ve ekmek. Hanımefendiye de salatasının yanında minestrone çorbası getir." Garson gittiğinde, "Merak etme Terri. Bu daha kolay olacak."

"Bundan emin değilim."

"Ailene söyledin mi?"

Yere baktı. "Anneme söyledim. Babamla boşandılar ve onunla çok fazla iletişimim olmadı." Utangaç bir şekilde yukarı baktı. "Bir ara seninle tanışmak istiyor."

"Elbette," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "İşleri biraz yoluna koymak için biraz zamanımız olduğunda, ha?" Ve kadın başını salladı. Bu kadın bir yıl önce tanıştığı küçük tabancadan çok farklıydı. Sakindi, kendine güveniyordu ve Bugün itaatkârdı. Onu iyi tanıımıyordu ama şu anda sanki hiç tanıımıyormuş gibiydi. Her ne kadar Bunun olmamasını diledi, ama bunun onun için kendisinden daha zor olduğunu görmeden edemedi. Ona karşı çok iyiydi; onu incitmiş olmaktan nefret ediyordu.

"Ailene söyledin mi?"

Biraz güldü. "Hayır," dedi. "Sanırım bunu bir süre erteleyebilirim."

"Çıldıracaklar mı?"

Tekrar kıkırdadı. "Bence bu onları şaşırtacak. Aslında, belki de kalp masajı konusunda kendimi geliştirmeliyim."

"Iyy," dedi, bir eli karnına gitti.

Paul hemen Terri'nin diğer eline uzandı ve onu destekleyici bir şekilde tuttu. "Terri, onların sana zarar vereceğinden endişelenmene gerek yok.

Senin için bir sorun. Ailem gerçekten iyi insanlardır. Beni tamamen hayal kırıklığına uğratmış olsalar bile, size ve çocuğunuza nezaketle davranırlardı. Saygı gösterirler."

Bir anlık sessizliğin ardından yumuşak bir sesle, "Çocuğumuz," dedi.

Sessizdi, buna yanıt vermedi. Eninde sonunda o noktaya gelebilirdi ama henüz o noktada değildi. Bunu onun bebeği ya da kendi bebeği olarak düşünmeye devam ediyordu ama onların bebeği olarak değil. "Doktoru gördün mü?"

"Sadece bir kez, zaten bildiğim şeyi doğrulamak için. Çok ilerlemiş değilim, biliyorsun."

Tam olarak ne kadar ilerlediğini biliyordu. Neredeyse dakikası dakikasına. "Ve sen...?"

"Kasım. Yirminci."

"Doktordan memnun musunuz?"

"O iyi biri." Terri omuz silkti. "O tavsiye edildi..."

Paul'ün içini rahatlatan şey, yemeğin gelmiş olmasıydı. Kendi yemeğine başlamadan önce Terri'nin birkaç ısırik almasını bekledi; yediğinden emin olmak için kendini Terri'yi izlerken buldu. Rahatsız edici bir sessizlik içinde oturdular. Birkaç dakika sonra gömleğinin cebinden bir kart çıkardı, doğru kart olduğundan emin olmak için ters çevirdi ve masanın üzerine koydu. "Ev, iş ve cep telefon numaralarım," dedi. "Ev telefonunuz bende var ama nerede çalıştığınızı bilmiyorum. Sekreter, değil mi?"

Başını salladı. "Hukuk sekreteri. Paralegal kursuna başvurmayı düşünüyorum."

"Hey, bu harika," dedi.

"Ben de bunu düşünüyordum, daha önce..."

Kendisi için hedefleri olması hoşuna gitmişti, bu konuda ona pek bir şey vermediği için ileriye bakacak bir şey. Ve para kazanma potansiyelini artıracığını düşündü. Çünkü çalışan bir anne olacaktı. Ya da... Belki de çalışmak zorunda olmamalıydı. Başı dönmeye başladı. "Dinle, uzun vadeli planlar yapmak zordur.

kısa vadeli komplikasyonları olabilir, ancak bu gerçekten yapmak istediğiniz bir şeyse, bu fikirden vazgeçmeyin. Henüz değil. Şeyler

her zaman olması gerektiği gibi sonuçlanıyor. Şaşırsınız."

"Şu anda bazı şeyleri anlamak biraz zor. Bunun gibi şeyler..."

"Başka ne gibi endişeleriniz var?" diye sordu. "Şey, tek yatak odalı, üst katta bir dairede yaşıyorum. Bu bir Güzel bir daire, sen de oradaydın. Bekar kadınlar üst katları sever, daha güvenlidir. Bir kere daha az giriş yolu var. Ama bekar anneler muhtemelen böyle şeylerde zorlanırlar. Bebekler bir sürü teçhizatla birlikte gelir. Anlarsınız ya?"

Bebek arabası, bebek bezi çantası, araba koltuğu, salıncak, Port-a-Crib, vb.

Yıllarını, kardeşlerinin bebek eşyalarını taşıyarak ailelerinin evine girmelerini izleyerek geçirmişti. Dairesine çıkan merdivenler dikti. Bir evde yaşaması gerektiğini düşündü. Güvenli bir mahallede. Kendisinin de bir Migreni tuttu. Hayatının ilk migreni.

"Hiç birikimim yok," dedi. "İyi bir hayat yaşıyorum, harika bir hayat değil. Ofisimde altı hafta ücretli izin ve altı aya kadar isteğe bağlı ücretsiz izin var. Şimdiden altı haftanın yeterli olmadığını hissediyorum. Yeni bir bebek için değil.

Peki ya çocuk bakımı? Bunu hiç hissetmemiştim. ve şimdiden onu bir yabancıyla bırakmaktan endişeleniyorum. Ya da ona. O ya da o."

Paul nazikçe gülümsedi. "Henüz böyle şeyler hakkında endişelenmemeye çalış, Terri. Bu kararları tek başına vermek zorunda kalmayacaksın. Bunun seni geceleri uykusuz bırakmasına izin verme. Ben de yardımcı olacağım."

"Katılıyor musun? Nasıl?"

"Maddi olarak ve umarım çocuk bakımı konusunda."

"Çocuk bakımı için ödeme yapmama yardım etmek mi? Bu kadar mı?"

"Ve gerçek çocuk bakımıyla," dedi gülümseyerek.

"Anneni bir bebekle baş başa bırakmayı mı düşünüyorsun?"

"Bebeklerle aram oldukça iyidir," dedi. "Onunla vakit geçirmeyi düşünüyordum. Ya da onunla."

"Oh," dedi. "Teşekkürler. Çok nazıksınız."

Ne kadar iyiyim, diye düşündü utanarak. Onunla

evlenmezse yalnız kalacağını düşünüyormuş gibi
konuşuyordu ve

neredeyse yanaklarını alevlendirecekti. Burada en az onun kadar sorumluluğu vardı. O haplar konusunda tembel davranmış olabilirdi, ama o yanında taşıdığı prezervatifi kullanmıştı.

Aylardır etrafta dolaşıyor, her sandalyeye oturduğunda daha da inceltiyordu. "Sana söyledim, bu işte yalnız değilsin. Şu anda yardım edebileceğim bir şey aklına geliyor mu?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, biraz ilgi göstermeniz bile çok yardımcı oluyor. Moral desteği, bilirsin." Ve oturduklarından beri ilk kez gülümsedi.

"Ah," dedi. "İşte burada. Düşünmediğini biliyorum. Şu anda gülümseyecek o kadar çok şey var ki, özellikle de ben söz konusu olduğumda. Elimden geleni yapacağım. Bana neye ihtiyacın olduğunu söylersen yardımcı olurum."

"Şu anda mı? Bebeğimin bir babası olsun istiyorum. İyi bir babaya. Sadece ilgilenecek birine ihtiyacım var."

"Sana ve bebeğe neler olduğunu önemsiyorum. Kelimeler konusunda biraz beceriksizim, Terri. İlk öğrendiğimde sana ihtiyacın olan teselliği vermek için biraz fazla şok olmuş olabilirim, bunun için üzgünüm. Şöyle hissediyorum.

-Çok güzel bir arkadaşlıktan bir evlilik çıkarmaya çalışmamızın hata olacağını düşünüyorum, ama eğer bir çocuğum olacaksa, kendimi ona adarım. Ömür boyu. Üzerime düşeni yapacağım çünkü bunu istiyorum. Bu konuda içiniz rahat olsun."

"Ailen bu konuda ne hissedecek?" diye sordu. "Onlar da aynı şekilde hissedecekler," dedi. "Terri-ben otuz yaşındayım-

Altı. Ailemden onay istemeyi geçtim. Biz neyiz Burada yapmamız gereken birlikte çalışmanın bir yolunu bulmak." Yutkundu. "Çocuğun ihtiyaçlarını ilk sıraya koymalıyız."

İç çekti. "Tanrım," dedi, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Böyle davranmanı hiç beklemiyordum. Çekip gideceğini ya da inkâr edeceğini düşünmüştüm. Ama sen iyi bir adamsın Paul. Gerçekten iyi adam..."

Eğer bir halta yarıyor olsaydım, evlenmemiş ve

hamile olmazdın, diye düşündü. "Çok eksik kalacağımdan eminim ama elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler," dedi. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Yemekleri bittiğinde, adam onu arabasına kadar geçirdi ve kadın ona sarıldı. "Sadece senin yanımda olman bile Güven verici," dedi. "Senden bir daha haber alamayacağımı düşünmüştüm. Bazen bu çok yalnız hissettiriyor." Sonra Paul'e baktı ve şöyle dedi: "Bir kocam olmasa da bir eşim varmış gibi hissediyorum. Teşekkür ederim Paul."

"Um... Evet. Bu konuda birlikte çalışacağız, her şeyin kapsandığından emin olacağız..."

Kolları hala onun belinde, o iri, hüzünlü gözleriyle ona bakarak, "Belki bu hafta sonu sana yemek hazırlayabilirim..." dedi.

Daha sözünü bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Bunu bir perspektif içinde tutmalıyız, Terri. Biz olacağız Sanırım anne ve babam birlikte. Ama aramızdaki ilişki nasıldı? Artık o ilişkiye sahip olamayacağız. Yaşayamayız. Bu sadece zaten karmaşık olan bir durumu daha da karmaşık hale getirir."

Yüzü düştü. Aşağı baktı. "Anlıyorum," dedi.

Parmağını kızın çenesinin altına koydu ve yüzünü kaldırarak gözlerinin buluşmasını sağladı. "Bu işte birlikteyiz ama biz bir çift değiliz. Hiçbir zaman da olmadık."

Nefes aldı. "Eğer bebeği ben taşıyacaksam, benim de biraz şefkat görmem iyi olurdu."

Kızın alnına küçük bir öpücük kondurdu. "Buna sahipsin. Çocuğumun annesi olarak."

"Aramızda hiçbir şeyin büyümeyeceğinden kesinlikle emin misin?"

Bu bebeğe birlikte sahip olduğumuz gibi mi?"

"Terri, benim niyetim sana iyi davranmak ve iyi bir baba olmak. Ama aramızda daha fazla bir şey olsaydı, ikimiz de bunu daha önce, şu andan önce bilirdik. Bence iyi bir arkadaş ve iyi bir ebeveyn olabiliriz. Bunun için ateş edelim, ha?"

"Elbette," dedi üzgün bir gülümsemeyle. "Elbette. Bu da bir şeydir sanırım."

"Üzgünüm, Terri. Elimdeki tek şey bu. Ve aradığım o geceye kadar, sanırım sahip olduğun tek şey buydu. Düşünsene, hiç telefonlaşmadık bile. Birbirimize o kadar bağlı değildik. Devam edelim. Bakalım bu işi çocuk."

"O zaman sanırım bu kadarı yeterli olacak," dedi kollarını onun boynundan çekerek.

İlk kez düşündü, ya bu çocuğu benden alırsa? Ya o koca ve baba olmaya istekli başka birini, bir adamı bulursa? Ve bu beni engellerse? Bu tür şeyler hakkında daha çok şey bilmeliyim, diye düşündü. Bu konuda ne yapabileceğini bilmeliyim.

"Tek isteyebileceğim bu." Kadının omuzlarını kısa ve dostça bir şekilde sıktı. "İrtibatta olacağım."

Vanessa neredeyse sahip olduğu her giysiyi yatağın üzerine yaymıştı. Matt'in ailesini ziyaret etmek üzere Grants Pass'a gitmek için hazırlanmaya çalışıyordu ve en iyi şekilde görünmek istiyordu. Kayınvalidesi Carol'a, bir şey giyip giyemeyeceğini sormuştu.

Paul'ü yemeğe davet etmesini rica etti. Bebek doğduğundan beri onu görmemişti.

dikkat. Ama Vanessa aynaya baktığında, hala çok kalın bir bel, üstlerine göre çok ağır göğüsler ve ağaç gövdesi gibi hissettiren kalçalar gördü. İçine giremiyordu eski kıyafetlerinden hiçbirini giymedi ve hamile kıyafetleri giyerse lanetlenirdi. Bebek neredeyse iki aylıktı.

Vanessa her zaman kendinden emin olmuştu. Annesi ona alıngan demişti, babası onu ele avuca sığmaz ilan etmişti, havayolundaki en iyi arkadaşları onun korkusuz bir dışa dönük olduğunu söylemiş ve pilotlar ya da yolcularla ilgili zor durumların üstesinden gelebileceğine güvenmişlerdi. Matt ona "vahşi" demişti.

saçlı vixen.

Ancak Carol'ın yanında kendine güveni yoktu. Carol şık, mükemmel, başarılıydı ve kendine güveni bir üst seviyeye taşıyordu. Vanessa ve Carol her konuda anlaşamıyor gibiydiler,

Carol ise en çekici gülümsemesini takınarak her zaman istediğini elde etmeyi başarıyordu. Carol Rutledge muhtemelen Vanessa'nın ayakta durmakta zorlandığı tek kadındı. Bunun da ötesinde, Vanni onun şişman görüldüğünü düşünüyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, beli lastikli bir kot pantolon ve binici çizmelerini giydi. Babasını büyük odada buldu. "Selam baba. Matt uyuyor ve aşağıda olmalı. bir iki saat daha. Ben kısa bir gezintiye çıkarken onu dinleyebilir misin? Uzun sürmez."

"Acele etme," dedi, başını kitabından kaldırmadan.

"Teşekkürler."

En azından sonunda tekrar ata binebilecekti. Egzersiz ve muhteşem bahar havası ona iyi gelmişti.

Ruhlar. Ahıra vardığında, takım odasının kapısının aralık olduğunu fark etti. Bir ses duydu, umarım fare değildir. Kapıyı biraz daha iterek açtı ve küçük kardeşi Tom'un bankta oturmuş, bir kitabı karıştırdığını gördü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Şaşkınlıkla sıçradı, kitabı kapatıp arkasına sakladı. Yanakları parladı ve sanki ölmek istiyordu. Odaya doğru yürüdü ve Arkasından kitabı tuttu. "Seks Sevinci "ni çıkardı.

"Bu benim mi?" diye sordu.

Omuz silkti.

"Bu benim!" dedi.

"Hadi, Vanni. Biraz sportmen ol, ha?"

"Nereden buldun bunu?"

"Babam için garajı temizlemem gerekiyordu," dedi.

"Ama bu benim eşyalarımın arasında olmalı," dedi.

"Bunu kullanmıyorsun, biliyorsun, biliyorsun."

"Ne?" diye sordu, kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpılmıştı. Sonra onun ne demek istediğini anladı; resimleri sevişmek için kullandığını düşünüyordu. "Hayır! Tanrım, hayır!"

"Peki, sonra ne olacak?"

Omuz silkti. "Sadece biraz merak ettim. Hepsi bu."

Sayfaları çevirdi. Eski bir kitaptı ama oldukça açıklayıcıydı. "Sen ve Brenda yeterince eğlenmiyor musunuz?"

Kaşlarını çattı. Bazen kız kardeşinden nefret ederdi ve bu da onlardan biriydi. "Hayır, eğer bilmek istiyorsan."

"Küçük bir ev ödevi mi önerdi?"

"Vanni, daha yapmadık, tamam mı?"

Başını şaşkınlıkla kaldırdı. Alaycı bir şekilde gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" dedi sırtarak.

Ondan nefret ediyordu. "Gerçekten mi?" dedi. "Bakire misin?"

"Vanni, bana yardım et-"

Öyleydi. Bekareti bozulmadan on sekizine kadar gelebilmiş miydi? Vay be, diye düşündü. Ya yaşlıları kadar motive değildi ya da son derece terbiyeliydi. "Hmm," dedi. Sonra aklına geldi; babasıyla birlikte hafta sonu için bebekle birlikte Grants Pass'a gidiyorlardı. "Oh-oh."

"Sakın başlama," diye uyardı onu.

"Bu hafta sonu bir randevun mu var, Tommy?" diye sordu ona.

Başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım, neden benim de bir ağabeyim olmadı ki..."

"Sanırım tamamen örtünmüşsünüzdür?" diye sordu ona.

"Yemin ederim, eğer birine bir şey söylersen, özellikle-"

"Öyle mi?" diye sordu biraz ateşli bir şekilde.

Adam neredeyse sıkılmış bir halde ona baktı. "Kendine sor.

Generalin oğlu cinsel sorumluluk hakkında gerçekleri biliyor mu? Bir çekmece dolusu prezervatifi ve tüm ABD Ordusu için mevcut olan doğum kontrol bilgilerine sahip mi? Var mı? Çocuk cinsel yolla bulaşan hastalıklar hakkında bir şey biliyor mu? Bana bir şans vermek ister misin? Baban kim senin?"

"Evet, tamam," dedi. Babası muhtemelen onunla bu konular hakkında üç yaşındayken konuşmaya başlamıştı. "Bunu sana vereceğim." Sayfaları çevirdi. Kitabı açık tuttu, ona doğru çevirdi ve geri verdi.

"Bu sayfayı okuyun. Bu sayfayı ezberle. Ben kısa bir gezintiye çıkıyorum."

Atlardan birini eyerledi ve nehir boyunca patıkaya çıkardı, ne kadar uzun zaman geçtiğini düşündü Sevişmeyi düşündüğünden beri. Matt neredeyse bir yıl önce gitmiş ve geri dönmemişti. Tom'u kıskanıyordu ve açıkçası onun hâlâ dokunulmamış olmasına çok şaşırmıştı.

Eğer bunu yapacaklarsa, küçük kardeşinin iyi bir iş çıkaracağını umuyordu. Vanessa'nın ilk seferi tam bir zaman kayıydı. Ama umuyordu ki Brenda Tom'a gösterdiği sayfa klitorisle ilgiliydi.

Carol ve Lance Rutledge son birkaç ay içinde iki kez Virgin River'a gitmişlerdi. İlki, geçen Aralık ayında oğullarını generalin arazisine gömmek içindi.

anlaşılabilir bir acı. Tek oğullarını kaybetmiş olmaları yeterince kötü değilse, nerede oldukları hakkında da söyleyecek bir şeyleri yoktu.

Carol, Vanessa'nın tek başına verdiğini düşündüğü kararlar yüzünden sert ve öfkeliydi.

Rutledge'ler bebek doğduktan hemen sonra ilk ve tek torunlarını görmek için geri geldiler.

Carol bebeğe karşı yumuşayana kadar bu ziyaretler gergin geçmişti. Lance ise tıpkı oğlu gibiydi -geri çekilmiş, sevecen, esprili. Carol soğukkanlıydı; bebek bluzuna tükürdüğünde "Iyy" diyen iyi giyimli ve hâlâ seksi bir büyükanneydi.

Bebek neredeyse iki aylık olduğu için Vanni ve Walt ilk kez onlara gidiyorlardı. Vanessa bu ziyaretlerden hep nefret etmişti, Matt hayattayken bile. Lance Rutledge'la geçinmek çok kolaydı, çok soğukkanlıydı.

Ve erkeklerin yapacağı gibi, Matt ve babası ziyaretler sırasında birlikte takılmışlar ve kadınlar arasındaki anlaşmazlıkları ya görmezden gelmişler ya da umursamamışlardı.

Carol'la geçinmekte zorlanan tek kişi Vanni değildi. O ve Matt, Carol'ın

Matt'i üniversiteyi bırakıp Deniz Piyadeleri'ne katılmaya ikna ettiği için Paul'ü suçladı. Paul üniversiteye geri dönmüş ve mühendislik diplomasını almış, Matt ise Deniz Kuvvetlerinde kalmıştı.

Rutledge'ların evi sadece iki kişi için çok büyüktü, uzun bir araba yolu olan bir tepenin üzerindeydi. Lance bir endodontistti, Carol ise uzun yıllardır emlak işiyle uğraşıyordu ve Grants Pass'ın iş dünyasında önemli bir yere sahipti. Emekli olacak kadar başarılı oldukları kesindi ama ikisi de işlerinden, sosyal yaşamlarından ve tatillerinden keyif alıyordu.

Carol Rutledge yaşını göstermiyordu. Kısa tuttuğu gür kumral saçları, manikürlü tırnakları, son derece şık bir gardırobu ve her ne kadar bu bir sır olsa da, altmış yaşından çok elli yaşında gibi görünmesini sağlayan yüz gerdirme ameliyatından yararlanmış bir kadın olarak formda ve düzgündü. Daha önce Hamilelik ve doğumla kıyaslandığında Vanni kendini eşit hissediyordu ama şu anda göğüsleri gömleklerini zorluyor, kalçaları çok geniş ve belsiz, tırnakları kısa kesilmiş sıkıcı ve güvensiz.

Oraya vardıklarında Lance bebeği hemen kucağına aldı, onu kucağına almaktan heyecan duyarken Carol da onun yanında duruyordu,

bebeği birkaç kez okşadı. Vanni çok büyük ve zengin bir şekilde dekore edilmiğ evin içinde dolağtı. Sonunda koridorda ilerleyerek Matt'in gençken kullandığı odaya göz attı,

hatıra eşyalarına bakıyordum. Her yerde resimler, lise takımlarından mektuplar, kupalar, posterler, uçak modelleri vardı. Korunmamıştı ama bir türbe gibi restore edilmişti. Bebeğin çerçevesi küçük bir resmi, sanki Matt hemen dönecekmiş gibi masanın üzerinde duruyordu. Neredeyse Vanni'yi ağlattı.

O akşam, Lance ızgarada biftek pişirirken, Walt ve kadınlar da güvertede ona eşlik ederken, Vanni Carol'ın kendisi için en az bir sürprizi olduğunu öğrendi. Carol ona,

"Yarın akşam yemeğine başka bir misafir davet ettim Vanessa," dedi. "Bir arkadaşımız, genç bir doktor.

iş sayesinde tanıştım. Adı Cameron ve çok tatlı biri."

"Carol, beni tamir etmiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır! Ama biriyle tanışman için çok erken olduğunu düşünmedim. Eğer ikiniz iyi anlaşırsanız, belki ileride bir gün..."

"Seni iyileştiriyor," dedi Lance. "Kulağa öyle geliyor," diye onayladı Walt.

"Tanrım," dedi Vanni perişan bir halde.

"Kesin şunu, hepiniz. Cameron'ı daha önce de yemeğe çağırmıştık ve çok çekici biri. Ondan hoşlanıyorum."

"Ama Carol, Paul de burada olacak."

"Biliyorum tatlım," dedi neşeyle. "Eminim çok iyi anlaşacaklardır. Matt bizimle olsaydı Cameron'dan hoşlanacağını biliyorum."

Bunu nasıl bu kadar iyi yapabildi? Sanki Matt Cameron'la buluşmasını istiyormuş gibi Vanni'nin kendisini suçlu hissetmesini nasıl sağlayabilirdi? Vanni'nin pantolonu hemen daha dar, karnı daha yuvarlak, göğüsleri daha iri ve tırnakları daha kesik gelmeye başladı. Sadece Paul'e tumbul ve garip görünebilirdi, ama iki erkeğe. Carol'la her şeye hazırlıklı olmaya çalışıyordu ama böyle bir şeyi hesaba katmamıştı; henüz iki aylık bir bebeği olan yeni dul bir kadın ve akşam yemeğinde iki bekâr. Birini özlüyordu. Hem de çok özlediği.

"Bundan sonra ne yapacağın hakkında konuşmalıyız Vanessa," dedi Carol yumuşak bir sesle. "Gayrimenkule en ufak bir ilgi duyarsan seni bizim şirkete alabilirim. Çalışma saatlerin bebek için esnek olur, piyasa şu anda iyi ve seni başarılı bir kariyere hazırlar."

Gülümsedi. "Denize ayak basana kadar seninle birlikte çalışabilirim."

Vanni ölmek istedi. Sıkıca bir baltası olmasını tercih ederdi.

Carol'la her gün çalışmaktansa kafasına bir şeyler yerleştirmeyi tercih ederdi. "Ben... ah... korkarım emlakçılık bana pek cazip gelmiyor."

"Tekrar uçmayı düşünüyor olamazsın," dedi Carol.

"Gerçekten, yardım edebilirim. En azından adil bir şans ver."

"Teşekkür ederim," dedi. "Şu anda bunu düşünmek için çok erken. Size haber veririm."

Carol onun dizini okşayıp gülümseyerek, "Aferin kızıma," dedi.

Vanni, Carol'ı çözmekten çok uzaktaydı. Yardımcı olmaya çalışıyor gibi görünüyordu ama her kibar "Hayır, teşekkür ederim" dedi ve istediğini yaptı. Müdahaleleriyle Vanni'nin düğününü kabusa çevirmişti. Vanni'nin annesi kısa bir süre önce vefat etmişti ve Carol bu rolü üstlenip ona yardım etmek istemişti ama o bu görevi üstlendi. Carol nedimelerin elbiselerinin renklerini beğenmemişti; mercanı soluk yeşile tercih ediyordu. Nedimelerin fikir birliğine varması ve kendi beğendiklerinin parasını ödemesiyle sorunun çözüleceğini düşünmüştü ama Vanni

nefret ediyordu. Matt'e bağvurduğunda Matt, "Turuncu ya da her neyse onun nesi var? Güzel görünüyorlar ve kızlar da seviyor."

"Saçlarımla çatışıyorlar!" Vanni gözyaşları içinde itiraz etti. "Fotoğraflar olacak..."

"Bak," dedi Matt, barışı koruyan kişi. "Onun bir kızı yok, neden bazı küçük konularda kendi bildiğini okumasına izin vermeyelim?" Böylece Vanni bu işin peşini bıraktı ve Carol çiçekleri Vanni'nin en sevdiği calla zambaklarından beyaz güllere ve

bebeğin nefesi. Konuk listesine yüzlerce isim eklemiŞ, partilere ve düğün resepsiyonuna sanki kendi düğünüymüŞ gibi bağkanlık etmiŞ, bir Mısır firavunu gibi yemekçileri ve çiçekçileri kırbaçlamıŞtı. Matt, "Küçük Geyleri kafana takmamaya çalış," dedi. "Gerçekten, o sadece yardım etmeye çalışıyor. Sadece bizim için her şeyin güzel olmasını istiyor." Bu durum Vanni'yi müstakbel kocasıyla ya da müstakbel kayınvalidesiyle kavga etmek gibi rahatsız edici bir durumda bırakmıştı.

Cumartesi gecesı yemeğine gelince, Cameron içki içmek için Paul'den yarım saat önce gelmişti. Vanni, Carol'ın Cameron'a altı, Paul'e ise altı buçuk dediğinden şüpheleniyordu ve bu nedenle Vanni, kurmaya çalıştığı tuzakta mükemmel bir adam bulduğu için Carol'a hiç itibar

etmedi.

Ama Vanessa'nın karşısında duran adamın otuz beş yaşında ve bekâr olması için hiçbir mazereti yoktu. O kadar yakışıklıydı ki, bir kadının altına işemesine neden olabilirdi. Koyu renk saçları, kalın ve etkileyici kaşları, gülümsediğinde yanaklarında beliren seksi gamzeleri ve sırtıttığında neredeyse insanın nefesini kesecek kadar beyaz dişleriyle 1.80 boyundaydı. Ve sırtıttığında Vanessa ile tanıştığında.

"Bana doktor olduğunuz söylendi," dedi Vanni.

"Uh-huh. Çocuk doktoru," diye cevap verdi ve Carol'ın kendini aştığını düşündü. Bundan daha seksi ne olabilir? Muhteşem, seksi ve çocukları seviyor.

"Yine de çocuğunuz yok mu?"

"Bu konuda çalışmadım. Ama şimdi yapabiliyorum, bütün iyi kadınlar kapılmış gibi görünüyor. Ama hey, hala çocuk sahibi olmak için zamanım var. Sence de öyle değil mi?" Sırt.

Oh, evet, diye düşündü. Muhtemelen onlara deli gibi babalık edebilirdi.

Carol onları oturma odasındaki bir çift sandalyeye yönlendirdi.

-Oturup dinlenebilecekleri bir yan sehpa ile ayrılmış, birbirlerine açılı olarak bakan yumuşak ve rahat sandalyeler

birbirlerini tanıyorlardı. Walt ve Lance ilk tanışma faslından sonra güvertedeki yerlerini aldılar, böylece sevişmeyen çift - ha!- bu samimi küçük seansı kendilerine ayırabileceklerdi. Carol onlara içkilerini verdikten sonra mutfaktaki işlerini halledip onları yalnız bıraktı.

Böylece Vanni, Cameron Michaels ile çok hoş bir sohbe dönüşen bir görüşme yaptı. Onu hemen bir doktor sanabilirdi - geniş omuzlu ve güzel kaslı olmasına rağmen, GQ reklamı gibi giyinmişti. Ama bir çocuk doktoru? İnandırıcı olabilmesi için omzunda tükürük ya da ayakkabısında kaka olmalıydı.

Şehirde bir grup çocuk doktoruyla birlikte çalışıyordu ve ilk gerçek evini Carol aracılığıyla satın almıştı. Sadece kendisi için çok büyüktü ama buna karşı koyamıyordu. Ve eğer doğru kadın karşısına çıkarsa, evi ailesiyle doldurmak için çok geç olduğunu düşünmüyordu. Virgin River'ı ve

ve ebeyle evde yaptığı doğumdan çok etkilenmişti. Kapı çaldığında ve kadın ayağa kalkmaya başladığında onun hoşlanmayacağı hiçbir şey olmadığını düşünerek kendi kendine rahatladı.

Carol mutfaktan bir roket gibi fırlayıp kapıya yöneldi. "Olduğun yerde kal, ben hallederim. Bu Paul olacak. Cameron, Paul'e bayılacaksın," dedi anında.

Vanni etrafına bakındı. Bu çift sandalye odanın geri kalanından izole edilmişti; rahat, küçük bir köşe. Paul'ün oturup onlara katılabileceği bir yer yoktu ve yine düşündü: Kayınvalidemi hep hafife alıyorum. Her şeye sahip işe yaradı. Tanışma faslından hemen sonra Paul'ü Walt ve Lance'le birlikte güverteye çıkarmayı planlıyor olmalı. Ama Vanni'nin aklında bu yoktu.

Ayağa kalktı. Cameron'a "Affedersiniz," dedi. Tam Paul içeri girerken kapıya doğru yürüdü.

Onu gördüğü anda kendini daha canlı hissetti. Paul ne Cameron ne de Matt kadar güzeldi. Paul'ün daha sert bir görünüşü vardı. Muhtemelen altı-iki yaşlarındaydı, kolları ev inşaatlarında yıllarca bedenen çalıştığı için çok güçlüydü, kalın kum rengi saçları hala askeri tarzda kısa kesilmişti. Bronz tenliydi, büyük, nazik elleri, güçlü bir çenesi vardı ve onu gördüğünde kara gözleri parladı. Neredeyse ona doğru koşuyor, ona sıkıca sarılıyordu. Adam onu yerden kaldırdı.

"Tanrım," dedi. "Seni görmek çok güzel." Onu ayağa kaldırdı. "Dur sana bir bakayım. Vanni, harika görünüyorsun. Sanki hiç bebek doğurmamışsın gibi!"

"Tam bir yalancısın," diye güldü.

"Onu görebilir miyim?"

"Emin olabilirsin," diyerek Matt'in elinden tuttu ve onu koridorun sonuna doğru sürükleyerek Carol'ı kapıda bıraktı. Küçük Matt uyuyor olmasına rağmen onu kucağına aldı ve Paul'e uzattı. "Al bakalım," diye fısıldadı.

Paul tereddüt etmedi. Bebeği kollarının arasına aldı, onu yakın tutarak. "O çok büyük." Sonra Vanni'nin gözleriyle buluştu. "Tıpkı ona benziyor, değil mi?"

"Öyle." Gülümsedi. "Bebeklik fotoğraflarını karşılaştırdım ve Matt'i yeniden gördüm."

Carol'ın kafası odada belirdi. "Haydi, siz ikiniz," dedi neşeyle. "Misafirimiz var." Sonra hızla geri çekildi, açıkça emredildiği gibi takip etmelerini bekliyordu.

Paul gözleriyle sorguladı ve Vanni içini çekti. "Carol beni düzeltmeye çalışıyor," diye fısıldadı.

"Gerçekten mi?" Paul dedi ki. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Heyecanlanmadım. Ama bu adamın suçu değil ve gayet iyi birine benziyor. Yine de..."

"Sadece hazır değil misin?" diye sordu.

"Onun için değil," dedi kaşlarını çatarak. "Hadi, sosyal olsak iyi olur yoksa cezalandırılacağız. Paul," dedi koluna dokunarak, "seni çok özledim. Tommy de seni özlüyor. Yakında Virgin River'a gelmelisin. Gelir misin?"

"Elbette," dedi gülümseyerek.

Bebeği ondan aldı ve beşiğe geri koydu.

Sonra onu elinden tutup oturma odasına götürdü. Oraya vardıklarında Cameron ayağa kalktı. Carol Paul'ün önünü kesti ve elini Vanni'nin elinden çekerek onu öne doğru çekti. "Cameron, bu Paul Haggerty, oğlumun en iyi arkadaşıydı. O ve Vanni kardeş gibiler."

Adamlar el sıkıştılar ama ikisinin de duruşunda bariz ve anlık bir suskunluk vardı -Carol ikisini de kandırmıyordu. Vanni, Paul'ün de onlara katılabilmesi için bir sandalyeyi odanın öbür ucuna sürüklemeyi görev bildi ve göz ucuyla kayınvalidesinin kaşlarını çattığını fark etti. Hepsi yemeğe çağrıldığında Carol onları planına göre oturttu; kendisi ve Lance masanın baş tarafına, Paul Walt'un yanına, Vanni de Cameron'un yanına oturdu. Ve bu şekilde kaldılar.

Carol'ın yeteneklerinden bir diğeri de sohbeti renklendirmektir ve masasında gerginlik olmaması için insanları hızlıca konuştururdu. Yanında masasındaki her kişi için özel sorular ve konular içeren bir not defteri de olabiliirdi, böylece her biri konuşma sırasına sahip olurdu.

Paul'ün Matt'in sağdıcı olduğunu, Paul ve Vanessa'nın yıllardır arkadaş olduklarını, Paul'ün inşaatta çalıştığını ve evet, Cameron'ın doktor olduğunu birkaç kez konuşmaya dahil etti.

Carol'ın kontrol edemediği konulardan biri Virgin River'dı ve masasında orayı çok seven ve kızılağaçlardan, dağlardan, vadilerden ve nehirlerden Jack tarafından işletilen ve arkadaşların ve komşuların uğrak yeri olan, denizcileri bir araya getiren, avcılara ve balıkçılara ev sahipliği yapan küçük bar ve ızgaraya kadar tüm erdemlerini öven üç kişi vardı.

Tatlı ve kahveden sonra ilk ayrılan Paul oldu ve Vanni bunun Carol'ı heyecanlandırmış olabileceğini düşündü. Ama sorun değildi, çünkü Vanni onu dışarı çıkardı. Sarıldılar. "Seni bir kardeş olarak görmüyorum," dedi.

Güldü. "Ve seni kız kardeşim olarak görmüyorum." "Keşke bunu yapmasaydı."

"Carol ne isterse onu yapar. Her zaman da öyle yapmıştır. Bunu anlıyoruz," dedi Paul.

"Seninle daha fazla zaman geçirmek istedim. Gerçekten nasılsın?"

"Ben iyiyim. Peki ya sen? Gerçekten mi? Onu özlemekle aran nasıl?"

"Onu her zaman özleyeceğim. Onu en az senin kadar özlüyorum Paul."

"Evet," dedi bir an için başını öne eğerek. "Buna gerçekten yardımcı olamayız, değil mi?"

"Ama artık onun için o kadar çok ağlamıyorum. Matt bunu istemezdi ve öyle söyledi, bana söz verdirdi. Ayrıca Mattie çok fazla enerji harcıyor ve bana çok fazla neşe veriyor. Tekrar ata biniyorum, bu da harika bir eğlence. Aşağı gel Paul. Bir hafta sonu için. Yakında. Benimle sür... bebek."

Carol kafasını ön kapıdan uzattı. "Vanessa? Sanırım bebeği duydum."

Vanni nefes aldı. "Carol, eğer ağlıyorsa onu kucağına alabilirsin. Ya da babama söyleyebilirsin, o ne yapacağını bilir."

"Oh," dedi Carol. "Elbette. Ama yakında gelir misin?"
"Yakında," dedi Vanni, sesinde sinirli bir ton vardı.
Kapı usulca kapandı ve Paul kıkırdadı.
"Tanrım," dedi Vanni, parmak uçlarıyla şakaklarını ovuşturarak. "O kadın..."
"Sadece Carol. Kimse onu ciddiye almıyor."
"Kendilerini tehlikeye atıyorlar," dedi Vanni. Sonra Paul'e baktı. "Lütfen yakında Virgin River'a gel. Hepimiz seni özledik.
Özellikle de ben."
"Evet, bunu yapmalıyım. O adam hakkında ne düşünüyorsun? En azından sana bir doktor buldu."
Güldü. "Bunun için övgü almalı, ha?" Omuz silktilti.
"Oldukça iyi birine benziyor ve ilgilenmeyen biriyle birlikte olması onun suçu değil."
"Bir gün hazır olacaksın." Şimdi
hazırım, demek istedi.
Onu alnından öptü. "Seni arayacağım. Bir şeyler ayarlarız, yakında bir araya geliriz."
"Lütfen," dedi, bebeğin doğumundan beri onu arayanın kendisi olduğunun bilincindeydi. Ve sonra onun gidişini izledi. Yani onu kardeşim olarak görmüyor olabilirim ama o beni hâlâ en iyi arkadaşının karısı olarak görüyor. Bunun asla değişmeyeceğinden korkuyordu.

Tommy ve Brenda bir sürü zahmete girmişlerdi. General ve Vanni Grants Pass'teyken Booth'un evinde bütün bir geceyi tek başına geçirecek şekilde ayarlamıştı ama bütün bu ön plan geri tepti. Brenda sinirliydi. Belki de korkmuştu. Buna hazır değildi. Tom on beş dakika sonra bu işin düşündüğü gibi gitmediğini anlamıştı. İstedikini söylediği şekilde.

O da geri çekildi. "Sakin ol," dedi. "Sadece film izleyeceğiz. Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz."

"Hayal kırıklığına uğrayacaksın," dedi Brenda.

"Hayır, yapmayacağım," diye yalan söyledi. "Sana yüz kere söyledim, sen hazır olana kadar sonuna kadar gitmeyeceğiz. Sadece bir film izleyip kıvrılacağız. Kıyafetlerimizle uyuyacağız. Seni zorlamayacağım."

"Özür dilerim. Beni böyle yapan ne bilmiyorum. Kararımı verdiğimi sanmıştım."

"Özür dilemene gerek yok, Bren. Benden değil. Bunu çok düşünmen hoşuma gidiyor. Emin olmanı istiyorum, Çünkü sonrasında mutlu olmalısınız, berbat ve suçlu değil. Bunun başka bir yolu yok, bizim için yok. Bu gece burada olduğumuza göre.

General'in biralarından birkaç tane içip film mi izleyelim?" "Evet," diye güldü.

"Sen filmi seç, ben birayı seçeceğim."

Tabii ki bir kız filmi olmalıydı; hem de tam bir inilti filmi. Ama ne olursa olsun, Brenda'yı mutlu ettiyse, onu da mutlu etmiştir.

Mutlu. Filmin ve biranın yarısında öpüşmeler başladı ve Tanrı civciv filmlerini korusun diye düşündü. Sıkıcı olabilirlerdi ama kızları ısıttıkları kesindi.

Kanepeye uzandılar ve vücutlarını birbirlerine sıkıca bastırdılar, çılgınca öpüştüler, ağızları açık, dilleri deliriyordu. Tabii ki sertleşti. Şimdiye kadar buna alışmıştı ve hoşuna gitmişti, ona karşı çok güzel sürtünüyordu, kendi iyi duygularına kapılıyordu. Bu tür şeyler bir süredir aralarında yaşıyorlardı ve son derece tatmin ediciydi. Tom onun pişman olacağı bir şey yapmasını istemese de, doksan yedinci sayfada öğrendiği şeyi kesinlikle denemek istiyordu. Shew-sihirli düğme. Sihirli düğmeye bir kez dokunmak istedi. Sadece bir saniyeliliğine. Sadece ne olduğunu görmek için.

Gömleğini kaldırdı, sütyenini çözdü ve yumuşak göğüslerini hissetti. Bunu yapmasına bayılıyordu; inlemesine ve kıpırdanmasına neden oluyordu. O kadar ateşli olmaya başlamıştı ki... "Bren," dedi adam nefes nefese. Bir elini giysilerinin dışından kasıklarına götürdü. "Sana sadece dokunabilir miyim? Sadece elimle? Başka bir şey değil, sadece elimle?"

"Uh-huh," dedi onun dudaklarına karşı. "Eğer istersen."

Ölebileceğini düşündü, çok heyecanlanmıştı. Kot pantolonunun çitçitini açtı ve elini yavaşça ve nazikçe aşağıya, düz karnının üzerinden, yumuşak tümseğinin üzerinden, biraz daha ileriye, karanlık, gizli, sıcak ve nemli bir yere kaydırды, doksan yedinci sayfada kadın orgazmı için trip-teli olarak tanımlanan bir noktayı aradı. Küçük, sert bir düğüm hissetti ve temas ettiğinde kızın nefesi kesildi ve elini itti. Temas ettiği anda, bu onu elektriklendirdi. "Tommy," dedi zayıf bir fısıltıyla.

"Evet bebeğim," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Bu güzel bir his, değil mi?"

"Ooooh," diye inledi, ileri geri, yukarı aşağı hareket ediyordu. "Tanrım..."

Devam et, Brenda, diye düşündü. Sadece devam et. Biraz daha sert ovdu, biraz daha uzandı, diğer parmağı sihirli düğmede kalırken bir parmağıyla onun açıklığına temas etti. Ona büyük bir kişisel ilgi gösterdi -kitaptaki önerilere uygun olarak onu okşadı, yumuşakça dokundu, kabaca ovdu. İniltiler

Çıkardığı sesler neredeyse ağlıyormuş gibiydi; nefes alıyor, kıvranıyor, kıvranıyordu. Ve sonra, kabam! Dondu kaldı, nefesi kesildi ve elinin karşısında en şaşırtıcı şeyi hissetti sıkışma hissi. "Tanrım," diye fısıldadı. "Aman Tanrım."

"Tom," dedi kadın nefes nefese. Yorgun, mutlu bir nefes. Onun kucağına yığıldı. "Bunu yapmayı nasıl bildin? Az önce yaptığın o harika şeyi?"

Kız kardeşinin ona haber verdiğini söylemeyecekti. "Herkes biliyor," diye yalan söyledi. Erkek nüfusunun yarısının kendisi kadar bilgisiz olup olmadığını merak etti. "Hadi," dedi koltuktan kalkarak. "Biraz daha rahatlayacağız ve bunu biraz daha yapacağız."

"Ayağa kalkabileceğimden bile emin değilim," dedi, gevşek ve tatmin olmuş bir halde.

"Hadi," diye gülerek onu yukarı çekti.

Onu odasına götürdü, arka planda hala piliç filmi çalıyordu. Yatağına uzandılar ve öpüştüler. Önce kendi kazağını, sonra onunkini çıkardı, göğüslerini göğsüne yaslayarak ona sarıldı ve bunu hissetmek için sonsuza dek beklediğini düşündü. Onu kot pantolonundan çıkarmaya ikna etmesi uzun sürmedi, Çünkü onun elini tekrar üzerinde görmek istiyordu. Pantolonu Çıkması ise başka bir hikayeydi. Adam onları çıkarmaya başladığında, "Emin değilim." dedi.

"Emin olduğunuzda bana haber verin, çünkü ben oldukça eminim..."

"Belki sadece yakınıma koyabilirsin. Oraya biraz dokun. Yani, henüz içine sokma ama biraz dokun, bu fikre alışmama izin ver..."

"Bunu yapabilirim," dedi ama kızın istediği şeyin olasılık sınırlarının ötesinde olduğundan emindi.

Her neyse, bu onu pantolonundan çıkardı ve çaresizdi.

Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişlerdi, ama her zaman ilk seferin özel olmasını istediğini söylerdi ve eğer kanepede yaptığı şey özel değilse, adam bunu yapamazdı. ne kadar daha özel olabileceğini hayal edin.

Çekmeceden bir prezervatif aldı ve paketinden çıkardı. "Brenda, gerçekten güvenli oynayacağız, tatlım. Çok yaklaşıp iki kat güvende olmak istemeyiz, huh?"

"Tamam," dedi, arkasına yaslandı, gözleri kapalı, tekrar zevk almaya hazırdı.

Kendine rağmen güldü. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Hoşuma gitti."

Kılıflı ve hazırdı, bu silahı boşaltmazsa hayatının geri kalanında üç ayak üzerinde yürüyecekmiş gibi hissediyordu, izin alırsa içine girebileceği yere dokunmak için kendini alçalttı ve sonra parmaklarını sihirli düğmenin üzerine koydu ve çalışmaya başladı. Bu şey bir mucize gibi, diye düşündü. Tepki anında geldi. Andan daha hızlı. Kadın inliyor, kıvranıyor, nefes nefese kalıyordu. Ve adam ölüyordu, ona zar zor dokunuyor, kendini tutuyor, geri çekiliyordu.

Bu gerginlik başını ağrıtmaya başlamıştı. Kadın bir kez daha açıkça kendinden geçmeye yaklaşıırken adam tam bir sefalet içindeydi. Sonunda aklını kaybetti. "Bırak beni," diye yalvardı. "Tanrım, Brenda. Bırak gireyim."

Kadın pelvisini biraz yukarı kaldırdı ve adam öne doğru kaydı. Parmaklarıyla masaj yaparken bir elini poposunun altına koydu. "Tamam," dedi kadın. "Tamam."

"Emin misin?"

"Eminim," dedi.

Yavaşça onun içine kaydı ve hayal ettiği her şeyin olduğunu keşfetti. Etrafı bu sıkı, ateşli, harika vücutla çevriliydi ve onu sıkıştırıyordu. Ama o değildi delirmişti, o mucize düğmeyi bırakmıyordu. Çalıştırdı ve kadın onun altında çılgına döndü. Çok geçmeden ona doğru yükseldi, dondu, nefesi kesildi ve daha önce eline karşı hissettiği kasılmalar hiçbir şeyle kıyaslanamaz oldu. O tam oradayken, içindeyken etrafını sardığında hissettiklerine kıyasla. Kız bir füze gibi fırladı ve kız tamamen farkında olmasa da adam da öyle yaptı. Bu genç erkek hayatının en inanılmaz deneyimiydi. Onu öylesine sarstı ki tüm vücudu titredi. Beyni boşalana kadar nabızı attı.

"Ooooh," dedi.

Bu ne kadar özel diye düşündü. Ve mırıldandı, "Yüce Tanrım."

"Oh, Tom," dedi, mutsuz değildi. "Başardık."

"Başardık," dedi nefes nefese.

"Bu... Kutsal inek, Tommy. Bu harikaydı." "Müthiş," diye onayladı, neredeyse bayılacaktı.

"Tekrar yapalım," dedi.

İşte o zaman kadınlar için her şeyin mümkün olduğunu, erkekler içinse zaman gerektiğini öğrendi. İşin içinde iyileşme de vardı. Görünüşe göre kadınlar otobüse tekrar binebilirken, erkekler patlak lastikle uğraşmak zorunda kalıyordu. O bu muhteşem yaratıklar

tekrar hazırlanmak için zamana ihtiyacı yoktu. "Bana birkaç dakika vermeniz gerekebilir."

"Ne kadar sürer?" diye sordu
sabırsızlıkla. "Şey, Brenda, her zaman
zamanlayabiliriz..."

Kıkırdadı. "Bu kadar harika olacağını biliyor muydun?"

"Bilseydim, bu kadar uzun süre bekleyebileceğimi
sanmıyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum," dedi onu usulca öperek. Ve
düşündüğü şey şuydu: Kim bilir? Bu kız onu saklıyordu, o özel
anı bekliyordu, o kadar gergindi ki

Biraz uyarılınca, tabanca gibi ateşlendi. Yanıyordu.
Tamamen ve bütünüyle işin içindeydi, veriyordu, veriyordu,
güveniyordu, vahşi ve harikaydı. Ve insanlar dedi ki
ilk sefer bir kız için o kadar da harika değildi. Hah.

Ona daha da sokuldu ve kıkırdadı. "Bu
kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Sonunda yalvardın."

İç çekti. "Yalvardım. Yalvardım. Özür dilerim, sana asla
yalvarmayacağıma yemin etmişim."

"Artık bununla bir sorunum yok," diye güldü. "Bir daha
yalvarmak zorunda kalacağını sanmıyorum."

"Çok rahatladım." Onu tekrar öptü. "Sana bir şey
söylemek istiyorum." Kızın saçlarını yüzünden geriye doğru
taradı. "Askere gittiğimde, ben yokken sana sadık kalmayı
planlıyorum. Sen bana bağlılıktan kurtulmak istediğini ya da
başka biriyle birlikte olmak istediğini söyleyene kadar
senin benim kızım olduğunu düşünecek."

"Ah, Tom. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Bebeğim, tamamen eminim. Uzun zaman önce
emindim. I

Bunu sadece seni etkilemek için söylemedim, Brenda. Etrafta
dolaşmak isteyen bir adam olmadığımı biliyorsun. Bunun
benim için bir anlamı var. Seni çok seviyorum."

"Senin kızın olmak istiyorum," dedi. "Senin kızın olmayı
seviyorum."

"Belki bir gün, büyüdüğümüzde, okulu bitirdiğimizde, belki bundan daha fazlası olur..."

"Belki de hoşuma giderdi." Gülümsedi. "Bunu sürpriz yapmak için saklayacaktım ama neyse. Burslar ve üniversite kabulleri için başvuruda bulunuyorum. Çoğunlukla New York'ta başvuruyorum."

"Akademi yakınlarında mı?"

"Uh-huh. Senden uzak kalmak istemiyorum, Tom. Mecbur olduğumdan daha fazla değil."

"Brenda," dedi onu kendine çekerek. "Bu çok iyi Haberler." Elini aşağı kaydırды ve parmaklarını onun üzerine koydu. "Zamanlıyor muydun?"

"Hayır, neden?"

"Sanırım yeterince zaman geçti..."

"Güzel," dedi. "Bu çok iyi. Ooh, bu çok, çok iyi."

General, Vanni ve bebek aynı gün evlerine döndüler. Pazar gecesı. Onlar geldiğinde Tom tüm çarşaflarını yıkamış, evi temizlemiş, atlarla ilgilenmiş ve ev ödevlerini yapıyordu. Vanni son derece yorgun görünüyordu. ve kızgındı, bu yüzden doğruca ona gitti ve Mattie'yi kollarından aldı. "Eğlenceli miydi?" diye sordu.

"Eğlenceden ne anladığınıza bağılı," dedi koridordan yatak odasına doğru yürürken.

Tom onu takip etti. "Ne oldu?"

"Carol'a Paul'u davet edip etmeyeceğini sordum - bebek doğduğundan beri onu görmedim. Tabii dedi ama başka bir adamı da davet etti. Beni ayarlıyordu. Çok güzeldi.

rahatsız edici. Paul'le konuşma fırsatım olmadı." "Ne tür bir adam?" diye sordu, bebeğı Onu.

"İyi bir adam. Başka şartlar altında olsa onunla tanışmak hoşuma giderdi. Bir doktor. Grants Pass'ten bir çocuk doktoru."

Tom güldü. "Sanırım ona aşık olursan, gerçekten önemli biri olan bir adamla evlenebilir, Grants Pass'e taşınabilir, Büyükanne'ye yakın olabilir ve onun iyi görünmesini sağlayabilirsin."

Vanni'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Tanrım, işte bu!

Beni buralı bir adamla tanıştırmaya çalışıyor, böylece bizi tekrar kontrolü altına alacak! Ama sonra-" Bir an durdu, düşünüyordu. "Neden beni Paul ile tanıştırmaya çalışmıyor?"

"Paul bir inşaat işçisi. O bir denizciydi.

Vanni-bu yeni adam bir doktor! Ayrıca." Omuz silkti. "Paul Carol'ın saçmalıklarına katlanamaz. Onu tanırım. Katlanmaz. En azından uzun süre."

Carol oğlunun eğitimini tamamlamamış olmasını ve kariyerini deniz kuvvetlerinde geçirmesini hiçbir zaman onaylamamıştı; para, referans, prestij gibi konularda oldukça züppeydi. Her zaman Vanni'nin diploması olmasına rağmen uçuş görevlisi olmaya karar vermesinin bir kaçış olduğunu ima etmişti. Vanni'ye her zaman bundan sonra ne yapmayı planladığını sorardı.

"Carol'ı bilirsin," diye güldü Tom. "Seni ne kadar çabuk memnun ederse, evini Florida'da yapan birine aşık olacağından o kadar az endişe eder. O her zaman kendini garantiye alır. Her şeyin üstesinden gelir." Bebeği beşiğe koydu. "Yolculuk nasıl geçti?"

"Harika. O iyi bir küçük gezgin."

"Adamım Paul nasıl?"

"Güzel. Buraya dönmesi için ona yalvarıp duruyorum ama bir türlü söz vermiyor. Hey, hafta sonun nasıldı?"

Başını eğdi. "Güzel," dedi. "Bir film izledik."

"Oldukça rahatlamış görünüyorsun," dedi gülümseyerek. "Sana hiçbir şey söylemiyorum," dedi.

"Sorun değil, dostum. Ama biz yokken buradaki her şey yolunda mıydı?"

"Evet." Yatak odasından çıktı. Sonra kafasını kapı aralığından içeri soktu ve şöyle dedi: "Ne dediğimi biliyor musun?"

Keşke bir ağabeyim olsaydı mı? Sözümü geri alıyorum."
Sonra ortadan kayboldu.

Üç

Grants Pass'i ziyaret ettikten bir hafta sonra, Vanessa babasının evinin ön kapısını açtığında Cameron Michaels'ı merdiven sahanlığında ayakta dururken buldu. "Merhaba," dedi şaşkınlıkla.

"Hey," dedi ona o seksi, gamzeli sırıtışını göstererek. "Bu küçük kasabaya bir göz atmaya karar verdim, tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görmek için."

"Şaka mı yapıyorsun? Araman gerekirdi. Birlikte bazı planlar yapabilirdik."

"Bunun için çok mu geç? Çünkü tek yapacağım bölgede dolaşmaktı. Belki sen ve Paul'ün övgüyle bahsettiğiniz bara uğrarım. Eğer çok meşgul değilseniz..."

"Sadece etrafa bakmak için gelmek biraz uzak..."

Omuz silkti. "Arka arkaya birkaç gün iznim var, bunun bedelini tüm hafta sonu nöbet tutarak ödüyorum ve düşündüm ki

Ne oluyor? Denemeye değer. Son dakikada aklıma gelen bir fikirdi." Tek kaşını kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Evi bulmakta hiç zorlanmadınız."

Biraz gülme nezaketinde bulundu ve gözlerini kaçırdı.

"Carol," dedi.

"Bak, bir şeyi anlamalısın. Kayınvalideme saygı duyuyorum ama biraz ısrarcı olabiliyor ve-"

Onu durdurmak için elini koluna koydu. "Hey, Vanni. Ona ben sordum. Ve bilerek aramadım. Bir bahane bulman için sana zaman vermek istemedim. Habersizce gelirsem, boyun eğersin diye düşündüm. Benimle birkaç saat geçir. Kötü davranışlarım için beni daha sonra cezalandırabilirsin."

Ona gülümsedi. "Dört gözle bekliyorum."

"Peki, biraz vaktin var mı?" diye sordu.

"Meşgul olduğumdan değil, ama hala çok fazla emziren bir bebeğim var."

Başını eğdi ve sırtıttı. "Bebeklerin yanında oldukça rahatım."

"Evet. Olurdun, ha. Peki, içeri gel."

İçeri girdi ve etrafına bakındı. "Vay canına," dedi. "Ne harika bir yer. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir ev gibi görünüyor."

"Babam ordudaki son görevindeyken evin içini tamamen boşaltıp tadilattan geçirdi. Geçen yaz o ve kardeşim Tommy geldi ve ben de onlara katıldım.

sonbaharda." Büyük odaya girdi ve botlarını sandalyenin yanında buldu. Cameron pencereye gidip ahıra, ağıla ve otağa bakarken o da botlarını giymek için oturdu. "Ata biniyor musun?" diye sordu.

"Yıllar önce yaptım. Gençliğimden beri ata binmedim."

"Atları sever misin?"

"Atlara büyük saygı duyuyorum. En son bir tanesinin yanına gittiğimde ayağıma bastı. Kırdı."

"Evet, yedeklendiklerinde bip sesi çıkarmaları gerekir. Tetikte olmalısın." Ayağa kalktı ve kot pantolonunu düzeltti. "Mattie her an uyanabilir. Onu besleyebilirim, altını değiştirebilirim, uslu durması için yalvarabilirim ve Virgin River'ın etrafında biraz koşabiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Tam da umduğum gibi."

"Çok küstahsın, biliyorsun," dedi ama gülümsedi.

O da gülümsedi. Kendinden emin. "Çok güzelsin, biliyorsun."

Yanaklarının anında ısındığını hissetti. "Mutfaktan içecek bir şeyler al. Ben bir bakayım. bebeğim."

"Acele etme. Onu iyi bir ruh haline sokun."

Kırk beş dakika sonra Walt'un büyük Tahoe'suyla yola çıkmışlardı. Cameron Virgin River'a bir Porsche ile gelmişti ve içinde araba koltuğu için yer yoktu. Onu dışarı çıkardı. 299 no'lu otoyol, kızılçamların arasından geçip Virgin Nehri'ne ulaştığında sadece birkaç olta balıkçısı vardı ve balık tutmak için yılın en iyi zamanı değildi. Mevsimsel sporları açıkladı - yazın sinek balıkçılığı, sonbaharda somon balığı ve kış en iyisiydi, ayı ve geyik av sezonu Eylül'den Ekim'e kadar, su kuşu av sezonu Ekim'den Ocak'a kadar. Haziran'dan Ekim'e kadar orman yangını sezonu. Yaz aylarında yürüyüşçüler ve kampçılar her yerdeydi.

Manzaraya bakarlarken Cameron'un Portland'dan geldiğini, Stanford'da lisans ve tıp fakültesine gittiğini, anne babası ve bir erkek kardeşi olduğunu öğrendi. Portland'da ikisi de evli ve çocuklu bir kız kardeşi var. İhtisasını aile hekimliği alanında yaptı, ardından pediatri'nin ilk aşkı olduğuna karar verdi. "Torun konusunda ailemi hayal kırıklığına uğrattım, ama bu kadar çabuk karar vermemeleri gerektiğini düşünüyorum. beni sil."

"Kesinlikle hayır," dedi. "Ebem Mel ve kocası Jack, Jack kırk yaşına gelene kadar evlenmediler ve şimdi ikinci bebeklerini bekliyorlar. Jack her birinin kendisini daha genç hissettirdiğini söylüyor. Bunu söylediğinde Mel ona kaşlarını çatıyor. Sanırım bebekler birbirine onun sevdiğinden biraz daha yakın."

"Tıp fakültesi ve ihtisas çok yorucu. Uygulamaya geçmeye hazır olduğumda otuz yaşındaydım ve bu kolay değildi. Ödemem gereken büyük faturalar vardı ve Oregon'da ihtiyacı olan mevcut bir pediatri muayenehanesi bulmak kolay değildi. Ben."

"Ve Oregon olmak zorundaydı, öyle mi?" diye sordu.

"O zamanlar öyle olması gerektiğini düşünüyordum. O zamandan beri çok daha esnek oldum."

"Ama muayenehaneni seviyorsun?"

"Evet, iyi doktorlar. Bir kadın ve iki erkek ayakta kalan hekimler."

Vanni onu koyun ve sığırların otladığı dağ eteklerine, üzüm bağlarının yeni yeni canlanmaya başladığı vadiye götürerek tura devam etti ve nihayet öğleden sonra ilerledikçe Jack'in evine vardılar. Oraya vardıklarında Matt telağlıydı ve

yemek talep ediyordu. O daha yanına varamadan Cam onu araba koltuğundan çıkarmış ve göğsüne yaslamış sallıyordu. Cameron bebek bezi çantasını da omzuna asmış, kontrolü eline almıştı. Bunu bir erkeğin yapması güzeldi.

Herhangi bir erkek bunu yapamazdı; bir bebeğe bu kadar güvenebilmek için özel biri olmak gerekirdi. O anda Vanni, babasının sürekli desteğine rağmen kendini çok yalnız hissettiğini fark etti. Erkeğini özlemişti. Bir partneri olsun istiyordu. Mattie'nin bir babası olsun istiyordu.

Jack'in yerine girdiklerinde, akşam yemeğindeki kalabalığın kendi insanlarından, arkadaşlarından oluştuğunu görmekten memnun oldu. İlk iş Cam'i Jack'le tanıştırmak oldu. "Bu Cameron Michaels, Dr. Michaels, Matt'in ailesinin bir arkadaşı.

Cameron, bu da Jack."

Cameron el sıkışırken bebeği ustalıkla göğsünde tuttu. "Memnun oldum," dedi. "Burası hakkında çok şey duydum. Arabayla gelip bir bakayım dedim."

"Hoş geldiniz," dedi Jack. "Size ne ikram edebilirim?" "Bir biraya ne dersin?"

"Tamamdır. Cameron, Paige'le tanış," dedi tam Paige arkadan gelirken. "Burayı gerçekten işleten adamla evli - aşçımız Preacher."

"Memnun oldum," dedi. "Görünüşe göre leylek yolda."

"Çok yakında, bu yaz," dedi tatlı tatlı gülümseyerek.

Jack barın üzerine bir bira koydu ve Vanni, "Paige, ben birkaç dakikalığına misafirperverliğinizi empoze edebilir miyim? Mattie'yi emzirmeliyim - bütün öğleden sonra dışarıda dolaştık ve çok acıktı."

"Elbette. Yolu biliyorsun."

Vanni Mattie'ye uzandı ve "Jack, Cameron'ı kalabalığa tanıtabilir misin? Ben birazdan döneceğim."

Preacher ve Paige'in barın arkasındaki dairesine gitti, yumuşak deri koltuğa yerleşti ve bebeğini emzirdi. Günlerini şekillendiren olaylar hakkında güçlü olma kararlılığına rağmen, gözyaşlarının sızısını hissetti. Bu adam onu görebilmek için Grants Pass'tan buraya kadar gelmişti. Onunla çok güzel vakit geçirmişti. Ama Paul neredeydi? Onu görmek için her şeyini verebilirdi ama o aramadı bile. Çünkü, diye kendi kendine hatırlattı, ben onun için bir kadın değilim. Ben onun en iyi arkadaşının karısıyım; kabul etse de etmese de beni kız kardeşi gibi seviyor. Bu hep böyle değil miydi?

Cameron, çok misafirperver olan Vaiz ile tanıştırıldı. üzerinde çalışıyordu. Mutfakta yanında oğlu olarak tanıttığı Christopher vardı ama çocuk ona John diyordu. Sonra Mike Valenzuela ve Jack'in kız kardeşi Brie vardı. Cameron onlarla bir süre oturdu ve Mike'ın eski bir polis dedektifi ve çavuşu, Brie'nin ise eski bir savcı olduğunu öğrendi. Bu kadar sofistike eğitimleri olan profesyonellerle tanışacağını hayal bile etmemişti. böyle küçük bir yerde deneyim.

Kendisine domuz filetosu, sarımsaklı patates püresi ve yeşil fasulyeden oluşan bir akşam yemeği teklif edildi, ancak o Vanessa'nın bebekle işini bitirmesini beklemeyi tercih etti. Ve o beklerken güzel bir Genç ve hamile bir kadın içeri girdi, onu küçük bir çocuk taşıyan yaşlı bir adam izledi. Kadın eğilip Jack'i öptü ve Jack hemen çocuğun sorumluluğunu üstlendi. Cameron kısa süre sonra Doc Mullins ve Mel Sheridan ile tanıştırıldı. Birkaç masa daha yan yana dizildi ve Jack, kucağında oğluyla mutfaktan mama sandalyesini getirirken onlar da gruba katıldı.

"Mel, yaptığın iş beni büyülüyor. Bana kasabanın çoğuna teslimat yaptığın söylendi," dedi Cameron.

"Bunu bilmiyorum. Çok fazla sigortası olmayan kadınlar için yapıyorum. Ya da Vanni gibi özel durumlar için. Öyle görünmüyor ama doğal granola gibi bir şey. babasının evinde doğum yapmak istedi ve harika bir iş. Ders kitabı gibi. Aslında harika bir doğum partisi yaptık."

"Doğum partisi mi?" Cameron sordu.

"Her şey yerli yerine oturdu. Ben dışarı çağrıldığımda, Jack onun doğum sancısı çektiğini ağzından kaçırdı, bu yüzden Preacher ve Paige mutfaktan akşam yemeğini topladılar ve barı kapattılar. Mike ve Brie çocuklardan herhangi birinin bakıma ihtiyacı olursa diye dışarı çıktı. General ve Tommy, Jack ve Davie ve tabii ki Paul teslimatta yardımcı oldu, dolu ve mutlu bir evdik. Çok eğlenceliydi."

"Biraz melankolik değil miydi? Vanni'nin rahmetli kocasının çocuğu olması?"

"Bebeklerle ilgili bir şey bu Cameron. İnsana umut verirler. Böyle bir neşe. İşte bu yüzden bu işi seviyorum."

Güldü ve "Belli ki bunu kişisel algılıyorsun" dedi.

Şişmiş göbeğini ovuşturdu. "Çok uzun sürmeyecek. Jack bundan sonra ara vereceğimize söz verdi. Ben de sözünü tutmazsa onu uykusunda vuracağıma söz verdim."

Doktor viskisini yudumlarken Cameron onu küçük kasaba doktorluğu hakkında sorularla sorguya çekti, Mel'e diğer vakalarından bazılarını sordu ve Mike'ı yerel doktorluk hakkında sorguladı.

Polislik. Brie'ye ne tür bir hukukla uğraştığını sordu ve Sacramento'da savcı iken şu anda küçük davalarla meşgul olduğunu öğrendi.

boşanmalar, mülklerin kapatılması, su hakları anlaşmazlıkları ve bunun gibi şeyler. Bölge savcısı da bazı davalarda onu danışman olarak kullanıyordu. Tamamen büyülenmişti, tamamen mest olmuştu. Çok geçmeden Vanni de onlara katıldı, Mattie onun omzuna yaslanmıştı. Cameron bebeğe uzandı

ve dedi ki, "Kendine bir bira al. Şanslısın ki emziren anneler için iyi." Jack onlara katıldığında, birlikte akşam yemeği için hazırdılar.

Cameron bu geziden çok daha fazla keyif aldı. bekliyordu. Virgin River'ı kontrol etme bahanesiyle Vanni'yle birlikte olma fırsatı bulmayı ummuştı ama kasabadan ve insanlardan çok memnun kalmıştı ve Jack'in evinde toplanan aileler.

"General'de mi kalıyorsun?" Jack ona sordu.

"Hayır, Fortuna'da bir sürü odası olan bir motel var."

Vanessa, "Bizimle kalabilirsiniz," dedi.

"Ya da size başka bir seçenek sunabilirim," diye teklif etti Jack. "Mel'le yeni taşındığımız kulübe boş ve mobilyalı, üstelik tam burada, Virgin River'da. Yatakta temiz çarşaf, banyoda havlular var ama buzdolabında yiyecek yok. Eğer istersen, senindir. Yanında götürmen için sana yiyecek ve içecek bile ayarlayabilirim, aşçıyla aram iyidir."

"Emin misin?" Cameron sordu.

"Kesinlikle. Size bir harita çizeyim, kapı asla kilitli değildir."

"Hey, bu harika bir davranış. Zaten biraz geç olduğu için, gerçekten minnettarım."

"Evdeki ve bardaki numaramı bunun üzerine yazacağım. harita," dedi peçetenin arkasına bir şeyler çizerek. "Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz. Ailem ziyarete gelmediyse ve kulübeyi kullanmıyorsa, başımızın üstünde yeriniz var."

"Bunun için sana ne kadar ödeyebilirim?" Cameron sordu.

"Saçmalama. Arkadaşlar ve aile için orada." Haritayı bitirdi ve Cameron'a doğru çevirdi.

"Vanni'nin her dostu bizim dostumuzdur."

Mike ve Brie iyi geceler dilediğinde gece henüz yeni başlamıştı. Çok geçmeden Jack oğlunu mama sandalyesinden kaldırdı ve ailesini alıp götürdü. Doktor Mullins veda etti.

Cameron, Mattie'yi göğsünde tutarken akşam yemeğinin tadını çıkarmıştı; masanın karşısındaki güzel ve seksi Vanessa. Julia Roberts.

öyleydi. Uzun bacaklı, dolgun göğüslü, saçları sarıya çalan kızıl bir tonda, gülümsemesi vahşi ve spontane, kahkahası gür ve özgürdü. Hayatında hiç böyle bir kadınla karşılaştığını sanmıyordu.

"Ne düşünüyorsun? Senin ve bebeğin eve gitme zamanı geldi mi?"

"Evet," dedi ve iyi vakit geçirmiş gibi gülümsedi.

"Hadi gidelim. Yarın çok meşgul değilsen, Grants Pass'a dönmeden önce beni atlarla tanıştırebilirsin."

"Elbette," dedi. "Bir gezintiye çıkmalıyız. Ayılar yavrularıyla birlikte kış uykusundan yeni çıkıyorlar ve geyiklerin de artık yavruları var."

"Bunu çok isterim. Ama tehlikeli mi? Ayı hakkında bir endişeniz var mı?"

"Senin için değil," dedi gülerek. "Ben bir tüfek taşıyorum. Seninle ilgileneceğim." Sonra biraz daha güldü.

Barın verandasına çıktıklarında Cameron durdu ve dinledi. Gökyüzüne baktı -milyarlarca yıldızla süslenmiş muhteşem, berrak, siyah gökyüzü- ve arka planda hafifçe tıngırdayan ve İspanyol gitarı çalıyordu. Bir koluyla bebeği kendine yasladı, diğerini Vanessa'ya doladı. "Bunu duyuyor musun?"

"Hmm. Bu Mike. Miguel, aslında. Çok güzel değil mi?"
Ona doğru eğildi. "Burayı seviyorum."

Jack, Mel ve Davie'yi yatağa yerleştirdikten sonra mutfağa girdi ve şehirlerarası bir telefon görüşmesi yaptı.
Paul

Haggerty cevap verdi ve Jack, "Hey, benim" dedi.

"Selam Jack. N'aber?"

"Ne oldu doktor? Cameron neydi adı. Aşağıda Vanessa'ya asılıyor. Paul, sana ikinci kez söylemeyeceğim. Bunun olmasına izin vermesen iyi olur."

"Jack, dinle. O hazır değil."

"Hazır olmayanın sen olmadığına emin misin?"

"Onunla tanıştığında ben de oradaydım, Matt'in ailesinin evinde. Bana hazır olmadığını söyledi."

"Ama sorun şu ki, o hazır. Dostum, aptal olma." "Evet," dedi Paul. "Tamam. Teşekkürler."

Telefonu kapattıklarında ve Jack Mel'in yanına dönüp yatağa girdiğinde ve ellerini tişörtünün altına sokup karnını yokladığında Mel, "Yine yapıyorsun, değil mi?" dedi.

İç çekti. "Uyuduğunu sanıyordum." "Her şeyin ortasına giriyorsun."

"Mel, sana hiçbir şey söylemeyecektim. Ama söyleyeceğim, çünkü çok meraklısın. Paul onu seviyor."

"Biliyorum."

"Peki o zaman neden üzerime geliyorsun?" diye sordu. "Çünkü bu onların çözmesi gereken bir mesele. Senin değil."

"Ama Paul onu seviyor. Ve bu Cameron iyi biri, iyi bir adam, kurnaz."

"Bu onların çözmesi gereken bir şey."

"Peki, benden ne yapmamı bekliyorsun?" "Bu işe karışma."

"Ama ya..."

"Sen karışma. Tam bir anaç tavuksun." "Paul'e borçluyuz..."

"Jack, eğer Paul bu işi halledecek kadar zeki, agresif ya da aşık değilse, belki de Vanni'nin çocuk doktoruna gitmesi daha iyi olur."

"Bunu nasıl söylersin?!"

"Çünkü bu evlilikte akıllı olan benim," dedi. "Ve sen çok duygusalsın."

"Aww."

"Cameron'ı Vanni'yle görmekten hoşlanmıyorsan neden kulübeyi ona verdin?" diye sordu.

"Çünkü. Bu gece generalin çatısı altında olmayacaktı."

Güldü. "Jack Sheridan, sen tam bir sinsisin. Sana asla yeterince kredi vermiyorum."

Ertesi sabah Cameron, Vanni ve generalle birlikte kahvaltıya davet edildi ve ardından gezintiye çıktılar. Hafta içi bir gündü ve Tommy'nin okulu vardı, bu yüzden generalin bebek bakıcılığı yapması gerekiyordu. Vanni onu yalnız başına dışarı çıkardı, sadece ikisi. Vanni Tommy'nin atı Chico adında oldukça hareketli bir kısırağa binerken, Cameron'ı da en nazik kısırakları olan Plenty'ye bindirdi, Plenty of Trouble'ın kısaltması. Ahırda dört at vardı ve hepsi de iyi binek hayvanlarıydı; generalin aygırı Liberty ise idaresi en zor olanıydı. Söz verildiği gibi, eyerine bir tüfek bağlanmıştı.

"Ata biniyorsun, ateş ediyorsun, evde bebek doğuruyorsun - şehirde büyüdüğünü sanıyordum?"

"Generalle birlikte büyüdüğünüzde pek çok ilginç şey öğreniyorsunuz. Annem de bir çiftçi kızıydı."

"Anneni ne zaman kaybettin?" diye sordu.

"Birkaç yıl önce. Gerçekten inanılmaz, güçlü ve güzel bir kadındı. O kadar çok şey yapardı ki - babamla birlikte ata binip avlanmanın yanı sıra, lisanslı bir pilottu ve Babamı dünyanın her yerinde takip etmiş. Hem kardeşim hem de ben doğduğumuzda, babam bir çatışmada ya da başka bir yerdeydi. Ailemizin en önemli zamanlarından bazılarında babam kayıptı ve annem bir kez bile babamdan şikayet etmedi ya da onu eleştirmede. Ona hayranlık duyar, yaptığı işe saygı duyardı; gerçek bir ortakları. Tanıdığım en güçlü kadındı."

Bir nefes aldı. "Bir trafik kazasında öldü.

D.C. Ne büyük bir israf, ne büyük bir kayıp."

"Özür dilerim," dedi Cameron. "Ona çekmişsin, değil mi?"

"Umarım öyledir. Bu bana yapabileceğiniz en büyük iltifat olur."

Bir süre nehir boyunca at sürdüler, serin havanın ve bahar yeşilliklerinin tadını çıkardılar. Ponderosa, köknar ve çam ağaçları

Sekoya ağaçları tepelerinde yükseliyor, dağın eteklerini kaplıyordu. "Oldukça iyi gidiyorsun," diye gözlemledi.

"Bu yaşlı kız hızlı bir hamle yapmazsa, orada kalabilirim."

Nehir yolu bir tarlaya açılıyordu ve Vanni durdu. "Bak," diye fısıldadı. Tarlanın diğer tarafında küçük bir geyik sürüsü vardı; iki teke, birkaç dişi geyik ve yavruları. "Onları görmek için günün en iyi zamanı bile değil." Hafif bir esinti onu okşadı; şapkasını çıkardı ve serinlemeden yararlanmak için saçlarını ensesinden kaldırdı. "Buranın sevilmeyecek nesi var, ha?"

"Harika," diye kabul etti. "Biraz ara verebilir miyiz? İnip dolaşabilir miyiz?"

"Elbette," dedi atından inerken. Chico'yu nehir kenarına doğru götürdü ve Chico içmek için başını eğdi. Cameron yaptı
Plenty ile aynı.

Vanni gözlerini geyiklere dikti. Cameron'ın arkasından yaklaştığını hissedebiliyordu; vücudunun sıcaklığı tam ama ona dokunmadı. Sonra bir eli üst kolunu okşarken diğeri saçlarını kulağından uzaklaştırdı.

"Daha yeni tanıdığım bir kadını görmek için ilk kez iki yüz mil yol gidiyorum Vanessa," diye fısıldadı.

Vanni alt dudağını ısırды. Dün gece uykusuz kalmış ve düşünmüştü. Cameron'ın onunla ilgilendiğini biliyordu ama bu yeterli değildi. Akli Paul'deydi.

Arkasını döndü. "Çok savunmasızım Cameron," diyerek uyarıda bulundu.

"Biliyorum. Sana dikkatli davranacağım."

"Bana sabırlı davranmanız gerekecek," dedi. "Şu anda arkadaştan daha fazlası olmaya hazır değilim."

Güldü ve başını salladı. "Bunun nereye gidebileceğini görmek isterim."

"Arkadaşlar," dedi. "Ya da hiçbir şey."

Başını eğdi ve gülümsedi. "Arkadaşlar öpüşür mü? Sadece kimya olup olmadığını görmek için mi?"

Başını iki yana salladı. "Öyle bir şey yok. Henüz değiller."

"Yine de hiçbir şey yapmamaktan çok daha cesaret verici bir yanıt. Sanırım arkadaşlar birbirlerini tanıdıklarında ve aralarında güven oluştuğunda öpüşüyorlar. Doğru mu anladım?"

Derin bir iç çekti. Paul olmasaydı, Cameron'dan etkilenebilirdi. Yakışıklı, seksi ve tatlıydı. "Çok erken. Kayınvalidem acele etti, bizi tanıştırdı ve-"

"Hayır, Carol'ın suçu değil. Aceleci davranıyorum. çünkü..." Omuz silkti. "Çünkü sen güzel ve eğlencelisin. O yüzden vur beni."

Ona gülümsedi. "Bana güzel ve eğlenceli dediğin için hayatının tehlikede olduğunu sanmıyorum. Bu çok hoş. Ama ben

Şu anda seninle ilişkiye girmek."

"Arkadaş olacağımızı söylemiştin," diye karşı çıktı. Ve onun saçlarını okşamak için uzandı.

"Bir arkadaş gibi davran, Cameron. Bir izci gibi."

Adam ona güldü. "Çok fazla şey istiyorsun. Uslu duracağım ama bunu bir perspektif içinde tutalım. Ben bir erkeğim. Sen de çok seksi bir kadınsın."

"Terbiyeni takınmayacağından endişelenmeme gerek var mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Kesinlikle olmaz," diye söz verdi. "Yetki sende." "O zaman dokunmak yok... Dokunmak yok."

Ellerini ceplerine soktu. "Sen nasıl istersen, Vanessa. Ben sadece-"

Tam o anda, Plenty kişnedi, dereden uzaklaştı ve kaçtı.

"Ateş et!" Vanni dedi ki. "Şu küçük baş belası." O

Cameron'ı itti ve atının dizginlerini yakaladı, Eyere atladi ve "Geri döneceğim." dedi. Atını Plenty'nin peşine taktı. "Sakin gitme," diye bağırdı gülerek, sanki Plenty her yere gidebilirmiş, olduğu yerde kalabilirmiş gibi. Dizginlerin ucuyla Chico'nun arka böğrüne vurdu.

Vanni dörtmala kalktı ve ölü bir koşuya başladı, eyerde alçakta eğildi ve atı onunla birlikte itti kısırağın peşinden gidiyordu. Geyikler başlarını kaldırdı ve

Plenty ayırda 6zg6rl6ğ6n6n tadını çıkararak koşarken ağılara doğru y6neldi. Ancak Plenty, ahırlarındaki en hızlı ikinci at olan Chico ile boy 6l6şemezdi. ayırın diğer tarafında Vanni ona yetişti, Eyerinden eğilip arka dizgini tuttu, kaan atı geri çekti ve onu yavaşlattı.

Kendine rağmen g6lerek atını teslim eden Cameron'a doğru geri d6nd6. "S6ylemeyi unuttum, o bir koşucu. Gizlice kaıyor."

"Bu sinsilik değildi. Bu cesurca bir hareketti."

"Evet," diye g6ld6. "Cesur bir kadını sevmek lazım."

Vanni uzun zamandır en yakın arkadaşı Nikki'nin sorunlu bir ilişkisi olduğunu ve bunun uzun s6rmeyeceğini biliyordu. Cameron Grants Pass'e d6nmek 6zere yola çıkmıştı ki telefon çaldı ve Nikki ř6yle dedi. "Bitti."

"Ah, tatlım," diye dert yandı Vanni. "6nemli bir şey olmuş olmalı. B6y6k bir kavga mı?"

Nikki g6zyaşları içinde şunları s6yledi: "Her zamanki kavga gibi başladı; ben geleceği olan bir ilişkiye ihtiyacım olduğunu s6yledim, o ise tanışmamızdan yıllar 6nce yaptığı kısa ve korkunç evliliği nedeniyle buna hazır olmadığını s6yledi. Sonra b6y6k bombayı patlattı. Birkaç yıl 6nce, bana haber vermeden

Benimle bu konu hakkında konuşurken vazektomi yaptırdı."

"Ne?" Vanni sordu. "Ama senin haberin olmadan bunu nasıl yapabildi?"

"Bir haftadan biraz fazla bir s6re için birkaç seyahate çıkmıştım.

Tamamen iyileşmesi için sadece birkaç g6ne ihtiyacı vardı. Ben asla

ř6pheli." Telefona doğru burnunu çekti. "Craig doğum kontrol haplarımı almayı bırakıp ondan gizlice bir bebek yapmaya alışacağımdan korkuyordu. 6zg6n olduğunu ama bir aile istemediğini s6yledi.

ve bu konuda kavga etmekten yoruldum."

Vanni telefonun yanındaki sandalyeye çöktü. "Bu sadece... inanılmaz."

"Eğer sahip olduğumuz şey yeterince iyi değilse -ki öyle- o zaman tehdidimi yerine getirmemin muhtemelen ikimiz için de daha iyi olacağını söyledi. Vanni," dedi inleyerek. "Ne zaman böyle bir adam oldu?"

Vanni yüzünü buruşturdu. Onun her zaman böyle olduğunu söylemek cazip geliyordu - bencil, duyarsız, verdiğinden çok daha fazlasını alan bencil bir sıkıcı. Ama Nikki'nin kalbi kırılıyordu, o yüzden tek söylediği, "Ah, tatlım. Çok özür dilerim. Sürüngen."

"Babam taşınmama yardım etti, tüm eşyalarım ailemin garajında. Bir süre onlarla kalacağım. Kiralık bir şey. Arabadan arıyorum. Birkaç gün çalışmam gerekmiyor. Yukarı gelebilir miyim?"

"Elbette," dedi Vanni. Nikki ve Vanni, ikisi de havayolu şirketinde çalışmaya başladıklarından beri çok iyi arkadaşlardı. Birbirlerini bir düzine çürük erkek arkadaştan kurtarmışlardı ama hiçbiri böylesine değildi. Nikki beş yıldır Craig'le birlikteydi.

Nikki, Matt'le evlendiğinde Vanni'nin baş nedimesiydi. Matt Irak'a gönderildiğinde Vanni konuşacak, sırtını dayayacak Nikki'si olmadan kaybolurdu. Matt öldürüldüğünde, en iyi arkadaşıyla saatlerce telefonda konuşmuştu. Elbette şimdi de Nikki'yi teselli etmeye çalışacaktı.

"Kendimi çok aptal hissediyorum," dedi Nikki. "Neden ona aşık olmama izin verdim ki?"

"Sevdiklerimize gerçekten yardım edebilir miyiz?" Vanni iç çekerek sordu. "Sadece buraya gel. Bereketli yemekler yiyeceğiz, bebekle oynayacağız, Tom'a sataşacağız, atlara bineceğiz ve

Craig Doll. Nikki, hayatına devam etme zamanının geldiğini biliyorsun. O senin için yeterince iyi değildi. Ve yaptığı şey o kadar aldatıcı ki, ona bir daha asla güvenemezsin."

"Vanni, bizim neyimiz var?" Nikki sordu. "Neden bizi sevmeyen erkekleri sevmek zorunda kalıyoruz?"

Vanni şok edici bir netlikle yutkundu. Neden, diye sordu kendine. Ve sonra kendimizi aptal gibi, başarısız gibi

hissediyoruz.

Yanlıştı, tamamen yanlıştı. "Bunun üzerinde çalışacağız dostum. İkimiz de."

Joe Benson eski dostu Vaiz'den bir telefon aldı, Paige ile büyüyen aileleri hakkında çok konuştuklarını açıkladı. Şu anda Jack'in barın arkasındaki eski dairesinde kalıyorlardı; L şeklinde küçük bir daire. Paige'in oğlu dört yaşındaki Chris, bir zamanlar Vaiz'in olan mutfakın üstündeki yatak odasında uyurken, bekâr bir adam için inşa edilen yatak odası/oturma odası. Bir bebekle ve belki de gelecekte daha fazlasını yapacakları için bir şeyler yapmaları gerekiyordu. Daha büyük bir ev almayı düşündüler ama aslında Paige ve Preacher çalıştıkları yerde yaşamayı seviyorlardı. İkisinin de öngörebildiği kadarıyla Preacher her zaman Jack'in barında aşçı ve yönetici olacak, Paige de onun sağ kolu olacaktı.

Vaiz, Jack'le evlerini genişletmesine izin vermesi konusunda konuşmuştu. Jack bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü; en azından mülkün değerini iki katına çıkaracaktı. Preacher'la bir anlaşma yaptı: Preacher inşaata devam ederse, Jack de onu tam ortak ve yarı mal sahibi yapmak için bir sözleşme yapacaktı. Eğer bar, izgara ve bitişindeki ev satılırsa, geliri bölünecekti.

Daha fazla tartışma yapılmadan önce, üzerine bina inşa etmenin mümkün olup olmadığını görmek için bir mimara danışılması gerekecekti. Yer vardı; barın bulunduğu arazi oldukça genişti. Preacher, kendilerine geniş bir alan sağlayacak ve tadilat sırasında işleri çok fazla aksatmayacak bir plan bulmak istiyordu.

Joe burada devreye girdi. Eğer Joe bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorsa ve bazı planlar hazırlayabilirse, Vaiz bir inşaatçı aramaya başlayabilir.

Joe, Jack ve Vaiz'le bir ya da iki gün geçirmek için bahane bulmayı severdi. Arkadaşları ondan yardım istediğinde de kendini iyi hissedirdi; onlara her zaman tasarımlar için bir anlaşma yapardı. Bu yüzden

Joe, "Alanı ve yapıyı görmem, biraz ölçüm yapmam gerekecek. Burası ham arazi değil, Preach. Eklenti yapmak biraz karmaşık bir iş; temel yapının ek metrekareyi desteklemesi gerekiyor. Bak ne diyeceğim. Yarın arabayla gelirim, bir gece kalırım..."

"Yarın mı?! Oh, adamım, bu senin için harika!"

"Sen ve Paige için mi, Preach? Bu bir onurdur."

Onun yaptığı da buydu. Kendi küçük firmanızın mimarı olduğunuzda, saatlerinizi kendiniz belirlersiniz, ilham geldiğinde bazen sabahın üçünde tasarım yaparsınız. Perşembe günü öğleden önce bara gitti, Mel, Jack, Preacher ve Paige ile uzun bir öğle yemeği yedi ve genişleme hakkında konuştular. Joe'yu en çok şaşırtan, Preacher'ın en ayrıntılı

Büyük bir büyük oda ve yemek odası istiyordu.

Çocuklar için oyun alanı, kendisi için küçük bir ofis ve toplam dört yatak odası. Ve ailenin birbiriyle bağlantılı olmasını istiyordu, şu anda olduğu gibi ayrı ayrı değil; Christopher'ın odasına gitmek için mutfaktan geçip arka merdivenlerden yukarı çıkmaları gerekiyordu. Vaiz buranın da diğer evler gibi bir ev olmasını istiyordu; tüm odalara giden açık bir yol olacaktı. Ve belki bir de şömine. İhtiyacı olmayan tek şey bir mutfaktı.

Joe öğle yemeğinden hemen sonra işe koyuldu, çizimler yaptı, ölçümler yaptı,

Evin arkasındaki avluya doğru ilerliyordu. Orada rahatsız etmemeyi tercih ettiği güzel büyük ağaçlar ve yerinden oynatmamayı tercih ettiği kocaman bir tuğla barbekü vardı. Bara tek bir kapıdan bağlanan güzel, geniş bir evin potansiyelini görebiliyordu.

mutfak ve bardan bağımsız iki ayrı girişi bulunmaktadır. Alt kat, büyük bir oda, ebeveyn yatak odası ve banyosu, yemek odası ve

kişisel tabakları ve yemek aksesuarları için depolama alanına sahip servis istasyonu, kahvaltı barını ayıran yemek odasından servis istasyonu. Kolaylık sağlamak için servis istasyonlarına bir yemek ısıtma tepsisi, bulaşık makinesi, çöp sıkıştırıcı ve lavabo yerleştirebilir. Çamaşır odasını bıraktı

olduğu yerde, bar kapısının hemen içinde. Küçük bir ofisin eklenmesiyle birinci kat tamamlanacak ve ikinci katta ilave yatak odaları ve bir çatı katı desteklenecekti. Orada arkadaşlarını ağırlayabilir ve aile yemekleri yiyebilirlerdi. Zemin kattaki alanı genişletmek için ikinci kata çıkan merdivenler kaldırılabilir ve büyük odaya ikinci kata çıkan açık bir merdiven konulabilir.

Üst katta iki ilave yatak odası ve açık bir çatı katı için yer vardı. Yatak odaları birden fazla çocuk için yeterince büyük olacak ve gömme dolapları bulunacaktı. Şu anda toplam yaşam alanları iki yüz metre kareydi ve o bunu Nefes bile almadan üç bine ulaştı.

Tek sıkıntı Vaiz ve arkadaşlarının inşaatın büyük bir kısmı için ailenin taşınması gerekecekti. Joe bazı seçenekleri olduğunu biliyordu, bunlardan biri de Jack ve Mel'in kulübesiydi. Küçüktü ama dört ila altı ay boyunca kullanılabilirdi.

Joe bu olasılıkları Vaiz, Jack ve Paige ile tartışmaya hazır olduğunda saat neredeyse beş olmuştu. Jack hizmet etmekle meşgul olduğu için, Vaiz ve Paige de yemek pişirip temizledikten sonra akşam yemeği kalabalığını beklerken biranın tadını çıkarırdı. Büyük bir eskiz defteri ve ölçümlerle dolu bir not defteri vardı ve şimdilik bunları kapattı.

İşte o zaman onu gördü, sırtının yarısına kadar inen uzun, ipeksi siyah saçları olan küçük esmer bir profil. Hemen yanında, ona doğru eğilmiş, kulağına bir şeyler söyleyen Vanni vardı. Joe bir an için şaşkına döndü. Sonra, Aklını başına toplayarak, "Vanni?" dedi.

Vanni başını kaldırıp arkadaşının başının arkasına baktı ve "Joe?" dedi.

"Evet," diye güldü.

Hemen birasını ve arkadaşını bırakıp onun yanına geldi. Elbette birden fazla kez karşılaşmışlardı, sonuncusu kocasının cenazesinde olmuştu. Joe Matt'i tanıyordu.

Grants Pass'te tanışmışlardı. Paul tarafından tanışdırılmışlardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona sarılarak. "Vaiz ve Paige için küçük bir tasarım işi," dedi.

"Evlerini büyütmek istiyorlar. Bilirsiniz işte.

bebeği ve daha fazlasını karşılayabilir." Aklına hemen Paul ile birkaç hafta önce yaptıkları konuşma geldi. Paul bir kıza aşığı.

Bu kadın her şeyi berbat etmişti ve muhtemelen hiç şansı yoktu. Joe, Vanni'nin etrafından yanındaki kadına baktı ama sadece profilini gördü. Kadın enfesti. Kelimelerin ötesinde güzeldi.

"Nikki," diye seslendi Vanni. "Buraya gel." Nikki yaklaştığında, gülümsemesi çok küçük ve belki de utangaçtı, Vanni

tanıştırdı. "Joe'yla tanış, Matt ve Paul'un arkadaşı. Joe, en iyi arkadaşım Nikki'yle tanış."

Adam elini uzattı ve kadın da elini onunkinin içine koydu. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Memnuniyetle," dedi ama sonra yere baktı. "Tanrım, bu korkunç," dedi Vanni. "Eğer böyle olduğunu bilseydim

gelseydim, senin için özel bir şeyler yapmak için planlar yapardım. Akşam yemeği ya da başka bir şey pişirirdim."

"Kalırsan sana Vaiz'in yemeğinden biraz ismarlamaktan memnuniyet duyarım," diye teklif etti. "Bu gerçekten hoşuma gider."

"Teşekkürler, çok tatlısın. Ama babamı bir süreliğine bebek bakıcılığıyla baş başa bıraktım ve Vaiz'e gitmemiz için bir şeyler hazırlattım. Hâlâ emziriyorum, kaçışlarım çok kısa sürüyor. Eğer eve gelersen Preacher'a eklemeler yaptırabilirim."

"Keşke yapabilseydim ama bu akşam bu arkadaşlarla inşaat planlarını görüşmem gerekiyor."

"Kahretsin, Joe. Bir dahaki sefere lütfen geleceğini haber ver. Ben de seninle biraz vakit geçirmek isterim!"

"Bu bir söz," dedi. "Ve geri döneceğim. Garantili." Ama geri dönecek miydi? Joe merak etti. Nikki. Bu ismi unutmuyacaktı.

Tam o anda, Paige elinde büyük bir çuvala çıkageldi. yemeklerini tutuyorlardı. Vanni cüzdanını ararken Joe, "Benden, tatlım. Seni önceden aramadığım için özür dilerim. Bir daha asla yapmayacağım bir hata." Cebinden birkaç yirmilik çıkardı, soydu, barın üzerine koydu ve ona uzatmak için paket servis torbasına uzandı. "Yiyeceğin en iyi yemeğin tadını çıkar," dedi Nikki'ye.

Nikki başıyla küçük bir selam verirken Vanni, "Tanrım, teşekkürler! Bunu hiç beklemiyordum." Sonra Joe'ya doğru eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok tatlısın."

"Keyfini çıkarın," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum Nikki," dedi, keşke ondan biraz yanak baskısı alabilseydim diye düşündü. Ama onun yerine küçük bir baş sallama daha aldı.

Onlar gitti ve o da birasına geri döndü. Oldukça güzeldi.

Jack'in aşağıya inecek kadar özgür kalmasından bir süre önce

Barın ucunda ellerini bulaşık havlusuna sildi. "Orayı nasıl yaptın?" diye sordu, eskiz defterine bakarak.

"Sanırım burada bazı iyi fikirlerim var," dedi Joe. "Doğru müteahhitle bu iş güzel bir şekilde yürüyebilir."

"Sorun doğru inşaatçıda. Evimi bitirirken buralarda hiçbir şey bulamadım. Bu yüzden Paul'u aradım."

"Tanıdığım birileri var," dedi Joe. "Bu konuda size yardımcı olabilirim. Önce siz üçünüzün fikirlerinizi beğenip beğenmediğinizi görmeliyiz. Bu arada, Vanni'nin yanındaki kadın kimdi?"

"Uçuş görevlisi günlerinden kız arkadaşı. Yıllarca birlikte uçmuş en iyi arkadaşlar ve o da burada. ziyaret etmek için."

"Tanrım," dedi Joe. "İnanılmaz bir kız."

"San Francisco'da yaşıyor," dedi Jack gülümseyerek. "Yarın eve dönüyor."

"Ben de öyleyim." Birasını kaldırdı. "İşte bir başka kıl payı kurtuluşa."

Jack güldü.

Joe uzun bir içki içti, Jack uzaklaştı ve Joe düşündü, geçmişte San Francisco'ya beş kez gittim

ve böyle birini hiç görmedim. Neden görmedin? Burası altı yüz nüfuslu bir kasaba. Burada bu kadar muhteşem birini görmemeliydim, şehirde on ya da yirmi tane görmeliydim.

Jack elinde kahve fincanıyla geri geldi. Joe sadece ona baktı ve "Burası. Biraz korkutucu."

Jack kahvesinden bir yudum alarak, "Bir de bana sor," dedi. "Mel'i burada buldum. Böyle şeylerin olmaması gerekirdi."

Dört

Paul, Jack'in haklı olduğunu biliyordu. varlığını yakında Virgin River'da hissedecekti. Vanni yas tutmaktan vazgeçip hayatına devam etmeye hazır olduğunda orada sadece doktorun olmasına izin veremezdi. Bu yüzden generali aradı.

ve aileyi ve bebeği görmek için bir hafta sonu ziyaretine gelmesinin sorun olup olmayacağını sordu.

Cumartesi sabahı erkenden kalktı ve rekor bir sürede yola koyuldu. Evin önüne geldi ve garaj yolundan gördüğü şey onu duraksattı. Vanni

yıpranmış kot pantolonu, kolları kıvrılmış chambray gömleği, botları ve Stetson şapkasıyla Matt'in mezarının önünde duruyordu. Şapkasını başından çıkardı ve saçlarını arkaya doğru salladı. Sonra gözlerini sildi. Kahretsin, diye düşündü. Jack'e onun hâlâ o karanlık yerde olduğunu söylemiştim.

Kamyonu terk etti ve ön kapıya gitmek yerine mezara doğru gitti. Adam arkasından yaklaşırken, kadın onu duydu ve döndü. Sonra hızla geri döndü ve elinin tersiyle gözlerini sildi. Arkasından yaklaştı ve kollarını beline doladı. "O günlerden birini mi yaşıyorsun?" diye sordu nazikçe.

"Evet," dedi. "Arada bir kendimi çok yalnız hissediyorum."

"Biliyorum, Vanni. Her şey yoluna girecek."

"Babam Matt'e anlatmak için buraya gelmemden endişeleniyor." Rahatsızca güldü. "Bunu yapmamamı diliyor."

"Bunu yapmakta bir sakınca yok," dedi.

"Kara kara düşünmüyorum. Gerçekten. Bazen şikayet edecek başka kimseyi bulamıyorum."

"Bana her zaman şikayet edebilirsiniz," dedi.

Arkasını döndü ve ona baktı; bir an için gözleri parladı. "Peki bunu nasıl yapacağım? Seninle neredeyse hiç konuşmuyorum. Seni neredeyse hiç görmüyorum."

"Özür dilerim, daha iyisini yapmak istemiştim. Buradan ayrıldıktan sonra bir süre kayıplara karıştığımı biliyorum. Bu karmaşık bir durum, Vanni. Yapabilirim açıkla."

"Bir koca kaybetmekten daha mı karmaşık?" diye tersledi. "Tanrım, özür dilerim. Az önce bana ne oldu bilmiyorum. Tanrım, en iyi arkadaşını kaybettin, çok üzgünüm. Paul, açıklamak zorunda değilsin..."

"Evet, sanırım öyle. Onu gömdükten ve Mattie için kaldıktan sonra pimi çekilmiş bir el bombası gibiydim. Bombayı boşaltmamıştım ve gerçekten boşaltmam gerekiyordu. Aklım başımda değildi Vanni. En iyi muhakemeyi kullanmadım. Biraz ara vermem gerekti, birkaç hafta. Kendimi toparlamam gerekiyordu, anlıyor musun? Ve aramızdaki her şeyin Matt için yas tutmakla ilgili olmasını istemedim. Aramızda bundan çok daha fazlası var."

"Var mı?" diye sordu umutla.

"Tanrım, birlikte bir bebek dünyaya getirdik." Başparmağını yanağında, gözünün altında gezdirdi. "Özür dilerim. Ellerim çok sert."

"Hayır," dedi. "Hayır. Ellerin iyi. Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?"

"Seni özlediğimin yarısı kadar bile değil. Birlikte çok şey atlattık, sen ve ben." Onun eline uzandı. Ona şimdi, burada, Matt'in mezarının önünde, general evin içinde beklerken söyleyemezdi. "Git temizlen.

Tom'un muhtemelen bu akşam büyük bir randevusu var ama ben seni ve babanı yemeğe götüreceğim."

Gülümsedi. "Özel bir yer var mı?" diye sordu.

"En sevdiğin bar ve ızgara. Rezervasyon yaptırdım."

Paul generali, Vanni'yi ve bebeği bara getirdiğinde, birkaç müşteri yemeklerini erken bitirip ayrılıyorlardı. Masalar bir araya getirilmiş ve her zamanki kalabalık toplanmıştı. Nisan geceleri hâlâ soğuktu, bu yüzden ocakta ateş yanıyordu. Jack zamanını masalar ve barın arkasındaki favori yeri arasında bölüştürüyordu. Paul oraya geri döndü ve şöyle dedi: "Karına bak, adamım. Karın Neredeyse kadından çok bebek gibi. Ve vahşi bir görünüşü var. Yanakları korkunç pembe."

"Biliyorum," dedi Jack. "Az önce bir doktor ziyaretimiz oldu - John Stone onu baş aşağı çevirirsek Emma'nın gözlerinin rengini görebileceğimizi söyledi. Geri çekilin. Erken gidecek."

Onu hareketsiz tutmaya çalışırken kendimi deli ediyorum. Bunu en azından birkaç hafta daha içeride tutmak istiyorum."

"Gerçekten çok hareketli. Vanni'nin bana doğum filmini izlettiği günkü gibi."

"Evet. Ne kadar erken olduğunu bilecek kadar tecrübeli değilim. John'u aramayı düşündüm..." Sonra Paul'e gülümseyerek, "Görüyorum ki buraya kadar gelmişsin. İyi düşünmüşsün. Vanni ile bir ilerleme kaydettin mi?"

Bu Paul'ün yüz ifadesini değiştirdi. "Bugün eve geldiğimde onu mezarın başında ağlarken yakaladım. Sana söyledim. -Hâlâ çok sallantıda."

"Benim tavsiyem -ki bu arada Mel, ölüm acısı altında bunu yapamayacağımı söylüyor- yer sallanmayı bıraktığında etrafta olduğunuzdan emin olun."

"Jack, seninle birkaç şey hakkında konuşmalıyım. Vanni'yle olan bu iş gittikçe daha da karmaşık." "Öyle

mi?"

"Bir kere, oldukça sıkı bir rakibim var..." "Oh, öyle mi? Kulübe katıl kardeşim."

"Evet, doğru. Mel'in kocası bir doktordu."

"Evet," dedi. "Bir acil servis doktoru. Hayat kurtaran bir doktor. Söylenenlere göre diğer her yönüyle de mükemmeldi.

hayat." Yutkundu. "Düzgün, zeki, esprili ve muhtemelen yatakta harikaydı. Tam bir tanrıydı."

Paul, "Entelektüel açıdan hiç şansın yoktu," dedi.

"Biliyorum," dedi Jack. "Ve yine de..."

"Seninle birkaç şey hakkında konuşmam gerekiyor," dedi Paul. "Belki bana doğru yolu gösterirsin."

"Paul, benim fikrime ihtiyacın yok. Sadece ona nasıl hissettiğini söylemelisin."

Kısa bir süre başını öne eğdi. "O kadar basit olacağını sanmıyorum. Sanırım sabah uğrayabilirim. Böylece konuş."

"Eve gel o zaman," dedi. "Bugünlerde çok uzaklaşmamaya çalışıyorum. Sabahları biraz daha geç saatlere kadar bara gelmiyorum."

Paul tekrar Vanessa'nın yanına oturduğunda, Vanessa ona pırıl pırıl akuamarin gözlerle baktı ve Paul neredeyse eriyecekti. Bir sonraki düşüncesi, içini döktüğünde bu gözlerin nasıl saf bir öfkeyle parladığını göreceğiydi. Vanessa'nın içinde bir ateş vardı ve bugün erken saatlerde bunun bir ipucunu görmüştü.

mezarı. İçinden bir ürperti geçmesine neden oldu. Sonra elinin hemen yanında, kalçasının üzerinde durduğunu fark etti ve masanın altından tutarak ona uzandı.

Generalin evine döndüklerinde saat hâlâ erkendi. Vanni bebekle biraz yalnız kaldı, onu emzirdi ve gece için yatıştırdı. O meşgulken Walt da ateş yaktı. Sonra koridora çıktı ve Paul'ü büyük odada yalnız bıraktı.

Paul bir içki içmek istedi ama cesaret edemedi. İçkinin onu gevşeteceğinden, ya çok konuşmasına ya da çok şey yapmasına neden olacağından korkuyordu. Sonra Vanni ona katıldı. Saçlarını taramıştı ve ipeksi kıvrımlar halinde omuzlarına düşüyor, ateş ışığında parlıyor, Paul'ün saçlarını avuçlarının içinde sıkamak istemesine neden oluyordu.

"Babam nerede?" diye sordu, babasının yanındaki büyük deri koltuğa kıvrılırken.

"Ateşi yaktı ve odadan çıktı," dedi Paul. "Yatması için biraz erken değil mi?"

"Belki hemen döner. Sana bir şey getireyim mi? Bir içki?"

"Hayır, teşekkürler," dedi biraz gergin bir şekilde.

"Söylentiye göre doktor geçen hafta buradaymış..."

Gülümsedi. "Mel haklıydı. Eğer sır olarak saklamak istediğin bir şey varsa, bu kasabadan git!"

"Bunun bir sır olmasını mı istiyordun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Bunun için bir neden yok," dedi omuz silkerek. "Ben yapmadım onu davet ettim. Evet, şehre geldi. Ona etrafı gezdirdim, Jack'in yerinde yemek yedik, onu gezdirdim. Pek iyi sayılmaz. at." Sırıttı.

"Attan nasıl indi?" Paul kendi kendine sorduğunu duydu.

Ona güldü ve sonra şöyle dedi: "Cameron çok iyi bir adama benziyor. Ama zaten bunu biliyorduk."

"Sizin konumunuzdaki bir kadın muhtemelen onun gibi biriyle çok ilgilenirdi," dedi.

"Paul, itiraf etmeliyim ki sonunda bir erkeğin bana romantik bir ilgi göstermesi çok güzel. Çok uzun zamandır uzun zaman oldu. O kadar uzun süredir dul olmadığımı biliyorum ama neredeyse bir yıl oldu..." Sesi kesildi ve gözlerini kaçırdı.

"O zamandan beri mi?" dedi, içki içmiş bir adam gibi konuşarak.

Dudaklarında gizemli bir yarım gülümsemeye bakışlarının geriye kaymasına izin verdi. Vanni neredeyse gülecekti, "Biri orgazmla kemiklerimi erittiğinden beri..." derse zavallı Paul'ün nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. İçinden gizli bir kıkırdama geçti. Paul tatlı ve sevecen biriydi ama fazla suskundu. Ona nazik davranması gerektiğini kendine hatırlattı. Kadınlara karşı çok temkinliydi. Öyle olmasaydı, yıllar önce evlenmiş olurdu.

Şimdiye kadar bir sürü çocukla birlikte. "Her şeyden beri, Paul," dedi. "Her şeyden beri."

"Özür dilerim," dedi çenesini düşürerek. "Bu kadar kişiselleştirmek istememiştim..."

Ona güldü. "Paul, Mattie'yi doğururken bana karşı bu kadar utangaç değildin. Neler oluyor?"

Bir nefes aldı. "Vanni, Vanni... Açıklamam gereken şeyler var. Zor şeyler. Biliyorum, hayatında karışıklıklar olan bir adam gibi görünmüyorum. Ben daha çok Hiç hayatı olmayan bir adam. Ama Matt'ten önce... Jack'in evini bitirmek için buraya gelmeden önce... Bazen dışarı çıkardım, anlıyor musun?"

Biraz güldü. "Paul, sen hiçbir şey söylememiş olsan da ve kadınlara karşı biraz utangaç olduğumu bilsem de, ben-"

"Aptal," dedi sözünü keserek. "Çoğunlukla kadınların yanında aptal oluyorum."

"Belirsiz, belki. Ama doğru koşullar altında..."

"Kesinlikle," dedi, neredeyse rahatlamıştı. "Doğru koşullar altında

Hiç beklemediğiniz durumlar ortaya çıkabilir."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Paul, anladığım kadarıyla kadınlarla çıkıyormuşsun. Neden çıkmayasın ki? Sen yakışıklı, bekâr bir adamsın."

"Mattie doğduğundan beri ortalarda görünmememle ilgili... Çözmem gereken bir durum var."

"Grants Pass'te bir durum mu var?" diye sordu.

"Evet," dedi bir elini terli ensesine sürterek. Bir nefes aldı. "Geçen sonbahar buraya gelmeden önce birkaç kez bir kadınla çıktım. Sadece bir sıradan bir şey. Ciddi bir şey değildi. Ama sonra tüm dünya değişti, Matt öldürüldü, Mattie'nin doğum zamanı geldi, burada seninle kaldım, bu süre zarfında çok daha yakınlaştık. Başta her şey Matt ve bebekle ilgili olabilirdi, ama bu Alakası yok, çok yakınlaştık. Sen ve ben."

"Kardeş kadar yakın mı?" diye sordu ona usulca, yaklaşmakta olan şey hakkında umutluydu.

"Bundan çok daha yakın, Vanni. En azından benim zihnimde. Sonra Grants Pass'e geri döndüm ve orada da pek bir şey değişmemişti. Ben değişmiştim, oğlum ben değişmiştim, ama geri döndüğümde ev vardı..."

"Aynı mı?" diye sordu. Ve Grants Pass'te bir kadın olduğunu düşündü. Belki de onun için önemli olan biri. "şu birkaç kez çıktığın kadın. Onunla ne zaman tanıştın?"

"Neden?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Ne zaman?"

"Tanrım," dedi terli avuçlarını kot pantolonuna sürterek. "Bilmiyorum. Yaklaşık bir yıl önceydi sanırım."

"Bir yıl önce mi? Tanrım, Paul. Neden bana söylemedin!" "Neyi söylemedim?"

"Bir kadın var! Bunca zamandır bir kadın vardı!" "Hayır. Hayır. Sadece birkaç gün önce gördüğüm bir kadın vardı. zamanlar ve..."

Aniden ayağa kalktı. "Bu karmaşık olmazdı." O da ayağa kalktı. "Çözmem gereken birkaç şey vardı, Vanni -Bu yüzden bir süre görüşemedik. Ve şimdi evde çözmem gereken beklenmedik bir durum var, ama bunu kontrol altına alacağım ve daha çok burada olacağım, söz veriyorum."

"Oh, Tanrı aşkına," diye tükürdü. "Sadece söyle. Sen ve Virgin River'da vakit geçirme planlarınıza uymuyor!"

"Sorun bu değil," dedi endişeyle.

"Benim hakkımda her şeyi biliyorsun! Yine de evde biriyle görüştüğünü bile söyleyemedin mi?"

"Öyle bir şey değil. Dinle, bu konuda biraz zamana ihtiyacım var. Biraz sabır. Çünkü senin için şimdiye kadar yaptığımdan daha iyisini yapmaya gerçekten niyetliyim. İstediğim gibi yanında olamadığımı biliyorum ve-"

"Dur!" dedi. "Senden iletişimde kalmak dışında hiçbir şey istemedim! Sızlanmayı kes!"

Kaşlarını çattı. Boynu kızardı. "Sızlanmıyorum!" "Ama konuşmadığın kesin! Erkek ol!"

"Deniyorum! Ama bütün konuşmayı benim yerime sen yapıyorsun!"

Birkaç ateşli karşılık daha verecekti ama dilini ısırdı. Dudaklarını büzdü. Aylardır Virgin River'daydı ama Grants Pass'a geri döndüğünde neredeyse her hafta bir ya da iki günlüğüne. Babası ve kardeşlerine bıraktığı inşaat şirketini kontrol etmek için olduğunu söylemişti. Peki ya onu kontrol etmek için? En yakın arkadaşının dul eşiyle ilgilenmek için bu kadar çok uzakta olması gerektiğini anlamasını istemek onun için oldukça zor olmalı. Bir de şimdi düşünün, Dul kadın ve bebeğin iyi olduğundan emin olmak için sık sık Virgin River'a gitmesi gerektiği söylendi. Karmaşıklıktan bahsetmişken. Bu tür bir ilişkiyle ilgilenmiyordu.

"Sanırım bana Grants Pass'te sana güvenen bir kadın olduğunu söylemeye çalışıyorsun. Orada yükümlülüklerin var."

"Evet," dedi zayıf bir sesle. "Ama Vanni, benim de burada yükümlülüklerim var. Sen ve Mattie, benim için çok önemlisiniz..."

Bir zorunluluk olarak anılmak ağlamak istemesine neden olmalıydı ama bunun yerine onu öfkeliendirdi. "O küçük kafanı yorma. Gayet iyi geçiniyoruz, her geçen gün daha da iyiye gidiyoruz. Grants Pass'te bir hayatın var. Buna engel olmak istemem."

"Dinlemiyorsun," dedi, sesi onunkine uyacak şekilde yükselmişti. "Mümkün olduğunca sık burada seninle olmak istiyorum," dedi. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum!"

"Dikkatinizi vermeniz gereken başka şeyler, başka insanlar var gibi görünüyor."

"Dinleyin, planlamadığınız, beklemediğiniz şeyler olabilir!"

"Gerçekten mi?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Bir de bana sor," dedi. Kocasının ölmesini ya da düşmesini beklemiyordu.

Paul'e aşıktı. Hayatındaki erkekler hakkında bildiği bir şey varsa, o da babası, rahmetli kocası, Paul ve diğerleriydi. Etrafında toplanmış gibi görünen adamlar, kolay kolay söz vermezlerdi ve bir kez söz verdiklerinde asla yeminlerinden dönmezlerdi. "Eminim her şeyi alacaksın düzelttim," dedi. Kızgınlığını saklamaya çalıştı ama tamamen başarısız oldu. "Lütfen, burada hiçbir yükümlülüğünüz yok. Biz iyi olacağız. Bana neden uzun zaman önce söylemediğini anlamıyorum! Orada biri olduğu için eve gitmen gerektiğini anlamayacağımı mı sandın? Sana güvenen biri. Sen?"

"Öyle bir şey değil!"

"Bana söyleyebilirdin!"

"Vanessa! Tanrı aşkına-" Paul teşebbüs etti.

Walt odaya girdi. Şaşkın ve ürkmüş görünüyordu. "Bir şey hakkında mı tartışıyorsunuz?"

"Hayır!" dedi ikisi de.

"Oh," dedi Walt. "Şiir, sanırım. Yeni bir tür şiir mi?"

Vanessa tısladı ve Paul sadece başını salladı.

"Bebeğin sesini duyuyorum," dedi ve hızla odadan çıktı.

"Ben de bir şeyler duyuyorum," dedi Paul ve ters yöne doğru ilerleyerek ön kapıdan çıktı ve kapının çarpmasına izin verdi

Arkasında.

Walt büyük odada, yanan ocağın önünde tek başına kalmıştı. "Pekala," dedi kendi kendine. "Bunun bir tartışma olmadığını bilmek güzel."

Vanni kendini lanetledi. Kendini kaybetmişti. Ona açıklama yapması için fazla bir şans vermemişti, ama o zaman gerçekten konuya girmesi için gereken zaman bir ömür boyu sürebilirdi. Yatağında sırtüstü yatıyordu, tamamen giyinikti.

elinin tersiyle alnına vurdu. Ayaklarını tekmeledi öfkeyle inledi. Bazen çabuk sinirlenirdi, bunu biliyordu. Nadiren böyle çirkin yüzünü gösterirdi ama Paul onu çok sinirlendirmişti. Bir insanda aynı şeyi nasıl hem sevebilir hem de nefret edebilirdiniz? Adamın biraz utangaç ve isteksiz olmasına bayılıyordu; bir kadının Onun konuşması, kucaklaması, gülümsemesi, öpmesi için dünyadaki her şeyi yapardı. Ama onun kontrolü ele alamamasından nefret ediyordu! Hak iddia edememekten! Mattie doğmadan çok önce ona Grants Pass'ta özel bir kadın olduğunu ve ona geri dönmesi gerektiğini söylelemeliydi!

Vanni, bir adamın fikrini değiştirmeyi umarak Nikki gibi davranmayacaktı. Ya da duygularını. Daha da önemlisi, başka bir kadının erkeğiyle hiçbir şey yapmak istemiyordu!

Sonra, yanaklarının öfkeden hâlâ sıcak olmasına rağmen ağladı. Sonra da ağladığı için kendini lanetledi.

Paul gece boyunca uyumakta zorlandı. Vanni'ye bir şeyler açıklamak için yarım yamalak ve tamamen provasız bir girişimde bulunmuş ve beceriksizliği yüzünden bunu yarım bırakmıştı, Belki daha da kötüsü. Tabii ki generalin koridorun hemen sonunda, belki de Paul'ün "Hamile!" dediği anda odaya girmeye hazır olması da işe yaramadı. Ama bu bir mazeret değildi.

Bu işi halletmesi gerekiyordu ve bu düşünce bile midasını bulandırıyor.

Eğer bir baba olacaksa, ilgili bir baba olacaktı. Küçük Matt'in sorumluluğunu üstlenmeye fazlasıyla kararlıydı ve umuyordu ki... hayır, dua ediyordu, Vanni çocuğunu bu paketin bir parçası olarak kabul edebilirdi. Ama bunu ona nasıl söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Vanni onu ölümüne korkutuyordu. Çok sinirliydi.

Şafak sökmek üzereydi ve ev sessizdi. Paul giyindi, bir demlik kahve yaptı ve bir fincanı ahıra götürdü, kendisiyle küçük bir sabah sohbeti yapmayı düşünüyordu

atlar. Belki de otuz altı yaşında olduğu ve yıllardır aşık olduğu bir kadına nasıl yakınlaşacağını hâlâ çözmeye çalıştığı utanç verici gerçeği hakkında biraz tavsiye alabilirdi. Başka bir kadının onun sevgilisi olması gibi küçük bir komplikasyonu olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bebeğim.

Bir ses duyduğunda bir ahıra yaslanmıştı. Arkasını döndüğünde at takım odasının kapısının aralık olduğunu gördü.

İlk düşüncesi generalin uyanmış olabileceğiydi.

kapıyı iterek açtı. Orada, bankta oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve başını öne eğmiş Tom vardı. Ceketini Yanındaki bankın üzerine atılmıştı ve gömleğinin kolları kıvrılmıştı. "Hey," dedi Paul.

Tom başını kaldırdı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Hey," dedi.

"Bütün gece dışarıda mıydın?" Paul sordu.

"Geç saatlere kadar dışarıdaydım, evet. Sonra Brenda'ya gittim. Eve birkaç saat önce geldim."

"Eğlendiniz mi?"

Tom ürperdi. Bu çok açıktı. "Evet," dedi bir solukta. "Evet."

"Sorun nedir, dostum?" Paul sordu. "Yok bir şey," dedi. "Sadece düşünüyordum."

"Öyle mi? Belki biraz daha yüksek sesle düşünürsen yardımcı olabilirim." Tom uzun bir süre onu inceledi.

"Bundan şüpheliyim, Paul."

"Beni dene. Ben daha yaşlıyım. Belki ben de bu yollardan geçtim." "Eğer yaşadıysan ve otuz altı yaşında hala bekarsan, gerçekten Senin tavsiyeni istemiyorum," dedi asık suratla.

"Vay canına," dedi Paul. "Bu da ne böyle? On sekiz yaşında evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Tam olarak öyle değil. Sadece... Brenda, dostum. Tanrım, o kızı seviyorum. Bir insanı bu kadar sevebileceğimi düşünmemiştim." "Şu ana kadar kulağa kötü bir şeymiş gibi gelmiyor. Tabii eğer aynı şekilde hissetmiyor..."

"Vay be," dedi Tom. Yanakları biraz pembeleşti ve başını salladı. "O da aynı şekilde hissediyor. Vay be."

"Demek o çizgiyi aştın, öyle mi?"

"Whew," dedi tekrar. Ayağa kalktı, arkasını döndü ve terli avuçlarını pantolonunda gezdirdi. Paul'e döndüğünde şöyle dedi. "Bir uyarıyla birlikte gelmeli, biliyor musun?"

Paul bir ayağını bankın üzerine koydu ve dumanı tüten kahvesinden yavaşça bir yudum almak için kendini zorladı.

Zihinsel olarak her şeye hazırdı. Tommy'yle aynı sorunu paylaşmadıklarını umuyordu. "Ah, öyle mi?"

"Bunun hakkında konuşabilir miyim? Bu konuda konuşmak beni gerçek bir pislik yapar mı? Çünkü bana hep erkeklerin kadınlar hakkında konuşmaması öğretildi... Babam her zaman gerçek bir erkeğin sevgilisiyle olan özel şeyler hakkında asla konuşmadığını söylerdi."

"Daha ileri gitmeyecek. Soyunma odasından çok uzaktayız Tom. Sanırım bana güvenilebilir."

"Sadece... Kahretsin. Tatlı zamanını aldı, anlıyor musun? Ve ben gerçekten sabırlıydım, öyle olduğumu düşündüğümde bile aklımı kaçıracaktım. Ama o emin olmasaydı kendimi doğru hissetmezdim. Bütün temel kurallarımız vardı- Çifte koruma, önce çok konuştuk, birbirimiz hakkında ne hissettiğimizden tamamen emindik. Ona tamamen sadık kalacağıma söz verdim, sadece ona, fikrini değiştirmedeği sürece, ama ben kendiminkini değiştirmiyorum. O da bana aynı şeyi söyledi. Birbirimizi seviyoruz Paul."

"Öyle mi?"

"Bunun biraz zaman alacağını düşündüm. Alışmak. Çok yavaş gideceğini, belki biraz beceriksiz olacağını düşündüm. İlk başta."

"Öyle mi?" Paul bu çocuğun neye varmaya çalıştığını merak ederek sordu.

Başını eğdi, sonra göz teması kurdu. "Değildi." "Ne değildi?"

"Hiç zaman almadı. Beceriksizce değil. İnanılmaz bir şey. İnanılmaz bir kız."

Paul şaşkınlıkla başını salladı. "Burada bir yerde bir sorun mu var?"

"Çok yakında ayrılıyorum," dedi. "Mezun olduktan hemen sonra temel eğitime, ardından da West Point'e gideceğim. Yıllarca." Sonra başını öne eğdi.

"Aah," dedi Paul. Demek çocuk bal küpüne dokunmuş ve onu hayattan daha tatlı bulmuştu. Bunun hayatının geri kalanında her günün bir parçası olmasını istiyordu. Ve West Point

Onu dört yıllığına hapse atacaklardı - akademiden uzakta yaşayamazdın, evlenirsen mezun olamazdın. Paul, "Sonsuza kadar gitmeyeceksin," dedi.

"Öyle görünecek."

"Eminim öyle olacaktır. Ama o da senin gibi hissediyorsa, dört gözle bekleyeceğin çok güzel bir şey var demektir. Doğru zaman geldiğinde." Paul kahvesinden bir yudum aldı. "Hey, dostum, West Point'e gitmemiş olsan bile, on sekiz yaş sonsuza dek yaşamak için çok genç."

"Bu hiç olur mu? Brenda ve benim gibi insanlar çocukken aşık olup birlikte kalırlar mı?"

"Düşündüğünüzden daha fazla oluyor," dedi omuz silkererek. "Fresno'dan itfaiyeci dostum Zeke? Lisedeki sevgilisiyle evlendi ve şu ana kadar dört çocukları oldu. Birbirlerinden ayrı olmalarına rağmen bunu başardılar. Deniz Piyadeleri'nde en az iki yıl çalışmış. Phillips ve Stephens oldukça genç yaşta evlenmişler ve küçük güzel aileleri var. Ve hala kadınları için o kadar deli oluyorlar ki, neredeyse gülünç. Sanırsınız ki onlarla yeni tanışmışlar."

"Bunu hiç beklemiyordum," dedi Tom. "Bu kadar doğal, bu kadar harika olmasını beklemiyordum. Onsuz yaşayamazmışım gibi hissettiriyor. Onun başka bir erkekle birlikte olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Başka bir kızla birlikte olmayı hayal bile edemiyorum. İçim parçalanıyor."

Paul kendine rağmen kıkırdadı. "Tommy," dedi, omzuna güçlü bir el koydu. "Geyiklerin boynuzlarını kilitlemesine, boğaların ineğe ulaşmak için ahır kapılarını yıkmalarına neden olan şeyden bahsediyorsun. Erkekler savaşa

daha az. Her şeyi riske atabileceğinizi, her şeyden vazgeçebileceğinizi, geceleri soğuk terler dökerek uyanık kalabileceğinizi düşündürüyor..."

"Shew," dedi. "Sanırım aşk acıtır derken bunu kastediyorlar," dedi Tom.

"Hayır, dostum, öyle değil. Az önce kendin de söyledin, birini sevmek ve sevişmek harika bir duygu. Odaklanmaya devam et -ayrılık acıtır, ayrılık acıtır, aldatma acıtır- ama aşk, dostum, bunun için yaşarız. Çünkü iyi hissettiriyor."

"Neden bahsettiğini biliyor gibisin," dedi Tom. "Ama biliyor gibi görünmüyorsun."

Paul kaşlarını çatı ve omzunu sıktı. "Biliyorum. Henüz tüm detaylar üzerinde çalışmadım."

Saat dokuzda Paul çantasını kamyonetinin arkasına attı. Tom'un elini sıktı ve ona dayanmasını söyledi, generalin elini sıktı ve misafirperverliği için teşekkür etti ve Vanni'nin gözlerini kontrol ettikten ve yumuşadığını ve onu ısırmayacağını veya tekmelemeyeceğini gördükten sonra, bir kolunu kaydırıldı.

beline sarıldı, alnından öptü ve "Bu gece Grants Pass'a döndüğümde seni arayacağım. Konuşmamız gereken bazı şeyler var. Belki bağırma kısmı olmadan."

Parlak turkuaz gözlerini onun yüzüne çevirdi ve "Burada olacağım" dedi.

Oregon'a doğru yola çıkmadan önce Paul Mel ve Jack'in evine uğradı. Kapıyı usulca çaldı ve Jack açtı, David hâlâ pijamalarıyla kalçasında dengede duruyordu.

"Günaydın," dedi Jack. "Şehir dışına mı çıkıyorsun?"

"Evet. Ama birkaç dakikan varsa konuşmamız gerek."

"Tabii. Mel'i uyandırmamak için burada oturabiliriz. Mel'i uyandırmayız."

Gecenin yarısını sırtı ağrıyarak geçirdi ve uyuyor. Kahvem var. Bir fincan ister misin?"

"Bu harika olur," dedi, ama zaten sinirlerini iyice bozacak kadar kahve içmişti.

Jack, oğlu için kahve ve bir kâse kuru Cheerios almaya giderken David'i Paul'e teslim etti. Oturma odasına yerleştiler.

Adirondack sandalyeleri, aşağıdaki vadiye bakıyordu. David, mısır gevreğı kasesi bacaklarının arasında, verandanın zemininde oturuyordu.

"Pek iyi görünmüyorsun," dedi Jack.

"Çok iyi değılim. İşleri gerçekten berbat ettim. Sonra Matt doğduktan sonra eve gittiğimde oldukça sarsılmıştım. Vanni'yle birlikte geçirdiğim onca ay ve en iyi arkadaşımın yasını tutmak için hiç zaman ayırmamak sanırım beni çok etkiledi. Biraz içimi dökmüş olabilirim. Grants Pass'te bir kız var..."

"Bu kızdan havalanıyor musun?"

Jack sordu. "İçimi ona boşalttım. O hamile."

"Vay anasını. Bu harikaydı. Aklından ne geçiyordu?"

"Korunduğumuzu düşünüyordum. Onunla daha önce birkaç kez birlikte olmuşum. Matt öldürülmeden önce. Zamanlamamdan ne kadar etkilendin, ha?"

"Ne yapacaksın?" Jack sordu.

"Doğal olarak onu destekleyeceğim. Bebeğı o doğuracak, ben de üzerime düşeni yapacağım. Onunla evlenmeyeceğim çünkü... Ona iyilik yapmamış olurum. Onunla bir süre önce bir barda tanıştım. Bir yıldan biraz fazla oldu. Onunla düzenli olarak görüşmüyordum. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum."

"Dostum," dedi Jack.

"En iyi tavsiyen nedir, dostum?"

"Ne kadar hamile?"

"Grants Pass'e döndükten sonra oldu. Birkaç ay oldu. Vanni'ye söylemek zorundayım. Çok yakında. I Dün gece denedim ama batırdım. Detayları bilmeden bile çılgına döndü, sırf evde bahsetmediğim bir kız var diye kafamı kopardı. Adamım, bu kadın gerçekten çabuk sinirleniyor. Beni öldürecek. Lafın gelişi söylemiyorum, iyi silah kullanır."

"Orada dur bakalım," dedi Jack. "Her seferinde bir şey. Muhtemelen cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmalısın - bunu yarın yap. Eğer korunduysan, bilmiyorum... belki de bu bebeğin senden olmama ihtimali vardır..."

"Bunu ben de düşündüm. Sorun şu ki, uzun zamandır bir erkekle birlikte olmadığını söyledi, hapları kullanırken biraz tembelleşti ve ben de aylardır yanımda taşıdığım prezervatifi kullandım..."

"Evliliği mi önerdi?"

"Evet, ilk şey buydu..."

"Dinle, Einstein-ya hamile bile değilse, ha? Düşük bir ihtimal ama mümkün. Çok iyi tanımadığınız birini desteklemek için ömür boyu sürecektir bir taahhütte bulunmadan önce, tüm gerçekleri öğrenseniz iyi olur. Çok hızlı hareket etmeyin, dostum."

"Bu gece Vanni'yi arayıp ona söylemeliyim. Kafası çok karışık ve çok öfkeli..."

"Paul, bunu ona telefonda söyleyemezsin," dedi Jack.

"Ama-"

"Paul! Telefonu yüzüne kapatacak! Ve sonra bir sonraki Yüzünü gösterdiğinde, kafana bir kurşun sıkacak. Walt da ona atışında yardım edecek."

"Peki, ben ne yapacağım? Ne mi yapacağım? Evde bir kadının olduğunu düşünüyor - bana açıklama şansı vermedi-"

Mel kapıda belirdi, bornozu kocaman hamile karnını örtüyordu. Yüzü yeni temizlenmişti ama saçları uykudan dağılmıştı. Paul'e gülümsedi, sonra Jack'in yanına gitti ve onun kucağına oturdu.

"Günaydın," dedi Paul'e. "Bunu duydum. Neden vurulacağını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Ah, dostum..."

"Sakin ol," dedi Jack. "Gerçekten, konuşman gereken kişi bu. Ve asla söylemiyor. Bu sinir bozucu."

Paul gerçekleri yavaşça, utanç verici bir şekilde gözden geçirdi. Bu onun boynunu kızartmıştı. Gözlerini fazla açamıyordu.

Mel konuşurken onunla temas kurdu, ama hikayenin sonunda

Onun kristal mavisi gözlerine baktığında şoktan irileşmemiş olduklarını görünce şaşırdı. "Sanırım her şeyi duydun, ha?" Paul sordu.

"Hemen hemen. Bu senin için çok zor olmalı, Paul," dedi Mel. "Endişeleniyorsun."

"Hiçbir fikrin yok," dedi.

"Elbette biliyorum. Sanırım ilk endişeniz bu bebeğin gerçekten babası olup olmadığınız?"

"Sanırım öyleyim ama..."

"Muhtemelen bunu mümkün olan en kısa sürede doğrulamalısınız."

Unutma Paul, hanımefendi annenin kim olduğunu biliyor. Senin de aynı güvenceye hakkın var. Ona bunu teklif etmesini söyle. sen."

"Mel," dedi yalvarırcasına. "Tanrı aşkına, bunu yapmamı nasıl önerirsin?"

"Dürüst ve açık sözlü bir şekilde," dedi. "Ultrasondan bir şeyler öğrenmeniz mümkün olabilir. En azından tam olarak ne kadar hamile olduğunu gösterecektir ve eğer temas halinde olduğunuz zamanları daraltabilirsiniz-"

"Zaman," dedi. "Sadece bir kez."

"O zaman tam olarak ne kadar hamile olduğunu biliyorsun ve

ultrason gebeliği ya doğrulayacak ya da çürütecektir. Ancak yaklaşık olarak aynı dönemde başka bir partner varsa Aynı zamanda babalık testi de gerekecek. Kan grubu, DNA, vs."

"Onu üzmem istemiyorum. Onu gücendirmek."

Mel sabırla gülümsedi. "Bakalım, ikiniz altı ay boyunca hiç konuşmadınız ve konuştuğunuzda da çok hızlı bir şekilde yakınlaşmaya başladı, doğru mu anladım? Paul, kendini kişisel ve finansal olarak adamadan önce bu bebeğin babası olduğundan emin olma isteğinin onu rahatsız ediyorsa, bu konuda kolay bir zaman geçirmeyeceksin. Bu çok makul bir istek. Eğer kesinlikle eminse, eminim sizinle işbirliği yapacaktır."

"Ya yapmazsa?" diye sordu.

"Ona babalık haklarınızı savunmak için bir avukat tutacağınızı söyleyin. Bebeği aldırması ya da evlat edinmesi engellenebilir ve siz de çocuğunuza bakmakla yükümlü olursunuz ki zaten bunu yapmaya hazır olduğunuzu varsayıyorum."

"Eğer benim bebeğimi doğuracaksa, ona ben bakarım. Tabii ki." Mel gülümsedi. "Elbette bakacaksın."

"Peki ya Vanni?" Paul sordu.

"Oh," dedi Mel. "İyi karşılamıyor mu?"

"O bilmiyor. Dün gece ona anlatmaya çalıştım ve Grants Pass'te bir kadınla çıktığımı söyleyecek kadar ileri gittim ama ona daha önce söylemediğim için çılgına döndü."

Mel yüzünü buruşturdu. "Buna dikkat et, Paul. Eğer Vanessa'ya karşı bir şeyler hissediyorsan, onu şaşkın ve merak içinde bırakmak hiç adil değil. Gerçeği öğrenmeyi hak ediyor."

"Beni kafamdan vuracak," dedi sefilce. "Bundan şüpheliyim. Gerçekleri düşünmek için zamana ihtiyacı olabilir,

Ancak." Sonra sabırla gülümsedi. "Paul, bununla yeterince uzun süre oynadın. Eğer onu önemsiyorsan, kendini göster. Açıkla. Ona ihanet etmedin, yasaları çiğnemedin. Her iki kadına karşı da sorumlu davranmalısın, hepsi bu."

"Evet," dedi.

"Her şey yoluna girecek. Hafifletici koşullar ne olursa olsun bebekler hayatın mucizeleridir. Bunu gözden kaçırmayın."

"Evet," dedi tekrar. Ona doğru eğildi ve kocasının kucağına otururken alnından öptü. "Teşekkürler, Mel."

"Elbette," dedi. "İyi şanslar."

Jack'in elini sıktı, David'in sarkık altın sarısı saçlarını karıştırdı ve kamyonetine yöneldi. Arkasını dönüp Sheridan arazisinden çıkmaya başladığında Mel, Jack'e baktı ve onu kocaman sırtırken buldu. "Melinda," dedi Jack. "Az önce Birinin ilişkisine dahil olmak mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Yaklaşık on yedi aylık hamile bir kadınla gerçekten uğraşmak istiyor musun?"

"Sadece söylüyorum..."

"Çenenin kapatmayı dene," diye tavsiye etti. "Sanırım bana

soruldu."

"Yaptın," diye güldü. "Tam oraya girdin, birinin ilişkisinde ellerini kirlettin. İtiraf et, bu karşı konulmaz bir şey. Sen de en az benim kadar meraklısın."

Ona ters ters baktı. "Jack, kimse senin kadar meraklı değildir."

Paul gittikten hemen sonra Jack'in evindeki telefon çaldı. Kim olduğunu biliyordu; her zamanki Pazar sabahı aramalarından biriydi. Mel'i kucağından kaldırdı ve sırtarak telefona doğru koştu.

Virgin River'da Jack'in oğlu gibi olan bir çocuk vardı. Ricky. Henüz on üç yaşındayken onu kanatları altına almıştı çünkü sadece Rick ve büyükannesi vardı. Jack ona avlanmayı ve balık tutmayı öğretmiş, ona dünyanın yollarını öğretmek için elinden geleni yapmıştı. Onun uzun boylu ve güçlü oluşunu gururla izlemişti; hayatın karşısına çıkarabileceği en zorlu şeylere göğüs gerebilen, kusursuz bir karaktere sahip genç bir adamdı. Başını dik tutar, dik durur ve bir erkeğin işini yapardı. Çocuk Vaiz'e, Mel'e ve Jack'in eski takımından hâlâ orada toplanan denizcilere yakınlaşmıştı.

Ricky on sekiz yaşında kaydolmuştu. Bir grup yaşlı ve sert denizcinin genç çırağı kaydolmaktan başka ne yapabilirdi ki? Ve Semper Fi ona uyuyordu. Ricky başarılı olmuştu. O Temel eğitimden Hava İndirme'ye, Keskin Nişancı eğitiminden Keşif eğitiminden SERE-Survival, Evasion, Resistance, Escape eğitimine kadar. Her programda en iyisi o olmuştu. On dokuz yaşındaydı ve en az bir metre boyunda, gururlu, kaslı, yetenekli bir denizciydi. Az önce telefon edip birkaç ay içinde on günlük iznim vardı.

Ve sonra Irak için emir aldı.

"Sızlanmak yok Jack," dedi Rick. "Giderken annenle babanın ve kız kardeşlerinin sana bir mezara giryormuşsun gibi davranmalarını istemediğini hatırlamanı istiyorum, değil mi? Bir şeyler içelim. Belki sen ve Preach'in çok sevdiği o iğrenç purolardan birini içeriz. Biraz müstehcen fıkra anlatabilirsiniz. Hatta pokerde beni kandırmana bile izin

verebilirim..."

"Tamamdır, evlat. Harika olacak. Hatta bazı çocukları arayacağım..."

"Gelmek zorunda değiller. Onlar senin çocukların, benim değil. Hem artık avlanmak da yok."

"Göreceğiz. Virgin River seni biraz kutlamak isteyecektir. Biz sadece en iyilerimizi göndeririz."

"Teşekkürler. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Jack omurgasını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve kendi kendine Virgin River'daki iznini unutulmaz ve olumlu kılmaları gerektiğini söyledi - sızlanmak ve endişelenmek olmayacaktı. Ne de olsa Jack beş kez savaşa gitmişti ve aldığı tek kötü yara kışından vurulmak olmuştu. Savaşa giden herkes sakat çıkmıyordu. Ya da ölü. Rick zekiydi. Ve Rick'in istediği de buydu.

Ricky çok hızlı büyümüştü. Anne ve babasını o kadar küçükken bir kazada kaybetmişti ki onları hatırlamıyordu bile. On altı yaşındayken kendisinden iki yaş küçük bir kıza aşık olmuş ve birlikte bir bebekleri olmuştu, ama o bebek yaşamamıştı.

Mel mutfağa girdiğinde Jack'i tezgâha yaslanmış, yere bakarken buldu. Bakışlarını kaldırdı. "Ricky birkaç ay içinde eve dönecek," dedi. "On günü var." "Oh-oh," dedi Mel, kötü bir şeyler olduğunu biliyordu.

Bu.

"O zaman Irak'a gidiyor."

Bir an sessiz kaldı. Gözleri buğulandı. Dudaklarını büzdü ve sonra "Kahretsin!" dedi.

Beş

Paul, Grants Pass'a giderken akşam yemeği için durdu, mesajlarını ve masasında kalmış olabilecek evrakları kontrol etmek için ofisine uğradı. Terri'den onu aramasını isteyen birkaç mesaj vardı. Nihayet eve vardığında saat yediyi geçiyordu ve ev telefonunda Terri'den hafta sonu bırakılmış, onu aramasını isteyen birkaç mesaj buldu. Sonuncusu çok üzgündü, gözyaşları içindeydi ve nefes nefese kalmıştı.

Bu kadar görmezden gelinmiş, bu kadar yalnız hissetmeye dayanamıyordu. Belki de buna değmeyeceği hakkında bir şeyler mırıldandı. Zamanın

Arayanın kimliğindeki son arama, aramanın sadece bir saat önce geldiğini gösteriyordu. Kadının numarasını çevirdi ama cevap veren olmadı,

O yüzden kapıdan çıkıp kızın dairesine gitti. Tanrım, yapma bunu, diye düşünüyordu yol boyunca. Beni delirtme.

Adamın kapıyı çalmasıyla kapıyı açtı; gözleri ve burnu kızarmış, yanakları çatlamıştı, sanki bütün gün ağlamış gibiydi. Ona bir kez baktı ve döndü, geri yürüdü.

kapıyı açık bırakarak dairesine girdi. Onu takip etti ve kadın dönüp kanepeye uzanırken, ayaklarını uzatırken ve bir mendile sarılıp ağlarken küçük oturma odasında durdu.

"Terri, neler oluyor? Neden telefonuna cevap vermedin?"

"Kapattım," dedi.

"Neden bana böyle bir mesaj bırakıp sonra da telefonunu kapattın?"

"Çünkü," dedi burnunu silerken. "Bir sürü şey bıraktım ve sen hepsini görmezden geldin. Telefonun çalmasını beklemeye daha fazla dayanamadım. Bu bir ızdıraptı. Eğer aramalarıma cevap vermeyeceksen bana tüm telefon numaralarını vermenin ne anlamı vardı?"

Kanepede onun yanına oturdu ama fazla yaklaştı. "Geçen hafta öğle yemeği yedik," dedi. "Her şey yolundaydı. Hamilelikle ilgili sorunlarınız mı var?"

"Evet, sorunlarım var! Konuşacak kimsem yok ve çok yalnızım!"

"Şehir dışındaydım," dedi. "Mesajlar için aramadım."

"Peki cep telefonun kapalı mıydı?" diye sordu kızgınlıkla.

"Gittiğim yerde telefon çekmiyordu, yanımda bile taşı mıyordum.

Benimle birlikte. Bütün hafta sonu kamyonunda bıraktım. Virgin River'da, dağlardaydım. Özür dilerim, bana ihtiyacın olacağını bilmiyordum. Ve neden bana ihtiyacın olduğunu düşündüğünü hâlâ bilmiyorum."

"Üzgündüm! Bu işte benimle olduğunu söylememiş miydin? Konuşmak için benim tarafımda olan birine ihtiyacım vardı. Peki ya daha kötü bir şey mi vardı? Fark etmen ne kadar sürer? Belki de ondan kurtulmalıyım. senin için sorun."

Uzandı ve onun dizine dokundu. Dizini sıktı. "Yapma bunu," dedi.

"Benim almamı mı istiyorsun?" diye sordu ona. "Çünkü pek de öyle davranmıyorsun."

Paul öfkeli bir sıcaklığın boynundan yüzüne doğru yükseldiğini hissetti. "Eğer kürtaj yaptırmak isteseydin, bunu yapardın.

Şimdiden. Asla bilemezdim. Beni hizada tutmak için şimdi tehdit etme."

"Tanrım, kendimi çok terk edilmiş hissettim..." Yüzü acınası, çarpık bir kırıksıklık karmaşasına dönüştü. Yüzünü mendiline gömdü ve bir dakikalığına kendini bıraktı. Boyun eğen adam daha da yaklaştı ve onu kendine doğru çekti. göğsünde ağladı. "Peki Virgin River'da bizi burada düşünmeni bile engelleyen ne var?"

"Kendine gel artık," dedi soruyu yanıtlamadan. "Bunu tek başına atlatmana izin vermeyeceğim. Bir şeye ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

"Peki ya yaparsam?"

"Elimden geleni yapacağım. Ama bazı sınırlar koysak iyi olur. Bana bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Bu işte seninle birlikteyim, ortak ebeveynlik yapacağım ve nafaka ödeyeceğim. Bebeği doğurmaya istekli olduğun için minnettarım ama manipüle edilmeyeceğim."

"Ya verirsem?"

"Eğer onu verirsen, bana vermiş olacaksın."

"Ona götürmek için mi?"

"Kim?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Bir kadın olmak zorunda. Aksi takdirde bize bir şans verirdiniz."

İç çekti. Gerçekten bu kadar basit olamazdı, değil mi? "Beni dinle," dedi. Kızın çenesinden tuttu ve şişmiş, ıslak gözlerine bakabilmek için yüzünü çevirdi. "Bu benimle ve seninle ilgili - ve bir çift olmasak da birlikte bir çocuk sahibi olacağımız gerçeğiyle. Bunu nasıl yürüteceğimizi bulmalıyız."

"Yani var," dedi.

"Var," diye itiraf etti. "Ama olmasaydı bile..." "Ama var," dedi.

Bir nefes aldı. "Bunu duyduktan sonra olmayabilir. Ama bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Terri, üzgünüm, senden hoşlanıyorum, sana değer veriyorum, senin için elimden geleni yapacağıma yemin ederim ama seni sevmiyorum. Üç tane var.

Sen, ben ve bir bebek. Gerçek, derin ve tutkulu bir aşkın olmadığı bir evlilik yapmaya çalışmak hiçbirimiz için iyi olmaz. Bize bir yıl bile vermezdim ve bu sahip olduğumuzdan daha kötü olurdu." Bir parmağını onun yanağında gezdirdi. "İnan bana."

Bir an sessiz kaldı. "Kimse yok demiştin," diye fısıldadı. "Tanıştığımızda, biz... Orada olduğunu söylemiştin."

hayatında kimse yoktu..."

"Bu gerçekten karmaşık," dedi.

"Ama sen onu aldattın. Aldattığını öğrendiğinde, o-"

"Terri, onu aldatmadım, tamam mı? Sana doğruyu söyledim.

Kimseyle birlikte değildim."

"Anlamıyorum. Onunla yeni mi tanıştın? Bizden sonra-?"

"Tamam, beni dinle. Birlikte değildik. Birlikte olduğumuzu biliyordum.

Ona karşı gerçekten güçlü hislerim vardı ama seninle tanıştımda birlikte değildik ve birlikte olacağımızı ummak için de hiçbir nedenim yoktu. Nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Sana gerçeği söyledim, bir kadınla birlikte değildim ve ciddi bir ilişki istemiyordum. Sen de aynı şeyi söyledin-bağımsızdın ve böyle olmasından hoşlanıyordun."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Peki ya şimdi?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bir şeyler değişti. Pek çok şey değişti."

"Aman Tanrım," dedi ve yeni bir gözyaşına boğuldu.

"Tanrım, arkadaşının karısı! Az önce ölen!"

Oh, diye düşündü, bu hayal ettiğimden çok daha kötü olacak. Yemin ederim, bir daha asla seks yapmayacağım. "Beni böyle çözmeye kalkma," dedi usulca. "Dinle, senin için orada olamayacağım zamanlar olacak - iletişimde olmadığımız zamanlar. Üzgün olduğunda ve beni bulamadığında konuşabileceğin biri olmalı. Peki ya senin Annen mi? Bu konuda konuşabileceğin biri mi?"

"Pek sayılmaz," dedi burnunu çekerek. "Bunu yaptığım için deli olduğumu düşünüyor. Senin bunun bir parçası olacağına bir an bile inanmıyor."

Bir nefes aldı. "Onunla tanışmak için seninle geleceğim, yardım etmek için neler yapabileceğimi açıklamaya yardım edeceğim. Bu onu biraz olsun rahatlatılabilir."

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Yapar mısın?" "Elbette. Birlikte doktoru gördükten sonra."

"Neden bunu yapmak zorundayız?" diye sordu.

"Doktora bazı sorularım var. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum. Anlıyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sizin sağlığınız, bebeğin sağlığı, sigorta gibi konularda birkaç soru soracağız. Bir kez geçtiğinizde ilk aylarda anneni göreceğiz ve ona seni destekleyeceğime dair güvence vereceğim. Doktorunuz kim?"

"Neden?"

"En iyisine sahip olduğunuzdan emin olmalıyız." Omuz silkti. "Kim?"

"Charlene Weir."

"Bir sonraki randevun ne zaman?"

"Bir süreliğine değil. Daha yeni gittim. Sana söylemeden hemen önce." "Peki, ne zaman?"

"Birkaç hafta," dedi. ", sanırım." "Tamam. Bana bir sonraki randevunun tarihini verdiğinden emin ol.

randevu, tamam mı?"

"Neden bana sadece sorularınızı söylemiyorsunuz, ben de cevapları alayım?"

"Hayır," dedi, saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak. "Ben gitmek istiyorum. Bunun bir parçası olmak istiyorum."

"Tamam," dedi, gözlerinde duygusal bir bakış vardı. "Bu gece benimle kalır mısın?"

"Yapamam, Terri. Bu sınırlarla ilgili." "Hamile kalacak değilim ya!"

"Terri-beni bu işte yanında istiyor musun, istemiyor musun? Sana söyledim, ilgili bir baba olacağım ve seni elimden geldiğince destekleyeceğim. I Umarım işbirliği yapabilir, birlikte çalışabilir, arkadaş olabiliriz. Bu konuda iyi bir iş çıkarmamızı istiyorum ama biz bir çift değiliz ve artık samimi olmayacağız."

"Tanrım," diye fısıldadı, biraz daha ağlamak için ona yaslandı. "Kendimi o kadar zgn hissediyorum ki yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum. Sanki hamile kaldığım için bana karşı tamamen farklı hissediyorsun ve bu benim suçum değil!"

"İkimiz de önlem aldığımız için bu kimsenin suu değil ama yine de ikimizin de sorumluluğu var. Sakinleşmek ve daha fazla

Mantıklı. Bu senin için de bebek için de iyi değil. Biraz sakinleşmeye çalış, tamam mı?"

"Bu çok zor," dedi. "Çok fazla birlikte olmamış olabiliriz ama birlikte olduğumuz zamanlar harikaydı. İyi geçiniyorduk, birbirimizi seviyorduk. Bebek yaptığımızı öğrendiğinde en azından bize bir şans verirsin diye düşünmüştüm. Ama dostum, bunu aklından bile geçirmiyorsun."

"Evet, tatlım... Birbirimizden hoşlandık, çok iyi anlaştık, eğlendik - bir yıl içinde tam dört kez. Bence başarılı bir evlilik için bundan çok daha fazlası gerekir. Ayrıca, olduğundan daha ciddi olma potansiyeli olsaydı, bunu uzun zaman önce öğrenmiş olurduk. Ama ben ne isterdim biliyor musun?"

"Ne?" dedi, yüzünü çevirip ona bakarak. "Birlikte ebeveyn olacağız. Aynı çatı altında değil ama yine de bunu bir takım olarak yapmalıyız. Bunu arkadaş olarak yapabilseydik hoşuma giderdi. Çift olmak için gerekenlere sahip olmayan ama iyi ebeveynler olmak için gereken her şeye sahip iki insan. Bu biraz pratik gerektirecek. düşün."

"Sence?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi yorgun bir iç çekişle. "Bir sürü."

"O kadın," dedi burnunu çekerek. "Onu sevdiğini hemen anladın mı?" diye sordu.

"Hemen," dedi, kolunu ona dolayarak.

Terri bir an sessiz kaldı. Sonra, "Sanırım ne hissettiğimi çok iyi biliyorsun," dedi.

Terri'nin birkaç tek gecelik ilişkiden sonra ona aşık olduğunu düşünmesi ne kadar mantıklıysa, onun da Vanni'yi görür görmez aşık olması o kadar mantıklıydı. Ve Vanni de onun için Terri için öyleydi.

"Hadi," dedi Terri'ye. "Yatağa uzanalım, bakalım dinlenebilecek kadar sakinleşebilecek misin? Yine de gece kalamam. Anlıyor musun?"

"Sanırım öyle, evet," dedi. "Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum. Genelde bu kadar deli değilimdir."

"Sorun yok. Seni ve bebeği sakinleştirelim, sonra ben ayrılıp eve gideceğim. Biraz daha iyi hissediyor musun?"

"Bizim için hiçbir yol yok, değil mi Paul?"

"Bu bebeği doğurup iyi ebeveynler olmamızın bir yolu var, Terri. Bana göre bu çok fazla."

Pazartesi sabahı ilk iş olarak Booth'ların evindeki telefon çaldı ve Vanessa hemen telefona sarıldı. Arayan Cameron'dı ve onun yorumlamayacağını umduğu hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. Düşündüğü adam Paul'dü.

Onun için endişeleniyordu. Çılgınca, aslında. Söz verdiği gibi onu aramamıştı ve bir önceki gece saat ona kadar evine ve ofisine mesaj bırakmış ama yanıt alamamıştı. Eve dönerken yaralanmış ya da ölmüş olmasından korktuğu için neredeyse hiç uyumamıştı. Aralarında henüz çözülmemiş bir şey olması iyi hissettirmiyordu.

Kendini toparladı. "Merhaba Cameron." "Vanni, nasılsın?"

"Çok iyi, teşekkürler. Ya sen?" Dudağını biraz çiğnedi. Neden bu sadece Paul olamıyordu?

"Ben iyiyim. Dinle, Virgin River'ın mükemmel olduğunu biliyorum, ama merak ediyordum da bir süreliğine şehir dışına çıkmak ister misin? hafta sonu."

"Hafta sonu mu?" diye sordu, böyle bir soruya tamamen hazırlıksızdı.

"Mendocino'da okyanus kıyısında harika bir otel var. Etrafta yapılacak çok şey var. Çok rahatlatıcı ve eğlenceli."

"Cameron, benim bir bebeğim var."

Kıkırdadı. "Belki yanımda bir çocuk doktoru getirebilirim diye düşündüm."

"Ama Cameron, ben gerçekten hazır değilim-"

"Sakin ol, Vanni. İki oda tutacağız. Bunu birbirimizi daha iyi tanımak için bir fırsat olarak düşün, hepsi bu. Ve hayır, planlarımdan Carol'a bahsetmedim."

"Dinle, davetini takdir ediyorum ama hafta sonu randevusu gibi bir şeye hazır olduğumdan emin değilim. Bu benim için biraz hızlı ilerliyor..."

"Ben izci olacağım," diye güldü. "İki oda, güzel manzara, harika yemekler, biraz rahatlama, sohbet, baskı yok..."

"Düşünceni takdir ediyorum, gerçekten. Çok nazıksınız ama..."

"Pekâlâ," dedi. "Denemeye değirdi. O zaman Virgin River'a bir sefer daha ayarlayabilir miyim? Jack'in telefon numarası. O küçük kulübede rezervasyon yaptırabilirim..."

"İstediğin zaman gelebilirsin," dedi.

"Belki bu hafta sonu, çünkü izinliyim."

"Elbette," dedi heyecanlanmadan. "Gelmeye karar verirsen bana haber ver."

Telefon çalana kadar gergin bir saat daha geçti ve bu kez arayan Paul'dü. Neredeyse adamın kafasını koparacaktı.

"Nerelerdeydin?"

"Vanni, özür dilerim. Mesajını bu sabaha kadar almadım."

"Mesajı unut, senden aramanı istemedim! Arayacağını söylemiştin! Korkunç bir şey olmasından korktum. Bütün gece endişelendim!"

"Beklenmedik bir şey oldu. Bir arkadaşıma bir konuda yardım etmem gerekti. Seni aramak için eve çok geç geldim. Bu sabaha kadar mesajları bile kontrol etmedim."

Derin bir iç çekti. Paniğe kapılmak ona göre değildi ama son birkaç yılda çok fazla kayıp yaşamıştı ve Paul bir yenisini daha yaşamış gibi hissediyordu. "Eğer söylemeseydin..."

"Vanni, özür dilerim. Bu bir daha asla olmayacak."

Yine dul kadınla ilgileniyor, diye düşündü. Eve döndüğünde, Grants Pass'teki kadın aklını başından almış ve dul kadın aklındaki son şey olmuştu. Nasıl daha fazla Anlaşıldı mı? Yine de kendi kendine, "Seni bu kadar geç saate kadar oyalayan sorun neydi?" diye sorduğunu duydu.

"Ah, önemli bir şey değildi. İlk başta görüldüğü kadar ciddi değildi. Sana her şeyi anlatacağım Vanni, ama bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim. Aramadığım için çok üzgünüm."

"Ben senin bakıcın değilim," dedi. "Açıklamaya çalıştığın gibi senin özel bir hayatın var..."

"Vanni, burada yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum..." "Yanlış bir fikre kapıldığımdan şüpheliyim," dedi. "Endişelenmeyin Bu konuda, Paul. Her şeyin yolunda olmasına sevindim. Sonra görüşürüz."

"Seninle bu hafta konuşacağım," dedi. "Hafta sonu görüşürüz."

"Elbette," dedi. Telefonu kapattı ve yatak odasına gitti. Yatağının kenarına oturdu. Adamın sesindeki gerginlikten eve çok gelmediğini anlayabiliyordu.

Aramak için geç kalmıştı. Hiç eve gelmemişti. Geceyi o kadınla geçirmişti. Hayatını zorlaştıran kadınla.

Konuşmamız gereken şeyler var.... Arayacağına dair verdiği sözle birlikte veda sözleri bunlardı. Konuşmak istediği şey, onun hakkında bir açıklama olacaktı. Grants Pass'teki ilişki, sanki daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi.

yetersiz girişimler. Gerçekten ne bekliyordu ki? Matt öldürülmeden önce, Vanessa'nın ona ihtiyacı olmadan önce bir hayatı vardı ve o hayat devam ediyordu. Bundan, ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Bunu yapmazsa, bu onu parçalayacaktı. Daha da kötüsü, Paul'ü parçalayacaktı, çünkü o her şeyden çok Matt'e sadıktı.

Kendisi için, Paul için yapabileceği en iyi şey hayatına devam etmeye çalışmaktır.

Nikki ile birbirlerini bir düzine kötü erkek arkadaştan kurtardıkları o eski uçuş günlerini hatırladı, acı ve hayal kırıklığı. "Sağ elinizi kaldırın ve

Benden sonra tekrar et," derdi Nikki. "Acınacak halde olmayacağım! Olacağım zavallı olma!"

Küçük Matt'i kontrol etti ve onun hâlâ uyuduğunu gördü. Gözlerini sildi. Ağlamak o kadar saçmaydı ki, bu uzun zamandır çok açıktı. Paul kendini ona adanmış, onunla özel bir bağ kurmuştu. Muhtemelen onun en iyi arkadaşıydı. Sevgi dolu ve şefkatliydi ve ona gerçekten değer veriyordu. -Ama romantik değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Bunu aşsa iyi olur.

Kesinlikle kaldıramayacağı bir şey vardı -Cameron ve Paul hafta sonu için Virgin River'daydılar-. Paul utangaç ve beceriksizce ona bir kız arkadaşı olduğunu söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Çin su işkencesi daha tatlı olurdu.

Büyük odaya geri döndü ve birkaç dakika telefonun yanında oturup düşündü. Ahizeyi kaldırdı ve aradı. "Cameron? Evet, bunu düşünüyordum ve sahile küçük bir gezi tam da istediğim şey olabilir. İhtiyacım var. Mattie ve ben gitmeyi çok isteriz. Ama iki oda olmak zorunda. Ve bunu hiçbir beklentin olmadan yapmak istediğinden eminsen. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Durumunu anlıyorum Vanessa," dedi. "Sadece iyi vakit geçirelim."

"Kulağa çok hoş geliyor. Cumartesi günü erken gelip Pazar günü eve dönebilir miyiz?"

"Mükemmel."

"Güzel, hazır olacağım." Ve telefonu kapattı.

Gazetesini kucağına katlamış olan Walt'a baktı. Adam okuma gözlüğünün üstünden ona bakıyordu. "Vanessa, neler oluyor?"

"Ben... ah... Cameron'la küçük bir hafta sonu gezisine çıkıyorum. Bebeği de götüreceğim tabii ki."

Her üç konuşmayı da onun tarafından dinlemişti ve bunu biliyordu. "Bu hikâyede çok daha fazlası var gibi görünüyor..." dedi. "Paul ile kavga etmek mi? Bu kadınla randevulaşmak Doktor?"

"Gerçekten önemli değil baba," diye cevap verdi. "Bir hafta sonu için uzaklara gitmemle ilgili bir sorunun yok, değil mi?"

"Sen yetişkin bir kadınsın," dedi.

"Paul hafta sonu için gelecek." "Ve sen onu görmek için burada olmayacak mısın?"

Ayağa kalktı. "Beni görmeye gelmiyor. Bebeği dinlemenin bir sakıncası yoksa, sanırım kısa bir gezintiye çıkacağım."

"Hiç de değil," dedi. "Atı incitmeyin."

Cameron Vanessa'yı etkilemeyi ve büyülemeyi umduysa, kesinlikle doğru yoldaydı. Her şeyden önce, araba koltuğu ve bebek arabasının sığabilmesi için kardeşinin SUV'sini ödünç aldı. Hafta sonu için onunla gitme konusunda bazı şüpheleri vardı, özellikle de motivasyonu çoğunlukla Paul'den kaçıyordu. Ama sahile giderken anlattığı hikayelerle onu eğlendirdi -kendi yaşına yakın bir erkek ve kız kardeşe büyümek, kardeşlik şakaları, tıp fakültesi korku hikayeleri kendine rağmen gülmesine neden oldu. Hemen rahatladı, eğlenmeye başladı ve Paul'den kaçmanın bazı avantajları olduğuna karar verdi.

Onu kır oteline benzeyen bir motele götürdü; otopark tarafındaki odalara girerken, her odanın arka tarafı şirin, korunaklı ve özel bir alana açılıyordu.

Okyanus kayalıklarına bakan masa ve sandalyeli bir veranda. Sardunyalarla dolu yemyeşil saksılar, verandayı çevreleyen yemyeşil eğretili otları ve papatya tarhlarının etrafında duruyordu. Cam'in odasına bitişik olan Vanessa'nın odasında taze çiçekler ve meyveler vardı.

Küçük, tatlı bir deniz kenarı restoranında öğle yemeğinden sonra

bebeği bebek arabasına koyup okyanusun üzerindeki kayalıklar boyunca yürüdü ve sonunda yapraklı bir ağacın altına battaniye serdi.

Gençliklerinden, geçmişlerinden, deneyimlerinden, sevdikleri ve sevmedikleri şeylerden bahsettiler. "Sende gerçek bir tarz var," dedi Vanni. "Çocuklarını sana getiren

annelerin sana her zaman aşık olduklarına bahse girerim."

"Sadece bana aşık olacak doğru kişiyi bekliyorum" dedi.

"Evlenmeyi hiç düşünmedin mi?" diye sordu.

"Birkaç kez kıl payı kurtulduk."

"Eminim milyonlarca kız arkadaşın olmuştur," dedi.

Güldü. "Bu bana çok fazla kredi vermek olabilir," dedi.

"Ya da yeterince değil, hangisini bilmiyorum. Bazı kız arkadaşlarım oldu. Ve yürümeyen çok daha fazla girişimim oldu."

"Ah. Çok seçicisin."

Eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Belki de öyleydiler."

"Hadi ama. Yüzlerce kez aşık olmadın mı?" "Pek sayılmaz. Liseyi ve üniversiteyi saymazsak her hafta farklı bir kıza aşık oluyordum, ilki bana tıp fakültesinde çarptı. Başka bir tıp öğrencisine fena halde aşık olmuştum. Çok sıcak, çok yoğun ve çok kısaydı. Çok acı vericiydi. Beni bir süreliğine piyasadan uzaklaştırdı."

"Gerçekten mi? Seni kalp kırıcı olarak kabul ediyorum."

"Hayır efendim," dedi başını sallayarak. "O noktaya kadar ilgi duyduğumu ama aşık olmadığımı fark ettim. Benim de kaçamaklarım oldu ama bu kadın için parçalara ayrıldım. Her şeyim

Yirmi dört yaşındaydım ve o sözlerin hepsini verebilirdim. Bana neyin çarptığını anlamadan önce başka bir adamla birlikteydi. Sonra bir başkası ve bir başkası. Staj sırasında programındaki kıdemli asistanla birlikte olduğunu duyduğumda izini kaybettim. Gururum büyük bir darbe aldı, bakış açımdan bahsetmiyorum bile."

"Başka var mıydı?" diye sordu.

"Oh, evet," diye itiraf etti. "Bir keresinde bir kadınla yaşamıştım ama uzun sürmemişti. Üç ay bile dayanamadık sanırım. Bu benim tek girişimimdi." Omuz silkti. "Yirmi dokuz yaşındaydım ve en azından istikrarlı, tek eşli bir ilişki için çaba göstermem gerektiğini düşündüm. Korkunçtu."

"Berbat mı? Ne yanlış gitti?"

"Her şeyden önce, stabil değildi. Deli olduğu ortaya çıktı." Sonra gülümsedi.

"Gerçekten mi? Yani, gerçekten mi?"

"Buna inanamazsınız. Tam bir serseri mayın. Bana bir şeyler fırlattı. Çığlıklarından neredeyse sağır oluyordum."

"Bunu bilmeden onun yanına mı taşındın?"

Yanakları pembe bir leke aldı. "Muhtemelen tahmin etmeliydim ama inkar ediyordum." Güldü. "Çünkü o gerçekten..." Yutkundu. "Çünkü çok seksiydi. Her şeyin üstesinden gelebileceğimi düşündüm eğer sadece..." Sesi azaldı.

"Erkekler ne yapar," dedi Vanni başını sallayarak. "Evet. Suçluyum. Hiç biriyle yaşadın mı?" diye sordu.

"Asla. En çok yaklaştığım zaman eşimle birlikte San Francisco'dan Camp Pendleton'a gittiğim zamandı. her hafta sonunu onunla geçirmeye karar verdim."

"Üniversitedeyken," dedi. "Üniversitede kime aşıktın?"

Güldü. "Bret McDoughal. Futbol takımının kaptanı, münazara kulübünün başkanı. Şimdiye kadar senatör olmasını bekliyordum."

"O ne yapıyor?"

"Virginia'da kullanılmış araba satıyor. Gece geç saatlerde kalitesiz reklamlar yapıyor ve saçını garip bir şekilde kabartıyor. Üniversitedeyken dünyayı ele geçirecekmiş gibi görünüyordu. Onun için deli oluyordum."

"Kaçmana nasıl izin verdi?"

"Birçok kız onun için deli oluyordu. Çok kısa bir dikkat süresi vardı."

"Ne aptal ama," dedi Cameron.

"Öyle mi? Sanırım orada çok zayıf bir kaçış yaptım," dedi gülerek.

Uzandı ve elini kendi eliyle kapattı. "Bana Matt'ten bahsedebilir misin? Bunu yapmak senin için çok mu zor?"

"Sorun değil. Onun hakkında konuşmayı seviyorum," dedi ve kendisiyle ilgili şeylerden birini oluşturan anıya direndi

Paul ile ilişkileri o kadar rahattı ki anılarını paylaşabiliyorlardı. "Matt harika bir adamdı, harika bir arkadaşı. Çok komikti, çok enerji doluydu. Beni çeken şey Hemen ardından mizah anlayışı gelirdi; beni ağlatana kadar güldürürdü. Onunla ilgili başka şeyler de vardı; Deniz Piyadelerine olan bağlılığı, arkadaşlarına, kendi deyimiyle çocuklarına olan bağlılığı beni hayranlıkla dolduruyordu. Bana olan bağlılığı," diye ekledi biraz sessiz bir şekilde. "Konu bir şeylere geldiğinde tek bir amacı vardı. önemsiyordu. Ve güçlüydü, sadece fiziksel olarak değil. Duygusal olarak da güçlüydü. Ama kollarını ve omuzlarını görmeliydiniz. Bütün gün barfiks ve şınav çekebilirdi."

"Büyük, tüm o Virgin River erkekleri gibi," dedi Cameron.

"Pek sayılmaz," dedi. "Geniş omuzlu ama bir metre bile değil. Topuklu giydiğimde aynı boydaydık. Koyu renk saçlı, senin gibi. Mavi gözler, seninkiler gibi. Hassas ve duyarlı ve konuşması kolay." Biraz buğulandı. "Bazen onu gerçekten özlüyorum. Özür dilerim."

Ona doğru eğildi, sinsice yaklaştı ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Asla üzülme. Sanki sen özel bir şey vardı. Buna sahip olmamak istemezsiniz. Özellikle de küçük adamlar."

"Haklısın, evet. Bunu takdir edebileceğim bir noktaya geliyorum - onu hayatımda gördüğüm için, onun oğluna sahip olduğum için. Onu hiç tanımamış olmaktansa en azından bu kadarına sahip olduğum için minnettarım." Derin bir nefes aldı ve okyanusa baktı. "Bu konudan kaçmaman çok hoş. O yokmuş gibi davranmaman... hayatımın bir parçası değilmiş gibi davranmaman."

"Vanessa, o sonsuza dek hayatının bir parçası olacak."

"Evet. Bunun beni rahatlatıp rahatlatmadığını bilmiyorum." O

ona baktı ve gülümsedi. "Ama minnettarım, anlıyor musun? Matt için, bebek için, son hariç her şey için."

"Hadi geri dönelim," dedi. "Akşam yemeğinden önce duş almak istiyorum ve muhtemelen sen de biraz yalnız kalabilirsin. bebeğim. Belki biraz kestiririm."

Bir nefes aldı. "Bu doğru olabilir. Akşam yemeği ne zaman?"

"İçkiler altı buçukta, yemek yedide."

"Nerede?"

"İçeride yiyeceğiz. Çok özel olacak."

"İçeride mi?" diye sordu. "Özel mi?"

"Mattie'yi yerleştirdikten sonra verandada yemek vereceğiz, böylece uyanırsa onu duyabileceksin. Panik yapma," dedi gülererek. "Art niyetli değılim - çoğu zaman bir garson olacak. Seni tuzağa düşürmeye çalışmıyorum. Sizi etkilemek, evet. Tuzağa düşürmek mi, hayır."

Paul o hafta Terri'yi hiç görmedi ama nasıl olduğunu sormak için onu iki kez aradı ve konuşmaları kısa tuttu. Virgin'e gitmeyi planlıyordu.

Ama sonra Joe'dan Jack ve Preacher'ın eklentisini ve bir inşaatçının görüşüne ihtiyaç duyulduğunu açıklayan bir telefon aldı. Bu mükemmeldi çünkü geziye profesyonel bir amaç katıyordu ama Terri'nin Virgin River'da bir inşaat işinden daha fazlası olduğunu fark edeceğini biliyordu. İyi olduğundan emin olmak için hafta sonu onu arayacağına söz verdi ama kendisine ulaşabileceğı generalin numarasını vermedi. Bu sefer mesajlar için arayacaktı.

Ama o, "İyi hafta sonları" diyerek onu şaşırttı, Paul." O kadar minnettardı ki, ertesi hafta belki bir öğle yemeği için onu görmeyi deneyebileceğini söyledi. O da "Bu çok iyi olur Paul" dedi.

Cumartesi günü generalin evine gittiğinde Vanni orada değildi ve Walt'un yüzünde çok sinirli bir ifade vardı.

Paul, "Bu hafta sonu uzakta olacağından bahsetmemişti," dedi.

"Hayır, yapmadı, değıl mi?" dedi general. "Yine de neden olduğundan emin değılim. Bu konuda bir bilgin var mı evlat?"

Başını iki yana salladı. "Ona geleceğimi söyledim. Sanırım onu aramayı unuttuğum için bana kızdı."

Walt, "Hafta sonu için çocuk doktoruyla birlikte gitti," diye açıkladı.

"Allah kahretsin! Efendim," dedi Paul. "Yani-"

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Walt ondan uzaklaştı.

Paul, "Efendim, belki bu yanlış anlaşılmayı açıklayabilirim," diye girişimde bulundu.

General onu elinin tersiyle itti. "Duymak istemiyorum," dedi. "Zaten çok fazla şey duydum ve kafamın daha fazla karışmasını istemiyorum. Yine de Vanessa'ya her ne ise açıklamanın zamanı gelmiş gibi görünüyor."

"Evet. Evet, efendim. Kasabaya gidip Jack ve Preacher'la barı inşa etmek için görüşmem gerekiyor. Gelmek ister misin?"

Geri döndü. "Aslına bakarsanız, tam da bunu yapmak istiyorum."

Paul ve Walt bara vardıklarında öğle yemeği kalabalığı bitmek üzereydi. İkisinin de bir biraya ihtiyacı vardı, ikisi de Aynı sebepten, ama bunu konuşmadılar. Walt'un kızına neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama o gerçekten Otuz yıldır ona yakındı ve kırık bir kalbin kokusunu alıyordu ama yine de doktorla birlikte gitmişti. Paul'e gelince, tüm beceriksizliğinin onu kaybetmesine neden olduğundan emindi.

Tekrar.

Jack onlara birkaç soğuk bira ikram ettikten sonra Paul, "Joe bana bir inşaat planladığınızı söyledi," dedi.

"Bu bir gerçek," dedi Jack. "Vaiz'in ailesi için yer açmak zorundayız. Artık bebekleri nasıl yapacağını öğrendiğine göre, ailesiyle doldurabileceği kadar büyük bir ev istiyor. çocuklar." Jack kahve fincanından bir yudum aldı. "Burayı seviyorlar. Birlikte çalışmayı, bu arazide yaşamayı seviyorlar, işleri kendi yöntemleriyle yürütmek. Bana mantıklı geliyor ve Joe diyor ki

Kolayca yapılabilir. Bazı eskizler bıraktı ama henüz planları yok. Kirişleri ve temeli vs. kontrol etmesi için bir inşaatçıya ihtiyacı var."

"Bunu yapabilirim," dedi Paul. "İnşaat için aklınızda biri var mı?"

"Bu buralarda bir sorun. Yakın zamana kadar çok fazla talep olmadığı için genel müteahhitlerimiz çok az. Hatırlayın, bir yıl içinde işe başlayabilecek birini bulamadım, ama çok sayıda ekibimiz var inşaat işi arıyorlar. Ve bir gelişme oldu."

"O da ne?"

"Mike ve Brie. Aylardır bir ev arıyorlardı, piyasada onlara uygun bir ev bulamadılar. Benim arsam büyük, onlara bir parsel verebilirim ve kendi yerlerini inşa edebilirler. Yakında Joe ile konuşacaklar. bir tasarım hakkında. Ama o karavanda oturuyorlar, kendi ailelerini kurmaya çalışıyorlar, alana ihtiyaçları var ve aynı soruna sahipler - ciddi bir inşaatçı eksikliği." Başını iki yana salladı. "Keşke Virgin River'da yaşasaydın dediğim anlardan biri bu Paul."

Paul konuyu değiştirerek, "Çizimlere bir bakayım," dedi.

Jack barın altına uzandı ve bir köşesinden kırpılmış, rulo haline getirilmiş büyük bir kâğıt demeti çıkardı. "Bunlar oldukça kaba taslak çizimler."

"Sorun değil," dedi Paul. "Onun karalamalarına ve karalamalarına alışkınım. Yine de düzenli olarak yeni kısaltmalar icat etmeyi başarıyor. Sanırım bana meydan okumak için. Vaiz arkada mı?"

"Evet, öğle yemeğinden sonra temizlik yapıyor."

Paul sırtıttı. "Belki ben başlarım. Generalle ilgilenirsin, değil mi?"

"İlgilenilmeye ihtiyacım olduğunu kim söyledi?" Walt sordu. "Şu anda tüm hafta boyunca olduğum kadar mutluyum."

Paul birasının yarısını içti, çizimlere göz gezdirdi, sonra tabureden kalkıp mutfağa doğru yürüdü.

Paul barı avucunun içi gibi biliyordu ama mimarın hakkını vermek için ona bir inşaatçı gözüyle baktı. O Joe'nun notlarının üzerini karaladı. Dairenin içinde ve üst katta yürüdü, sonra zemin kattaki küçük yaşam alanının ortasında durdu. İkinci kat ve çatı katı eklendiğinde, şömineli yeni büyük odalarının üzerinde açık kirişli bir tavanı kaldırabileceğini düşündü. Sonra dışarıda dolaştı.

Paul bara kaçamadan Mike onu Vaiz'in odasının hemen dışındaki avluda dolaşırken gördü. Karavandan bahçeye doğru yürüdü. "Hey, Paul, Jack sana binaya mı bakıyorsun?"

Paul başını sallayarak, "Öyle," dedi. "Hoşuna giden bir şey bulamıyorsan muhtemelen iyi bir fikir."

Mike, "İnşaatçıyı ve yaptığı işleri zaten tanıyor olsaydım kesinlikle harika olurdu," dedi.

"Evet ama artık Grants Pass'te çalışıyorum," dedi Paul. "Bir işi kabul etmek için en azından bir teşvik olmalı

Buralarda," dedi Mike sırtarak.

"Burayı seviyorum, bunu biliyorsun. Ama Grants Pass'ta yapmam gereken işler var. Geçen sonbahar buradayken babamı ve kardeşlerimi uzun süre yalnız bıraktım." Ve düşündüm,

Bu taahhütler arasında hamilelik de vardı. Belki de, sadece belki de, Virgin River bu durumu atlatmak için daha stratejik bir yer olabilirdi. Terri'nin kendisinden ulaşılabilir olmasını beklemesi yerine onunla telefonla iletişim kurabilirdi. Bu, ona yanlış umut vermeme konusunda yardımcı olabilirdi.

"Bak ne diyeceğim, bunu kesinlikle düşüneceğim. Ama birçok faktör var." Bunların başında Vanessa Rutledge geliyordu.

Altı

Sadece iki buçuk aylık olan küçük Matt, artık bir çok işbirlikçi bir seyahat arkadaşı. Kayalıklar boyunca yaptığı gezintinin ardından annesiyle güzel bir uyku çekti, ardından banyo yaptı ve biraz oyun oynadı. Sonra uzun, yavaş bir emzirme ve tekrar uyku. Vanni duş aldı, hafif bir güneş elbisesi giydi, Hazırlandı ve kendisini Cameron'dan ayıran kapıda yumuşak bir tıkırtı duyana kadar bekledi. "Uyuyor mu?" Cameron sordu.

"Öyle."

Cameron portatif beşiğe yaklaştı ve ona baktı. Yatağın üzerinde Vanessa'nın şalını gördü ve aldı, çıplak omuzlarına örttü. "Akşam yemeğinde bize katılması için hazırlanmıştım." Güldü. "Bir kulağımız onda olacak. Gel buraya," dedi elini tutarak. "Verandada içkilerim var." Onu kendi odasına götürdü.

Avluda porselenlerle donatılmış bir masa vardı. Bir içki aldı ve kızın eline tutuşturdu. Güneş aşağı doğru inmeye yeni başlamıştı. Kadehine kendi kadehiyle dokundu. "Her şeyden uzak bir hafta sonuna."

"Teşekkür ederim Cameron. Böyle bir şeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

Ona bir sandalye çekti ve hafifçe çevirerek güzel gün batımına bakmasını sağladı. "Otur ve gün batımının tadını çıkar. Yeterince ısındın mı?"

Şalı etrafına çekti ve başını salladı. "Uçmayı özlüyor musun, Vanni?" diye sordu ona.

"Kız arkadaşlarımı özlüyorum," dedi. "İrtibat halindeyiz ve sık sık ziyaret ediyoruz ama dört kişiydik ve programlarımızı

Bu yüzden her yolculuk dört günlük bir pijama partisi gibiydi. İkimiz L.A.'de, ikimiz San Francisco'da yaşıyorduk. Hâlâ çok yakınız."

"Uçmaya geri dönecek misin?"

"Hayır, hayatımın o kısmı bitti. Küçük Matt'i günlerce yalnız bırakmayı hayal bile edemiyorum. Sorunumun yarısı beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok. Babamın evinde bekâr bir anne olarak oturmak mı?" Başını iki yana salladı.

"Bunu bilmiyorum...."

Ona güldü. "Vanni, bunu yapmayacaksın.

Carol emlak işinde ona katılmanla ilgili bir şeyler söyledi...."

Gülme sırası ondaydı. Cameron'a her gün Carol'la çalışmaktansa tüm dişlerini çektirmeyi tercih edeceğini söylemek için karşı konulmaz bir istek duydu, ama onların Onunla olan arkadaşlığından önce, sadece "Hayır. Ona emlakçılıkla ilgilenmediğimi söylemiştim ama her zamanki gibi beni dinlemedi ve muhtemelen aracı kurumunda benim için bir masa hazırlıyordur."

"Müthiş bir kadın," dedi başını sallayarak. "Onun gelini olmanın zorlukları vardır muhtemelen, ama hakkını vermeliyim - bana evimi çok ucuza aldı. karşı konulmaz bir fiyat. Ben teklif bile vermeden satıcının fiyatı çok aşağı çekmesini sağladı."

"Muhtemelen onları yıpratmıştır. Beni de bir iki kez yıpratmıştı."

"Sadece hayal edebilirim."

Kapı çalındı ve Cameron büyük bir tepsi taşıyan garson kıyafetli bir adamı içeri almak için ayağa kalktı. Ellili yaşlarında, dost canlısı bir adamdı ve onlara hizmet etmekten mutluluk duyuyordu. Yemekleri hazırlarken yemek hakkında sohbet etti.

Tabaklara şarap ve büyük bardaklarda su doldurdu. Cameron'ın otel odasının kapısına kadar gelen bir minibüsü vardı ve yemeği getirmek için gidip geliyordu ve tabakları servis edildikten sonra otel odasının kapısında sessiz bir şekilde durarak konuşmalarına ve yemeğin tadını çıkarmalarına izin veriyor, su veya şarap bardaklarını yeniden doldurma zamanı gelip gelmediğini izliyordu.

Salata, makarna, Marsala tavuğu, bademli taze fasulye ve Chardonnay servis edildi. Sonra krem brüle geldi.

"Bu bir servete mal olmuş olmalı," diye fısıldadı masanın üzerinden ona.

Cameron crème brûlée'den son bir ısırık alırken, "Her kuruşuna değdi," dedi. "Otel müdürü beni yerel bir restorana yönlendirdi ve şefle konuştum. O da menüyü tavsiye etti, göndereceğini ve servis edeceğini söyledi ve ben de iyi bir restorana gitmektense burada bebeği duyabileceğimiz bir yerde olmanın çok daha mantıklı olduğunu düşündüm."

"Ve diğer yemek yiyenleri ağlayan bir bebeğe maruz bırakmak?" Güldü. "Eminim hepsi çok minnettardır."

"Ağlayan bebekler benim için günlük hayatın bir parçası sayılır," dedi.

"Ve benim için," diye ekledi. "Bu çok düşünceliydi. Mükemmel bir kaçamak yaratmak için yapabileceğin başka bir şey düşünemiyorum."

"Güzel. Hoşuna gitti mi?"

"Son derece. Ve tüm bunların ötesinde, gerçek bir izci oldun."

"Talimatlarımı aldım," dedi gülerek. Garson masaya döndü ve onlara kahve ikram etti. "Ben emziren bir anne değilim," dedi Cameron. "Ve araba kullanmıyorum- Bir içki daha içeceğim. Ya sen, Vanni? Sen ne istersin?"

"Kafeinsiz mi?" diye sordu. Ve sağlandı. Tabaklar temizlendi, masaya bir sürahi kafeinsiz kahve bırakıldı. Cameron içkisini yavaşça yudumladı ve ardından kapı son kez usulca kapanarak onları yalnız bıraktı.

Onları konuşmaları için bıraktım. Ve konuşmaya. Ailelerini, arkadaşlarını, yaşadıkları yerleri, kiraladıkları berbat daireleri, satın aldıkları kötü arabaları, çıktıkları seyahatleri gözden geçirdiler. Güldüler, birbirlerine sorular sordular ve Vanni'nin istediğini söylediği gibi arkadaş oldular. Ama ne zaman

Sadece onun kendisini romantik bir şekilde takip etmesini engellemeye çalıştığını söyledi. Ondan ne kadar hoşlandığını fark edince biraz şaşırdı ve onun arkadaşı olabileceğini umdu.

Saatine baktı; üç saatten fazla zaman geçmişti. Gün neredeyse mükemmel geçmişti. Aklını her türlü şeyden uzaklaştırmış ve harika bir beyefendiyle ideal bir kaçış olduğunu kanıtlamıştı. "Küçük Matt'in sesini duyurma zamanı neredeyse geldi," dedi.

"Hâlâ geceleri uyanıyor mu?" Cameron sordu.

"Birkaç kez, ama yemek yiyor ve tekrar uyuyor. İnsanlar bana onun kolay bir bebek olduğunu söyleyip duruyor. Tanrı'ya şükür. Son zamanlarda kolay olan tek şey bu."

"Telaşlı kartını çekmediğine sevindim. Asla bilemezsin."

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum. Senin için hâlâ erken olduğunu biliyorum ama Mattie'nin bir sonraki yemeğinden sonra yatacağım."

O da ayağa kalktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım." Ve sonra onu bitişik kapılarına kadar götürdü.

Döndü ve onunla yüzleşti. "Gerçekten, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Gün harikaydı, akşam mükemmeldi. Ve sen de son derece iyi davrandın." Ona sıırıttı.

"Bana fazla güvenme. Hepsi sinsî bir planın parçası."

"Oh?"

"Kesinlikle. Eğer sana iyi vakit geçirtebilirim, kendini güvende ve rahat hissetmeni sağlarsam, belki hazır olduğunda

bir şansın var." Ona gülümsedi.

Başını eğdi ve tatlı bir gülümseme ve parlayan gözlerle ona baktı. "Sen kesinlikle harikasın."

İltifat karşısında biraz ürktü ve bakışlarını kaçırarak hafifçe güldü. "Şey, hiçbir zaman dul bir kadına ilgi duymadım.

Daha önce bebek sahibi olmuştum ve bunun zor yanları olduğunu fark ettim." "Öyle mi?"

Bir elini kızın saçlarının altından geçirip boynuna doladı. "Oh, evet. Bir kere çok güzel kokuyorsun. Eğer

Senin durumun farklı olsaydı, beni sopayla dövmen gerekebilirdi. Sana sıırıslıklaı aşığım."

"Belki de bunu yapmamalıyđım," dedi ama adamın elinden çekilmedi. "Seni yönlendirmekten nefret ederim...."

"Hadi ama, sana aşık olmam ve seni etkilemek için çaresizce çabalamam senin suçun değil. Benim yükümü almadan da yeterince yükün yok mu?"

"Çok etkilendim," dedi yumuşak bir sesle. Ona doğru eğildi ve yanağına nazik bir öpücük kondurdu. "Sadece seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Gözleri kilitlendi ve bir an için orada asılı kaldı. Ve sonra onu yavaşça kendine doğru çekti. Onu öpecekti ve o da buna izin verecekti. Ama sonra bebek beşikte burnunu çekmeye ve inlemeye başladı. Gülümseyerek geri çekildi. "Bu benim kararım," dedi sessizce. "Bu güzel gün için teşekkür ederim. Ve bu kadar değerli bir adam olduğun için, bu kadar anlayışlı olduğun için."

"Elbette," dedi elini çekerek. "Başka türlü olmasını istemezdim."

"İyi geceler Cameron."

Tabii ki Vanni uyuyamadı. Acıyordu. Elleri üzerinde olsun istiyordu. Bir erkeğin sıcak ve istekli vücudunu istiyordu. Onu yatağa bastırıyor, içini dolduruyor, titremesine ve haykırmasına neden oluyordu. Çok uzun zamandır dokunulmamış ya da fiziksel olarak sevilmemişti. Matt'in ölümünden sonra, bebekten sonra, vücudu hayata dönmeye başladığında, dokunuşuyla onu baştan çıkarabilecek, gerçekten baştan çıkarabilecek tek bir erkek vardı. Matt'in en iyi arkadaşı.

En iyi arkadaşı.

Bu onu o kadar öfkelenlendirdi ki gözlerinden yaşlar geldi. Lanet olası Paul! Cameron kadar yumuşak, onun kadar romantik değildi! O kadar güzel değildi ve Tanrı biliyordu ki, onu Cameron gibi istemiyordu.

Sonra onun bebek doğduktan hemen sonra başını omzuna

koyup ağlayışını hatırladı.

Matt'in mezarı başında ağladığında kollarını onun beline dolaması, onu ve bebeği birkaç dakika yakın tutması Vedalaşmadan önceki uzun dakikalar... Ve gözyaşları geldi. Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Neden hayatında bana yer olmayan bir adam yerine beni isteyen bir adamı isteyemiyorum?

Gecenin karanlığında bir ara Cameron garip, zayıf seslerle uyandı. Gözlerini açtı ve dinledi. Bebek diye düşündü. Doğrulup oturdu. Ama bunun bir bebek ağlaması olmadığını fark etti. Yataktan kalktı ve onu Vanni'den ayıran kapıya yaklaştı. Vanni ağlıyordu. Yumuşak, boğuk, hüzünlü gözyaşları döküyordu.

Kapıyı hafifçe itti ve kapı açıldı; kadın kapıyı kilitlememişti. Belki de ona güveniyordu, diye düşündü. Pantolonunu çekti ve kızın odasına gitti. "Vanessa," diye fısıldadı.

Yatağında hareket etti. Burnunu çekti. "Cameron?" diye sordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Yok bir şey, yok bir şey," diye fısıldadı.

Yatağına gitti ve kenarına oturdu. Odanın karanlığında bile gözleri dolu dolu olan gözlere baktı ve taşıyordu, burnu pembeydi. "Tanrım, Vanessa, eğer seni ağlattıysam, kendimden nefret edeceğim."

"Bu senin suçun değil. Sen tamamen masumsun. Sen harikaydın. Bazen çok fazla düşünüyorum. Bazı şeyleri olurlarına bırakmayı öğrenmeliyim."

"Ah, tatlım," dedi onu kendine çekerek. "Her şey yolunda. Bu tür şeyler zaman alır."

"Özür dilerim," dedi.

"Üzgün olmana gerek yok. Biliyordum -ikimiz de biliyorduk- başa çıkmak gereken çok şey vardı. bakış açısı. Sorun yok." Yatağın üzerine süründü ve örtünün üzerine çıkararak bir kolunu başının altına sokup onu tuttu. "Acele etme, Vanni. Daha çok zaman var."

Kollarında döndü ve çıplak göğsüne yaslanıp ağladı; adam da acısını anlayarak ona sarıldı. Onun için acı çekiyordu. Kadın, çocuğunu doğurmadan hemen önce kalbinin kocasını gömmüştü. Hayatının bir sonraki bölümüne geçmek o kadar kolay olmayacaktı.

Umurunda değildi. Bunu onunla birlikte yaşamaya hazırdı çünkü hayatında tam da böyle bir kadın olmasını istiyordu. Bu kadar güçlü bir bağlılık, bu kadar derin duygular ve bu kadar kalıcı bir sevgi gösterebilecek bir kadın.

Saatler sonra uyandığında, hâlâ onun yatağındaydı ve odanın diğer ucunda, geceliğini sıyrıp bebeğini emzirdiğini gördü. Oğlunu emzirirken ona baktığında yanağında bir damla gözyaşı parlıyordu. Eşini geride bırakmakta zorlanıyordu ve oğluna her baktığında bu bir hatırlatma görevi görüyordu.

Hayal ettiği ya da umduğu gibi bir ertesi sabah değildi. Duş almak için odasına gitti. Sonra odaya güzel bir kahvaltı getirdi ama yalnız kalabilmeleri için garsona izin verdi. Vanni yemeğini yerken ve kahvesini yudumlarken bebeği ona doğru tuttu. "Sen Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Birazcık," dedi. "Tanrım, Cameron. Bunu hak etmiyorsun."

"Sana söyledim, anlıyorum. Ama bence eve gitmeliyiz. Belki biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olabilir. Sanmıyorum. Şu anda benimle birlikte olmanın çok yardımı oluyor."

Masanın öbür ucuna uzanıp onun eline dokundu. "Harika bir hafta sonu olmadığını düşünmeni istemiyorum. Bir süre için gerçekten çok uzaktaydım. Buna ihtiyacım vardı."

"Biraz acıyla birlikte geldi. Bu senin için istediğim son şeydi."

"Biliyorum. Daha iyi bilmesi gereken kişi bendim."

"Her şeyin daha da kolaylaşacağına inanmak zorundayım."

"Muhtemelen," dedi. Ama bunu pek de güvenle söylemedi.

Sahilden dönüş yolculuğu Cameron'ın arabasında oldukça sessiz geçti. Birkaç kez konuşmaya çalıştı ama Vanni'nin söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Vanni'nin bebeği emzirmesi ve altını değiştirmesi için bir süreliğine mola vermek zorunda kaldılar, bu yüzden Cameron dışarıda dolaşarak ona mahremiyet sağladı. Kendini koruyucu hissederek yakınında kaldı. Arabayı sürerlerken birkaç kez elini tutmak için konsoldan uzandı ve Vanni onun elini sevgiyle sıktı, ama ona pişmanlıkla gülümsedi. Gözlerindeki hüznün ve keder içini bir önsezi ile doldurdu. Birlikte geçirecekleri hafta sonunun sadece bir başlangıç olmasını istemişti ama bunun tam tersi olacağını hissediyordu.

Generalin evine geldiklerinde saat öğleden sonra iki civarındaydı. Cameron arabanın önünde durdu. Dairesel garaj yolunun dışında güzel ve düzgün bir sıra halinde generalin cipi, Tommy'nin küçük kamyonu ve Paul'ün büyük kamyonu park edilmişti.

Vanessa gözlerini pencereden dışarı dikmiş araçlara bakıyordu, ağzı ciddi bir çizgi halindeydi. Ön sahanlıkta Paul bekliyordu. Cameron'ın arabası görüldüğünde ayağa kalktı ve Vanessa'nın gözleri ona kilitlendi. Elinde bir şey vardı, fırlattığı bir çakıl taşı ya da tahta parçası gibi bir şey. Başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine soktu ve Vanessa'ya endişeyle baktı. "Kahretsin," dedi Cameron. "Tam bir aptalım."

Vanessa Cameron'a bakmak için döndü. Çenesini kaldırdı. İşte oradaydı, gözlerinde. Her şey.

"Seni ağlatan kocanın anısı değildi," dedi, birdenbire anladığından çok daha fazlasını anlayarak istedim. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü," dedi, gözleri dolmak üzere olan yaşlarla. "Anlatacak bir şey yok."

"Öyle mi? O nedir?" diye sordu Paul'ü göstererek.

"Neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Yanında biri var." "Bundan pek emin değilim."

"Oldukça eminim."

"Ama onu seviyorsun."

Duygularını hıçkırarak ifade etti. "Sadece kafam çok karışık."

Çok yaklaşıştık. Matt, bebek, her şey..."

"Vanessa," dedi içtenlikle. "Bu konuda hiç dürüst olmadın."

"Ne konuda dürüst olacağımı bilemedim! Hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Gerçekten."

"Pekâlâ," dedi başını sallayarak. "Pekala, ağlama. Lütfen."

"Seni yanıltmak istemediğimi söylemiştim," dedi ama sonra çenesini kaldırdı, gözyaşlarını geri çekti ve "Onun için hiçbir şey ifade etmiyorum. Biz sadece iyi arkadaşız."

"Bu kesinlikle doğru değil." Konuşmayı bırakıp arabayı çekmelerini bekleyen Paul'e baktı. "O burada. Seni geri getirmemi bekliyor. Bana ona karşı bir şeyler hissettiğini söylemiş olabilirsin. Sana karşı dürüst oldum. Aramızda bir şeyler başlatmak istediğimi biliyorsun. Sen Açık olmalıydım, müsait değilsin." "Cameron,

lütfen, seni bu konuda uyarmaya çalıştım. beklentiler. Lütfen, bunu daha da kötüleştirme. Seni kullandığımı düşünmeni istemiyorum."

"Bunu kesinlikle yapmadın. Yapabilirdin. Bunu memnuniyetle karşılardım ama hayır, hazır değildin. Şimdi nedenini anlıyorum." Espri yapmadan güldü. "Tanrım, kendimi klasik bir aptal durumuna düşürdüm." Bir nefes aldı. "İşte

Ne yapacağımızı. Seni daha sonra kontrol edeceğim, çok daha sonra. Nerede olduğuna bakacağım. Belki boş olursun. Belki de olmazsın. Ama ben bu üçgenin dışındayım."

"Bu değil-"

"Öyle," dedi. "Karşı karşıya olduğumu düşündüğüm şeyle başa çıkabilirim. Başka birine aşık olduğumu bilmiyordum." Ayağını frenden çekti ve hızla ilerledi. Paul'ün önünde durduğunda arabadan atladı, cipin yolcu tarafına gitti ve Vanni için kapıyı açtı.

Sonra arkaya gitti, küçük bavulunu çıkardı.

ve bebek arabasını Paul'e götürdü. "Hey, dostum," dedi. "Bir işe yara."

"Elbette," dedi Paul, onları ön kapıya götürürken.

Cameron Mattie'yi araba koltuğundan kaldırdı ve Vanessa'ya uzatarak, uzun ve yavaş bir an geçirdi. başına küçük bir öpücük kondurdu. Sonra bebeği Vanni'ye verirken onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Onlara karşı, "Daha iyi sonuçlanmadığı için üzgünüm," dedi.

"Senin hatan değildi," diye fısıldadı.

Cameron bebeği uzatırken, "İşte senin iyi oğlun," dedi.

"Çok güzel vakit geçirdim," dedi yumuşak bir sesle. "Her şey için teşekkür ederim. her şey."

Dayanamadı. Saçlarına dokundu, gözlerinin içine baktı. Paul'ün duyamayacağı bir yerde şöyle dedi: "Umarım sana daha iyi bir anlaşma yaptığımı gösterme şansım olur. Bütün bu saçmalıklara rağmen senin yanında olabilirim. Seni asla hayal kırıklığına uğratmam, nasıl hissettiğimi merak etmene asla izin vermem. Asla." Bir nefes aldı. "Umarım o orospu çocuğu seni hayal kırıklığına uğratır."

İçi boş bir şekilde güldü. "Eminim bu tam olarak olacak." Oğlunu göğsüne yasladı ve avucunu onun yanağına koydu. "Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim. Çok iyi davrandın."

Güldü. "Bu benim orijinal fikrim değildi." Ciddileşti. "Hayatına devam etmeye hazır olursan diye numaramı biliyorsun. Yani, gerçekten devam etmeye."

Paul bir elinde Vanessa'nın bavulu, diğer elinde bebek arabasıyla ön kapının yanında durmuş, onların vedalaşmasını izliyordu. Tam bir işkenceydi. Yumuşak öpücükler, fısıltılar, elini yüzüne dayadı. Her şey çok tatlı, çok şefkatliydi. Tanrım, diye düşündü. Onu sonsuza dek kaybettim. Tekrar.

Cameron arabasına binip uzaklaştığında, Vanessa hızlı adımlarla ön kapıya doğru yürüdü. Paul orada asılmış bir köpek gibi duruyordu ve bu onu özletmek yerine geriyordu. Hayatındaki her şey

Başından beri ona karşı dürüst olsaydı, kendini başka bir yere adadığını ve onun sadece iyi bir arkadaş olduğunu açıkça belirtseydi, şu anda çok daha farklı olurdu. Paul ona kapıyı açtı ve kadın onun yanından geçip gitti. "Merhaba Paul. İyi bir hafta sonu geçirdin mi?"

"Pek sayılmaz. Sen?"

"Çok güzel,
teşekkürler."

"Seninle konuşmam gerek. Bu çok önemli."

"Bu kadar önemli ne olabilir ki?" diye sordu antreden geçerken. Yatak odasına doğru giderken Paul'ün yanından geçerken, "Merhaba baba," diye seslendi. Paul bavulları ve bebek arabasıyla onu takip etti.

"Bana sadece birkaç dakika verebilerseniz. Seni bekliyordum."

"Beklememeliydin," dedi küçük Matt'i beşiğe yatırıp beziyle meşgul olurken. "Telefonlarıma kolayca geri dönebilirdin. Ya da belki kendin birkaç arama yapabilirdin." Matt'e baktı ve şöyle dedi: "Sürekli Konuşmamız gereken şeyler olduğunu söylüyorsun, sonra senden haber alamıyorum."

"Konuşmam gereken şey bu. Açıklamak istiyorum. Vanni, lütfen."

Ona baktı ve perişan halde olduğunu gördü ama umursamadı. Acı içinde olduğunu umuyordu. "Pekâlâ. Devam et."

İki omzunun üzerinden endişeyle baktı. "Bir yere gidebilir miyiz?"

"Neden?"

Ona doğru eğildi. "Çünkü bu son derece kişisel bir şey. Nasıl yani?"

"Kapıyı kapatmak ister misiniz?" diye sordu alaycı bir kaşını kaldırarak.

"Hayır, kapıyı kapatmak istemem!" Nefes aldı.

Ona kızma, dedi kendi kendine. O sadece içgüdüleriyle hareket ediyordu. Onca ölümden sonra bir hayat kurmaya çalışıyordu. O da

buna kızamazdı. Herkesin içinde o. "Belki bir gezintiye çıkabiliriz?"

"Hiç sanmıyorum. Uzun bir yolculuktan yeni döndüm. Bebeğin altını değiştireyim. Sonra istersen dışarıda yürüyebiliriz. Olur mu?"

"Sanırım öyle olacak," dedi kesin bir surat ifadesiyle. Sonra yavaşça bebeğin başına dokunmaya, yüzüne gülümsemeye ve onun da gülümsemesini sağlamaya koyuldu. Bebek bezi çıkarıldı ve Mattie bir metre yüksekliğinde bir idrar akıntısı gönderdi, Paul eğildi ve Vanessa hızla üstünü örterek ikisini de güldürdü. "Pekâlâ," dedi Paul. "Dışarıda biraz yürüyeceğiz. İyi mi? Aç değil mi?"

"Karnı doydu," dedi. "Eğer onun için de uygunsa, onu babamın yanındaki zıplama koltuğuna oturtacağım."

"Tamam. Teşekkürler." Parmaklarını arka ceplerine sokarak biraz geri çekildi. Bunu yapmaya devam etmek zorundaydı.

Çünkü ona dokunmayı çok istiyordu ve bu kötü, çok kötü bir zaman olacaktı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Belki de onu kemerlemekten birkaç santim uzaktaydı.

Bir süre sonra, bebek Walt'un sandalyesinin yanındaki koltuğuna yerleştğinde, Vanessa ve Paul güverteye çıktılar Evin arkasına geçip merdivenlerden ahıra doğru indi. "Bu Matt'le paylaşmak istediğin bir şey mi?" diye sordu. "Yoksa bu sadece benim için mi?"

Hayal kırıklığı içinde iç çekti. "Sadece senin için," dedi sefilce.

Adam onun elini tutmaya çalıştı ama kadın elini çekti.

"Dinle, senin hakkında ne hissettiğimi bildiğinden emin değilim...."

"Elbette biliyorum. Bunu açıkça belirttin. Grants Pass'te bir durumun var, bir kadının var ve pek görüşmüyorsun. Nasıl hissettiğin çok açık."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Çünkü..." Yürümeyi bıraktı. Yürümeyi bıraktı. "Sana çok değer veriyorum."

"Evet, biliyorum. İlginize minnettarım. Sen de Bana ve Mattie'ye karşı çok iyiydin. Sen de Matt için çok iyi bir arkadaş oldun."

"Bu sadece Matt'le ilgili değil. Yakın olduğumuzu

sanıyordum."

"Sanırım öyleyiz," dedi omuz silkerek. "Kardeş gibi mi?"

"Vanni, açıklamam gereken bazı şeyler var...."

"Sürekli söylüyorsun. Bu sefer çıkarabilecek misin?"

Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Biraz geride durmamın bir nedeni var. Neden dikkatim bu kadar dağınıktı? Bazı şeyleri çözene kadar beklemek istedim, Matt'ten sonra senin için çok erken olmadığını anlayana kadar... ama şimdiden çok geç kalmış gibi görünmeye başladım."

Ağıla kadar geldiler ve kadın sırtını çitlere yasladı, dirsekleri üst parmaklıkta, topukları alt parmaklıkta, yüzü ona dönüktü.

"En baştan başlayabilir miyim? Dinleyecek misin?"

"Elbette, acele etmeyin," diye elini sallayarak davet etti.

"Sen Virgin River'a gelmeden çok önce, ben kaçmadan çok önce

Matt'in başına bir şey gelmeden çok önce Jack'in evinde seninle karşılaştığımda.... bazen bu kadınla görüşüyordum."

Kendine rağmen gözlerini kaçırdı. Daha önce de bu kadar ileri gitmişlerdi, o bir kadın bulmuştu. Yine de, bu sadece

Hayatında bir kadın olduğunu duymak kolaydı, ancak bu tamamen mantıklıydı.

"Onunla uzun zaman önce tanıştım. Birlikte bir gece geçirdik," dedi. Omuz silketti. "Bütün bir gece bile değil. Onu birkaç kez daha aradım çünkü... Çünkü," diye bitirdi.

"Sıradandı. En iyi zamanım değildi."

"Yanlış bir şey mi yaptın?" diye sordu.

"O zamanlar öyle düşünmemiştim. Vanni, onunla birkaç kez yattım, tamam mı? Bir anlaşmamız vardı. Nasıl olduğunu bilirsin..."

"Aslına bakarsanız anlamıyorum. Aslında hiç böyle bir anlayışa sahip olmadım. Ama siz erkekler-"

"Hadi ama! Muhtemelen hafta sonu benim geçen yıl yaptığımdan daha fazla seks yapmışsındır!"

"Bu doğru mu?" diye sordu çenesini meydan okurcasına kaldırarak. Aslında, tam da o anda, Vanni pişman oldu.

bunu yapmasına izin veremezdi. Erkekler bunu çok kolay yapabiliyor gibi görünüyordu -aşk yokken aşk yapmak, onu olduğu gibi görmek.

"Umurumda bile değil," dedi hayal kırıklığı içinde.
"Mesele bu bile değil. Açıklamam gereken şey, geçen yıl sen evliyken, hamileyken ve en iyi arkadaşım ile seks yapmış olmam değil.

Arkadaşım hayattaydı ama birkaç ay önce seks yapmıştım. Eve döndükten sonra, bebekten sonra, berbat bir haldeydim. Matt'i kaybetmek beni öldürüyordu, seni bırakmak istemedim, Seninle kalmak beni canlı canlı yiyordu ve..."

Yere baktı, bir nefes aldı ve devam etti,
"Kardeşlerimle biraz stres atmaya çalıştım ve inşaat işçileri. Ama ölümcül hatayı yaptığım yer, seks dışında hiçbir şey yaşamadığım bir kadını aramamdı. ve konuşabilir miyiz diye sordu. Yemek yiyip konuşmak. Ben Berbat durumdayım, Vanni. En iyi arkadaşımı gömmenin, bebeğinin doğmasına yardım etmenin nasıl bir şey olduğunu birine anlatmam gerekiyordu. Çok acı çekiyordum, suçluymdum, muhtaçtım. Onu aramamalıydim."

"Sanırım sadece konuşmak değildi...."

"Tabii ki hayır," dedi. "Bana hamile olduğunu söyledi. Ondan."

İçinden buz gibi bir korku dalgasının geçtiğini hissetti. Tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğü anda. "Aman Tanrım," dedi nefes nefese.

"En azından sonunda dikkatini çekebildim," dedi. "Bunun önemli olduğunu söylerken şaka yapmıyordum. Ve kişisel."

Kendini çitten aşağı itti. İçindeki öfke onu sarstı ama ifadesini pasif tutmaya çalıştı. "Sende bazı sorunlar. Söylesene Paul, bir kadının senden bu kadar çok şey alması için ne yapması gerekir?"

Başını eğdi ve salladı. "Sen olmayacaksın etkilendim," dedi. "Baştan çıkarıcıydı, müsaitti, umurumda değildi... Bununla gurur duymuyorum. Özür diledim ama Özür hiçbir şeyi değiştirmeyecek." "Sanırım evleneceksiniz?"

"Hayır, aramayacağız. Geçen hafta buradan ayrıldığımda ve seni arayacağımı söylediğimde - eve geldiğimde ondan histerik bir mesaj aldım ve yanına gittim..."

"Sanırım.... bunu yapmak zorundaydın. Artık bunun bir sonucu yok."

"Vanni, onunla yatmadım. Onunla bir daha asla yatmayacağım. Kendine ve bebeğe bir şey yapmadığından emin olmak için gittim. Onunla konuşmaya gittim. Beni bağlayan şey buydu.

-Aramamamın sebebi. Bu kadınla bunun dışında hiçbir şeyimiz yok. Geçen yıl Ekim'den Şubat'a kadar onunla konuşmadım bile. Ama eğer bir bebeği olacaksa ve bu benim bebeğimse, ona bakmak zorundayım. Onlara. Bakmak zorundayım. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Eğer?" Vanni sordu.

"Doğum kontrol hapi kullandığını söyledi. Prezervatif takmıştım. Bunun bir hata olma ihtimali hâlâ var gibi görünüyor. Muhtemelen değil, ama kim bilir? Daha erken. Emin olmadan önce beklemek istedim..."

"Tanrım, siz erkekler bunu pantolonunuzun içinde tutamıyorsunuz, değil mi?" dedi tiksintiyle.

"Artık kilitli kapılar ardında olduğuna emin olabilirsiniz! Orada önemli bir ders almadığımı mı sanıyorsun? Şimdi bana bir şey söylemeni istiyorum, Vanni. Sen ve doktor mu? Bu tamamlanmış bir anlaşma mı? Onu seviyor musun?"

"Bu seni ilgilendirmez Paul," dedi kızgınlıkla. "Bana çok değer veriyor."

"Ya siz? Ona çok mu değer veriyorsun?" "Ne fark eder ki? Bir bebeğin olacak!"

"Evet, öyle görünüyor. Ama bir karım olmayacak. Bir kız arkadaşım ya da sevgilim olmayacak." "Bu bebek senin önceliğin olacak."

"Küçük Mattie yapmaz mıydı? Çünkü Vanni, eğer bir bebek yaparsan, istesen de istemesen de, bir çocuk yetiştirmiş olursun. Bu işler böyledir."

"Bu kadın, Paul. Onunla evlenmeni istiyor olmalı."

"Onunla evlenmeyeceğim Vanessa, bu zalimlik olur. Onu seven bir kocayı hak ediyor, başka bir kadına aşık olan bir adamı değil."

Hafifçe kaşlarını çatı. Ağzı açık kaldı. Adam ona doğru bir adım attı ve o da bir adım geri çekildi. Ağılın çitleri sırtına değdi. "Ne diyorsun sen?"

"İşte sana bu çocuk eldivenleriyle davranıyordum," dedi. "Kederin yüzünden sana yaklaşılamayacağından korkuyordum, çok hızlı hareket ederek seninle olan şansımı mahvetmekten korkuyordum. Ve yeterince hızlı olmadığım ortaya çıktı. Ama Vanni, Gördüğüm her şey bana hazır olmadığınızı söylüyordu - Carol'a tamirati için kızmanız, mezarın başında ağlamanız..." Adam ona doğru bir adım daha attı ve kadın yukarı, çok yukarı, adamın sıcak kahverengi gözlerine baktı. Adam yüzünü onunkilere yaklaştırdı, Baş ve işaret parmağıyla çenesini kavrayıp çenesini kaldırdı. Konuştuğunda nefesini hissedebiliyordu. "Vanessa, sana sonsuza dek aşık oldum."

"Bunu nereden bilebilirdim ki?" diye sordu şok olmuş bir fısıltıyla.

"Bunu bilmemen gerekiyordu." Diğer eli kadının belindeydi, dudakları onunkilere yakındı. "En iyi arkadaşım ile evliydin, Matt'i asla böyle incitmeyeceğimi biliyorsun. Asla. Matt'i nasıl incittiğimi tahmin etmen bile senin için bir ihanet olurdu. hissettim."

"Ama-"

"O ilk gece seni Matt'e gösterdim. O kadar güzel, o kadar hayat ve enerji doluydun ki seninle konuşacak cesareti bile bulamadım. Daha önce hiçbir kadını gerçekten sevmemiştim. O zamandan beri de sevmedim ve denedim. Denedim. Olmak istedim Çünkü sana asla sahip olamadım. Bebek doğduktan hemen sonra ayrılmadan önce sana neler hissettiğimi anlatmalıydım. Ama korktum... Bilmiyorum. Şok olursun. Dehşete düşmenden. En iyi arkadaşımın karısını sevdiğim için hakkımda kötü düşüneceğinden, bana bir daha asla güvenmeyeceğinden. Korkuyordum.

benden nefret eder. Sonra da general beni vuracaktı."

Bir damla gözyaşı kaçtı ve yanağından aşağı süzüldü.
"Ve şimdi baba olacaksın," dedi bir solukta.

"Evet, öyle görünüyor. Ve eğer bir baba olacaksam, bildiğim en iyi baba olacağım." Gözyaşlarını sildi. "Mattie'ye de baba olmayı çok isterim. Biliyorsun, ben Onu seviyorum. Vanni, bana inanmalısın, Matt'in başına kötü bir şey gelmesini asla istemedim. O benim kardeşimdi."

"Paul, Grants Pass'te sana güvenen bir kadın var! Sana ihtiyacı var!"

"Bak, bunu anlayabilir misin bilmiyorum ama bu sadece seksti. Seks benim fikrim bile değildi. Sadece Tanrım," dedi, biraz geri çekildi ve başını öne eğdi. "Onun için elimden gelen her şeyi yapacağım ama biz bir çift olmayacağız. Gönder onu, Vanni. Doktoru gönder."

"Ya onunla bir ilişkim varsa?"

"Bahsettiğimiz kişi Matt değil," dedi Paul. "Sessizce çekip gitmeyeceğim. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Senin için savaşacağım."

"Peki ya bütün hafta sonu sevişseydik? Ben ve

Cameron?" "Umurumda değil. Senden başka hiçbir şey umurumda değil.

gerçeği bilmek zorundasın. Ben sana aşığım. Sana her zaman aşıktım ve en iyi arkadaşımın karısına aşık olmak işkenceydi."

"Ya benimle bir şans istiyorsan Grants Pass'teki o durumdan uzaklaşmanı isteseydim? Ya bununla başa çıkamayacağımı söyleseydim?"

Başını öne eğdi. "Vanessa, yapamayacağımı biliyorsun. Bir çocuğu asla böyle terk etmem. Ödenecek bir bedel varsa, öderim.

-Ama masum bir çocuk değil."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi başını sallayarak. "Olan şu," dedi Paul. "Seni seviyorum. Sanırım Bana karşı bir şeyler hissediyor olmalısın yoksa bu kadar kızgın olmazdın. Aramızda en az bir çocuk var, belki de iki. Yapmamız gereken şey-"

"Vanni!"

Walt'un güverteden gelen bağırma sesiyle yerlerinden sıçradılar. Babasının bağırışının tonu bile tüylerini diken diken etmişti. Paul'ü yolundan itti, düşündü ki Bebeğe bir şey olmuş olabilir. Avluyu geçip küçük tepeyi tırmanarak güverteye çıktı, Paul de peşindeydi. Topuklular. Ama Walt güvertede kaldı ve eğer bebekle ilgili bir sorun olsaydı, içeride olurdu. Vanessa babasının yanına gittiğinde, "Midge Teyze. O geçti. Gitmek zorundayız. Bebeği tekrar toparlaman gerekecek. Tom eşyalarını topluyor, o zaman sana yardım edebilir."

Walt arkasını döndü ve eve girdi.

Vanni bir an donup kaldı. Paul'e bir bakış attı ve Paul onun eline uzandı.

"Vanni, üzgünüm," dedi. "Ne yapabilirim ki?"

Sadece başını salladı. "Yapabileceğin bir şey yok Paul, yola devam edebilmemiz için bir an önce gitmekten başka..."

"Vanni, sana söylediklerimi anladığını söyle. Artık hiçbir şeyi şüpheyeye bırakamam."

Bir an için yere baktı. Sonra gözlerini kaldırdı ve onun gözlerine kilitlendi. "Paul, beni dinle. Grants Pass'te senin bebeğini doğuracak bir kadın var. Evine gitmeni istiyorum. Evine, onun yanına git. Dene Paul. Onda bebek yapacak kadar seni cezbeden bir şey varsa, belki onunla bir hayat kurabilirsin...."

"Hayır, Vanni, öyle değil-"

"Dene Paul. Çocuğunun annesine aşık olmayı dene. En azından denemezsen, hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaksın. hayat."

"Anlamıyorsun. Ne dediğimi duymadın..."

"Teyzem yeni öldü ve gitmem gerekiyor," dedi. "Ne yapman gerekiyorsa yap, Paul."

Yedi

Walt altmış iki yaşındaydı ama tek kardeşi olan kız kardeşi Midge kırk dört yaşındaydı. On sekiz yaşında hamile kalmış, çocuğunun babasıyla altı aylık bir evlilik yapmış ve sonra

Tüm yetişkinlik hayatını kızıyla birlikte bekâr bir anne olarak geçirmişti. Shelby henüz yirmi beşine yeni basmıştı. Shelby henüz lisedeyken Midge'e ALS, yani Lou Gehrig hastalığı teşhisi konmuştu. Shelby ve Midge'in hastalığı ilerlediğinde Shelby'nin kendisini bakıcı olarak bulması hiç de şaşırtıcı değildi.

Midge'in hastalığının ilk birkaç yılında Shelby okula gidebildi ya da yarı zamanlı olarak çalışabildi.

Annesine yardım ediyordu ama Midge'in tam zamanlı bir işe dönüşmesi uzun sürmedi. Hastalık birkaç yıldır son evresindeydi ve Midge gitmeye hazırdı,

Shelby dayanmıştı. Amcası Walt'a birçok kez, inanmadığı sürece annesine veda edemeyeceğini söylemişti.

Her günü değerli kılmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Lou Gehrig'in trajedisi ya da nimeti, zihin uyanık ve işlevsel kalırken bedenin solması ve başarısız olmasıdır -Shelby ve Midge bunu büyük bir nimet olarak görmeyi seçtiler, çünkü birlikte geçirdikleri zaman zengin ve duygusal anlara sahipti. Midge

Dört yıl önce tekerlekli sandalyeye, iki yıl önce de hastane yatağına mahkum olmuş ve kısa bir süre sonra da tamamen felç oldu. Shelby, emekli olduktan sonra neredeyse her hafta ziyarete gelen amcasından biraz yardım aldı. Evde bakım hizmeti vardı, sonra da bakımevi.

Bodega Körfezi'ndeydiler ve Walt ordudan emekli olduktan sonra oraya taşınmaya hazırlanıyordu, ancak

Midge onu daha fazla araştırmaya teşvik etti. Uzun süre dayanamayacağını biliyordu ve kardeşinin onun bulunduğu yere göre bir huzurevi kurmasını istemiyordu. Aslında Walt onun ölümünden bir yıldan az bir süre önce emekli olmuştu ve bu bile Midge için tahmin ettiklerinden daha uzun sürmüştü.

Virgin River'dan Bodega Körfezi'ne yolculuk yaklaşık dört saat sürdü. Tom cipin arka koltuğunda uyukluyordu. Vanni ise Walt'la birlikte önde oturuyordu. Böyle pek çok ziyaret yapmışlardı -çoğu zaman Walt yalnız, bazen Tom'la, bazen de hamile Vanni'yle- ama şimdi hep birlikte son bir veda edeceklerdi. Mike Valenzuela onlar yokken atlara bakmayı teklif etmişti.

Arabayı sürerlerken Vanni hiçbir şey söylemedi ama pencereden dışarı baktı.

"Doktorla kaçamağınızın nasıl geçtiğini sorma fırsatım bile olmadı," dedi Walt. "Paul de aynı sebepten dolayı endişeyle beklerken..."

"İyiymiş," dedi. "Düşünüyordum da, bebekle birlikte onu görmeye hiç gitmedim ve gitmeliydim de o yolculuğu ilk yaptı. Carol ve Lance'ten önce. Midge ödünç alınmıştı...."

"Bunun için kendini suçlama," dedi Walt. "Bu Sakat bir çocuğun ailesi karmaşıktır. Bunun hakkında konuştuk - Midge ve Mattie için zor olurdu, Shelby'den bahsetmiyorum bile. Midge anladı, inan bana. Ve Matt'in ailesi orada bir önceliğimiz vardı. Oğullarını kaybettiler - gitmemiz iyi oldu."

Vanni, "Mendocino'ya gitmek yerine Bodega'ya gitmeliydim," dedi.

"Vanni, Midge güzel bir hafta sonu geçirmeni tercih ederdi.

-Kaderiyle barışıktı. Beni rahatlatan tek şey bu. O hazırды. Hiçbir şey için direnmiyordu."

"Shelby'nin şimdi yardıma ihtiyacı olacak, değil mi?" Vanni sordu.

"Shelby'nin kendi fikirleri var. Bunu defalarca konuştuk. Bir süre daha oturup, kendi işine devam etmek istiyor.

ALS destek grubuna katılacak ve yönünü bulacak. Bakıcıların Büyük bir değişiklik yapmadan önce bazı şeyleri anlamak istiyor. Bence bu akıllıca.

Ne de olsa, her şey başladığında sadece genç bir kızdı, yetişkin bir hayatı hiç olmadı, en azından olağan türden. Ev artık onun ve ya satacak ya da kendisinde kalacak ama çok fazla tadilata ihtiyacı var ve ben de bu konuda yardımcı olacağım. Yirmi beş yaşında, nihayet hayatına başlama zamanı geldi." Sonra derin bir nefes aldı. "Midge acı çekmiyordu. Duygusal acı çekiyordu, evet. Kendini bir yük gibi hissediyordu. Benim küçük Midge'imın işi hiç kolay değildi."

"Baba, iyi misin?" Vanni sordu.

"Tatlım, rahatladım. Bizi çok yavaş terk ediyordu. Sonunda ödülünü aldı. Sonunda... Tekrar yürüyebiliyor ve gülebiliyor..."

Shelby, dul büyükannesinin küçük evinde doğmuş ve hayatı boyunca orada yaşamıştı. Babası tüm çocukluğu boyunca yüzünü hiç göstermemişti ve herhangi bir destek ödemesi de yoktu

-Ama amcası Walt her zaman yanlarında olmuştu. Büyükannesi öldüğünde Walt sigorta parasını reddetti ve evin ödemelerini üstlendi. Buna ek olarak, Shelby'nin hayatında erkek rol modeli olmadığı için, yazları amcasının ailesiyle geçiriyor, ata binmeyi, skeet atmayı öğreniyor ve Walt'un yurtdışındaki ordu turları sırasında bile kuzenleriyle kardeş gibi geçiniyordu. Shelby'nin yazları Booth'larla birlikte Almanya ve Danimarka'da geçirdi. Booth ailesi sayesinde Shelby'nin çocukluğu aile açısından zengin geçmişti.

Bir bakıcının hayatı zor, duygusal olarak yıpratıcı ve fiziksel olarak yorucudur. Shelby başka türlü yapamazdı - annesi onun en iyi arkadaşıydı. Lou Gehrig hastalığı kötüleşmeye başladığında, Shelby çok genç olmasına rağmen, hayatı ona bakmak için askıya alındı. Ama onunki bir

herhangi bir şekilde yalnız bir hayat-aileler için destek

sistemi

yaşam sınırı olan üyeleriyle güçlü bir birliktelik kurdu. Birbirlerine mümkün olan her şekilde yardım ettiler ve inanılmaz güçlü dostluklar kurdular. Bunun kanıtı şu etkinlikte açıkça görülüyordu

Midge'in anma töreni - iki yılı aşkın süredir yatağından çıkmayan bir kadın için yaklaşık yüz kişi toplanmıştı. Belli ki Shelby için oradaydılar.

Midge yakılmıştı. O ziyan olmuş bedeni sonsuzluğa götürmek istememişti. Hastalığı sırasında ev harabeye dönmüştü ve ne açık bir ev ne de bir resepsiyon mümkündü; oturma odasında hastane yatağı ve bakımı için gerekli destek ekipmanları vardı ve bunların hepsi vefatından bir gün sonra hızla süpürüldü.

Midge'in istekleri çok açık bir şekilde ifade edilmişti - yaygara yok, sadece nazik sözler ve dostluk - ama Walt ve Shelby Vefatından aylar önce bir cenaze salonuyla anlaşarak aydınlık ve ferah bir oda tutmuş ve ikramlar da bu salonda hazırlanmıştır. Zevkli birkaç çiçek aranjmanı ve Paul Haggerty tarafından gönderilen büyük, muhteşem bir sprej vardı.

Walt ve ailesi Pazar gecesi geldi ve Çarşamba günü Midge'e tüm vedalar edilmişti. Shelby'nin toparlanıp Virgin River'daki evine dönmesini istedi. ama o yapmadı. "Yapacak işlerim var," dedi. "Önemli şeyler. Sadece bu evin çok fazla işe ihtiyacı yok - çoğunu kendim yapabilirim - aynı zamanda yapmam gereken büyük bir geçiş var. Bu değişime alışana kadar destek grubumla birlikte kalacağım. Ve" dedi, "Bodega Bay'den ayrılmak istediğimden emin değilim. Hayatım boyunca buradaydım."

"Şimdi ne yapmak istersin?" Vanni ona sordu. "Bu da geçiş sürecinin bir parçası," dedi Shelby. "Bilmiyorum. Henüz. Grubumdaki insanlar değişiklikleri çok hızlı yapmaya çalışmanın yıkıcı olabileceğinden bahsettiler. Kendimin bu tuzağa düşmesine izin vermeyeceğim."

Böylece Walt, Shelby'ye yapılması gereken onarım ve tadilatların bir listesini hazırlamasına yardım etme işine girişti.

evi tekrar güzelleştirmek için. Artık parası ödenmişti, bu yüzden Shelby istediği gibi kullanabilirdi. Shelby'nin listesi temizlik ve boyadan eski pencere kaplamalarının sökölüp yenileriyle değıştirilmesine kadar çoğunlukla kozmetik öğeler içeriyordu. Walt'un listesi biraz daha endüstriyeldi; yeni kapı ve çerçevelerin, pencerelerin ve süpürgeliklerin zamanının geldiğini düşünüyordu, yeni sıhhi tesisat armatürleri ve güncellenmiş aletler. Ne de olsa burası annesinin eviydi. Ona karşı bir sorumluluk hissediyordu, her zaman hissetmişti. Bu işlerin çoğunu Shelby için şahsen yaptıracaktı.

Shelby'nin de biraz yenilenmeye ihtiyacı vardı. Bakıcılık işi çok fiziksel olmasına rağmen, doğru türde egzersiz yapmıyordu ve kilo almıştı.

Teni solgun ve lekeliydi ve yıllardır makyaj yapma zahmetine katlanmamıştı. Saçları uzamıştı - hiç kestirmemişti - ve yolundan çekilmesi için başının etrafına bal rengi tek bir örgü sarmıştı.

Shelby'nin bazı kişisel değışiklikler için planları vardı, ancak bunları ailesiyle konuşmadı çünkü nereden başlayacağından emin değildi. Ve bunun mümkün olduğundan bile emin değildi.

Booth'lar Cuma günü Virgin River'a geri dönmek üzere yola çıktılar, Shelby'den ayrılmak zor olsa da. Ama o kararlıydı; yas tutmak, yalnız kalmak ve sevdiği birinin hastalığıyla tüketilmeyen bir hayata nasıl sahip olacağını bulmak için zamana ihtiyacı vardı.

Yolun yarısına gelmişlerdi, Tom arka koltukta bebeğın yanında uyuklarken Vanni önde oturmuş pencereden dışarı bakıyordu. "Pek çok açıdan üzücü bir haftaydı," dedi Walt. "Ama aynı zamanda üzücü bir dönemin de sonu. Son birkaç yıldır tek başına bu kadar çok sorumluluk almamış olsaydı Shelby'nin tek başına kalması konusunda daha fazla endişelenirdim."

"Pek çok harika arkadaşı var," diye ekledi Vanni.

"İyi misin, Vanni?" diye sordu.

"Hmm, sadece biraz melankoli, hepsi bu."

"Seni en çok neyin rahatsız ettiğini söylemek zor-
Midge'in ölümü mü yoksa Paul ile yaşadığın bir sorun mu?"
Kadın dönüp ona baktı ve adam, "Konuşmak istediğin bir
şey var mı?" dedi.

Omuz silkti. "Konuşacak çok fazla şey yok baba." "Birkaç
şeyi anlamama yardımcı olabilirsin.
biliyorum."

"Örneğin mi?"

"Oh, nazlanma, Paul'ü doktorla gitmesi için ektin ve eğer
senin hakkında bir şey biliyorsam, doktorla o kadar da
ilgilenmiyorsun. Mattie doğduktan sonra Paul gittiğinden beri
garip bir ruh hali içindesin. Paul'un
Hafta sonu için geliyordu ve ihtiyatlı olmak için elinden
geleni yapmasına rağmen, senin için geldiğini biliyordun."

"Bundan pek emin değildim."

"Onunla kavga ettiğini duydum, Vanni. Paul ile aranızda
bir tür anlaşmazlık mı var?"

"Tam olarak değil, baba."

Walt derin bir nefes aldı. "Vanessa, burnumu sokmak
istemem ama Paul hakkında ne hissettiğin çok açık. Paul'ün
de senin hakkında ne hissettiğini. Ve yine de..."

"Baba, Paul geçen sonbahar buradayken çok daha
yakınlaştık. Önceden de iyi arkadaştık ama tabii ki birlikte
yaşadıklarımızdan sonra... Baba, tüm bunlar olmadan önce
Paul'un Grants Pass'te bir hayatı vardı. Kolay kolay geride
bırakılamayacak bir hayat."

"Vanni, Paul seni seviyor ama son zamanlarda aranızda
bir şeyler oldu..."

"Bana Grants Pass'te karışıklıklar olduğunu haber verdi.
Mücadele ettiği bir şey var. Bu durum onu duyguları
konusunda dürüst olmaktan alıkoyuyor," dedi. "Taahhütleri
var, baba."

"Bir kadın mı?" Walt sordu.

Vanni usulca güldü. "Paul'ün hayatında gerçekten bir kadın
olmasına o kadar da şaşırmamalıyız, değil mi? Evet, görünüşe
göre bir kadın varmış. Bir kadın..."

"Tanrım," dedi Walt nefesinin altından. "Evli değil, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Böyle bir şeyi bizden saklamazdı."

"Nişanlı mı?"

"Orada pozisyonunu zorlaştıracak kadar karışıklık olduğunu söylüyor. Bu yüzden Mattie doğduktan sonra ortalıkta yoktu."

Walt bir süre sessizce arabayı sürdü ve Vanni devam etti pencereden dışarı bakıyordu. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Walt sordu: "Peki ya sen Vanni? Onu önemseydiğini biliyorum."

"Baba, Matt gideli sadece birkaç ay oldu. Böyle duygulara sahip olmalı mıyım? Tamamen utanmalı mıyım? Onu sonsuza dek özleyeceğim, ama ben-"

"Lütfen bunu kendine yapma tatlım," dedi. "Şimdiye kadar öğrenmedik mi? Hayat gereksiz yere acı çekmek için çok kısa."

"İnsanlar benim-"

"İnsanların ne dediği umurumda bile değil," diye homurdandı. "Herkesin küçük bir mutluluğa hakkı vardır, her nerede olursa olsun. Ve bence senin için bu Paul'le birlikte olmak."

İçini çekti ve şöyle dedi: "Neden onun üzerinde hak iddia ettiğimi düşündüğümü kendime soruyorum. Hepimize karşı çok iyiydi, ona minnettarım ama neden Paul gibi bir adamın dikkatleri üzerine çekmekte zorlanmayacağını fark etmedim? -Bir kadının mı? Bana söylemediği için ona çok kızgındım ama... Neden sormadım?"

"Şimdi ne olacak, Vanni? Bir seçim yapmaya mı çalışıyor, öyle mi?"

"Shelby'den telefon geldiğinde pek de hoş olmayan bir tartışma yapıyorduk. Niyetini belli etmişti. biraz havada. Ama yapmayacağım, yapamayacağım bir şey var.

-Paul'den, yükümlülüğü olan bir kadın yerine beni seçmesini isteyemem. En iyi arkadaşının dul eşi olarak bana karşı olan görevinin sona erdiğini açıkça belirtmeye çalıştım. Artık benimle ilgilenmek zorunda değil."

"İçimden bir ses bunun görevden daha fazlası olduğunu söylüyor," dedi Walt. "İçimden bir ses bunun her zaman böyle olduğunu söylüyor..."

"Doğru olanı yapmak zorunda," dedi. "Ben buna engel olmayacağım. Paul gibi bir adam verdiği yanlış karardan hayatı boyunca pişmanlık duyabilir. Ve açıkçası, onun pişmanlığıyla yaşamak zorunda kalan ben olmak istemem."

"Oh, oğlum. İkinizin konuşması gereken şeyler var."

"Hayır. Paul'ün ilgilenmesi gereken işleri var. Bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yok."

Paul Cumartesi günü öğleden sonra Virgin River'a vardı. Booth'larda hoş karşılanmama ihtimalini göz önünde bulundurarak çantasını kamyonunda bıraktı.

Daha önce

Bir önceki Pazar gününden beri Vanni'yle konuşmamıştı; Bodega Bay'de ailesiyle meşguldü. Ayrıca, konuşma telefon için değildi. Ancak aralarındaki ilişkinin sona erme şekli onun bir duvara çarpmasına neden oldu.

Onun tekrar kaçmasına izin veremezdi, yoksa asla eskisi gibi olamazdı. Onu geri itebilir, yaptığı hatadan dolayı kızabilirdi ama adam onun dikkatini çekene kadar üzerine gelmeye devam edecekti. Ona ikna edici bir şekilde onu sevmediğini ve hayatında istemediğini söylemek zorunda kalacaktı. Gitmesine izin vermesinin tek yolu buydu. Ve bu konunun etrafında dolanmaktan bıkmıştı.

Doktorun arabasının generalin evinin önüne park edilmediğini görünce çok rahatladı. Tom onun için kapıyı açtı. "Vanni burada mı?"

"Az önce gezintiye çıktı. Bir saat içinde dönecek. İki tanesi dışarıda."

"Beklememin sakıncası var mı?" Paul sordu.

"Tabii ki hayır," dedi Tom. "Çok heyecanlı görünüyorsun." "Sadece onunla konuşmam gerekiyor, hepsi bu."

"Evet, biliyorum. Sana iyi şanslar. Pek konuşkan bir ruh halinde değil. Kahve?"

"Teşekkürler," dedi Paul. "Ben bakarım."

Demek biliyorlardı, diye düşündü. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; bir hafta önce ayrıldıklarında çok sinirli ve öfkeliydi. Kardeşine ve babasına çok yakındı. onlarla sorunları hakkında konuşmaktan çekiniyor. Onların sorunlarını.

Mutfağa doğru ilerlerken, generalin güvertede korkuluklara yaslanmış, manzarayı seyrettiğini gördü. Paul'ün korktuğu bir diğer şey de Walt'la karşılaşmaktı. Vanni ile yüzleşti. Ama bu sefer işi batırmayacaktı. Her şeyi ortaya dökerek ve bir erkek gibi yüzleşecekti. Sonra da Vanni'ye onu affetmesi için yalvaracaktı. Bu zaman alabilirdi ama memnuniyetle onu bekleyecekti.

Kahvesini güverteye çıkardı ve tahtalara adımını attığında Walt döndü.

"Buraya geldin. Geleceğinizi tahmin etmiştim."

"Ben korkusuzum efendim," dedi. Sonra yutkundu sinirli bir şekilde.

"Öyle olmalısın. Bu sefer gerçekten arkasını topladı. Vanni ahırda, ama sakıncası yoksa onun peşinden gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum."

Aklımda, diye düşündü Paul. Başka seçeneğim var mı? "Elbette," dedi.

"Bir erkeğin pek çok şeyini affedebilirim, ama kızımın duygularıyla oynamak, yaşadığı onca şeyden sonra onu incitmek, bu zor bir şey. Yaptığın her şey için sana borçlu olsak bile bu zor olurdu."

"Efendim, onunla oynamıyorum, bunu bir şekilde telafi edeceğim. Sadece Matt'i gömdükten ve küçük Matt doğduktan sonra çok net düşünemiyordum. Muhakeme yeteneğim zayıftı. Korkarım her şeyi berbat ettim."

"Bu konuda pek bir şey söyleyemem, kimsenin muhakemesinin olabileceği kadar iyi olduğunu sanmıyorum. Acı dolu, zor bir yıl oldu."

"Bunu söylediğiniz için teşekkürler efendim. Minnettarım. Sanırım çok daha az anlayışlı olabilirdiniz."

"Şu anda tek endişem Vanessa. Niyetinizin ne olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil, efendim. Bu şartlar altında her türlü hakka sahipsiniz. Kızınıza aşığım...."

Walt dirseklerini korkuluklara dayayarak, "Bu gözümde kaçmadı," dedi. "Yine de ikiniz bu konuda aynı fikirde değilsiniz gibi görünüyor."

Gümüş rengi saçları, bronz teni ve gür siyah kaşlarıyla Walt düpedüz tehditkâr görünebilirdi. Paul yutkundu. "Grants Pass'teki durumdan bahsetti mi?"

"O yaptı. Senin doğru şeyi yapman konusunda bazı endişeleri var."

"Doğru olanı yapacağım, bu konuda endişelenmenize gerek yok. Açıklamaya çalıştım, ilişkimiz ciddi değildi. Bununla pek gurur duymuyorum efendim. Kadını çok sık görmedim, yılda birkaç kez, hepsi bu. Ama olan oldu, ilişkim olduğunu inkar edemem."

"Peki ya şimdi?" Walt sordu.

"Efendim, Vanessa bana hiç şansım olmadığını söylese bile, ben yine de diğer kadınla daha ileri gitmeye meyilli değilim. Bu iş yürümez."

Walt kaşlarını çatı. "Belki Vanessa seni yanlış anladı," dedi. "Bir tür bağlılık olduğunu sanıyordum."

"Kesinlikle efendim. Ona ve çocuğuma bakacağım. Onlara destek olacağım ve niyetim ilgili bir baba olmak. Ama anneye gelince, umarım onun iyiliği için kendisi için doğru olan, başka bir kadına aşık olmayan bir adam bulabilir. Ne olursa olsun, çocuğumu yetiştirmeye yardım etmeyi planlıyorum. Tek yolu bu. Yapılacak en doğru şey bu. Ben de bunu yapmak istiyorum."

Walt'un bir an için nutku tutuldu. Sonunda sersemlemiş bir halde, "Tanrım, karmaşık bir hayatın var," dedi.

"Gerçeküstü. Efendim."

"Peki bu küçük bombayı ne zaman patlatmayı planlıyordunuz?" "Açıkçası, efendim, birkaç kişiden emin olana kadar beklemek istedim. ne kadar aptal olduğumu itiraf etmeden önce. Ben

Kadını Vanni'yi tanıdığımın onda biri kadar iyi tanıyorum ve gerçekten bir çocuk olduğundan, benim çocuğum olduğundan, bu tür şeylerden emin olmalıyım. Onu hamilelikten korumak için elimden geleni yaptığımdan, biraz şüphe kalıyor ama olasılığı inkar edemem. Vanni'nin de benim gibi hissettiğinden emin olmak istedim. Küçük Matt'e kendi çocuğum gibi bağlandım. Tabii tüm bu sorunlarla birlikte beni kabul ederse."

Walt kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Görünüşe göre her yerde kadınlar ve çocuklar olacak. Bu pahalı bir teklif olabilir. Kendinizi biraz zayıflatıyorsunuz, değil mi?"

"Para en büyük sorun olmayacak. Başarılı bir şirketim ve destekleyici bir ailem var. Ortak velayet, hiçbir erkeğe cazip gelmeyecek bir durum, bu zor olacak. Ama sorumluluklarımı görmezden gelmeyeceğim."

Walt bitkin bir halde başını sallayarak, "Bunun için sana hak veriyorum," dedi. "Sanırım tüm bunları çabucak doğrulayacaksınız?"

"Tabii ki. Bir sonraki doktor randevusuna gideceğim ve sonra... Sadece hassas olmak istiyorum. Kadın Anlaşılabilir bir şekilde üzgün ve yalan söylediğini düşünmek istemiyorum ama emin olmalıyız. Yaptıklarım yüzünden çok fazla insan zarar görecek. Gerçekler tartışılmaz hale geldiğinde, umarım Vanni beni affedebilir. Beni yükümle birlikte kabul eder..."

Walt bir ses duyunca omzunun üzerinden baktı ve iki adam da Vanni'nin ağılın kapısını açıp Chico'ya binerek çiftlikten nehir kıyısı boyunca uzaklaşmasını izledi. "Senden uzaklaşıyor. Eğer savunman gereken bir dava varsa ve bunu babasının ve kardeşinin önünde yapmak istemiyorsan, sanırım onun peşinden gitmen gerekecek."

Paul hâlâ dolu olan kahve fincanını avludaki masanın üzerine koydu. "Bir at ödünç alabilir miyim, efendim?"

General, "Keyfine bak," dedi.

"Teşekkür ederim efendim," diyerek güverte merdivenlerinden indi ve ahıra doğru yola koyuldu.

Walt onun koşuşunu izledi. Sonra başını salladı ve "Yüce İsa" dedi.

Paul, generalin aygırı, ahırdaki en atılgan ama aynı zamanda en hızlı at olan Liberty'yi eyerledi. Bu bir Acele etmesine rağmen onu hazırlaması biraz zaman aldı. Bu ata daha önce de binmişti ve onun zor, idare edilmesi güç bir at olduğunu hatırlıyordu. Daha deneyimli bir binici olan Tom'un umurunda değildi.

Liberty'yi alıp Chico'yu Paul'e bırakacaktı. Ama bugün Paul, Vanni'ye yetişmek istiyordu ve Liberty'nin onu bulmadan önce onu fırlatıp aptal boynunu kırmadı.

Aygırı nehir kıyısı boyunca hızlı bir tırısla yirmi dakika kadar götürdükten sonra onu ileride gördü. Atı biraz daha hızlandırdı ve onun yanına geldiğinde duyunca ıslık çaldı. Delici ses havayı yarararak geçti ve Vanni bineğini ona doğru çevirdi. Ona şöyle bir baktı, döndü ve Chico'nun böğrüne bir tekme atarak havalandı.

"Lanet olsun!" diye yemin etti. Demek böyle olacaktı - kolay değildi. Eldivenlerini çıkarması gerekecekti. Dizginlerinin ucuyla Liberty'ye bir şaplak atarak fırlatılma riskini göze aldı. Aygır şaha kalktı. Paul asıldı, sonra Liberty aralarındaki boşluğu kapatırken eyerde eğildi. Tanrım, onu yakalayacak, sözünü dinletecek, ona ulaşacaktı. Bağırma mesafesinde dikkatlerini dağıtacak kimse yoktu. Hayatında bir kez olsun işi bitirecekti!

Vanessa'nın ağzını eliyle kapatmak zorunda kalsa bile!

Ahırın şampiyonu Liberty sayesinde ona yetişmesi sadece birkaç dakika sürdü. Vanni'nin yanından geçerken onun ellerine uzandı ve dizginlerini tutarak Chico'yu durdurdu. Kadının ona çevirdiği yüz ifadesi vahşiydi.

"Ne?" diye sordu. "Beni dinle!" diye karşılık verdi.

"Çabuk ol!"

"İyi. İşte abuk. Seni seviyorum. Seni hep sevdim. Matt seni görmeden önce de seviyordum, ama onun cesaretine sahip değildim.

ve geri çekildim. Bundan sonsuza dek pişmanlık duydum.

şimdi-" "Bir bebek geliyor," diye araya girerek çenesini kaldırdı.

"Dinleyin! Baba olmak hakkında pek bir şey bilmiyorum! Sadece büyürken izlediklerim! Ve ne gördüm biliyor musun? Annemle babamı her zaman kollarını birbirlerine dolamış halde gördüm! Birbirlerine her türlü duyguyla baktıklarını gördüm -sevgi, güven, bağlılık ve -Vanni, işte çirkin gerçek- eğer bir bebek yaptıysam, buna kızgın değilim. Bilerek yapmadım ama kızgın da değilim. Elimden gelenin en iyisini yapacağım ve bebeğin annesine aşık olmadığım için gerçekten zgnm. Yine de onlara bakacağım ve sadece

bir ek yazmak. Gerçek bir baba gibi çocuğa bakacağım, anneye elimden geldiğince destek olacağım. Bu ne ocuk, anne ve babasının korkunç bir hata yapmışlar gibi birbirlerine baktıklarını görmeyecek. Babasının kollarını karısına doladığını görmesini istiyorum ve-"

"Denedin mi?" diye sordu. "Bebeğini karnında taşıyan kadına bir şans verdin mi?"

"Onun için istediğin bu mu? O iyi bir insan Vanessa, bilerek hamile kalmadı. Aklında başka bir kadın olan bir adamla kalmasını mı istiyorsun? Bunun başına gelmesini istemedim. Onu yarım bir kocaya mahkum etmeyeceğim! Birini bulmak için bir şansı hak ediyor. ona gerçek bir şey verebilecek."

"Ama seni seviyor. Seviyor, değil mi? Evlenmek istiyor."

"Vanessa, korkmuş ve yalnız. Aklıma gelen bu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağımı anladığında iyi olacak. Ve ben de-"

"Bütün bunlar ağzını aıp ne hissettiğini, ne istediğini syleyemediğin için oldu," dedi öfkeyle. "Senden çok az şey istedim -sadece bir kelime ya da jest- bana karşı hislerin olduğuna dair bir ipucu. Bunun yerine, yaralı küçük kalbini başka bir kadına götürdün ve-"

Adamın gözlerinin kısıldığını ve kaşlarının çatıldığını görünce tiradını durdurdu. Uzun bir süre ona ters ters baktıktan sonra aygırdan atladı, bineğinin dizginleri hâlâ elindeydi. Atları nehrin kenarına kadar olan kısa mesafeye, ağaçların olduğu bir kıyıya götürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, kulpuna tutunarak.

Atları devrilmiş bir ağaca bağladı, sonra ona doğru uzandı, belinden yakaladı ve onu eyerden çok da nazik olmayan bir şekilde çekti. Onu etrafında döndürdü ve bir ağaca doğru bastırdı, bileklerini başının üzerinde tuttu ve vücudunun tüm uzunluğu ile onu orada sıkıştırdı. Yüzü onunkine yakındı. "Sen de ağzını hiç açmadın," dedi.

Şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Paul'ün daha önce hiç böyle davrandığını hatırlamıyordu -saldırgan, emredici.

Daha yakına eğildi. Ağzını kendi ağzıyla kapatmadan hemen önce, "Şimdi aç," dedi. Kızın dudakları Paul'ün dudaklarının altında açıldı ve adam kızın ağzının üzerinde tutkuyla, hararetle hareket etti. Nazik, utangaç Paul, sadece tüm bu arzuyla dolmakla kalmadı, aynı zamanda açıkça tahrik oldu. Paul kızın bileklerini bıraktı ve onu kendine daha sıkı çekmek için beline sarıldı; kız bir iç çekiş ve şehvetle titreyerek kollarını ona doladı, boyun eğdi. Sadece boyun eğmiyor, davet ediyordu.

Kızın tepkisini hissedince, bunu sona erdirmeye gücü yetmedi.

Ama öpücüğü daha da derinleştirdi, kadifemsi ağzını diliyle istila etti, dili ağzına girerken nefesini yavaşça dışarı verdi. Büyük bir pişmanlıkla kendisine bunu konuşmaları, tüm sorunlarını gün ışığına çıkarmaları ve halletmeleri gerektiğini hatırlattı. Ama onun ağzından çıktığında, ona o kadar yakın durdu ki, ayırık dudaklarına fısıldadı. "Vanessa, lanet olası en kötü öfkeye sahipsin."

"I..."

"Ve sen tanıdığım en otoriter kadınsın. Beni dinlemeni istiyorum, hissettiklerimi, yıllardır hissettiklerimi değiştiremem. Denedim, çünkü hiç şansım olacağını düşünmemiştim, Matt'i kaybedeceğimizi hiç hayal etmemiştim. Ve sen kollarımdayken bile, sonunda, onu geri almak için her şeyimi verirdim. Ama yapamayız, Vanni. Artık sen ve ben olacağız. Olabilecek tek şey bu. Şimdi bu saçmalığı kes-

çünkü seni çok istiyorum, başım çatlıyor!" "Nasıl hissettiğini hiç bilmiyordum."

"Bunu biliyorum Vanni," dedi sessizce. "Bunu yapmaman gerekiyordu."

"Matt'i seviyordum, biliyorsun."

"Biliyorum. Ve o seni seviyordu." Bir nefes aldı. "Ve ben de ikinizi sevdim."

"Ama tanıştığımız gece gözüme çarpan adam sendin. Sen. Yine de benimle hiç konuşmadın bile. Belki de benimle konuşsaydın..."

"Benden önce davrandı. Ve bu gerçekleştiğinde..."

"O ne yaptı, Paul? Grants Pass'teki kadın mı? Senin dikkatini çekmeyi nasıl başardı?"

"Sana söylemiştim. Çok güzeldi. Baştan çıkarıcıydı," dedi. "Ve ben yalnızdım. Bunun olmasına izin verdim, Vanni, çünkü yapmamam için hiçbir neden yoktu. Sen başka birine aittin. Herhangi birine değil, Matt'e."

"Peki ya sonra? Kimseye ait olmadığım zaman mı?"

"Senin hâlâ Matt'e, bir anıya ait olduğunu sanıyordum," dedi. "Ve aklımı kaçırmıştım. Aptalcaydı. Sana söyledim, kadınlarla aram iyi değildir. Hiçbir zaman da olmadım. sen bana ait olurdun, en iyi arkadaşşıma değil."

"Hiç pişmanlık duymuyorum, biliyorsunuz. Matt benim için iyiydi, bana karşı iyiydi. Beni mutlu etti, bana güzel bir oğul verdi. Bir gün bile pişmanlık duymayacağım..."

"Vanni," diye fısıldadı, bakır rengi kalın saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Vanni, seni ne kadar çok sevsem de, keşke o bana ulaşmadan önce seni takip edecek cesaretim olsaydı. Sonunda senin mutlu olmanı istedim. Onun mutlu olmasını istedim. Ama

Şimdi..." Ona bir öpücük verdi. "Olan oldu. İlerlememizi istiyorum. Sana ve Mattie'ye bakmak istiyorum. Ve muhtemelen bir tane daha..."

"Hâlâ emin değil misin?" diye sordu ona.

Başını iki yana salladı. "Vanni, hazırlıklı ol, bundan kurtulabileceğimi sanmıyorum. Eğer bir çocuktan sorumluysam, bunu sonuna kadar götüreceğim."

"Biliyorum." İç çekti. "Sonunda büyük bir aile olabiliriz."

"Bu süreçte yanımda olacak mısın?"

Omuz silkti. "Küçük Matt'in yanında dururdun, değil mi? İşte böyle. Bebekleri, onları seven ebeveynleri olmadan dışarıda yalnız bırakmıyoruz."

Onun gözlerinin içine gülümsedi. "Sen harikasin, biliyorsun.

Ama susması çok zor." Kendini ona doğru bastırdı ve onu derinden öptü. "Tanrım," dedi fısıltıyla, tekrar peşinden gitti, o kadar umutsuzca ki dudaklarına karşı güldü. "Seni ne kadar uzun zamandır öpmek istediğimi biliyor musun?"

"Eğer bana doğruyu söylüyorsan, ne kadar süreceğini biliyorum.

Paul, bilmeni istediğim bir şey var: Matt'in karısıyken bir saniye bile şüphe duymadım ya da günaha girmedim. Bir saniye bile. Onu tamamen sevdim."

"Vanni, biliyorum..."

"Daha sonra, bebekten sonra, Matt gittikten aylar sonra... Ve beni arkadaşının karısından başka bir şey olarak göreceğini hiç düşünmemiştim... Matt'le senin hakkında konuşurdum. Mezarın başında durur ve ona her zaman Onu seviyordum ama yeniden sevecektim ve eğer onaylarsa seni dürtmeliydi. Bir arkadaştan çok daha fazlasıydın ama beni bir kadın olarak görmüyor gibiydin. Beni en iyi arkadaşından ve onun en iyi arkadaşından ayıramayacağını düşünmüştüm. ölüm."

Elini kızın saçlarında gezdirdi. "Oh, seni bir çocuk olarak gördüm

Kadın, benim için çok fazla kadın. Hayatım için savaşıyordum, yıllardır hissettiklerimden dolayı çok suçluydum. Sana zaman tanımaktan başka ne yapacağımı

bilmiyordum.

yas tutup yaklaşımıyı planlayacağım. Ve inanın bana, bunu planlamıyordum." Başını iki yana salladı. "Lanet olası doktor oraya benden önce varmış. Yeni dul kalmış olman onu kesinlikle yavaşlatmadı."

"Benden haberi var mı?" Vanni sordu.

"Öyle," dedi. "Tanrım, umarım o ve ben bu konuda birlikte çalışabiliriz. Hepsinden önemlisi, umarım benim hatam yüzünden büyük bir fedakârlık yapmazsın."

"Senin çocuğunun gitmesine senden daha fazla izin veremezdim."

"Vanni, seninle evlenmek, sana ve Mattie'ye bakmak istiyorum."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Bir dakika, evlenme teklif etmeden önce bana söylemen gereken başka bir şey var mı? Dolabının arkasında sakladığın başka küçük bir sır?"

"Tanrı şahidim olsun ki öyle. Yakın zamana kadar Grants Pass'teki en sıkıcı hayata sahiptim!"

"Bundan emin misin? Çünkü geçen haftaya kadar senin hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum. Yani, seni yıllardır tanıyorum, aylardır seninle yaşıyorum. Sadece konuşarak o kadar çok saat geçirdik ki..."

"İşte bu kadar. Tanrım, bu yeterli değil mi? Seninle ve Mattie'yle evlenmek istiyorum. Aslına bakarsan, işleri yoluna koyduktan sonra daha fazla çocuk sahibi olmak istiyorum. Belki en azından bir tanesini birlikte yaparız. Bunun için her şeyimi verirdim, Vanni."

Gülümsedi. "Bu tür planlar yapmadan önce şimdiye kadar kaç tane olduğunu görelim, ha?"

"O zaman benimle evlenir misin?" diye sordu, saçlarını alnından uzaklaştırarak.

"Sen çok ilginç bir adamsın Paul. Beni sevdiğini söylemen yıllarını, evlenme teklif etmen ise dakikalarını alıyor."

"Sen hazır olana kadar bekleyeceğim, ama sonsuza kadar birlikte olmamızı istiyorum."

Ağzının köşesi, kızarmış kaşlarından biriyle birlikte, alay edercesine kalktı. "Cinsel olarak nasıl çalıştığımızı görmemiz gerektiğini düşünmüyor musun? Birlikte iyi olup olmadığımızı görelim mi?" diye sordu, Şakacı bir şekilde sırıtarak.

"Vanessa, birlikte iyi olacağız. Sen mükemmel olacaksın ve eminim ben de eninde sonunda anlayacağım." Onu tekrar öptü. "Evet mi diyeceksin yoksa beni yalvartacak mısın?"

"Sence sonsuza kadar babamla yaşamak ve bir hafta sonu erkek arkadaşım olmasını istiyor muyum? Evet," dedi. "Muhtemelen seninle evleneceğim."

"Tanrım, teşekkür ederim," diyerek onu tekrar kendine çekti. "Yarın çok mu erken?"

"Birazcık. Grants Pass bebeğini bekliyoruz, Hatırladın mı? Bir fark yaratmayacak ama bence bu aileye kaç kişi getirdiğimizi bilmeliyiz."

"Bunu yapacağız. Hem de hemen. Bu son derece makul," dedi sırtarak. Sonra şaşkınlıkla başını salladı. "Bu konuda harikaydın. Bu kadar çabuk ikna olmanı beklemiyordum. Beni delirteceğini düşünmüştüm..."

"Bir süredir bu konuyu kafamda evirip çeviriyorum. Bu olay olduğunda birbirimize karşı nerede durduğumuzu bilmiyorduk. Sanki biz seni seviyorum demişiz de sen başka bir kadınla yatağa girmişsin gibi değil."

"Yine de onu sevip sevemeyeceğimi görmem için ısrar ettiniz?"

"Emin olmak zorundaydım. Başka bir kadının erkeğini istemiyorum, bu sen olsan bile."

"Fevkaladesin, bunu biliyor musun? Aslında, senin bütün aile dikkat çekicidir. Baban da bu konuda oldukça nazikti."

Bir an sessiz kaldı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Babam mı?" diye sordu.

"Evet. Sadece duygularınla oynamadığımdan emin olmak istedi. Ve finansal olarak nasıl idare edeceğimle ilgileniyor gibiydi. Ona şirketin iyi gittiğini, bunun bir sorun olmayacağını söyledim-"

"Babama söyledin mi?" diye sorarak onun sözünü kesti.

Paul donup kalmış, bir saniye boyunca ona bakmıştı.

"Hayır," dedi sonunda. "Babana söyledin. Çünkü o da bana Planlanmış... Kahretsin, bana ne sordu? Grants'ta taahhütlerim olup olmadığıyla ilgili bir şey-" Ona doğru eğildi

omzuna ve alnını ağaca çarpmasına izin verdi. "Ben de 'Kesinlikle efendim, kadını ve çocuğumu destekleyeceğim' dedim. Oh Tanrım."

Vanni gülerek onu hafifçe itti. "Sen benim Baba!" diye haykırdı, kahkahası onu sarsıyordu.

Paul yüzünü buruşturdu. "Ona söylemedin, ha?"

"Tabii ki hayır," dedi, gözleri parlıyor ve kocaman gülümsüyordu. "Bu biraz kişisel, sence de öyle değil mi? Ayrıca, sen

Yine de gerçek olduğundan emin olman gerektiğini söyledi." "Oh Tanrım."

"Paul," dedi, "ne yaptın?"

"Ona söylediğini sanıyordum. Ona ne söyledin?"

Kollarını onun boynuna doladı ama bir süre konuşamayacak kadar gülüyordu. "Ona söyledim Virgin River'a gelmeden önce hayatında kadınlar olduğunu öğrenince şaşırmamalısın. Bir kadın olduğunu..." Ve tekrar kahkahalara boğuldu.

Bir kez daha ona yaslandı ve sırtını ağaca yasladı. "O kadar da komik değil."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu çok komik!" Biraz daha güldü ve sonunda, "Paul, o eğitimli bir sorgucu. Tam içine girdin!"

"Espriyi anlamıyorum..."

"Eğer espri anlayışınız yoksa, bunu yapabilir miyim bilmiyorum-"

Adamın ağzının onunkini bulmasıyla gülmesi kesildi. Aslında, uzun bir süre gülmesini engelledi, onu ağzıyla kapattı.

vücut. Öpüştiler ve birbirlerine tutundular. Sonunda adam kadının dudaklarını bıraktı ve "Gülmen bitti mi?" diye sordu.

"Öyleyim. Sanırım bunu benden çıkardın."

Şefkatli parmaklarıyla kızın şişmiş dudaklarına dokundu. "Sence baban beni vuracak mı?"

"Muhtemelen hayır," dedi gülümseyerek. "Ama bir tüfek sesi duyarsanız, eğilmek isteyebilirsiniz."

"Komik," dedi ve onu tekrar öptü.

"Sanırım bıyık yanığim var," dedi ona.

"Evet." Sırıttı. "Sana da yakışıyor."
"Geri dönmek zorundayız. Bakmam gereken bir bebek var."
"Geri dönmek istemiyorum.... O beni bekliyor olacak...."
"Bununla yüzleşsen iyi olur," dedi ve tekrar güldü. "Uzun zamandır buradayız."
"Yeterince uzun değil," dedi ve onu bırakmaya korkarak birkaç dakika daha tuttu.
Kalçalarını onunkilere doğru oynattı. "Paul, beni koca bir ağaca yaslanmanın seni tahrik ettiği çok açık."
"Biliyorum," dedi. "Yalnız kalmamız gerekiyor."
"Uh-huh. Benim de buna ihtiyacım var. Muhtemelen senden daha fazla.
Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Vanni, bebeği kontrol etmek için eve geri dönerken Paul'u atlarla ilgilenmesi için bıraktı. Atları fırçalayıp ahıra yerleştirmesi ve takımları kaldırması bir saatten fazla sürmüştü. Eve döndüğünde biraz ayaklarını sürüyerek yürüyor olabilirdi. Oraya vardığında Walt yemek odasındaki büfede durmuş kendine kısa bir içki hazırlıyordu. Paul aylardır bu adamla birlikte yaşıyordu; damadının zamansız ölümüne rağmen gündüzleri içki içmiyordu. Eğer trajedi ya da depresyon onu şişeye sürüklemediyse, bu bir kutlama olmalıydı.

Walt döndü, Paul'e baktı ve gür siyah bir kaşını kaldırdı. "Biraz rahatlamak için sana bir şeyler hazırlayayım mı, evlat?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, efendim." Ve zihinsel olarak ekledi, "Seni köpek." "Burbon? Viski? Kanada?"

"Taç mı?" Paul soruyu yanıtladı.

"Zevkle," dedi Walt, dolaptan bir şişe seçip buzun üzerine kısa bir shot doldurarak. Şişeyi Paul'e uzattı ve şöyle dedi: "Polis teşkilatında çok fazla gizli görev yapmadın. Deniz Piyadeleri, sanırım."

"Hayır, efendim."

"Belli ki." Kadehini kaldırdı. "Oynadığımı bile bilmediğim oyunu kazanmama içelim."

Paul isteksizce, "Sana," dedi.

Bir yudum içtikten sonra Walt, "Seni çok iyi tanıyorum Paul. Bugünden önce senin hakkında en ufak bir şüphem yoktu. O yüzden sadece bir kez soracağım, kızıma iyi davranmayı planlıyor musun?"

"Som altın gibi, efendim. Her şeye rağmen."

"Eğer onun seçimi sensen, bu benim için yeterince iyi." Ve kadehi tekrar kaldırdı.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Ama gerçekten," dedi kıkırdayarak. "Tam içine girdin."

Vanni ve babası birbirlerine o kadar benziyorlardı ki bu korkutucuydu. Ayrıca, ateşli bir öfkesi vardı. Ve kendi kendine sordu: Bir generali eş olarak istiyor muyum? Cevap çabuk geldi. Oh, evet. Aman Tanrım, evet.

Sekiz

General, Vanni ve Paul arasındaki meselelerin çözüldüğünü ve artık kızıştığını bildiğinden, yemekten sonra ortalıkta görünmeyerek, barışan aşk kuşlarını mutfak temizliğiyle başa bıraktı. Ancak Tom gerçekleri bilmiyordu ve bulaşıkları yıkayıp kurutmaları gerekirken onları ciddi bir dudak kilitlenmesinde yakaladı. Paul, Vanni'yi lavaboya bastırmış, onu bir başka tutkulu öpücükle yutuyordu.

Tom, Paul'ün arkasından, "Sanırım bu ikinizin işleri yoluna koyduğu anlamına geliyor?" dedi.

Paul, Vanni'nin kulağına fısıldadı, "Ondan kurtul, olur mu? Lütfen?"

"Git buradan, Tom," dedi biraz soluk soluğa.

"Tam zamanında, Paul. Gerçekten, senin biraz yavaş olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ben Brenda'ya gidiyorum."

Paul, sesi Vanni'nin boynunda boğuklaşsa da, "Bu gece sokağa çıkma yasağı yok," dedi. "İstersen bütün gece uzak durabilirsin."

Kahkaha sesleri duyuldu, ardından ön kapı kapandı ve Paul'ün dudakları tekrar Vanni'nin dudaklarındaydı.

"Vanni, tatlım," diye fısıldadı Paul. "Kendin ve Mattie için bir çanta hazırlayıp sabah benimle gelir misin? Birkaç günlüğüne benimle Oregon'a gel...."

"Hmm. İyi fikir."

"Çok erken ayrılacağız," dedi. "Bir saat içinde mesela..."

Kadın ona güldü. "Dokuzda çıkacağız. Bebeği aceleye getirmek istemiyorum...." Ona küçük bir öpücük verdi, sonra kıpırdandı

son tabağı da kaldırarak ondan uzaklaştı. "Gidip Mattie'ye banyosunu yaptırmalı, sonra da gece için onu yerleştirmeliyim."

Paul, CNN'in karşısında, tek kelimesine bile konsantre olamadığı, bitmek bilmez gibi görünen iki buçuk saat geçirdi. Bir saat sonra kalktı ve kendine bir içki hazırladı, generale ona bir şey getirip getiremeyeceğini sordu. Ama general reddetti -muhtemelen damat siniri olarak tanımlanan şeye sahip olmadığı için. Paul kendine yüzlerce soru soruyordu.

İyi bir aşık olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir erkek nasıl bilebilir ki? İşi halletme konusunda oldukça başarılıydı, kendini düşünmeden önce birlikte olduğu kadını tatmin ediyordu. Herhangi bir şikâyet hatırlamıyordu ama çok fazla kadınla birlikte olmuş bir adam değildi. Bazı arkadaşlarına kıyasla, kesinlikle. Ve asla Vanni gibi bir kadınla birlikte olmamıştı.

Ve Vanni'yle sadece onu tatmin etmek istemiyordu; onu sonsuza dek kendisine bağlamak istiyordu.

Hayatının zevkini. Bir araya gelmelerinin onun için tatlı olmasını istiyordu. Tatlı ve güçlü. Paul onun yeterli bir koca olabileceğini bilmesini istiyordu.

Bebeğin ağladığını duydu, sonra banyosunun tadını çıkarırken tatlı küçük sesler çıkardı. Bir süre sonra küvetin tekrar dolduğunu duydu; Vanni kendini ıslatıyordu.

Sonunda seviştiklerinde Matt için ağlayacak mıydı? Onu hatırlayacak, özleyecek ve yeniden özleyecek miydi? Ve bir erkek bununla nasıl başa çıkar? Paul kendi kendine sordu. Keşke Jack'e sormayı akıl etseydi, diye düşündü. dul bir kadınla evlendi. Özel zorlukları olmuş olmalı. Paul, "Onu milyonlarca gözyaşı boyunca tuttum," diye düşündü. Ne kadar sürerse sürsün onu tutabilirim.

Çoğunlukla kafasını dağıtmak için duş aldı ve banyodan çıktığında büyük odada sadece bir ışık açıktı, muhtemelen Tom için. Altında bir ışık vardı.

Generalin kapısı ve odasındaki televizyonun sesi duyulabiliyordu.

Paul güverteye çıktı ve milyonlarca yıldızla dolu serin, karanlık bir gökyüzünün altında durdu. Gökyüzü o kadar derin ve berraktı ki, insan sanki bir sonraki evreni görebiliyordu. Yalınayaktı ve göğsü çıplaktı, havlusu boynuna asılıydı. Matt'in mezarına doğru baktı, sonra Havlunun uçlarına tutunarak gökyüzüne doğru. Yemin ederim, söz verdi, elimden geleni yapacağım, dostum. İkisi için de elimden geleni yapacağım.

Matt'in ukalaca bir yanıt verdiğini duymak için dünyaları verirdi.

Paul odasına gitti, tıraş takımını karıştırdı, sonra Vanni'nin yatak odasının kapısına gitti. Kapı bir aralık açılana kadar sessizce tokmağı çevirdi. "İçeri girebilir miyim?" diye fısıldadı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, yatağında doğruldu ve lambayı yaktı. "Sen tamamen deli mi?"

"İntihara meyilli," dedi. Odasına girdi, usulca kapıyı kapattı. kapıyı arkasından açtı. Yaptığı ilk şey uyuduğundan emin olmak için bebeğe bakmak oldu. "Daha fazla vakit geçirmeliyim seninle zaman geçireceğim."

"Babam koridorun hemen aşağısındayken mi? Ben yataktayken mi?" "Tüm ordu koridorun sonunda olsa bile umurumda değil. Eğer sen bu gece benimle gelmeyecek, kendimi durduramadım. Çıplak mısın?"

Gözlerini devirdi ve ona sırtıttı. Üzerinde ARMY yazılı gri bir tişört giyiyordu. Yine de üzerinde çok seksi duruyordu. Ve Tanrım, o sırtış her şeydi. Onun dünyasıydı. Çok güçlüydü, kendinden çok emindi. Adam Onun için, onlar için hazır olduğunu biliyordu, yoksa ona hazır olmadığını söylerdi, çünkü o Vanessa'ydı. Oyun oynamazdı, duyguları konusunda hata yapmazdı. Nereye gittiğini biliyordu; generalinki kadar güçlü bir iradesi vardı.

Adam ona sırtarak karşılık verdi. "Sessiz olmaya çalışmalısın," dedi. Ve kız kıkırdadı. "Vanessa! Hayatında bir kez olsun... bu seferlik sessiz olabilir misin?"

"Bilmiyorum Paul. Bana ne yapacaksın?"

Gölümsedi ve gözlerinin ısındığını biliyordu. "O askeri tişörtün altına gireceğim. Sen istemediğin sürece."

"Saçmalama. Seni tişörtün altında istiyorum. Ama gerçekten, bu her zaman olduğundan çok daha cesurca..."

"Yeni bir sayfa açıyorum. Artık bir davet beklemeyeceğim. Artık doğru anı beklemek yok. Sana ihtiyacım var. Tanrım, sana ihtiyacım var." Adamın ağzı kadınınkini kapattı, elleri tişörtün altından kayarak kadının göğüslerini buldu ve adam inledi. "Ah, Vanni. Alt tarafın tamamen çıplak."

Onun dudaklarına karşı sırtıttı. "Seninki değil."

"Aklımı başıma toplamak için gerçekten çok uğraşıyorum," diye fısıldadı onun dudaklarına.

"Kapıyı kırıp sizi kafanızın arkasından vuracağını sanmıyorum," dedi. "O çok daha doğrudan. Ve ben depresyondayken benimle uğraşmaktan nefret ediyor. Ama şu tüfek horozunu dinlemek isteyebilirsiniz..."

"Bunu yapmamak için çok uğraştım," dedi, tişörtünü kaldırdı, dudakları meme uçlarını buldu. "Şu ışığı kapat...."

"Kotunu çıkarana kadar olmaz," dedi.

Başını kaldırdı. "Sen benden daha delisin," diye fısıldadı. "Sessiz olacak mısınız?"

"Denerim. Gerçekten denerim. Ama ya kapıyı çalarsa?"

Paul ona şeytani bir sırıtışla baktı. "O kapıya kim dokunursa elleri gerçekten dolu olacak." Boynuna doladığı havluyu odasındaki bir sandalyenin arkasına attı. Pantolonunun düğmelerini açmadan önce Cebinden birkaç prezervatif çıkardı ve gece masasının üzerine koydu. Birkaç tane vardı.

Onlara şöyle bir baktı ve alnını kaldırdı. "Bu çok iyimser bir yaklaşım Paul," dedi gülümseyerek.

"Muhtemelen hayal görüyordur," diye cevap verdi, tişörtü başından çekip fırlatarak. Onu görünce nefesi kesildi; nefes kesiciydi. Ve en azından Utangaçtı. Sonra ayağa kalktı, elleri çitçitına ve fermuarına gitti ve kot pantolonunu tekmeleyerek hızla çıkardı.

Gözleri yuvarlaklaştı. "Aman Tanrım. Yüce Tanrım." Tek kelimeyle çok güzeldi. Yumuşak kahverengi saçları göğsünü kaplıyordu, kalçaları dardı, bacakları uzundu ve kocaman olmuştu. Kocaman ve dikti.

Yatağa oturdu ve yüz ifadesi ciddi bir hal aldı. "Bebekten sonra iyi misin? Seks yapmak konusunda endişeli misin?"

Gözleri onun erkeklik organına yapışmıştı. "Sessiz olmak konusunda biraz daha endişeliyim," dedi düşünceli bir şekilde.

Paul ışığı kapattı, kadının dudaklarına yapıştı ve onunla birlikte yatağa uzandı. Elleri kadının her yerindeydi; sırtını, göğüslerini, sıkı, yuvarlak poposunu, dolgun kalçalarını okşuyordu. Kadının elleri de hemen onun üzerindeydi, Parmakları ve avuç içleriyle her yerini inceliyor, okşuyor, ovuyordu. "Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Seni çok istiyorum." Ve parmakları bacaklarının birleştiği o nemli yere kaydı. "Benim için aç, bebeğim." İkinci kez sormasına gerek kalmadı; bacakları birbirinden ayrıldı. Bir parmağını onun ipeksi, kaygan yumuşaklığından içeri kaydırıldı. Ayrılmış dudaklarına doğru fısıldadı, "Oh adamım, bu uzun sürmedi...."

"Bakın kim konuşuyor," diye fısıldadı. "Kot pantolonunu hazırlamışsın."

"Vanni, saatlerdir hazırım. Duş almayı, dışarıda yürümeyi, bir şeyler içmeyi denedim..."

Prezervatif almak için komodine uzandı, folyodan çıkarmaya başladı ama işi tam olarak bitiremedi. Parmakları onun üzerinde, içinde, ağzı boynunda ve göğsünde, neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı. Titremeye başladı ve elini çekmek için bileğini kavradı. uzaklara. "Dur," diye fısıldadı. "Zaten çok yakınım. Bekle."

"Hayır," diye fısıldadı. "Beklemek yok. Bırak," dedi Onu. "Sorun yok. Benim için gel. Sert ve hızlı." Ve ona dokunmaya devam etti, onu okşadı, onu öperken ona karşı hareket etti.

Anında yükselip zirveye çıktı ve prezervatifle yardım bile edemedi doruğa ulaştı. Bu oldu

Sıktığı yumruğunda çıtırdadı ve oldukça yüksek, hırıltılı bir inilti çıkardı ve Paul olabildiğince hızlı bir şekilde ağzını kapattı, dudaklarının altındaki sesi boğmaya çalıştı, ama onun yalnız düşmesine izin vermedi - sert okşamalarına devam etti, onu zevkin ötesine götürüyordu. Fırtına dininceye kadar devam etti ve kadın kollarının arasında nefessiz kalarak yere yığıldı. Tek korkusu, bir sebepten dolayı bunu onun için yapamayacağıydı ama daha başlamamıştı bile ve kadın gitmişti. Bir roket gibi fırlamıştı. Bu onu heyecanlandırmıştı.

"Ah, bebeğim," dedi. "Bu çok özeldi. Bunu çok iyi yapıyorsun."

"Vay canına," diye cevap verdi zayıf bir sesle. "Seni beklemek istiyordum...."

Paketi kadının elinden aldı ve prezervatifi taktı. "Bilmem gerekirdi. Sen bir ateş topusun. Hadi bundan biraz daha alalım, ha? Bırak gireyim, bebeğim. Daha işimiz bitmedi."

Tutkulu bir iç çekişle dizlerini kaldırdı ve adam yavaşça, kolayca, kadın her yerini alana kadar içine doğru ilerledi.

"Paul," diye fısıldadı ona sarılarak. "Paul..."

Onun üzerinde yükseldi ve yavaşça, eşit bir şekilde, derinlemesine hareket etmeye başladı. Ağzını kendi ağzıyla kapatmak zorunda kaldı çünkü çıkardığı sesler onu ele verecekti. Ona doğru sıırttı. "Sen bir çığlıkçısın, değil mi tatlım?" O

Biraz daha kıpırdadı ve sesi boğuk, gergindi. "Tekrar yap, Vanni. Vazgeç." Sonra tekrar ağzını kapatıp pompaladı ve kız aklını kaçırdı, ayın üzerinde, yıldızların ötesinde - ve onu tamamen gevşek ve tamamen tükenmiş bırakan titreşen bir zevk patlaması. "İşte benim kızım.

Bu konuda çok iyisin.... Ben yaşayan en şanslı adamım."

"Paul," diye fısıldadı zayıfça. "Bunu yapmaya devam edemem.

sensiz. Ne bekliyorsun?"

Adam kızın dudaklarını gagaladı ve kız onun gülümsemesini hissetti.

dişlerini hissedebiliyordu. "Sadece bir kez daha, tatlım, hadi. Bu çok iyi."

"Yapamam," dedi bitkin bir halde. "Yapamam işte."

"Göreceğiz...." Aşağı kaydı, öptü ve yaladı Göğsünden aşağıya, karnına doğru indi ve kalçalarını ayırarak diliyle tam ortasına birkaç doyurucu vuruş yaptı. Kadın başını geriye attı ve inledi Yüksek sesle. Paul'ün eli kızın ağzını sıkıca kapattı, bu da kızın daha da çılgınca kıvranmasına neden oldu. Ona uzun süre işkence etmedi. Ayağa kalktı, tekrar içine girdi ve kalçalarını hafifçe kaydırarak mükemmel bir sürtünme yarattı. Odanın karanlığında kızın gözlerinin kocaman açıldığını, dudaklarının birbirinden ayrıldığını görebiliyordu. hafifçe nefes nefese kaldı. "Bir tane daha," diye fısıldadı. "Bir tane daha, bizim için." Leğen kemiğini ona doğru kaldırdı, topuklarını yatağa gömdü ve adam yine onu susturmak için soluk soluğa kalan ağzını kapatmak zorunda kaldı. "Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı onun ayırık dudaklarına karşı. "Seni çok seviyorum." Ve sonra patladı, onu zonklayan sıcaklıkta boğdu.

Paul kendini tutmayı bırakmıştı. Daha önce hiç böyle bir duygu yaşamamıştı. Güçlü bir patlamayla onu serbest bıraktı ve Vanessa'yı sonsuza kadar kendisinin yapacağına tüm kalbiyle inandı; onun kadını, ailesinin reisi, hayatının aşkı. Ve o da onun kadınıydı. Tam o anda kendini bıraktı ve Ona kalbini, hayatını, ruhunu vererek kendini onun içine boşalttı.

Sonra ona sarıldı, saçlarını okşadı ve şakaklarına yumuşak öpücükler kondurdu. "Hayatımda hiç böyle bir deneyim yaşamamıştım," diye fısıldadı. "Sen bir harika bir kadın. Sanırım seninle bunu yaşadığım için dünyanın en şanslı erkeği olabilirim."

"Shew," diye fısıldadı nefesini bırakarak. "Sanırım yakalanıyorsun...."

Derin, alçak bir kıkırdamayla cevaplandı. "Bunu çok kolaylaştırıyorsun."

"Hadi ama Paul," dedi usulca gülerek. "Bilmiyormuş gibi davranma, sen inanılmaz bir aşıksın. Ve bazı kadınlar olduğunu biliyorum..."

"Çok fazla değil," dedi. "Bununla ilgili yepyeni şeyler var." Bir dirseğinin üzerinde yükseldi ve ona baktı. "İlk kez bir kadınla sevişiyorum.

Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim biri, sonuna kadar eşim, en iyi arkadaşım, sevgilim olmasını istediğim biri. Çocuklarımızın annesi. Hayatımda eksik olan şey bu."

Uzun bir süre sessiz kaldı; gözleri parlıyor olabilirdi. "Bu çok tatlı."

"Bu çok doğru." Yanağına, çenesine ve dudaklarına birer öpücük kondurdu. "Buradan çıkmalı mıyım?"

"Hayır. Benimle kal," diye fısıldadı. "Lütfen..."

"Tamam, bebeğim. Beni burada istediğin sürece," fısıldadı.

"Sonsuza kadar," dedi. "Sonsuza kadar çok mu uzun?"

Yanağına bir öpücük kondurdu ve onu kendine doğru çekti. "Yeterince uzun sürmeyebilir... Bana banyoda bir saniye ver. Hemen döneceğim."

Havluyu kaptı ve beline sardı.

Şanslıydı; koridorda trafik yoktu. Hızlı ve sessiz bir yolculuk yaptı ve Vanessa'nın yanındaki yatağa dönerek onu kendine çekti.

Paul uzun süre uyanık kaldı, sadece onun nefes alışını dinledi, kokusunu içine çekti. Onu bu şekilde, çıplak olarak karşısında tutmak bir mucize gibiydi. Mucizeler karşısında öylece uyuyakalmazsınız. Onların tadını çıkarır, onlar için şükredersiniz.

Paul şafak vakti Vanni'nin yatak odasının penceresinden dışarı bakıp generalin atları beslemek için ahıra doğru yürüdüğünü görene kadar nihayet kendi yatak odasına doğru kısa bir yolculuk yaptı.

Walt ahırdan döndüğünde Vanessa sabah mutfakta bir fincan kahve içiyordu, Mattie de yanındaki masanın üzerinde zıpızplı sandalyesinde oturuyordu. "Günaydın, Baba," dedi neşeyle. Saatine baktı. "Çok erken kalkmış olmalısın."

"Her zamanki saatte," dedi bir fincan kahve almaya giderken. "Tom'u çok özleyeceğim. Ben sadece onun için nasıl bir şey olduğunu anlamaya başladım, bu kadar erken kalkmak, tüm o istikrarlı işleri okul." Bir yudum aldı. "Bundan daha fazlasını özleyeceğim elbette."

"Ama sen başka türlüünü istemezdin," dedi. "Hepimiz Tom'la gurur duyuyoruz. Çok başarılı olacak."

"İşin zor kısmı da bu; onu bu şekilde uğurlamak, en kötü şey gibi gelse de bunun en iyi şey olduğunu bilmek. Ve ben de seni kaybediyorum" dedi.

Vanessa, generalin askerlerine nasıl korkunç görünebileceğini hayal etmekte zorlanmıyordu. Ama bu sabah, mutfak masasında sadece kızı ve torunuyla otururken, bir köpek yavrusu kadar yumuşaktı. Masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini okşadı. O da diğer eliyle bebeğin ayağıyla oynadı. "Beni kaybetmeyeceksin baba. Asla."

"Sorun değil, Vanni. Sen genç bir kadınsın. Paul iyi bir genç adam, ulusun babası olmasına rağmen..."

"Baba..."

"Hayır, o iyi bir adam. Olayı bir yana."

Ona doğru eğildi. "Beni kaybetmiyorsun," dedi tekrar. "Ama bu sabah bir çanta hazırladım. Onunla birlikte eve gidiyorum baba. Sadece birkaç günlüğüne. Hafta sonundan önce döneceğiz."

"Bu beni hiç şaşırtmadı. Gecenin karanlığında kaçmadığına şaşırdım."

Sonra usulca sordu: "Dün gece uykunu böldüm mü?"

Başını iki yana salladı. "Sanırım tuhaf bir aileyiz," dedi. "Her zaman düşündüğüm kadar katı ve dürüst bir aile değildik ama hayatımızdaki gerçekler tüm bunları değiştirdi. Beklentilerimizi gevşetti... En azından benimkileri." Yere baktı. "Seni duydum, evet. Çok rahatsız edici değildi. Aslında, Bunlar mutlu sesler." Gözlerini kaldırdı. "Orada

Diğer geceler seni ve kardeşini duydum. Kaybettiğimiz sevdiklerimiz için ağladığımız geceler. Annen için. Kocan için. Ve henüz on dört yaşında olan genç Tom'un, karısının ölümü üzerine yatağında ağlayan yaşlı ve sert bir üç yıldız hakkında ne yapacağını merak ettiği geceler olduğundan hiç şüphem yok."

"Oh, baba..."

"Vani'de hayat zor. Özellikle de bizim gibi asker aileleri için öyle olması kaçınılmaz. Ama askerlik yapmalıyız, güçlü olmalıyız, elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Eğer bana Paul ile mutlu olduğunu söylersen..."

"Baba, onu çok seviyorum. Ona aşık olmadan önce onu seviyordum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. O da beni seviyor. Ve seni seviyor."

"En iyi arkadaşının ölümünden sonra tüm yaptıklarını yapabilecek bir adam, benim saygımı hak eden bir adamdır."

"Teşekkür ederim baba. Tom'un mezuniyetine ve temel eğitime gitmesine daha çok zaman var.

Grants Pass'te biraz zaman geçir." Güldü. "Tom bizi sıdırmakta zorlanabilir, zaten Brenda'nın şu anda yüksek önceliğe sahip olduğunu biliyorum."

"Ayrılmak onun için de zor. Ama kısa sürede kendini kaptıracaktır. O çocuklarla birlikte olmak, rekabet etmek, kendini kanıtlamaya çalışmak gibi bir şey var. Kimseyi özleyecek zamanı olmayacak." Biraz güldü. "Kızı. Kızı özleyecek. Ne de olsa o bir hadım değil."

Gülümsedi ama bir şey söylemedi. Kariyeri boyunca pek çok genç yüze bakmış olan babasının okuması sağlamdı.

"Paul burada biraz inşaat yapmayı umuyor. İşimiz elverdiği ölçüde burada yaşayacağız."

Walt'un gözleri büyüdü. "Bu konuda ısrarcı mıydın?"

"Hayır," dedi. "Burayı çok seviyor. Burada iyi arkadaşları var. Çocuklarla tanışmaya gelmeyi çok seviyor. Bize burada bir ev inşa etmek istiyor."

"Vanni," dedi, duygulanarak. "Bu harika olurdu. Eğer istediğin buysa gitmene izin verebilirim ama bencilce davranırsam

yanımda olduğun için mutluyum."

"Çözmesi gereken ayrıntılar olacak. Bir de şu diğer mesele var-"

O daha devam edemedi Paul mutfığa girdi. "Günaydın efendim," dedi ve kahve fincanının yanına gitti.

Walt ayağa kalktı. "Vanni bana burada çalışmayı düşündüğünü söyledi."

"Evet, efendim. Ama benden önce davranmayın, ailemle konuşmam gerekiyor. Birkaç günlüğüne Oregon'a gittiğimizde Vanni, Carol ve Lance ile biraz büyükanne-büyükbaba zamanı geçirebilir, ailemle tanışabilir ve ben de bu teklifi babam ve kardeşlerimle görüşebilirim. Umarım Vanni'yi birkaç günlüğüne eve götürmemde bir sakınca yoktur. Hafta sonundan önce dönmüş oluruz."

"Güzel. Bu iyi." Walt elini Paul'e uzattı. "Bir süreliğine birlikte gitmelisiniz," dedi. "Böylece ben de biraz uyuyabilirim." Ve sonra mutfaktan çıktı.

Paul, sadece bir hafta sonra kendisindeki ince değişiklikleri hissedebiliyordu. yirmi dört saat. Vanessa'yla yüzleşmesi ve ardından onun kollarında geçirdiği bir gece ona Vanessa hakkında birkaç şey öğretmişti. Ve kendisi hakkında. O güçlü bir kadındı; ona eşit ya da daha güçlü bir erkeğe ihtiyacı vardı. Sağlam, kararlı, erteleyen ya da çekinen biri değil. Güçten hoşlanıyordu ama bunu kendisi için değil, daha çok Kendini onunla aynı hizaya getirmek istiyordu; o zorlu bir partnerdi ve bu konuda en ufak bir gerginliği olmayan bir erkeğe ihtiyacı vardı. Vanessa kendini güçsüz hissederse, sinmez, savaşırdı. Ama kendini erkeğinden çok daha güçlü hissederse, daha da sıkı mücadele ederdi. Sadece güven, tutku ve inançla takım olabilirdi. Tüm bunlar onun içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyordu; kendine güveni ve yetkinliği. Kadın Bir general tarafından yetiştirilmişti, kas gücü ve cesareti takdir ederdi. Cesaret.

Onun nazik yanını seviyordu, ama sadece bunun aksine. O kadar çok acı ve kaybı omuzlamak zorunda kalmıştı ki

Güçlüydü; gücünü hafife alacak bir erkekle ortak olamazdı; bazen sırtını yaslayabileceği bir erkeğe ihtiyacı vardı. Öfkeliydi; alingan ve otoriterdi, bazen de zor biriydi. Ama adil ve adaletliydi; derin ve kalıcı bir sevgisi vardı. Hem hırıltısı hem de mırıltısı vardı; Paul her ikisini de ortaya çıkarmaya ve sevmeye kararlıydı.

Kız onun için mükemmeldi. Ve biraz da şaşkınlıkla onun eşi olduğunu fark etti. Bu eşsiz bir şeydi. hissediyordu. İçinde beslediği gurur gücünü bile, sevgisini derinleştirdi.

Paul onları evine, Oregon'a götürürken, bebek uzatılmış arabanın arkasındaki araba koltuğuna sıkışmıştı. Vanni de en az Mattie kadar uyuyordu. Onu daha önce konuşmaktan alıkoyan, bir zamanlar kalabalık bir barın karşısından ona yaklaşmasını engelleyen korku ve birkaç yıl önce yanında otururken, gitmişti. Sahipleniciydi, kendinden emindi, huzurluydu. Ellerini ondan uzak tutamıyordu, sürekli ona uzanıyor, dizine dokunuyor, koluyla omuzlarında dolaşıyordu. Onun bedenine girmiş, onu zevkten titretmiş ve daha fazlası için yalvartmış, onu damgalamış, kendisinin yapmıştı. Artık onu korkutmuyordu.

Grants Pass'a yaklaştıklarında Vanni, Paul'ün ailesini ya da Rutledge'leri ne zaman görmeleri gerektiğini sordu. "Yarın öğleden sonraya kadar onları aramayacağız bile," dedi. "Markete uğrayıp ihtiyacımız olanı alacağız ve sadece üçümüz baş başa bir gece geçireceğiz. Pazartesi onlarla temasa geçmek için yeterince yakın." Vanni yeteneklerini göstermek için ona özenle hazırlanmış bir akşam yemeği hazırlayacağını söylemeye başlayınca onu durdurdu. "Bütün zamanımızı

bu gece mutfakta. Bunun için daha çok zamanımız var," dedi. Arabaya bebek bezleri, bebek için mama, mısır gevreği, yumurta, süt, sandviç ve salata malzemeleri ve zaten kavrulmuş tavuk ve sebzeler.

Vanessa daha önce Paul'ün bazı işlerini görmüştü - Joe'nun tasarımı ve Paul'ün inşaat uzmanlığı olan Mel ve Jack'in evi. Ama ona Grants Pass'teki evini gösterdi.

Gurur duydum. Bir şaheserdi. Büyük meşe çift kapı, beyaz mermer zeminli geniş bir fuayeye açılıyordu. Birkaç basamakla kalın, açık bej halılı ve güzel arduvazdan yapılmış büyük bir şöminesi olan büyük bir odaya iniliyordu. Fransız camlı uzun bir pencere sırası bakımlı bir çimenliğe bakıyordu ve tavanlar yüksek ve kirişliydi. Burada iki yatak odası, geniş ve evin her yerinde çarpıcı gömme kitaplıklar ve dolaplar ve hatta yemek odasında bir duvarın çoğunu kaplayacak kadar büyük muhteşem bir gömme önlük vardı. Mutfak ve yemek odasının dışında barbekü ve sekoya mobilyalar bulunan uzun bir güverte vardı. Paul iç işlerin çoğunu kendisi yapmıştı - üç arabalık garajının üçüncü bölümünde eksiksiz bir atölyesi vardı; usta bir marangozdu. Mutfak bir gösteri merkeziydi; parke zeminler, altın rengi beyaz granit tezgahlar, cam kapaklı dolaplar. Steril denecek kadar da tertemizdi.

"Bu muhteşem," dedi bir solukta. "Böyle bir ev için her şeyimi verirdim," dedi.

"Sana ne istersen yaparım" dedi.

Paul bebeğin portatif beşiğini ikinci yatak odasına kurarken Vanni onu büyük odada emzirdi. Bir tepsi atıştırmalık hazırladı, Vanni'ye bir kadeh şarap ve kendisine de bir bira koydu.

Sonra Mattie esnemeye başlamadan önce biraz oyun oynadılar. Paul bebeği uyutmak için yatağına götürdü ve geri döndüğünde Vanni'yi mutfakta bulaşıkları yıkarken buldu.

Ona hayatının nasıl geçtiği hakkında bir şeyler anlatmak istiyordu.

bir günde değişti, ama kelimeler ondan kaçtı. Olabilirdi Daha önce de kadınlarla birlikte olduğunu ama hiç böyle olmadığını açıklamak güzeldi. Seks yapmıştı. İyi seks. Aslında, yaşadığı en kötü seks bile oldukça iyiydi. Ama ondan önceki hiçbir kadın

Vanni'nin sahip olduğu türden bir samimiyet ve yoğunlukla onu kabul etmişti; hiçbir zaman

Vanessa'nın ona karşılık verdiği türden bir karşılık.

Dudakları boynuna ya da eli Vanessa'ya dokunduğu an

Yumuşak vücudunun üzerinde kayıyordu, hareket halindeydi. Ateşten daha sıcaktı. Serbest bıraktığı tutku inanılmazdı.

Hayal bile edilemez. Kalçalarının ona karşı hareket edişi, bunu düşünmek bile onu güçsüzleştiriyordu. Bu ona sahip olduğunu bilmediği bir tür güç ve ustalık veriyordu. Kız onun kollarındayken dünyanın en büyük aşığı haline gelmişti. İşte Evrende hiçbir şey bir erkeğin gururunu, bir kadını böylesine kolaylıkla aydınlatmaktan daha fazla okşayamaz; ona bu şekilde tam, yorucu bir tatmin sağlamak, tekrar tekrar. Kız inanılmazdı ve adam kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Ve açıkçası, en dikkat çekici ve harikulade kısmı, onu en ufak bir şüpheyeye yer bırakmadan terk etmesiydi - o onun kızıydı.

Tamamen onun.

Ama ona ne hissettirdiğini açıklamaya çalışmak yerine, arkasından yaklaştı, kollarını ona doladı ve boynunu öptü. Akan suyu kapattı ve onu geri çevirdi. Onu kollarının arasına aldı ve fısıldayarak

"Seni yatağıma alabileceğime ve her parçanı sevebileceğime inanamıyorum."

Titredi ve "Beni oraya daha hızlı götürmediğine inanamıyorum" diye cevap verdi.

Ve sonra tekrar başladı.

Muriel St. Claire Pazar öğleden sonrasının Virgin River kasabasını kontrol etmek için iyi bir zaman olduğunu düşündü. Her yer çok sakindi ve büyük bir heyecan yaratmadan etrafta dolaşabileceğini biliyordu. Kısa süre önce satın aldığı ev kasabanın hemen dışındaydı ve ana caddeden aşağı inmekten başka bir şey yapacak zamanı olmamıştı. Ev küçüktü ve

Ana caddede başka hiçbir işletmenin bulunmadığı, son derece gösterişsiz bir restorana benzeyen bir kompakt yapı.

Restoranın camında açık levhası vardı, o da kamyonetini park edip içeri girdi. Muriel takdirle etrafına bakındı. Burası mükemmel bir küçük taşra bar ve ızgaracısıydı.

-Her şey parıl parıl parlıyor, közler ıslı ıslı parlıyor.

ocak, ateşin yanında bir masayı paylaşan iki küçük yaşlı kadın, duvarlarda balıkçılık ve avcılık kupaları. Barın arkasında iyi görünümlü, sırttan bir barmen bardakları parlatıyordu.

Özel dikim pantolonu, devekuşu botları ve krem rengi ipek bluzunun üzerine giydiği deri ceketle biraz fazla şık olduğunu hissetti. Ama endişelenecek bir şey yoktu, bir dahaki sefere öğrenecekti.

Yaşlı kadınlar hemen fısıldaşmaya ve konuşmaya başladılar, ona baktılar, sonra biraz daha fısıldaştılar. Bu hızlı oldu; yaşlı olabilirlerdi ama onun kim olduğunu biliyorlardı. Barmen başını eğdi ve ona hoş bir gülümseme verdi.

Bara doğru yürüdü. "Güzel küçük bir yer," dedi.

"Teşekkürler. Bununla gurur duyuyoruz. Size ne ikram edebilirim?" "Kolaya ne dersiniz? Diyet olsun."

"Tamamdır." Ona bir içki hazırladı ve "Yoldan mı geçiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, aslında. Buraya yeni taşındım. Şey-" diye güldü "-Buradan çok uzak olmayan bir yerde doğdum ve her zaman buraya gelmeye niyetliydim geri."

"Biraz tanıdık geliyorsun," dedi Jack. Başını iki yana salladı. "Biraz déjà vu yaşadım. Bir an için bana karımı hatırlattın. Buraya ilk girdiğinde kaybolduğunu düşünmüştüm. Barımda şık bir sarışın mı? Böyle bir şey olamaz."

"Sanırım doğru olanı yaptın ve onunla evlendin." "Ne yapacaktım ki?" Jack gülerek sordu. O koydu elini uzattı. "Jack Sheridan."

"Muriel," dedi elini kabul ederken. "Son zamanlarda buralarda mıydın?" diye sordu.

"Son zamanlarda değil, hayır. Ailem hayattayken ziyaret ederdim. Ama son birkaç yıldır buraya sadece mülklere bakmak için çok hızlı geziler için geldim. Daha önce bu bara hiç gelmemiştim."

"Sanırım mülk konusunda bir anlaşmaya vardınız?"

"Bir çiftlik. Silverton Yolu üzerinde."

Jack kaşlarını çatı. "Eski Weatherby'nin yeri mi? O ölmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Muriel. "Sonunda bundan vazgeçmeye ve çocukların yanında yaşamaya karar verdim."

"Bunun mevcut olduğunu bile bilmiyordum," diye gözlemledi Jack.

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Birkaç yıldır bir emlakçıyla çalışıyorum, mülk arıyorum. Sanırım ziyarete gitti ve insanlara doğru yer olması halinde bir alıcı bulabileceğini söyledi. Ve burası doğru yerdi. Biliyor muydunuz? onu?"

"Hayır," dedi Jack, tezgahı silerek. "Birkaç yıl önce buraya geldiğimde yaşlı bir adamdı. Hayvanlarının çoğunu satmıştı, birkaç atı, birkaç köpeği ve güzel bir bahçesi vardı. Çoktan emekli olmuştu. Onunla bir gün tanıştım. barda birkaç kez. Bir sürü çocuğum oldu ama hiçbirisi etrafta kalmadı." Güldü. "Bilirsin, çocuklarına iyi bir eğitim aldırmayı hayatının hayali haline getirirsin ve sonunda kimse çiftliği istemez." Titreyen kadınlara baktı. "Madge ve Beatrice," diye açıkladı. "Hepsi heyecanlandı. Yeni gelenler buralarda biraz ilgi görüyor."

"Sanırım durum bu," dedi.

"Weatherby'nin yerinin biraz çalışmaya ihtiyacı yok mu?" diye sordu.

"Ciddi bir restorasyondan geçmiş," dedi sodasını yudumlarken. "Ama sağlam, iyi bir ahır ve ağılı var, ayrıca bir de misafirhanesi var. Weatherby'nin bir çiftlikte ne işi vardı? misafirhane?"

"Anladığım kadarıyla rahmetli karısı resim yapmayı çok severmiş, bu yüzden kendine bir stüdyo inşa etmiş. O öldükten sonra, uzun bir süre önce, burayı çiftlik sahiplerine ya da tomrukçulara kiralayabileceği küçük bir daireye dönüştürdü. Bir çeşit yatakhane."

"Oh, bu her şeyi açıklıyor," dedi.

"Sormamın sakıncası yoksa neyi açıklıyor?"

"Bir sürü penceresi olan küçük, güzel bir oda. Ama çok pisti. Sanki erkeklere kiralanmış ve hiç temizlenmemiş gibiydi."

arasında." Kolasını yudumladı. "Emlakçının bir ekibi var

güzelce temizledim. Bir kat boya attım, küçük bir dekorasyon yaptım, büyük bir alan halısı aldım ve büyük ev üzerinde çalışırken içinde yaşayabilirim."

"Bir müteahhit mi arıyorsunuz?" diye sordu.

"Henüz değil. Eminim biraz yardıma ihtiyacım olacak. Uzun zamandır bunu bekliyordum ve işin çoğunu kendim yapmak istiyorum. Yani, deli değilim; kablo döşemem, tesisat çekmem, zemin döşemem ya da çatı yapmam gerekirse yardıma ihtiyacım olacak. Ama fırçayla aram iyidir. Ve ister inanın ister inanmayın, dikişsiz duvar kağıdında ustalaştım."

"Peki ya dolaplar, tezgahlar, fayanslar, duvar kaplamaları vb. ne olacak?"

"Çok becerikliyimdir. Onu yenilemeyi planlıyorum, geliştirmeyi değil. Çok fazla ruhu var. Bazı kadınlar iğne oyası yapar, bazıları zımparalar ve cilalar."

Jack buna çok güldü. Tam o anda, Mel kalçasında David'le içeri girdi ve koca göbeği onu kapıdan geçirdi. Çenesini kaldırdı Ama Mel daha bara varamadan, başlarını birbirine yaslayıp dikkatle konuşan Madge ve Beatrice'in yanına çağrıldı, gözlerini Jack'e ve kadına dikmişlerdi.

Muriel kadına ve bebeğe baktı; hiç şüphe yok ki bu Jack'le evlenen şık sarışındı. Gülümsedi.

Mel bebeği barın üzerinden kocasına uzattı, ona küçük bir öpücük verdi ve sonra Muriel'e sırtıttı. Elini uzattı. "Muriel St. Claire," dedi. "Merhaba. Ben Mel Sheridan. Ne kadar heyecan verici."

Muriel onun elini tuttu. "Nasılsınız? Sanırım bu adamı tanıyorsun."

"Aslında onu çok iyi tanıyorum." Mel güldü. "Sende Şuradaki kadınlar telaş içinde. Gerçekten sen olduğuna inanamıyorlar."

"Oh, gerçekten benim. Buraya yeni taşındım." "Yazlık mı?" Mel sordu.

Muriel başını salladı. "Emeklilik yeri. Kalıcı." "Gerçekten mi?" Mel kaşlarını kaldırarak sordu. "Erken bir emeklilik mi?" "Pek sayılmaz." Muriel güldü. "Bir değişiklik için çok hazırım.

Hız. Tanrım, kırk yıldır film çekiyorum!" "Tamam, bir saniye bekle," dedi Jack. "Tamamen kayboldum." "Elbette öyle, Jack. Muriel St. Claire bir aktris, çok ünlü ve yaklaşık yaşından beri de öyle..." "On beş," diye ekledi Muriel.

Jack hesap yaptı. "Elli beş yaşında mısın?" diye sordu, kaşları havaya kalkmıştı. "Vay canına."

"İyi bakım," diyerek iltifatı geçiştirdi. "Elli altı yaşındayım ve oyunculuktan bıktım. Aslında oyunculuktan değil, onunla birlikte gelen yaşam tarzından. Bir süredir birkaç yıldır bir çiftlik için alışveriş yapıyorum. Ailem çok uzun yıllar önce bu dağlarda yaşadı. Birkaç atım var ve birkaç köpeğin teslimatı için sabırsızlanıyorum. Kentucky'de eğitim gören bir çikolata Labradorum var. Güzellik. Ve birkaç hafta içinde bir Lab. yavrusu geliyor. Umarım ikisi de avcıdır."

"Avlanıyor musun?" Mel şaşkınlığını sesinden uzak tutmaya çalışarak sordu.

"Avlanır mısın?" Jack sırtarak sordu. "Su kuşları. Ördek ve kaz."

"Jack geyik vurur."

"Bunu deneyebilirim," dedi. "Ama bunun için köpekleri kullanamazsınız ve ben köpeklerle çalışmayı seviyorum. Her zaman bir köpeğim olmuştur." Gözlerini kısarak Mel'e baktı. "Tanıdık geliyorsun."

"Bir kez karşılaşmıştık. Beni hatırlayacağınızı sanmıyorum, öncelikle yıllar önceydi. Ama buraya taşınmadan önce Los Angeles'ta yaşıyordum ve bir süre aynı kaplıcaya gittik. Seni orada birkaç kez görmüştüm. Sanırım birlikte

aynı estetisyen." Jack yine şaşkınlıkla kaşlarını çatıyordu. "Yüz bakımı," dedi kadın ona.

"Harika," dedi Muriel. "Buralarda kimi kullanıyorsunuz?"

"Fortuna'da iyi güzellik mağazaları var. ve Eureka, ama muhtemelen alışık olduğunuz gibi değil.

Hiçbir şey

burada, Virgin River'da." Mel, Muriel'in mükemmel tırnaklarına baktı. "İyi bir manikür için uzun bir yol kat edeceksin."

Muriel onun gözlerini takip etti. "Bunlara veda öpücüğü verebilirim. Yeniden dekore etmekle meşgul olacağım."

"Gerçekten mi? Bir kısmını kendin mi yapmayı planlıyorsun?" "Çoğunu," dedi gururla, çenesini kaldırarak.

"Seni buraya ne getirdi?"

"Ah, uzun hikâye. Bir değişiklik arıyordum. Los Angeles'ta pratisyen hemşire ve ebeydim ve burada bir iş buldum, nüfus 600'ün biraz üzerindeydi. Bir yıllığına olması gerekiyordu ama Jack beni hamile bıraktı."

"Biz evliyiz," dedi Melinda'ya başını sallayarak. "Kadına bu konuda mutlu olduğunu söyle Melinda."

"Çok mutluyum. Jack işe yaradı." Sırıttı. "Muriel'in evimizin hemen karşısındaki merada bir çiftliği var. Stand yeri. Arabayla yaklaşık altı mil ya da atla nehrin bir buçuk mil aşağısında."

"Oh, harika. Bu aileye bayılacaksın," dedi Mel. "Walt emekli bir general, birkaç yetişkin çocuğu ve yeni bir torunu var. Harika insanlar. Aslında Virgin River gerçekten iyi insanlarla dolu bir kasaba. Sizi tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

"Çok nazıksın."

"Mel sözlerine şöyle devam etti: "Madge ve Beatrice telefonda konuştuktan sonra resmi tanışma faslına gerek kalmayacak. Belki de onların acılarına son vermeliyiz. Onlar şoka girmeden önce gidip bir merhaba demek ister misiniz?"

"Çok güzel," dedi Muriel.

"Ah, dur bir saniye," dedi Jack. "Buralarda çok fazla muhabir ve fotoğrafçı olacak mı?"

"Paparazzi mi?" Muriel sordu. "Hiç sanmıyorum. Ben eski haberim. Çılgın, yarı giyinik genç kızlar bugünlerde onları çok meşgul ediyor." Ve sonra ona göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı.

Tom Brenda'dayken ve Vanni birkaç günlüğüne Paul'le Grants Pass'e gitmişken, Walt akşam yemeği için iki seçenekle karşı karşıyaydı: ızgaraya bir parça et atmak ya da Jack'ten bir şeyler almak. Arabaya bindi.

Walt geldiğinde barda yaklaşık on kişi vardı ve barda oturan Doc dışında hepsi masalarda oturuyordu. Walt ona katıldı ve bir tabureyi onları ayırdı. Doc ve Walt birbirlerine başlarını sallamakla yetindiler; Doc genellikle derin konuşmalar yapmazdı. Jack Walt'a sırttı ve peçetesini yere attı. "Pekala, şimdi. Sizin için ne yapabilirim efendim?"

Walt, Jack'in taşıdığı boş bebek çantasına baktı. "Bir binici mi kaybettin, evlat?"

"David 'tazelenmeye' gitti," dedi Jack gülerek. "Sen bana Vaiz'in elinde ne olduğunu anlatırken bir biraya ne dersin? Bu gece yemek pişirmek mi?"

Jack taslağı çekti ve önüne koydu. "Pazar gününe özel rosto. Adam baharat olarak ne kullanıyor bilmiyorum ama çok güzel. Sosu da neredeyse katran gibi, çok koyu. Sebzeli pişirmiş ama yanında çırpılmış patates servis ediyor. İpek gibiler."

Walt birasını kaldırarak,
"Mükemmel," dedi. "Aile için paket servis ister misin?"

"Bu gece sadece ben varım. Vanni birkaç günlüğüne Paul ile Oregon'a gitti ve Brenda'nın dans kartındayken Tom ile fazla zaman geçiremiyorum."

"Oregon mu?" Jack kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

"Söylemiyor musun?"

Sence Oregon'da yapacak ne bulabilirler?" Walt ona gülümsedi. "Komik."

Jack kıkırdadı. "Görünüşe göre bazı şeyler halledildi. Bu, o güzel Dr. Michaels'ı buralarda çok fazla göremeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

Walt, "Sanırım Dr. Michaels'ın etrafta dolaşması Paul'ün içine bir ateş düşürmüş olabilir," dedi. "İyi adam, Haggerty. Eğer biraz

yavaş."

Jack güldü. "Üzerine fazla gitmeyin, General. Sanırım Vanessa onu ölümüne korkuttu. Çok güzel bir kız. Çok da akıllı."

Walt iltifatı takdir etti ve gülümsedi. "Kahretsin, bazen beni korkutuyor."

"Ben gidip Preach'e siparişini vereyim. Hemen dönerim."

Mel arkadan gelip yanındaki tabureye oturduğunda Walt birasının yarısını içmişti. "Merhaba," dedi neşeyle. "Jack burada olduğunu söyledi."

"Nasıl hissediyorsun, kızım?"

"Patlamaya hazır. Ama ben dayanıyorum." Jack yine bebek dolu bir taşıyıcıyla ve elinde dumanı tüten iki tabakla dışarı çıktı. Onları Walt ve Mel'in önüne koydu. "Yemekte size katılmamın sakıncası var mı?" Mel sordu.

"Memnuniyetle. Jack yemek yemiyor mu?"

"Bütün öğleden sonra Vaiz'e doğru olduğundan emin olmak için yardım ettim. Muhtemelen şimdiden üç akşam yemeği yedim," dedi Jack. "Yeni komşunuzu bir saatle kaçırdınız."

"Oh?" Walt, "Kim olabilir?" dedi. "Bu kim olabilir?"

Mel dirseğini bara yasladı. "Muriel St. Claire ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

"Öyle olduğunu söyleyemem," dedi. Bir lokma aldı. "Vay be, şu Vaiz," dedi, baharatlı, yumuşak bifteğin tadını çıkararak. "Onda yetenek var."

"O bir aktris, Walt," diye açıkladı Mel. "Oldukça ünlü aslında. Pek çok filmini izledim."

Walt cevap olarak mırıldandı, daha çok yemeğiyle ilgileniyordu.

Sonunda dedi ki, "Onun buralarda ne işi var?"

"Bu dağlardan geldiğini ve geri dönmeye, burada emekli olmaya karar verdiğini söylüyor."

"Tam da ihtiyacımız olan şey," dedi Walt. "Başka bir küçük yaşlı kadın. En azından zengin mi?"

"Bana oldukça zengin göründü," dedi Jack. "Ve pek de yaşlı sayılmazdı."

"Zengin, emekli film yıldızı mı? Bir çiftlikle ne yapacak? Egzotik tavuklar mı yetiştirecek?"

Mel güldü. "Bazı sürprizlerle karşılaşabilirsin. Senin meranın diğer tarafındaki eski Weatherby evine taşındı. Ona pasta falan yapmalısın. Git bir merhaba de. Ona siz Booth'ların iyi insanlar olduğunuzu söyledim."

Walt, "Kasabaya döndüğünde Vanni'yi hemen görevlendireceğim," dedi.

Mel hemen canlandı. "Vanni şehir dışında mı?"

"Paul'le birlikte birkaç günlüğüne Grants Pass'a gittiler," dedi Walt, ağzındaki lokmayı zorlukla kaçırarak. "Akşama kadar dönmüş olurlar. hafta sonu."

"Buna ne dersin?" dedi Mel gülümseyerek. "Bunu bekliyor muydun?"

Walt peçetesiyle dudaklarını sildi. "Kızım, parmak aylardır o tetiğin üzerindeydi. Beklemediğim tek şey Haggerty'nin tetiği çekmesinin bu kadar uzun süreceğiydi."

Walt eve döndüğünde ev son derece sessizdi. Biraz gürültü olsun diye televizyonu açtı ve eline bir kitap aldı. Yapacak bir şeyler. Tom'un Brenda'yla birlikte gelip televizyonun başına geçmesini ve film falan izlemeyi diledi ama onlar

muhtemelen olmazdı. Brenda'nın evinden kaçabilirlerse, ormana gömülürlerdi, park ederlerdi. Bebeğin mızızlanmasını ya da Vanni'nin ona mırıldanmasını duymak isterdi. Paul şu anda iyi bir arkadaş olabilirdi, bunu koşarak yapabilirdi.

CNN haberlerine yanıt olarak yaptıkları yorumlar.

Can sıkıntısından bilgisayarın başına geçti. O yeni komşusu Muriel St. Claire'i araştırmaya başladı.

Birkaç Web sitesinin yanı sıra bir de Wikipedia listesi buldu. Elli altı

Brother Creek, California'da doğmuş. Araştırdı.

-Trinity County, Humboldt sınırına yakın. Filmlerin bir listesi vardı, neredeyse elli tane, televizyon kredilerinden bahsetmeye gerek bile yok. Bir fotoğraf gördüğünde onu

tanıdı, ama sadece son zamanlarda Law and Order ve

CSI. Milyon yıl geçse de onun adını bilemezdi. Yakın gemiŖe ait olmayan bir dizi tanıtım fotoğrafini gözden geçirdi. Sarışın, zarif, iri mavi gözlü. Straplez siyah bir elbiseyi kesinlikle taşıyabilecek olmasına rağmen çok zayıf olduğuna karar verdi. Her zaman çıplak omzunun üzerinden kameraya bakıyor ya da o boğucu film yıldızı gözleriyle kameraya doğru eğiliyor gibi görünüyordu. Hatta yatakta çekilmiş bir fotoğrafı bile vardı. kumaş saten bir arşaf. Akademi Ödülleri'nde ve Cannes Film Festivali'nde çekilen fotoğraflarında bir sürü büyük mücevher var.

Karısı büyük mücevherlerden hiç hoşlanmazdı.

Hepsi yüzeyselliğē adanmış Hollywood şeyleriydi.

Belli ki havuzlu mermer bir malikanede daha rahat ederdi. O eski Weatherby çiftlik evinde ne işi vardı? Uzun süre dayanmazdı.

Walt bilgisayarını kapatıp yatağā doğru giderken kendi kendine, "Egzotik tavuklarmış, hadi oradan," diye mırıldandı.

Dokuz

Sabahın erken saatlerinde Paul ona yeni bezlenmiş ve aç bir bebek getirip aralarına yerleştirdiğinde Vanni yatağın daldığını hissetti.

"Günaydın meleğim," diye mırıldanarak bebeğin başını öptü. Bebek süt yerine öpücöklere yüksek sesle itiraz etti ve kadın onu emzirmek için yanına sokuldu.

Paul yatağı uzanıp Vanessa ve bebeğı izledi. Elleri sevgiyle Mattie'nin küçük bağından Vanessa'nın yumuşak, karıgık saçlarına doğru dolağıtı. Bebek bu sabah çok gürültü yapınca Paul güldü. "Onu aç mı bırakıyordun?"

"Her zaman açlıktan ölüyor," dedi. "Biraz katı gıda almasının zamanı geldi."

"Memenin sadece altı aylık olduğunu söylediğini sanıyordum. Daha üç ayını bile doldurmadı."

"Yaptım, ama ona bir bak. Açlıktan ölüyor. Belki biraz mısır gevreğı yiyebilir..."

Paul, "O harika biri ve göğsündeki yağlar giderek artıyor," dedi. "Vanessa, Carol ve Lance'i ziyaret için ara, seni ne zaman görebileceklerini öğren. Ben de annemle ailevi bir konu için temasa geçeceğim. Biz buradayken Terri'nin hamileliğı hakkında daha fazla ayrıntı almaya çalışacağım."

"Hemen ailenle tanışmalıyım," dedi. "Hepsinin senin kadar deli olmadığından emin olmalıyım. Onlara Terri'den bahsedecek misin?"

"Kesin bir şey öğrenene kadar olmaz. Ama onlara bizden bahsetmek istiyorum - evlenebileceğimiz zaman evleneceğimizi

Planlarımızı birlikte yapacağız. Sorun olur mu? Çünkü herkesin bilmesini istemeden sana bakamıyorum."

"Elbette. Benim de aynı sorunum var," dedi gülümseyerek. "Evli olmanın en sevdiğim yanı da bu. Yatakta senin yanında yatmak..."

"Bebeğim aramızda..."

Güldü. "Onun da ihtiyaçları var. Ve eğer daha fazla çocuk istiyorsan, buna alışsan iyi olur."

"Bu," dedi bebeğin yumuşak başını okşayarak, "şimdiye kadar istediğim her şey."

"Yıllar önce evlenecek birini bulamamış olman çok garip. Bu işte çok iyisin. Ve hamile kadınlar ve bebekler için yaptığın şu şey..."

"Bir süre benim dışımda herkesin hamile bir eşi varmış gibi göründü. Kardeşlerim ve arkadaşlarım arasında etrafım onlarla çevriliydi. Yuvarlak göbekler, emzirilen bebekler... İlk 'seni seviyorum' ile yemin arasında saygıdeğer bir süre beklemekle ilgili bir kural var mı?" diye sordu.

Kadın ona güldü. "Ne fark eder ki? Birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Bazı karı-kocaların bile yaşamadığı şeyleri birlikte yaşadık."

"Hemen evlenirsek baban ne düşünür?" diye sordu.

Omuz silkti. "Babam benden başka herkesi korkutuyor," dedi. "Benim istediğim her şey ona uyar."

Paul, "En çok aklımda olan kişi Tom," dedi. "Tommy mi? Neden?"

"Çok yakınlaştık. O benim kardeşlerimden biri gibi. Senin hakkında hissettiklerini saklamaya çalışıyor ama sana hayranlık duyuyor. Bunu onsuz yapamayız. Mezuniyetten hemen sonra gidiyor ama orada olmasını istiyorum. Sağdıçım olmasını istiyorum."

"Ailen hızlı bir düşün hakkında ne düşünür?"

Kıkırdadı. "Rahatladım, inan bana. Annemin gizli korkusu yalnız ve yaşlı bir adam olarak ölmemdir."

"Paul, ailene bir kadının
"Bebeğini doğuruyorsun ve aynı cümle içinde bir başkasıyla
evleniyorsun."

"Biliyorum. Gerçekleri mümkün olan en kısa sürede
öğreneceğim- ama Vanni, sonuç ister bir cümleyle ister bir
ay içinde gelsin aynı olacak. Onlara göz kulak olacağım,
sana da göz kulak olacağım ama sen benim karım
olacaksın.

Nokta."

"Bunu düşünüyordun...." dedi.

"Bütün gece senin yanında yatmakla ilgili uykumu bozan
bir şey var."

"Benimkini rahatsız etmemen çok komik," dedi.

"Sana bir mola vereyim dedim. Ama molan neredeyse
bitti."

Mattie derin bir iç çekti ve memeden uzaklaştı, tatmin
olmuş ve uykuya dalmıştı. Paul bebeğin başına eğilip
dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Ardından
bebeğin başını öptü ve "Onu bir süre daha tutmak ister
misin?" diye sordu.

"Hayır, onu yere bırakacağım," dedi ve ayağa kalkmaya
başladı.

"Orada kal. Bana bırak," dedi, bebeği kucağına alıp
kollarının arasına aldı. Mattie'nin başı Paul'ün omzuna
düştü ve Paul daha yatak odasından çıkmadan küçük
çocuktan yüksek sesli, uykulu bir geğirme sesi geldi.

Vanni kıkırdadı ve yatağa sokuldu. Mutluydu. Gözlerinin
kapanmasına izin verdi ama uyumak için değil. Uzun
zamandır bir daha asla böyle hissedemeyeceğinden
korkuyordu. Ve sonra erkeği geri döndü, onu kollarına çekti,
yumuşak olmayan bir öpücükle ağzını kapladı, kolları ona
sarılırken ondan derin bir inilti çıkardı.

O sabah Vanessa Carol'ı aradı. "Merhaba. Birkaç
günüğüne şehirde olacağım ve vaktin varsa küçük Matt'i
ziyarete getirebilirim diye düşündüm."

"Şehirde misin?" diye sordu. "Bizimle kalacak mısınız?"

"Hayır, ama teşekkürler. Son anda gelmeye karar verdim. Paul ile kalıyorum. O Virgin River'daydı, ben de hafta sonunda Virgin River'a geri döneceği için onunla birlikte buraya geldim."

Carol, "Virgin River'da çok zaman geçiriyor," dedi.

"Gelecekte orada daha fazla zaman geçirecek. Orada birkaç potansiyel inşaat sözleşmesi var.

onun buradaki arkadaşlığına engel olmaz. Bebeği seni görmeye getirmek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu.

Lance."

"Anlıyorum. Bu gece olsun," dedi kesin bir ifadeyle.

"Akşam yemeği yiyeceğiz."

"Pekala," diye kabul etti Vanni.

"Harika! Saat altıda. Seni bırakmamı ister misin?" Carol sordu. "Tabii ki hayır. Paul beni getirecek."

"İyi o zaman. Izgarada bir şeyler yaparız."

Vanni bütün günü Mattie'yle yalnız geçirirken Paul ofisine gitti, ekiplerini kontrol etti, kardeşlerini gördü ve genel olarak işlerini yetiştirmeye çalıştı. Duş almak ve Rutledge'ların evine gitmek üzere üstünü değiştirmek için bolca vakti vardı.

Carol onlara kapıyı açtığında şaşkınlıkla bir adım geri çekildi. "Paul!" dedi soluk soluğa.

"Merhaba Carol," dedi. Vanni'nin üst kolunu nazikçe sıktı. "Nasılsın?"

"Harika! Harika! Harika! İçeri gelin! Akşam yemeğine kalacak mısınız?" "Tabii ki akşam yemeğine kalacak Carol," dedi Vanni, tamamen

Bu soru kafamı karıştırdı. "Sana beni getireceğini söylediğimde, beni öylece bırakacağını mı düşündün? Kalmasını beklemiyor muydun?"

"Elbette," dedi bebeğe uzanarak. "Başka bir yer ayarlayacağım."

Vanni tamamen şaşkın bir halde bebeği ona uzattı. Büyükanne ve büyükbabalarla ilgili protokol ve yükümlülükler vardı, Matt'e verdiği sözden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Kutsal. Ama Carol onu zorlamayı hiç ihmal etmedi. Çoğu zaman onu anlamıyordu. İçeri girdiklerinde Vanni eve girdiğinde yemek odasına baktı ve dört kişilik bir masa olduğunu fark etti. Kafası tamamen karışmıştı, ta ki onlar oturma odasına adım attı ve Cameron sandalyesinden kalktı.

İşte o zaman Carol'ın yine iş başında olduğunu ve son derece iyi iki erkeğin rahatsız olacağını fark etti. Carol'a doğru giderken yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. Cameron ve onun yanağını öpmesine izin verdi. "Nasılsın?" diye sordu usulca.

"İyiyim," dedi. "Sen mi?"

"Güzel," diye cevap verdi. Paul arkasından yaklaştı ve elini omzuna koydu, onu sahiplenen o eli. Bunun Cameron'a hissettirecekleri için üzgündü ama kendisine hissettirdikleri için hiç de mutsuz değildi. Onu bu kadar çok istedikten sonra, onun olduğunu tüm dünyanın bilmesine izin vermeyi seviyordu.

"Cameron," dedi Paul, Vanni'nin arkasındaki yerinden diğer elini uzatarak.

"Nasılsın?" diye sordu elini sıkarken. "Birkaç günlüğüne şehre mi geldin?" Cameron sordu.

"Doğru," dedi Vanni. "Paul, bu gece Hafta sonu ve ben onunla buraya dönmeye karar verdik. Ailesiyle tanışmak için. Paul'un evinde kalıyorum, Cameron...."

"Ah," dedi, çok iyi anlıyordu. Döndü ve içkisini dudaklarına götürdü.

Lance odaya girdi, Paul'ün orada olduğunu gördü ve onu içtenlikle karşıladı. "Hey," dedi elini uzatarak. "Adamım Paul! Nasıl gidiyor?"

"Harika. Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Ya sen?" diye sordu.

"Aynısı," diye yanıtladı Lance. "Bebek nerede?" "Carol onu mutfağa götürdü," dedi Vanni.

"Kaba görünmek istemem ama torunumu düzeltmem gerekiyor. Hemen dönerim," dedi ve hızla uzaklaştı.

Üçü de orada durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Gerginliği bir kahkaha ile bozan Cameron oldu. "Pekala.

Ciddi bir iletişimsizlik var gibi görünüyor."

"Özür dilerim," dedi Vanni. "Anlamıyorum."

"Evet," dedi Paul. "Carol'ın aklında çok özel bir plan var ve kimseye danışmaya zahmet etmedi."

"Elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz, değil mi?" Vanni umutla sordu.

Cameron ona gülümsedi ama bu hayal kırıklığına uğramış bir gülümsemeydi. Carol mutfaktan çıktı, elinde bir tabak, peçete ve mutfak eşyalarıyla yemek odasına doğru yöneldi. Belli ki bebeği Lance'e teslim etmişti. "Carol, bekle," dedi Cameron. "Gitmek zorundayım. Çağrı cihazım," Yalan söyledi. "Teşekkürler, ama kalamayacağım."

"Olamaz!" dedi Carol. "Emin misin?"

Bir elini pantolonunun cebine soktu. "Eminim," dedi. Öne doğru eğildi ve Vanni'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Harika görünüyorsun," dedi. "Mutlu olduğunu bilmek güzel." Paul yanından geçerken kolunun üst kısmına uzlaştırıcı bir tokat attı ve kapıya doğru yöneldi.

Paul onun omzunu sıktı. Kulağına doğru eğildi. "Geri geleceğim." Ve Cameron'ı takip etti.

Paul ona seslendiğinde Cameron hızlı adımlarla arabasına doğru ilerliyordu. "Hey, Cameron. Buddy. Bir dakika, ha?"

Cameron döndü. "Sorun yok Paul. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Bu konuda endişelenme."

"Endişelenmiyorum," dedi, ona doğru iki uzun adım daha atarak. İki adam tamamen farklıydı

-Paul kot pantolonu ve botlarıyla, kaba, sert. Cameron keten pantolonu, ipek gömleği, İtalyan ayakkabılarıyla - muhtemelen en iyisi-

Grants Pass'te giyinik bir adam. "Sanırım bir tür açıklamayı hak ediyorsun. Benim hakkımda. Ben ve Vanessa hakkında. Bu bir korkunç bir tuzak."

Cameron ellerini ceplerine soktu, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve hınzırca güldü. "Oldukça çirkindi," diye kabul etti. "Belki de sen ve Vanni için benden daha korkunçtu."

"Carol sana ne söyledi ve seni neden yemeğe çıkardı bilmiyorum ama ben

Sonsuza dek Vanni. Bunu ona söyleyemezdim elbette, en iyi arkadaşım ile evlenmişti. Tanrım, ben asla böyle bir şey yapmazdım.

Matt için yanlıştı. Ama o zamandan beri... Birlikte çok şey yaşadık ve bu daha da güçlendi. Bunu düzeltmek uzun zaman aldı. Dostum, yanlış yönlendirildiyse gerçekten üzgünüm."

"Onu sadece birkaç haftadır tanıyorum Paul. Pek sırdaş sayılmayız."

"Evleniyoruz," dedi Paul.

Cameron hafifçe sertleşti ama gülümsedi. Başını salladı. "Tebrik ederim. Çok mutlu olacağınıza eminim."

"Bak," dedi Paul. "Ona karşı bir şeyler hissettiğini anlamak benim için zor değil. Hangi erkek bunu yapmaz ki? Bir şeyi bilmeni istiyorum, bu benim hatam Cameron. Daha önce konuşmalıydım. Carol seninle ilk buluşmayı ayarlamadan önce. Bunun mazereti yok. Nasıl hissettiğimi biliyordum. Ama Matt gideli çok olmamıştı ve ben-" Başını eğdi ve kısa bir süre salladı. "Sadece onu üzmemek istemedim."

Cameron, "Konuşabilirdi," dedi.

"Görünüşe göre bunun da bir açıklaması var. Bebek doğduktan sonra ona zaman tanımak ve kendimi toparlamak için bir süre ortalıkta görünmedim. Matt gittikten sonra bile onun bölgesine girmek benim için gerçekten zordu. Ona, onunla ilgilenmediğim izlenimini verdim. yol." Başını iki yana salladı. "Kadınlarla aram iyi değildir. Aslında çok beceriksizimdir. Ama en azından sonunda birbirimiz hakkında ne hissettiğimiz ortaya çıktı. Şimdi önümüze bakabiliriz. Özür dilerim dostum," dedi elini uzatarak. "Sen iyi bir adamsın. Her şeye sahipsin. Bunu benim kazanmam için hiçbir sebep yok."

Cameron bir kahkaha attı. Elini tuttu. "Belki de pek çok nedeni vardır. Gücenmek yok."

"Teşekkürler. Bu, aramızda kalsın, onun için zor olmamalı. Çok hassastır. Kimsenin incinmesini istemez. Bildiğim kadarıyla sizi çok düşünüyor."

"Biliyorum," dedi Cameron. "Bunun için endişelenme, tamam mı?" "Onu hak etmiyorum, bunu biliyorum."

Ama yapacağım
Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.
Umarım sen de

iyi olacak."

"Kına yakabilirsin, biliyorsun," dedi Cameron. "Kızı kaptın."

"Evet," dedi. "Çılgın kadın." Güldü. "Senin gibi bir adam için hiç sorun olmaz. Doğru kişi gelecektir birlikte."

"Paul. Anlaşmayı ben yapmadım, tamam mı? Zar zor devam etti."

Biraz hayal kırıklığına uğramış olabilirim ama hepsi bu. Vanni ve ben sadece arkadaştık. Senin için bir sorun olacağımı düşünüyorsan diye söylüyorum."

"Hayır, bundan daha iyisini biliyorum. Senin klas bir oyuncu olduğunu anlamam uzun sürmedi."

Cameron gülümsedi. "Öyle mi? Belki de bir tek ben değilimdir."

Vanessa, kısa süre önce Cameron'ın olan sandalyeye oturdu. Bebek Lance'le birlikte gözden kaybolmuştu, Carol da şimdilik öyle. Vanni kaynıyordu. Öfkenin de ötesinde. Cameron'ın içkisini aldı ve uzun bir yudum aldı, derin bir yudum aldı ve viskinin tadıyla yüzünü buruşturdu. Carol'ın kendini göstermesi için bir dakika daha geçti.

"Şey," dedi Carol. "Bu biraz rahatsız edici oldu. Paul'ü davet ettiğini fark etmemiştim."

"Etmedin mi? Peki neden davet edilmesi için ısrar etmedin? O Matt'in en iyi arkadaşıydı. Ve onun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun!"

Carol öfkeyle sertleşti. "Anladığımdan emin değilim," dedi.

Vanni, Carol'la göz hizasında buluşmak için ayağa kalktı. "O zaman bu konuda çok açık olayım. O benim için dünyalara bedel. Matt öldürüldüğünde Paul Virgin River'daydı ve ondan bebek doğana kadar kalmasını istedim. Doğumda yanımda olmasını istedim. Onu yıllardır tanırım. Onun yanında kendimi hep rahat hissettim, ona güveniyorum. O harika biri.

Her zaman yakındık, Matt'i kaybettiğimizde daha da yakın olduk. Tanrı aşkına, Matt ona bir şey olursa bizimle ilgilenmesini söyledi.

Onun başına gelenler. Onu sevmeye başlamamı anlamanız nasıl bu kadar imkansız olabilir?"

Carol öfkesini güçlükle dizginleyerek, "Bunu hayal bile edemezdim," dedi. "Matt zar zor gitti..."

"Bana bir doktor ayarlamaya çalışacak kadar gitti."

Carol çenesini kaldırdı. Ağzı gergin bir çizgi halini aldı. "Buna hiç gerek yok!"

"Ne cüretle Paul'e aşağılık biriymiş gibi davranırsın! Yazıklar olsun sana!"

"Asla  yle demek istemedim. Asla demek istemedim-" Carol yutkundu. "Cameron'ın senin için m kemmел olduğunu düşünmüştüm...."

"Cameron beni ve Paul'u biliyordu. Onu buraya yemeğe getirmek için ne söyledin?"

"Ben... Paul' n seni bırakacağını ve onu görmeyi çok istediğini söyledim. Uydurdu umu düşünmüyordum - Paul' n Virgin River'dan buraya gelmesinin m kemmел bir bizi ziyaret etme fırsatı ve-"

Vanni b şını sallıyordu. "Neden sadece Cameron'ın akşam yemeğinde bize katılmasını istiyorum. Daha da önemlisi, neden dinlemiyorsun?"

"Dinliyorum," dedi aşağılanmış bir ifadeyle.

"Hayır. Dinlemiyorsun. Mercan nedime elbisesi istemediğimi söylediğimde, onları satın alıp kızlarıma giydiriyorsun. Tuzağa d   r lmek istemediğimi söylediğimde, adamı bir değil, iki kez yemeğe davet ediyorsun. Paul ile kalacağımı ve beni yemeğe getireceğini söylediğimde, kendi planını yapıyorsun.

sormadan, dinlemeden partiyi terk etti. Tanrı aşkına, Cameron başına gelenleri hak etmeyen harika bir adam. Ve sen de Paul'u

Onu bunca yıl tanıdıktan sonra, biricik oğlunu nasıl sevdiğini bildikten sonra, ona  of r mm   gibi davranarak Sanki  zel küçük akşam yemeği partinize son dakikada katılan biriymiş gibi başka bir yer ayarlamak için..."

"Bunu hayal bile edemezdim. Paul olmaz," dedi.

Torununu göğsüne bastırarak mutfaktan çıkan Lance'in yüzündeki ifade hiç de mutlu değildi. Carol, "Yardım etmeye çalışıyordum.... Belki Mattie'nin bir doktor tarafından yetiştirilmesinin faydası olabilir. Bunun yerine..." Rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırdı.

Vanni aniden ve içi boş bir şekilde güldü. Kadın emlak işindeydi ve bölgedeki en iyi evlerden bazılarını inşa eden adamın ne kadar başarılı olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Paul'ün inanılmaz bir insan olduğu ve harika bir baba olacağı gerçeğinin yanında bu hiçbir şeydi. "Paul öyle bir adam ki hayal bile edemezsin ama vaktini boşa harcamayacağım. Carol, her şeyi ele geçirmenden bıktım ve artık buna izin vermeyeceğim." Lance'e doğru yürüdü ve tam Paul ön kapıdan girerken bebeğe uzandı. "Üzgünüm Lance, ama gidiyoruz. Bu korkunç bir şeydi ve bir daha asla böyle bir şey yaşamayacağım." Omzunun üzerinden, odanın karşısında, kapının hemen içinde duran Paul'e baktı. Onun gözlerinde sıcaklık ve anlayış gördü. Sabır. Nezaket. Her şey yoluna girecekti.

Vanni Paul'e doğru yürüdü. Kapıya döndü ve "Carol, insanların duygularına karşı daha düşünceli olmalısın. Bu gece yaptığın şey hiç hoş değildi, sana yakışmadı." Ve böylece evi terk ettiler.

Ertesi gece Haggerty'lerle akşam yemeği vardı ve Vanessa gergindi. Yaşadıklarından sonra Carol Rutledge, ne tür adımlar attığını hayal bile edemezdi. bu insanların ona yaşatabileceklerini düşündü. Paul'ün bu kadar gerçekçi ve nazik olması ona pek güven vermiyordu. Ne de olsa Matt çok çekici ve eğlenceliydi ama Carol bir kâbus olabilirdi. Paul arabayı güzel bir kırsal alandaki büyük, görkemli eve doğru sürdüğünde Vanni yutkundu. Bir başka büyük ev. Aile şirketlerinin başarılı olduğunu biliyordu ama bu noktada bariz refahları onu tedirgin ediyordu. Bu

pek çok görüşün dengelendiği bir dayanak noktası gibi görünüyordu. Yaşamın gerçek kalitesiyle çok az ilgisi olan görüşler.

Ama bu tamamen farklı bir sahneydi. Marianne Haggerty arabanın geldiğini duyunca hemen ön kapıya koştu, Ellerini hemen omzuna attığı bir bulaşık havlusunda kuruluyordu. Kısa boylu, yuvarlak hatlı, çelik grisi saçları ve güzel bir teni olan bir kadındı. Gülümsemesi coşkulu ve harika, ilgi çekici gamzeleri vardı. Hemen arkasında uzun boylu, yakışıklı bir adam vardı, Paul'ün boyundaydı, Paul'ün kum rengi saçları griye çalıyordu.

Marianne Paul'ün yanağına bir öpücük kondurdu ve ardından hızla bebeğe odaklanarak ona uzandı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Matt'in bebeği, ne kadar tatlı. Vanessa, sonunda seninle tanışmak çok güzel! Matt bizim için çok değerliydi, onu çok seviyorduk. Onu kucağıma alabilir miyim? Lütfen?"

"Elbette," dedi Vanni gülümseyerek ve onu teslim etti.

Marianne ve Stan, büyükanne ve büyükbabalar gibi Paul ve Vanni'yi neredeyse görmezden gelerek bebeğe gülümsüyor, mırıldanıyor ve sarılıyordu. Ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde, Marianne gözyaşı dökmeye başladı. Sonra da ağlamaya. Stan güçlü kollarını Marianne'in omuzlarına doladı, onu ve bebeği göğsüne yasladı ve ona mırıldandı: "Tamam tatlım. Hemen başlama..." Sonra gözleri doldu, yıpranmış yanağından bir damla yaş süzüldü ve birbirlerinin yanaklarını silerken

Bebeği kucaklamak.

"Pekâlâ, siz ikiniz," dedi Paul. "Gitmeyelim. Vanni'yi üzmeysin."

Marianne hemen, "Özür dilerim," dedi. Vanessa'ya ıslak gözlerle baktı. "Onu görme, ona sarılma fırsatı bulduğum için ne kadar minnettar olduğumu asla bilemezsin. Matt'i çok severdik. Onun her zaman benim çocuklarımdan biri olduğunu hissettim."

Paul, "Anne, eğer kendini kontrol altına almazsan bebeği alırım," diye tehdit etti.

Vanni bir elini onun koluna koydu ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle başını salladı. Bu onun için iyiydi-

Carol ve Lance bu şekilde tıkanmazlardı. Rutledge'ların torunlarını sevdiklerine hiç şüphe yoktu ama özellikle de duygusal hissettiği zamanlarda, onların bu kısıtlamalarına katlanmak bazen zor oluyordu.

"Bira," dedi Paul. "Biraya ihtiyacımız var. Ve kontrol."

Stan titrek de olsa içten bir kahkaha attı. "Harika kontrol için bir reçete" dedi. "Bira. Hadi, içeri gel." Vanni'nin eline uzandı ve onu evin içine çekti, beceriksizce yanaklarını sildi.

Fuayeden geçirildi, güzel bir mermer şömineli muhteşem ve büyük bir büyük odanın önünden geçti, büyük bir yemek odası ve büyük mutfak, yakışıklı hasır veranda mobilyaları ile döşenmiş kızılağaç güverteye çıkıyordu. oturma odasında olduğu kadar dışarıda da evindeymiş gibi hissettiriyor. Vanni, "Burası harika bir ev," dedi.

Stan, "Eğer istersen seni daha sonra gezdiririz," dedi. "Bir inşaatçının evi iyi bir ev olmak zorunda - insanlar buna bakıyor. İhtiyacımızdan çok daha fazla olduğu kesin ama Marianne aile için yer istiyor. Herkese ne verebilirim?"

Dışarıdaki sandalyelerden birine oturan Vanni, "Bir bira iyi olurdu," dedi.

Marianne onu takip etti, hâlâ bebeği sıkıca tutuyor ve ona sarılıyordu. "Elbette, tatlım," dedi ona

Gözlerini bebekten hiç ayırmadan kocasına baktı. Paul kocasının yanına giderken o da Vanessa'nın yanındaki bir sandalyeye geçti.

Babam bira almaya gitti. "O çok güzel," dedi. "Çok tatlı. İyi bir bebek mi?"

"Öyle," dedi Vanni. "Gece boyunca uyuyor ve neredeyse hiç kötü bir ruh hali içinde değil. Ama tabii ki çok fazla ilgi görüyor, o yüzden büyüdüğünde eminim ben de bunun içinde olacağım."

"Hayır, bir bebeğe çok fazla ilgi gösteremezsin."

"Paul bana beş torununuz olduğunu söyledi."

"Evet," dedi. "Üç erkek, iki kız. Her biri harika. Oh, bu küçük olanı yiyebilirim!" Marianne gözlerini Vanni'ye çevirdi ve yumuşak bir sesle, "Kaybın için çok üzgünüm Vanessa. Onu biz de özleyeceğiz."

"Teşekkür ederim. Kartınızı ve çiçeklerinizi hatırlıyorum."

"Paul için bu bebek doğduğunda sizinle birlikte olmak çok güzeldi. Bundan bahsediyor."

Kadın güldü. "Sana bundan kurtulmak için ne kadar uğraştığını anlattı mı?" diye sordu Paul ona bir bira vermek için güverteye geri geldiğinde. Sandalyesinin arkasında durdu ve eli yine omzundaydı.

Annesi, "Bunu kabul etmiyor ama beni şaşırtmıyor," dedi.

Vanni ona sahip olan eli okşamak için uzandı. O ana kadar Marianne'in ifadesi değişmemiş ve kocasıyla bakışlarını değiştirmemişti.

"Evet anne," dedi Paul. "Vanni'ye ikinizin ne kadar harika büyükanne ve büyükbabalar olduğunuzu söylediğimde benimle evlenmeyi kabul etti. Hatta daha fazla çocuk yapmayı bile kabul etti. Gördüğünüz gibi yalnız ve yaşlı bir adam olarak ölmeyeceğim." Vanni ona baktı ve gülümsemesinin yumuşak olduğunu gördü.

"Oh," diye şaşkın bir nefes verdi Marianne. "Oh, bu ne zamandır devam ediyor?"

Paul, "Benim için oldukça uzun bir süre," dedi. "Vanni kısa bir süre önce mücadeleyi bıraktı. Ama sanırım sizi mutlu olduğuna ikna edebilir."

Vanni gülümseyerek, "Mutluyum. Çok mutluyum."

Stan oğluna elini uzattı. "Tebrikler oğlum.

Bu iyi bir haber." Sonra eğilip Vanni'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Hoş geldin kızım," dedi. "Bu bir onurdur. Bir onur."

Marianne'in tek söylediği, "Mükemmel. Bu bebeği bir saniye bile bırakmama gerek yok!" oldu. Sonra yüzü asıldı ve şöyle dedi: "Beni affet Vanessa! Ailemize katıldığın için çok mutluyum." Mutlu bir şekilde sırttı ve dedi ki, "Sen ve bebeğim!"

Çok geçmeden Haggerty ailesinin geri kalanı da geldi - Mitch ve Jenny ve üç çocukları, North ve

Susan ve diğler iki kadın, büyük aile yemeğine katkıda bulunmak için yiyecek taşıyorlardı. Vanni kucaklaşmalarla sıcak bir şekilde karşılandı, çocuklar birlikte büyüdüğü için herkes Matt'in ölümü nedeniyle başsağlığı diledi. Bebek telaşlıydı

ve kadından kadına geçti. Vanni mutfaktaki kadınlara katılıp yemeği masaya koyarken Paul kısa sürede bebeğin sorumluluğunu üstlendi.

Sekiz yetişkin, beş çocuk ve bir bebekle akşam yemeği gürültülü bir olaydı ama Vanni bu kaostun içinde kendini Rutledge'lerde olduğundan çok daha rahat hissediyordu. Paul'ün annesinin, sevgi dolu bir aileyle çevrili, hayatı mutlu bir gürültü ve küçük çocukların kolları arasında geçen ideal bir varoluşa sahip olduğunu düşündü.

Bu, diye düşündü Vanni. Bundan sonra yapmak istediğim şey bu.

Yemek yenmeden önce Stan ayağa kalktı ve Vanessa ile Paul'un nişanını kutlamak için kadeh kaldırdı. Heyecanlı çığlıklar ve kucaklaşmaların ardından nişanın ne zaman Vanni ve Paul sadece "Ne kadar erken o kadar iyi" diye cevap verebildiler. Ne de olsa birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. yıl."

Yemek bittiğinde, temizlik ve kadın sohbeti devam etti ve Vanni mutlu bir şekilde katıldı. Bu sırada Paul'e bir göz attı.

Babası ve kardeşleri Mattie'yi göğsünde sallıyor, annesinin ilgisini beklerken fazla huysuzlanmasını önlemeye çalışıyorlardı. Mattie endişeyle kıvranıyor, beslenmeye hazırlanıyordu ama Paul tamamen rahat ve kendinden emindi.

Son tabak da konulduğunda, Vanni Marianne'ye bebeği emzirmek için bir yatak odası ödünç alıp alamayacağını sordu. "Tabii ki, Tatlım," diye cevap verdi yaşlı kadın. "Ama bu ailede hiç kimse emziren bir anneden rahatsız olmaz, çocuklar bile. Ne istersen yap, ister yatak odasına geç, ister bizimle otur, tamamen sana kalmış. Biz biraz evcimen bir aileyiz. buralarda."

"Peki ya erkekler?" Vanni sordu.

"Daha da az rahatsızlar." North'un karısı güldü. "Angie'yi ilk kez göğsüme koyduğumda, nazikçe örtülmüş Stan bana doğru yürüdü, battaniyeyi kaldırdı ve 'Marianne, tatlım, gel ve bunun ne kadar iyi olduğunu gör' dedi. küçük yaratık berbat!"

"Aman Tanrım," dedi Vanni. "Sence bir süre dışarıda kalırlar mı?"

Marianne gülümseyerek, "Sanırım Stan numaralarını çekmeden önce bize alışmanız için size zaman tanıyacak," dedi. "Gerçi fazla zaman değil, bunu adil bir uyarı olarak kabul edin."

Böylece Vanni oğlunu Paul'den almaya gitti ve büyük odayı seçerek, Vanni ve Paul ve tüm bu romantizmin nasıl ortaya çıktığı hakkında yüzlerce sorusu olan kadınlarla yerleşti.

Paul güvertede iş ortaklarıyla ve ailesiyle konuşuyordu. "Bence Virgin River ve çevresindeki kasabalarda kazanılacak para var. Jack evini bitirmesine yardım edecek bir müteahhit ararken bulamadı ve beni oraya getiren de bu oldu." Sırıttı. "Bu ve ödediği fazla mesai."

"Nasıl yapmayı tercih edersin?" Mitch sordu.

"Şirketi başka bir şubeye genişletebilirdim ve herhangi bir kâra katılabilirdim ya da evimi kullanabilirdim. Evin parası ödendiğine göre, kendi şirketimi kurmak için eşitlik. Bunu sana bırakıyorum."

"Haggerty İnşaat'ta bir sürü hissen var," dedi Stan.

"Eğer paraya çevirmek istersen..."

"Şirketinden para çekmek istemiyorum baba." "Benim değil oğlum. Hepimiz şirkete çok emek verdik. Bu operasyonda bizim de payımız var. Birbirimizi destekliyoruz." "İstesem Vanni buraya taşınır. Ama benim

Orada ilgi alanları var. İnşaat sözleşmeleri var, Vanni'nin babası var, şu anda yalnız. Ve... Matt var. Matt'i istiyorum. Mattie'nin babasıyla bir bağlantısı olması, her şeyi bilmesi

ne kadar büyük bir adam olduğu hakkında." Omuz silkti. "Grants Pass'a yakınız, fena bir yol değil. Evi elimde tutarsam, orada iş çıkmazsa çalışmak için buraya dönebiliriz. Yabancı olmayacağımı biliyorsun. Ama Tanrım, baba, burası çok güzel bir yer. Orada bir aile kurmak isterdim. Karım ve çocuklarımla orada yaşamayı çok isterim."

"O zaman sana bir yer ayarlayalım evlat. Fırsat için hazırlanmış bir yere benziyor."

"İstihdam sağlayabiliriz - ev inşaatında fırsat arayan çok sayıda insan var. Ve birçok şehir Bay Area'dan bize para geliyor. Virgin River izole bir yer ve yavaş büyüyor, ancak bölgede yenilenmek ve yeni yerleşim alanları açmak için can atan düzinelerce kasaba var.

İnşaat. Pişman olacağınızı sanmıyorum ama riski üstlenmemenizi tercih ederim. Bunu karşılayabilirim."

Stan sırtıttı. "Seni kendi şirketini kuracak kadar zengin ettiğimizi mi söylüyorsun?"

Paul sırtışa karşılık verdi. "Aslında sen yaptın."

"O zaman bize de bir parça pay vermeyi borçlusun."

"Katılıyorum," dedi Mitch.

"Seni kaybetmekten nefret ediyorum," dedi North.

"Eğer yeni bir bölüm alırsan, buradaki inşaat operasyonlarının başına birini getirmemiz gerekecek. Ve lanet olsun, sen buradakilerin en iyisisin."

"Geçen sonbahardan beri pek ortalarda yoktum. Uzun zamandır." "Doğru," diye onayladı Stan. "Ama görünüşe göre iyi bir

yatırım, kişisel ve profesyonel olarak. Buralarda purosunu olan var mı?"

North, "Puronuz var," dedi.

"Öyle, değil mi?" Stan ayağa kalktı.

"Biliyorsunuz," dedi Paul. "Siz çocuklar Virgin River'a gelmelisiniz. Oraya uyum sağlayacaksınız."

On

Walt, evden uzak kalmayı alışkanlık haline getirmeye başlamıştı.

Paul hafta sonu için orada olduğunda uzun süreler boyunca evde kaldı. Ahır işlerini uzattı ve Liberty'yi sık sık sabahın erken saatlerinde veya akşamın erken saatlerinde uzun gezintilere çıkardı. Bu yeni davranışının ödülü iyi bir gece uykusuydu.

Görünüşe göre hafta içi Grants Pass'a yapılan bu seyahatler bir süre daha devam edecek ve çocuklar hafta sonları geri dönecekti. Onları görmeyi dört gözle bekliyordu ama onların da kendi alanlarına ihtiyaçları vardı. Böylece, Cuma akşamı evdeki yemekten sonra, Tom Brenda ile dışarıdayken, Walt temizliği Paul ve Vanni'ye bırakıp gezintiye çıktı.

Nehir yolu boyunca ilerlerken bir hayvan patikadan ona doğru fırladı. Kahverengi bir kürk çizgisinden fazlası değildi ve Walt Patriot'u dizginledi. Atın toynak seslerini duyabiliyordu ve sonra hava büyük bir gürültüyle yarıldı

Düdük çaldı ve o çikolata çizgisi bir anda durdu. Ve oturdu. Nefes nefese.

Bir an sonra bir at dörtnala ona doğru geldi, üzerinde güzel bir kadın vardı. Kovboy şapkası takmıştı ama geniş siperi bile şeftali gibi tenini, pembe yanaklarını, pembe dudaklarını gizleyemiyordu. "Aferin kızım, Luce. Mola."

Köpek rahat bir şekilde oturduğu yerden kalktı ve sahibine doğru sallandı.

"Özür dilerim," dedi kadın Walt'a. "Umarım bu sizin için ya da atınız için bir sorun olmamıştır."

"Biz iyiyiz. Harika bir arkadaşın var."

"Luce. O bir kuş köpeği, hala eğitimde. Ben Muriel. Komşu muyuz?"

"Walt Booth," dedi. "Biraz utanıyorum. Sana bir kek pişirip getirmeyi düşünüyordum. Mahallemize hoş geldiniz."

Güldü. "Bahse girerim bunu karına yaptırmayı planlıyordun," diye suçladı.

"Dul," dedi ve şapkasını centilmen bir tavırla başından çıkardı. Ve merakla saçlarının neye benzediğini merak etti. Bu onun ilk ipucu olmalıydı.

"Çok özür dilerim," dedi.

"Yıllar önce," diye cevap verdi, bir elini başının üzerinde gezdirerek. "Peki ya sen? Evli misiniz?"

"Birkaç kez," dedi gülerek. "Bırakmaya çalışıyorum."

"Fazla sorun yaşamazsınız. Virgin River'da çok fazla potansiyel yok. Bir kuşu ne yapacaksın? Köpek mi?"

"Avlandığım biliniyor. Bu yıl ne kadarını yapabileceğimi bilmiyorum, ev üzerinde çalışıyorum. Ama Luce'nin becerileri üzerinde biraz zamana ihtiyacı var ve çok geçmeden onu suya sokmalıyım. Hızlanmasını sağla. Kalçalarını kontrol ettikten sonra birkaç yıl içinde ondan bir yavru almak istiyorum. Çok iyi bir çizgisi var."

Walt onun ellerine baktı. Süslü kız elleri değillerdi. Manikürlü tırnakları kısaydı ve yüzük takmıyordu.

"Avlanır mısın?" diye sordu ona.

"Bir süredir yapmadım ama tekrar başlamayı planlıyorum. Yakında." Bu onu gülümsetti; bir flörtçüyü gördüğünde tanırdı. "Sanırım o çiftlikte tavus kuşu yetiştirdiğini sanıyordum. Ya da başka bir şey. Bir ev üzerinde çalıştığını değil. bir kuş köpeği eğitmek."

Başını öne eğdi. "Ve sen bunu düşündün çünkü...?"

"Mel bana yeni komşumun bir film yıldızı olduğunu söyledi, ben de seni internette araştırdım. Bir sürü süslü resim var," dedi.

Ve sonra yanaklarının ısındığını hissetti.

"Tanrı interneti korusun. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

İlk aklına gelen, muhtemelen tüm o kocaların kim olduğunu öğrenebileceğiydi ama belki de direnecekti.

"Filmler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Çok fazla izlemedim. Film yıldızları hakkında da hiçbir şey bilmiyorum."

"Emekli oldum," dedi. "Zımparalıyorum, vernikliyorum, çöp taşıyorum ve kuş köpeğimi eğitiyorum. Çok yakında bir tane daha alacağım - bir süre önce dişi ve babasını seçtim ve yavruladı, bu yüzden onu bırakır bırakmaz... Ve fazla yemek yapmıyorum, hiç pişirmiyorum, ama tesadüfen kahvem için şekerim var. Bana pişireceğin kek için bir fincan ödünç almak istersen diye."

"Otuz yaşındaki kızımın hayatında bir erkek var -iyi bir erkek- ve her hafta sonu evimize geliyorlar." kendini açıklarken buldu. "Evden çok uzak kalmak için nedenlerim var. Elinizde ne kadar şeker bulunduruyorsunuz?"

Ona sıırttı. "Bir sürü."

"Yarın akşam kadar erken bir saatte ihtiyacım olabilir," dedi. "Kızımın sahip olduğu o iyi adam hafta sonu için burada."

"Öyle mi?" Sonra Muriel bineğini çevirip diğer tarafa baktı ve "Luce!" dedi. İki kısa ısıık çaldı.

Laboratuvar geldiği yere geri kaçtı. Muriel omzunun üzerinden baktı ve dedi ki, "İyi bir şişe kırmızı şarap getir. Şarap o zaman," dedi. Atını rahat bir şekilde dörtnala koşturdu ve köpeğini takip etti.

Walt, kadın gözden kaybolana kadar uzun bir süre orada oturdu. "Kahretsin," dedi yüksek sesle.

Ertesi akşam Paul ve Vanessa akşam yemeği için Jack'e gitmeye karar verdiler, bu onlar için tahmin edilebilir bir olaydı. Tabii ki Walt'un da onlara katılmasını bekliyorlardı. "Olmaz," dedi. "Hafta boyunca Jack'i yeterince görüyorum. Tom akşam yemeğini

Brenda'nın ve benim bir kişi için yemek pişirmeye hiç ilgim yok. Ben almayayım. Aslında," dedi, "Clear River'a doğru yola çıkabilirim. Orada pek tanınmadığım küçük bir bar var. Bunu yapabilirim."

"Emin misin, baba?" Vanni sordu.

"Eminim," dedi. "Keyfinize bakın. Sonra ya da sabah görüşürüz."

Onlar gittikten sonra duş aldı, biraz tıraş losyonu sürdükten sonra şarap rafını karıştırdı, bir şişe seçti ve arabasının anahtarlarını aldı.

Walt yeni komşusunun evinin önüne geldiğinde, bir film yıldızını kovalayan yaşlı bir aptal gibi görünmeyeceğinden emin değildi. Elbette, kovalamaca daha başlamamıştı bile - bu sadece bir komşuyla bir kadeh şarap içmektir. Ama altmış iki yaşının her saniyesini hissediyordu ve araştırmalar kızın sadece birkaç yaş genç olduğunu söylese de, kız ondan çok daha genç görünüyordu. Ve kendinden çok daha emin görünüyordu.

Mülk, eskimiş iki katlı bir binadan oluşuyordu. geniş verandalı bir ev, daha küçük eski bir ranza, bir ahır ve bir ağıl. Walt önce nereye bakacağını bilmiyordu. İçgüdüsel olarak eve gitti ve ön kapıyı çaldı. "İşte burada," diye bağırdı. "İçeri gel."

Walt içeri adımını attığında onu ilk karşılayan Luce heyecanla onu sallıyor ve şakacı bir şekilde dürtüyordu. Muriel elinde bir tavaya koyduğu malayla bir merdivenin üzerindeydi. Giydiği tulum da duvar gibi sıçramıştı. "Güzel. Mola zamanı," dedi ellerini arka cebine tikiştirdiği bir bez parçasına silerken.

Hmm. Duş almış ve kolonya sürmüştü; Bırakın makyaj yapmayı, tarakla bile uğraşmamıştı. O yaştaki bir kadına göre gerçekten iyi görünüyordu. "Ne yapıyorsun öyle?" diye sordu.

"Spackling. Ardından yeni süpürgelikleri boyayıp takacağım ve sonra da taç pervazların peşine düşeceğim."

Etrafındaki dağınıklığa baktı. Ev tam bir tadilat halindeydi. Şişeyi kaldırdı ve merdivenden inen kadına doğru etiketi işaret etti. "Bu olur mu?"

Şişeyi ondan aldı. "Güzel," dedi. "Aletlerimi temizlemem için bana bir dakika ver." Tepsisini ve malasını alıp mutfağa doğru gözden kayboldu ve adam suyun aktığını duydu. Bir an sonra geri döndü. "Benimle gel. Hadi, Luce."

Evden çıkıp avludan geçerek yatakhaneye kadar onu takip etti. Kadın kapıyı açtı ve onu yine şaşırttı. Tek bir odaydı, ama büyük bir odaydı - bir ranza olarak altı adet ikiz yatak alabilirdi. Kadının bir

Bir köşede yatak, önünde bir kanep ve sandalye, küçük bir iki sandalyeli masa ve bir duvar boyunca birkaç alet - bar boy buzdolabı, mikrodalga fırın, küçük fırın, lavabo, birkaç dolap ve çekmece. Banyo, olduğu gibi, köşede tuvalet, lavabo ve küçük bir duş bulunuyordu.

Ama odayı biraz düzeltmişti; yeni bir boya, parlak sarı, kırmızı, biraz gül ve soluk yeşil renkler. Yatak örtüsü aşk koltuğu ve sandalye minderleriyle uyumluydu.

Adam etrafa bakınırken, kadın çekmecedan bir tirbuşon çıkarıyordu. Ona şişeyi uzattı ve aleti aldı ve bardakların peşinden gitti. "Güzel küçük bir yer," dedi, mantar üzerinde çalışmaya devam ederken. "Umarım işlemek zorunda kalmam Ben buradayken. Daha da önemlisi, umarım bunu yapmak zorunda kalmazsınız."

Muriel güldü, sonra dolabın ucuna yaslanmış bir şeyi kaptı ve tek eliyle, diğer elinde gözlükler, sandalyeyle kısa kanepenin arasına ahşap bir televizyon tepsisi dikti. "Hazır kahve masası," dedi ki. "Lütfen doldurun."

Buzdolabına gitti ve Saran kaplı bir tabak çıkardı, ardından dolaptan büyük bir kutu kraker aldı ve tabağının yanındaki tepsiye yerleştirdi.

Dilimlenmiş jambon ve salam, dilimlenmiş peynir, zeytin, sebzeler ve humus. "Ah," dedi. "Beni bekliyordun."

Güldü ve sandalyeye oturdu. "Walt, bu benim akşam yemeğim." "Oh. Oh, yemeğini almak istemezdim...."

"Bir fincan şeker için gelme ihtimaline karşı iki kat daha fazla dilimledim."

"Gerçekten yemek yapmıyor musun? Hiç mi? Böyle mi yiyorsun?"

"İçimden bir ses bunun seni uzun süre tutmayacağını söylüyor," diyerek bir kereviz çubuğu aldı ve humusa batırdı. "İyi olacaksın. Akşam eve döndüğünde kendine rosto ya da başka bir şey yapabilirsin."

Ve şöyle düşündü: Eğer arkadaşlık etmeye başlarsak, yemekten benim sorumlu olmam gerekecek.

Eğer birbirimizi çok görürsek muhtemelen kilo alacağımı düşündü.

"Dışarıdan bakıldığında burası bir yatakhane ya da misafirhane gibi görünüyor."

"Öyleydi. Ya da öyle. Önce çiftlik sahibinin karısı için bir sanatçı atölyesiydi," dedi tavandaki iki tavan penceresini göstererek. "Sonra el işçileri ya da oduncular için bir yatakhane. Mutfak ve banyo tesislerinin sonradan düşünüldüğünü sanıyorum. Emlakçım hurdaları toplattı, ben de biraz boya yaptım. Büyük evde çalışırken burada kalacağım. Eğer tuvalet ihtiyacını gidermek istersen, büyük evdeki banyo gayet iyi çalışıyor. Kapı falan kapanıyor." Şarabından küçük bir yudum aldı. "Hmm," dedi, gözlerinin kapanmasına izin vererek kısaca. Sonra onun bardağını tokuşturdu. "Yeni mahallelere."

"Bir film yıldızından beklediğim tam olarak bu değildi. Spackling. Bir odada yaşamak."

"Ne kadar ilginç," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Tam da bir generalden beklediğim gibisiniz."

Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Uh-huh. M16 taşımayan herkesin pısırik olduğunu ve süslü giyinen kadınların ağır iş yapamayacağını düşünmek. Walt, kendine gelmenin zamanı geldi. Film yıldızları da insan. En azından çoğu. Ayrıca ben artık bir film yıldızı değilim, emekliyim."

"Film yıldızı olmak nasıl bir şey?"

"Yıldız olmak, sizin de belirttiğiniz gibi, hayali bir hayat yaşamak gibidir. Ancak oyunculuk, bulabileceğiniz en zor iştir. Bana bak," dedi onun gözleriyle bağlantı kurarak. "Yakından, yakından- evet, böyle. Şimdi de kızgın bak." Onun için kaşlarını çatı. "Çok güzel," dedi. "Şimdi savunmasız görün." Adam şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Kolay değil, değil mi? Buna ek olarak, bir de Yüz yirmi sayfa diyalog ezberleyeceksin, sabah 6'da sette olacaksın ve akşam 10'dan önce bitiremeyeceksin, ya terleyeceksin ya da donacaksın, o kadar çok saat boyunca hazır olda duracaksın ki kalçaların kilitlenecek ve bir kurtçuğu bile tıkayacak nefesi olacak ya da kızınızı oynayan gelecek vaat eden genç oyuncuyu tüm prodüksiyonu geciktiren ve herkese zaman ve para kaybettiren sümüklü küçük bir pislik olacak." Arkasına yaslandı ve ona sırtı. "Bu hiç kolay değil. Yemin ederim."

"Emekli olmana şaşmamalı."

"Neden emekli oldun?"

"Bir ordu subayı için otuz beş yıldan fazla uzun bir süre," diye söze başladı.

Bir şişe şarap ve atıştırmalıklar eşliğinde konuştular. Walt bir aktrisin hayatı hakkında biraz bilgi edinirken, Muriel de damadının ölümü, yeni torunu ve Paul de dahil olmak üzere Ordu ve Walt'un ailesi hakkında bilgi edindi. Çok geçmeden

şarap bitmişti ve saat neredeyse on olmuştu. İyi geceler öpücüğü ya da ona yakın bir şey yoktu ama Walt, "Eğer boş zamanım olsaydı, boya işlerinde yardıma ihtiyacın olabilir miydi?"

folan?"

"Bir yardım elini asla geri çevirmem," dedi. "Ama bu işte iyi misin?"

"Fena değil. İtiraf ediyorum, evimde yaptırmak için esnaf tuttum, ancak bunun tek nedeni hala Washington'da olmam ve

Emekli olduğumda evim hazırda. Köpeğinizi eğitiyor ya da ayak işlerinizi yapıyorsanız rahatsız etmek istemem. Neden önceden aramıyorum?"

"Bu işe yarar," dedi Muriel. Küçük, derme çatma

mutfağının tezgâhına gitti ve numarasını yazdı.

"Ya da her zaman sadece şekerin için gelebilirsin." Ona gülümsedi. "Şarap için teşekkürler. Çok güzel şarap."

"Bir sürü şarabım var," dedi. "Ve bol miktarda şekerim var."

"Yani," dedi. "İş başındayız."

Virgin River'da geçirdikleri bir hafta sonunun ardından Vanni ve Paul Grants Pass'e döndüler. Salı sabahı Paul, Terri'yi aradı.

"Merhaba Terri, ben Paul. Kendini nasıl hissediyorsun?" "İyiyim Paul. Sen nasılsın?"

"Harika, teşekkürler. Şehir dışındaydım ve-"

"Dur tahmin edeyim," dedi yorgun bir sesle. "Yine Virgin River mı?" "Aslına bakarsanız. Elimde birkaç potansiyel bina var.

Orada sözleşmeler var ve bunun yapılabilir olup olmadığını görmek için bazı rakamlar hesaplıyorum."

"Büyük sürpriz," dedi mutsuz bir kahkahayla. "İlgilenmek istediğinizi iddia ettiğiniz bir çocuğunuz varken gitmek için biraz garip bir yer, öyle değil mi?"

"Siz teslim ettiğinizde bu iki iş de tamamlanmış olacak. Uzak da değil, istediğim zaman Grants Pass'a gidebilirim. Dinle, bunu yüz yüze yapmak isterdim ama seni gafil avlamanın bir anlamı yok, yakında evleneceğim."

Bir ses duydu; bunun bir homurtu mu yoksa kahkaha mı olduğundan emin değildi.

"Bu bir sorun olmayacak," dedi Paul. "Seninle olan durumum hakkında her şeyi biliyor. Onun da bir çocuğu var ve-"

"Biliyorum," diyerek onun sözünü kesti. "En iyi arkadaşının bebeği."

"Velayeti paylaşacağımızı anlıyor ve-" "Bu fikri o kadar da sevdiğimden emin değilim," dedi sabırsızca.

"Elimizdekilerle yetinmek zorundayız," dedi. "Ve bundan bahsetmişken, takvime bakıyordum. Şimdiye kadar doktor randevusunun zamanı gelmiş olmalı."

"Ne randevusu?" diye sordu.

"Kadın doğum uzmanıyla olan. Seninle birlikte gideceğim."

"Ah, şu. Geçen Cuma günü randevum vardı. Her şey yolunda görünüyor."

Bir nefes aldı. "Seninle gitmek istediğimi biliyorsun," dedi.

"Özür dilerim, bir boşlukla ilgili aradılar. Ve siz de şehirde görünmüyordunuz," diye sertçe cevap verdi.

"Bir randevu olduğunu bilseydim, orada olurdum." Öfke içinde kabarmaya başladı ve sakın olması için kendini uyardı. Onu kızdırmak istemiyordu ama kafasını karıştırmak için daha ne yapabileceğinden de emin değildi.

"Bak," dedi. "Aklında daha önemli şeyler var gibi görünüyor, senden haftada bir kez bile haber almıyorum..."

Bir nefes aldı. "Bugün öğle yemeğine çıkabilir misin?" diye sordu ona.

Bir an sessiz kaldı. "Paul-unut gitsin, ha? Benimle öğle yemeği ya da başka bir şey için buluşmak zorunda değilsin. Belli ki aramızda bir şey yok. Evleniyorsun, git. Hayatın senin olsun. Ben iyi olacağım."

"Aramızda tek bir şey var. Sana göre." Telefonu kapattı.

"Lanet olsun!" dedi ve telefonu kapattı.

"Uh-oh," dedi Vanni, Mattie omzuna yaslanmış halde yatak odasının kapısında dururken.

Bir elini masaya dayayarak başını öne eğdi. "Beni burada güzel bir fiçinin üzerine oturttu," dedi, elini kaldırarak başını kaldırıp ona baktı. "Az önce bana çıkışıma verdi." "Bunun seni gerçekten mutlu ettiğini sanmıyorum."

"Hayır, olmadı." Takvimini karıştırdı. Not aldığı doktorun adını buldu, sonra telefon rehberini çıkardı. Dr. Charlene Weir'ı hiçbir yerde bulamadı. "Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum."

Vanni ona doğru yürüdü. "Çıkışınız neydi?" diye sordu.

"Bana kendi hayatımı yaşamamı söyledi, o iyi olacaktı." "Oh, Tanrım."

"Bunun benim için ne tür bir sorun olduğunu biliyorsun," dedi. "Senin çocuğunun yüzmesi seni mutlu etmez.

Dışarıda, sizi tanımadan, desteğiniz ve korumanız olmadan."

"Özür dilerim. Yapamam." Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve Mattie'nin başını öptü. "Sana bunu yaşattığım için üzgünüm."

"Benim için endişelenme Paul. Sadece bu işi seni tatmin edecek şekilde çöz, hiçbir yere gitmiyorum."

İki saat sonra kendini Grants Pass'in muhtemelen en beklenmedik yerinde, Dr. Cameron Michaels'ın ofisinde buldu.

Tabii ki Cameron onu aralarına aldı, muhtemelen ziyaretinin Vanessa ile bir ilgisi olduğunu umuyordu. Öyle bir şey ki iyi doktorun işine yarayabilirdi. Paul kendini ve neye ihtiyacı olduğunu açıkladığında Cameron gülmekten kendini alamadı.

"Eminim bunu çok komik buluyorsunuzdur," dedi Paul suratsızca. "Ama gerçek şu ki, biraz eğlenmek için gidebileceğim pek fazla yer yok. Yardım."

"Hakkını vermeliyim Paul. Kadınların yanında sandığın kadar beceriksiz değilsin. Şanssız bir orospu çocuğuna göre, kesinlikle ayaklarının üzerinde duruyorsun."

"Tam olarak nasıl?"

"Düzeltilmen gereken bir karmaşa var ve Vanni hâlâ seni istiyor. Lanet olsun."

"Sırtımayı kes. Bu Vanessa için kolay değil. Ama eğer o benimse, onunla ilgilenmek istiyorum. Bakmak zorundayım. Eğer bir baba olacaksam, iyi bir baba olacağım."

Cameron başını salladı. "Eminim bunu yapmak istememişsindir ama tesadüfen doğru yere geldin. Bu karmaşadan kurtulmana yardımcı olmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylemek isterdim ama

Ben bir çocuk doktoruyum. Ve bu dünyaya, onları umursamayan, hatta istemeyen ebeveynlerle gelen bebeklerin sayısıyla başa çıkmak kolay değil. En azından sen

Yap. İşbirliğini sağlayabilirseniz size bazı cevaplar verebilecek bir ultrason ayarlayacağım. DNA'yı kontrol etmek ve babalığı doğrulamak için ihtiyacınız varsa amniyosentez için mahkeme kararını uygulayabilirsiniz. Senin için değil, onun için bile değil. Taşıdığı bebek için." BlackBerry'sini karıştırdı. "Sonra da ona, iyi bir çocuk doktoruna ihtiyacı olursa, senin tanıdığın bir çocuk doktoru olduğunu söyleyebilirsin."

Paul, Cameron'un ofisinden Terri Bradford'un çalıştığı hukuk bürosuna gitti. İlk kez onun bir avukat için çalıştığı gerçeğini düşündü. Yasal hakları olduğunu biliyor olmalıydı.

Terri'nin onu gördüğüne şaşırdığı belliydi. Masasından başını kaldırdığında gözleri kocaman açılmıştı ve yüz ifadesi tamamen şaşkıındı. "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Konuşmamız gerek. Hemen şimdi. Bugün. Yemek yedin mi?" "Evet ve konuşmak istemiyorum. Evleniyorsun, beni düşünemeyecek kadar meşgul olacaksın. Şimdi senin için Bu işten uzaklaş, beni yalnız bırak." Masasından kalktığında, orta kısmının hafifçe yuvarlaklaştığını fark etti ve bunun yaklaşık üç ay mı yoksa sadece biraz kilo mu almış olduğuna karar vermeye çalıştı. Göğüsleri kesinlikle daha büyüktü ve bluzunu zorluyordu.

"Benimle konuşsan iyi olur, Terri," dedi sertçe. "Bir yere gitmiyorum ve eğer mecbur kalırsam yardım alırım. Yasal yardım."

Masasının üzerine eğildi ve fısıldayarak, "Patronuma ne diyeceğim?" diye sordu.

"Ona ailevi bir acil durum olduğunu söyle. Çünkü öyle." İçini çekti, başını salladı ve patronunun ofisine gitti. Hemen geri döndü ve masasının alt çekmecesinden çantasını çıkardı. Kapıya doğru yürürken, adam yumuşak bir elle dirseğinden tutarak ona eşlik etti. Kadın

küçüktü - Vanni'den çok daha kısaydı. Omuz hizasındaki siyah saçları parlaktı ve mavi gözleri iriydi, tonlarca kalın kirpikle çevriliydi. Terri gibi birinden etkilenmek için dünyada her türlü neden vardı. Hamileliğiyle birlikte vücudunun değiştiğini fark etti; daha dolgun, daha yuvarlaktı - kesinlikle hamile olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Eksik olan şey, bir kadının parlamasıydı. taşıyor gibi görünüyordu ama bu bebeği dünyaya getirecek bir eşinin olmamasıyla açıklanabilirdi.

Daha otoparka bile varmamışlardı ki yürümeyi bıraktı, gözlerini onunkilere çevirdi ve "Bunu bırakabilirsin. Bu senin değil."

"Ne? Nasıl emin olabilirim?" diye sordu ona. "Ne fark eder ki? Seni tutmuyorum hiçbir şeyden sorumlu değildir!"

"Biliyorum," dedi. "Kendimi sorumlu tutuyorum." Etrafına bakındı. Caddenin karşısında küçük bir park vardı. "Hadi," dedi ve onu oraya götürdü. Büyük bir ağacın altında bir bank vardı ve etrafta çok fazla insan yoktu. "Otur," dedi ona söyledi. "Bu işi kesin olarak çözüme kavuşturacağız."

"Sorununun ne olduğunu bilmiyorum," dedi, oturdu ve başını salladı.

"Evet, öyle. Hangi yalanın gerçek, hangi gerçeğin yalan olduğundan emin olamıyorum."

"Yani?"

"Yani, eğer çocuğumu taşıyor olma ihtimalin varsa, onun babası olmak istiyorum. Bu senin için çok mu çılgınca? Anladın mı?"

"Annesiyle hiçbir şey yapmak istemediğin halde mi?" "Bu da doğru değil. Öyle bir şey değil. Eğer sen Çocuğumun annesi, bu saygı ve destekle birlikte gelir. İhtiyaçlarınızı görmezden gelmem."

"Öyle mi? Peki evlenmeyi planladığın kadın bu konuda ne düşünüyor?"

"Daha azını beklemezdi."

Terri güldü. "Tanrım. Hepiniz çok lanet değil misiniz? terbiyeli."

Neredeyse irkiliyordu. "Emin olmam gerek. Ben yürümüyorum

onay almadan bu işten sıyrılamam. Benim olan bir çocukla geçireceğim zamanı kaçırmayacağım."

"Bak," dedi. "Yeterince yakındı. Yeterince yakındı. Herkes, sen ve ben, gayet iyi çalıştığımızı düşünmüştüm. Bunu başarabileceğimi düşündüm, tamam mı? Beni yakaladın. Seninle geçirdiğim o geceden önce hamile olduğumu biliyordum. Hamileliği bitirmeyi düşünüyordum ama istemedim. Bir sürü hata yaptım. Bunun onlardan biri olmasına izin vermeyeceğim."

"Bunu bana üç aydan daha ileride olduğunuzu gösteren bir ultrasonla kanıtlayabilir misiniz?" diye sordu.

"Oh, Tanrım," diye inledi. "Yapmak zorunda değilim!"

"Evet, mecbur kalacaksın. Bir avukat tutacağım. Babalık haklarım için sana dava açacağım ve beni sırtından atmak için bir test yaptırman gerekecek."

"Ne tür bir test?" diye sordu şok olmuş bir halde.

"Amniyosentez. DNA TESTİ."

Biraz solgunlaştı. "Bunun için bir iğne gerekiyor mu?"

"Evet, kesinlikle öyle. Tabii daha kolay bir şey bulamazsak.

ultrasondan alınan cevaplar."

"Üç hafta sonra başka bir doktor randevum yok. Belki onu ultra test yapmaya ikna edebilirim-"

"Doktorunuzun Charlene Weir olduğunu söylemişsiniz. Bu arada, kitapta adı geçmiyor."

"Tanrım, bunu hatırladın mı?" Güldü. "Charlene Weir benim kız arkadaşım. Öylesine söyledim. Benimle doktora gelmeni istemedim."

"Üç hafta beklemeyeceğiz, Terri. Bugün seni ultrasona götürecek bir yerim var. Gidecek misin? Yoksa bir avukat mı tutmam gerekiyor?"

"Böyle bir şeye nasıl para harcayabilirsin?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Boşa gitmiş olmaz. Kesin olarak bilmek zorundayım."

"Bunu sana nişanlın mı yaptırıyor?"

Ayağa kalktı. "Hiç de değil." Ona bir el uzattı. "Hadi yapalım şu işi."

İçini çekti, elini onun elinin içine koydu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Onu Mary Jensen, M.D.'nin ofisine götürdü.

Bir sürü evrak doldurdular, Paul ziyaret için kredi kartını verdi ve çok nazik ve kibar bir kadın doktor ateşledi ultrason. Cameron'ın arkadaşı olan Dr. Jensen ziyaretin amacını bildiği için odada fazla konuşma olmadı. Doktorun hamileliğin üç aydan ziyade dört aya yakın olduğunu, belki de Paul'ün Terri'yle temasından birkaç hafta ileride olduğunu tespit etmesi sadece birkaç dakika sürdü.

Ama Paul, kadının içindeki canlının kıpırdanışını, tekmeleyişini ve kıvranışını izlerken bir şeyler oldu. İri yarı sert bir adam için böyle şeyler onun felaketi idi. Hamile kadınlar onun için çok güzeldi; kadınlarla arası pek iyi değildi ama her zaman bir eş, bir aile istemişti. Bebeğin kendisinden olmadığını bilmek onu beklediği kadar rahatlatmamıştı. Bebeğin kendisinden olduğu ortaya çıksaydı, bu da onu gururlandırmazdı - Terri'yi bu karmaşadan uzak tutmaya çalışıyordu. Kararsızdı. Ve Terri için derin bir üzüntü hissetti.

Onu yanıltmaya yönelik tüm çabalarına rağmen, çok zor bir durumdaydı. Bebek için üzücü duygular besliyordu. bir baba olarak sunabileceği sevgi ve korumaya sahip olamayacaktı. Savunmasız olanı güvende tutma, zayıf olanı gücüyle koruma dürtüsü Pavlus için doğaldı.

Terri hiçbir şey söylemedi. Paul'ün önünden yürüyerek doktorun muayenehanesinden çıktı ve kamyonete atladı. Paul arabaya binip motoru çalıştırdığında Terri sessiz bir şekilde kucağına baktı.

Orada, kelimeler olmadan söylüyor gibiydi. Bitti. Bitti.

Onu ofisine geri götürürken de sessizdi. Ancak hukuk bürosunun otoparkına vardığında geri dönmedi. Bloğun etrafından dolaştı ve bunun yerine, daha önce ziyaret ettikleri o küçük parka girdi. Kamyondan indi, onun yanına gitti ve kapıyı açtı.

Onu. Elini uzattı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Şimdi ne var?"

"Bir dakika konuşalım," dedi usulca, nazikçe.

"Paul," dedi gözlerinden yaşlar boşanarak. "Lütfen. Bu kadar yeter. Özür dilerim."

"Sorun yok. Hadi," dedi ve onu kamyonundan dışarı çekti. Sevgi dolu kollarını Terri'nin omuzlarına dolayarak onu banka geri götürdü ve bunu yaparken Terri ona yaslanıp usulca ağlamaya başladı. "Otur, Terri," dedi onu davet etti. "Bana bir şey söyle. Bebeğin bir babası var mı?"

"Belli ki," diye ağladı ve çantasını karıştırarak bir mendil aradı.

Cebinden temiz bir mendil çıkardı ve ona uzattı. "Yani, beklemede olan bir adam.

Sizi destekliyor. Kendi payına düşen sorumluluğu almaya hazır." "Korkarım hayır," dedi, mendili kabul etti ve gözleri.

Parmağının tersini kızın yanağında gezdirerek bir damla gözyaşını sildi. "Bu yüzden mi bana benim olduğunu söyledin?"

Sıvı dolu gözlerini ona çevirdi. "Kısmen," dedi sessizce. "Bundan daha fazlası var...."

"Mesele para mıydı?" diye sordu.

Esprî yapmadan güldü. "Hayır," dedi. "Çünkü ikimizin de hayatında kimse yoktu - en azından Sen de öyle demiştin. Bana en iyi arkadaşının karısının bebeği doğduğunda onunla birlikte olduğunu ve bunun seni çok üzdüğünü ama o güne kadar gördüğün en güzel şey olduğunu anlatmıştın. En güzel şeydi.

Seninle birlikteyken hissettiğim gibi." Omuz silkti. "Senin iyi bir baba olacağını düşünmüştüm. İyi bir... Boş ver."

Paul başını sallayarak, "Çok fazla birlikte değildik," dedi.

"Biliyorum. Aptalcaydı. Ama düşündüm ki eğer beni sevmeye başlarsan..." Ona yaslandı ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. "Eğer bebeğini doğuracağımı düşünseydin, belki birlikte olurduk.

Daha fazla. Ve eğer birlikte olursak, belki..." Gözlerini sildi. "Seninle güvende olacağımızı düşünmüştüm. Sana karşı, senin bana karşı hissettiğinden çok daha fazla şey hissettim. Ama yaptığım şey... Yanlıştı. Özür dilerim."

Bir kolunu ona doladı ve sarıldı. "Terri-eninde sonunda öğreneceğimi biliyor olmalıydın..."

Omuz silkti ve burnunu çekti. "Olmayabilir. En azından birlikte biraz zaman geçirene kadar. Ve eğer bağlanırsan, daha fazla çocuk olursa... Aptalca bir riskti, gerçekten bunu yapabilir miydim bilmiyorum." Başını kaldırıp ona baktı. "Ben dürüst olmayan bir insan değilim. Muhtemelen yapardım size daha önce gerçeği söylemiştim..." Bir nefes aldı. "Benden hoşlanmadığını kabul etmem biraz zaman aldı," dedi. "Aramadın, sürekli şehri terk ettin. Haklıydın, aramızda pek bir şey yoktu. Ama bu, öyle olmasını dilememe engel olmadı."

Büyük bir elini kızın zar zor şişen göbeğinin üzerine koydu. "Peki bu küçüğün babası?"

"İlgilenmiyorum da," dedi. "O biliyor mu?"

"Ona söyledim. Daha az umursadı. Bana onu dava etmem gerektiğini söyledi... Daha iyi olduğuma karar vermem uzun sürmedi. kapalı."

"Ezik," diye mırıldandı Paul nefesinin altında. "Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Haplar konusunda hep kötü oldum. Onları kaçırdım, unuttum. Ve o hiçbir şey kullanmadı. Bu benim hatam. Hepsi benim hatam. Ondandır sadece bir bebek sahibi olduğum için çok şanslıyım." Gözleri iri ve yuvarlaktı. "Prezervatif başarısız olmadı Paul ve ilk randevumda test yaptırdım. Sana vermedim herhangi bir şey."

Bunu zaten bildiğini paylaşmadı. Jack'in tavsiyesi üzerine kontrolden geçmişti. "İyi olacak mısın?" diye sordu ona.

Gözyaşlarını silerek, "Ben hallederim," dedi.

Kızın çenesini kaldırdı. "Şu anda sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Paçayı kurtardın, Paul. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Sana verdiğim kart hala sende mi? Telefon numaralarının olduğu?"

"Evet. Bir yerde."

"Beni kolayca bulabilirsiniz. Merkezi Grants Pass'te bulunan bir aile şirketi için çalışıyorum. Benim ailem. Eğer burada değilsem, bana ulaşabilirler. Bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Paul," dedi gözyaşları arasında gülerek. "Sana yalan söyledim."

Yapmak zorunda değilsin..."

"Terri," dedi tatlı bir sesle. "Bir çift olmadığımız doğru. Hiçbir zaman da olmadık. Ama ben tanımadığım kadınlarla yatağa girmem."

herhangi bir duygu var. Tanrım, o kadar da kötü değilim. Aşık olmasak bile, en azından arkadaş olduğumuzu düşünüyordum. Gerçekten önemli bir bağımız vardı. Bana karşı iyiydin. Sana iyi davranmaya çalıştım. sana iyi davranacağım."

"Tanrım, inanılmazsın... Sana yapmaya çalıştığım şeyden sonra!"

Ona gülümsedi. "Grants Pass'e döndüğümde seni aramakla hata ettim. Sana haksızlık eden bir dizi olaya yol açtı. Ama o kadar iyi hatırlıyorum ki, çok acı çekiyordum. Benim için çok ama çok kötü bir zamandı. O gece oldukça sefil ve çaresiz bir adamdım ve sen beni zor bir durumdan kurtardın. Bana karşı nazıktın. Sempatik ve tatlıydın. Sevgiyle. O zamanlar çok minnettardım. Bunu size söylemezsem centilmenlik etmiş olmam."

Ona yaslandı, gözyaşları artık kurumuştı ve adam rahatlatmak için kollarını ona doladı. Kadın iç çekti.

"Düşündüm ki

Seni sevdiğimi, bir şansım olsaydı seni mutlu edebileceğimi söyledim," dedi. "Bu konuda yalan söylemedim." Başını kaldırdı ve ona baktı. "Sen aşık olunması kolay bir adamsın."

Kollarını biraz sıktı. Artık aşk hakkında bir şeyler biliyordu. Bu onun içini dolduruyor, Vanessa'ya sahip olduğu için kendisini dünyanın en şanslı adamı gibi hissetmesine neden oluyordu. Onun için her şeyi yapardı ve eğer ona başka biriyle gelseydi

Adamın bebeğini alıp, içinde o yükle onu almasını isteseydi, bunu düşünmesine bile gerek kalmazdı.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Evet," dedi Terri hüzünlü bir kahkaha atarak. "Senin gibi bir adam bulmam lazım. O zaman hazır olurum."

Uzun bir süre onunla birlikte oturdu, kollarını ona doladı ve elinden gelen küçük teselliği verdi. Başının üstüne şefkatli bir öpücük bıraktı. "Doğru adamı bulacaksın," dedi. "Ve iyi bir anne olacaksın. Her şey yoluna girecek."

"Paul, seni incittiysem, hayatını zorlaştırdıysam özür dilerim. Çok bencilce davrandım...."

"Bunu aşacağız, sorun yok. Umutsuz zamanlar bazen umutsuz önlemleri de beraberinde getirir, kızgın değilim. Ve gerçekten iyi bir çocuk doktoru tanıyorum, eğer arıyorsanız..."

On bir

Paul'ün evinin kapısı çaldığında Vanessa bebeğini emzirmeyi yeni bitirmişti. Bebeği kucağına alarak kapının yanındaki pencereden dışarı baktı. Carol orada duruyordu, her zamanki gibi şık ve sofistike bir iş kadını gibi görünüyordu. Vanni kapıyı biraz isteksizce açtı.

"Burada olup olmayacağını bilmiyordum," dedi Carol. "Aramak istemedim. Seni görmek istedim ve kabul edeceğinden emin değildim."

Vanessa kapıyı açtı. "İrtibata geçmedim Carol, çünkü düşünmek için biraz zamana ihtiyacımız olduğunu düşündüm. İkimiz de." Vanni kapıyı açık tuttu. "İçeri gelin, sen buradayken."

"Paul evde mi?" diye sordu eşikten adımını atarken.

"Şu anda değil." Saatine baktı. "Sanırım yakında gelir."

"Özür dilerim Vanessa," dedi Carol rahatsız bir sesle.

"Lance bana çok kızgın. Bebeği bir daha göremeyeceğimizden korkuyor. yaptığım şey yüzünden."

"İçeri gelin ve oturun," dedi Vanni, yemek odasına giden yolu göstererek. Mattie'yi masanın üzerindeki zıp zıp koltuğuna oturttu ve bir sandalye çekti. "Ee," dedi cesurca. "Lance ayarlamaya çalıştığın o küçük toplantıdan hoşlanmadı mı?"

Carol, Paul'ün evinde etrafa bakınırken yakalandı. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, belki de bu kadar güzel, bu kadar zevkli bir şey beklemiyordu. Belki de Paul'un evini bir inşaat karavanında yaptığını mı sanıyordu? "Carol?" Vanni sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Başından beri değil. Bu konuda atıp tuttu ama ben zararlı bir şey yaptığımı düşünmedim. Paul'ü birçok nedenden dolayı önemseyişimizi biliyorsun, ama Cameron'ı tanıdıktan sonra onun için dünyaları düşündüm. Ve... Kahretsin," dedi Carol. "Paul ile aranızdaki ilişkiyi bilmiyordum."

"İşte tam da bu yüzden planlarınızın kabul edilebilir olup olmadığını sormayı bir politika haline getirmelisiniz. İlk başta bana sorsaydın

Eğer bekâr bir adamı yemeğe davet etmeni isteseydim, senden bunu beklemeni isterdim. Paul'ü özlüyordum, onu görmek istiyordum. Cameron harika bir adam ama onunla romantik olarak ilgilenmiyorum," dedi Vanni. "Sonunda iki adam da incindi. Böyle şeyler yapmayı bırakmalısın."

"Her zaman yardım ettiğimi düşünüyorum," dedi. "Her zaman mükemmel bir çözümüm varmış gibi hissediyorum. Gerçekten..." Onun sesi sözünü kesti. "Sen ve Paul...?"

"Bu doğru. Evleniyoruz. Onu seviyorum. Mattie'ye harika bir baba olacak. Bu bebeği ne kadar çok sevdiğini hayal bile edemezsin. Küçük bir bebek olduğu için ne kadar minnettar. en iyi arkadaşından kalan parça."

"Ve sen mutlu musun?" Carol kaşları çatılmış bir halde sordu. "İstediğin bu mu?"

Vanni elini uzatıp Carol'inkine dokundu. "Matt'i kaybettüğümüzde, hem benim hem de Paul için acı çok büyüktü.

Bir daha mutlu olup olamayacağımı bilmiyordum. Sizin de aynı şekilde hissettiğiniz zamanlar olduğunu tahmin ediyorum."

"Bazen onu çok özlüyorum," dedi ve gözleri parladı. Bebeğe uzandı. "Alabilir miyim?"

"Tabii. Devam et."

Carol bebeği kucağına aldı ve gözleri ıslak bir şekilde ona sarıldı. "Zamanın ne kadar hızlı geçtiğini ve onunla birlikte ne kadar çok şeyin gittiğini bilemezsin."

"Matt ölmeden önce video konferans yaptığında Paul de evdeydi. Tanrım, Matt onun yüzünü gördüğü ve onunla konuştuğu için çok mutluydu. Sanırım Paul'ü gördüğüne en

az benim kadar sevinmişti. Carol, bu Matt'i mutlu eder."

Carol gözyaşları arasında güldü. "Oh, eminim bu doğrudur. Matt ve Paul her zaman Haggerty'lerin evinde bizimkinden daha çok vakit geçirirlerdi. Bir sürü dağınık çocuk ve büyük kokan ayaklar Marianne'i asla korkutmazdı. Bir şekilde onlara hangi yemeği atacağını bilirdi. Evimiz çok sterildi. Temizlik konusunda çok katıydım."

Vanni, "Sanırım üç tane varsa, bir tanesinin daha pek önemi yok," dedi.

"Onlar sadece çocuktu," dedi Carol. "Onları kim suçlayabilir ki?"

Belli bir lambayı almak için ne kadar çok çalışmam gerektiği ya da çevre düzenlemesini sürdürmenin ne kadar zahmetli olduğuyla ilgilenmiyorlardı. Haggerty'ler o büyük evi inşa etmeden önce, Çocuklar küçükken bahçede çimen bile tutamazlardı." Biraz kederli bir şekilde gülümsedi. "Bütün oğlanlar futbol oynardı."

Vanni düşündü. Carol sadece Cameron'ın kendisi için daha iyi bir seçim olduğunu düşünmüyordu. Marianne ve onun toprak ana nitelikleriyle rekabet etmek istemiyordu. "I Sanırım Marianne de okuldan eve döndüklerinde hep kurabiye yerd," dedi Vanni, teorisini test ederek.

"Eminim. Trambolin, davul seti, her türlü şey. Çocukların garajda bir tür müzik grubu kurmasına izin verdiler-elektrikli piyano, gitarlar, her şey. İnsanın içini parçalayacak kadar gürültülü.

kafatası." Biraz güldü. "Tanrı'ya şükür hiçbirinde zerre kadar yetenek yoktu. Yoksa hepsi dövmeli birer rock yıldızı olurdu."

Küçük Mattie her zamanki muhteşem zamanlamasıyla kesilmiş sütü Carol'ın sırtına kustu ve tahmin edilebileceği gibi Carol "Iyyy" dedi.

"Olamaz!" Vanni ayağa fırladı, elinde gaz çıkarma bezi olarak kullandığı bebek bezi vardı. Bebeğe doğru uzandı.

"Hayır, lütfen onu almayın," dedi Carol. "Onu omzumun üzerine koy."

"Carol, bu ipek!"

"Canı cehenneme. Kuru temizlemeciler var, biliyorsun."

Vanni onu elinden geldiğince güzelce sildikten sonra Carol'ın omzuna temiz bir bez örttü. Carol oldukça şaşırmıştı.

Carol'ın bebeği kendisinden uzaklaştırmadığını, ama ona sarıldığını, onu kucakladığını.

Vanni bir an için dudağını çiğnedi. Carol, kan bağıyla kendisine ait olan bir başka neslin Haggerty ailesini tercih etmesinden korkuyordu. Çünkü o katı, sıcak ve bulanık değil ve bunu biliyor. Sonra Vanni, "O Haggerty erkeklerinin her biri başarılı ve çalışkan çıktı. O evde birileri eğitim konusunda ısrar etmiş olmalı."

"Muhtemelen Stan. O her zaman iş odaklı olmuştur." Bebeği kucakladı ve öptü. Sırtından aşağı akan ıslak lekeyi çoktan unutmuş görünüyordu.

Tek torunundan ayrı kalacağı düşünceyle yüzleşmek Carol'da bir değişim yaratmıştı. Belki tam bir kişilik değişimi değil, ama kesinlikle küçük bir dönüşüm.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedi Vanni. "Henüz erken, biliyorum ama Paul ve ben, Mattie biraz daha büyüdüğünde daha fazla çocuk istiyoruz. Gerçekten daha fazla çocuk istiyorum. Onları da küçük Matt kadar hoş karşılamanızı isterim. Bizimle birlikte tabii ki. Mattie'nin özel olduğunu biliyorum, biyolojik torununuz, ama size güvenebilseydik çok güzel olurdu. ve Lance'in kardeşlerinden herhangi birine kalbinizi açmanızı istiyorum." Carol irkilmiş gözlerini Vanni'nin yüzüne kaldırdı. "Merak etme.

Güzel evinizi bir kulüp evine dönüştürmenizi kesinlikle beklemiyorum. Bu şekilde yaşamaya niyetim yok. birçok erkek gelir. Ama tabii ki kızlar da olabilir. Umarım öyle olur - küçük kızlar için mükemmel olursunuz..."

"Bunu mu demek istiyorsun Vanessa?" Carol gözlerini biraz açarak sordu.

"Sınırlar olacak," dedi Vanni. "Beni, oğlumu, hayatımı, ilişkimi, beni etkileyecek herhangi bir plan yapmadan önce bana danışmak zorundasın-"

"Tabii ki."

Vanessa tek kaşını anlamlı bir şekilde kaldırarak, "Eğer küçük torunlarının kulaklarını iznim olmadan deldirirsen, bunu ödersin," dedi.

"Aman Tanrım, tabii ki yapmam..."

"Ve Paul'e hak ettiği minnettarlığı gstersen iyi olur - Matt için hâla harika bir arkadaş."

"Bunu söylediğim için özür dilerim," dedi Carol. "Bir doktorun torunum için daha iyi olacağını düşündüm..."

Vanni bir kahkaha atarak kendini şaşırttı. "Sanırım sen Sevdiklerinizi doktor gibi prestijli biriyle buluşturmaya çalışan ilk anne ya da büyükanne. Cameron harika biri, zeki, hassas, nazik. Grmeni istediğim şey Paul'un en azından ona denk olduğu. Ve Mattie'nin üvey babası olarak Paul'da büyük bir yeteneğin var.

Matt'i hayatta tutmak için her şeyi yaptı. Paul Matt'e çok sadıktı, çok bağlıydı. Bu bize başka hiçbir erkeğin veremeyeceği bir şey Carol."

"Sanırım bunu görebiliyorum. Bana hâla kızgın mısın?" diye sordu.

Vanni başını salladı. "Paul ile aranı dzeltmelisin."

"fkeli mi?" Carol bebeği kuşağına alarak sordu. "Tek kelime etmedi. Ama yine de çok şey hak ediyor. sahip olduğundan daha iyi. Ona aşık olmadan çok önce, bana ve torununa karşı harikaydı. Bunu yapmalısın. Özür dilerim."

"Haklısın, yine de bundan korkuyorum," dedi. Ve sanki planlanmış gibi, garajdan mutfağa açılan kapı açıldı ve Paul içeri girdi.

Carol'ı gördüğünde, "Bu bir sürpriz," dedi. nce Vanni'ye gitti, alnına bir öpücük bıraktı ve yine o sahiplenici elini omzuna koydu. "Nasılsın Carol?" diye sordu.

"Pişmanım," dedi. "zr dilerim Paul. Neler olduğunun farkında değildim."

Paul Vanni'nin omzunu güven verici bir şekilde sıktı. "Her şey geride kaldı Carol. Yolumuza devam edelim."

"Bu şartlar altında çok nazıksın. Sen şehirden ayrılmadan önce bir akşam yemeği daha yeme şansım var mı?"

"Korkarım bu iş böyle yürümeyecek," dedi. "Biz planlarım var ve onları iptal etmek istemiyorum. Ama haftaya tekrar geleceğiz ve o zaman tekrar deneyeceğiz. Tabii ki sen her zaman

Virgin River'da hoş karşılanırsınız - generalin sizi her zaman hoş karşılayacağını biliyorsunuz."

Vanessa kaşlarını çattı, kasabadan ayrılmadan önce herhangi bir planları olduğunu bilmiyordu. Paul'ün göstermesine izin verdiğinden daha kızgın olup olmadığını merak etti.

"Sanırım bununla yaşamak zorundayım," dedi Carol, bebeği kendine yaklaştırarak.

"Siz kadınları ziyaretinizle baş başa bırakacağım. Duşa ihtiyacım var," dedi ve ana yatak odasına yöneldi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Vanni, Carol'la tanıştığından beri ilk kez bir anlaşmaya vardıklarını hissetti. Dışarı çıkmak için hazırlanma ihtiyacını

Tamamen yalan. Vanessa Carol'a kapıya kadar eşlik etti. Daha sonra bebeği yatak odasına götürdü ve portatif beşiğe yatırdı. Duş durmuştu ve o da ana banyo. Paul'ün belinde bir havlu vardı ve dişlerini fırçalıyordu. Onu görünce bir tükürüp bir çalkaladı ve ağzını başka bir havluya sildi.

"Bir sorun var," dedi.

Gülümsedi. "Bakış açınıza göre değişir. Peki beni bu kadar iyi, bu kadar hızlı nasıl tanıdın?"

Başını iki yana salladı. "Sanki sonsuza dek seninleymişim gibi hissediyorum. Ne oldu?"

"O benim değil. Bebek. Üç aydan çok dört aya yakın."

"Bunu kesin olarak biliyor musun?"

Başını salladı. "Ultrason çektiydik. Arkadaşın Cameron benim için ayarlamalar yaptı. Bu arada durumu çok komik buldu."

"Vay canına," dedi bunu içine sindirerek. "Bebeğin senden olduğunu öğreneceğini ve seni yolun kenarına atacağımı mı umuyordu?"

"Hayır, Cameron aslında bundan çok daha iyi bir adam. Sorumluluk sahibi ebeveynlere karşı büyük bir zaafı var. O

bunu ikimiz için değil, söz konusu bebek için yaptım. Bir çocuk, onu önemseyen ebeveynleri hak eder." Kollarını açtı. "Buraya gel. Kendini bana yasla."

Onun kollarına girdi.

"Çok üzücüydü," dedi ona sarılarak. "Elbette çok üzgündü. Ultrason konusunu onun için zorladım. Benim olmadığına yemin etmesine rağmen pozitif kanıt. Yasal işlem başlatmakla tehdit ettim. Emin olmak zorundaydım."

"Rahatlamış görünmüyorsun," dedi.

"Oh, öyleyim. Anneyle birlikte olmadan, yarı düzgün bir baba olmak kolay olmazdı. Ama gerçek şu ki, o bebek için bir babası olmayacak. Onu çok iyi tanımıyorum, bu yüzden arkadaşları ve ailesi hakkında, ne tür bir desteğe sahip olacağı hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama hayatında bir erkek olmadığını biliyorum. Bu zor olmalı."

"Öyle," dedi Vanni, bu gerçeği çok iyi biliyordu. "Belki o da benim gibi şanslı olur ve ona da bir tane gelir."

"Umarım öyledir. Hiç şüphe yok ki. ben olmadan böyle bir şansa sahip olma şansı yok." Onun başının tepesini öptü. "Senden başka kimseyi sevemem. Ben varım."

"Ama onun için üzüldün. Seni kandırmaya çalıştıktan sonra bile," dedi Vanni.

"Yaptım," diye itiraf etti, ona sarıldı, kucaklamasını sıkılaştırdı. "Dışarıda tamamen kaslısın, deri gibi bir postun var," dedi.

dedi, ellerini adamın üst kollarında, omuzlarında ve göğsünde gezdirerek. "Yumuşak bir göbeğin var. Yumuşak bir dokunuşun var."

"Biliyorum. Lapa. Lapadan başka bir şey değil."

"Senin için ne yapacağımı söyleyeyim," dedi ona bakarak. "Mattie biraz daha büyüdüğünde, bu RİA'yı aldıracağız. Kendi küçük sürünüzü kurmanızı sağlayacağız."

Bu onu gülümsetti. "Bu çok hoş olurdu, Vanni." "İyi olacak mısın? Artık pişmanlık duymayacak mısın?"

"Tek bir pişmanlığım var," dedi gözlerinin içine bakarak. "Keşke babana bundan bahsetmeseydim." Kadın ona güldü.

"Şimdi

o sonsuza kadar benim üzerimde olacak."

"Şey, sana çelme taktı. Sana söyledim, o çok iyidir. Tom ve ben onu atlatmaya çalışmamayı erkenden öğrendik. Ailemize hoş geldiniz." Sırıttı. "Carol ve Lance ile akşam yemeği yemeyi denemek istemedin mi? Kasaba mı?"

"Hayır," dedi. "İster inanın ister inanmayın, çok yorgunum. Bugün yaptığım gibi bir iş yapmaktansa bütün günümü kızgın güneşin altında bir çatıda geçirmeyi tercih ederim. Bu beni yıprattı. Daha iyi hissediyorum. Şimdi, duştan sonra - eğer oraya gitmek istersen, onu arayıp planlarımızda bir değişiklik olduğunu söyleyebiliriz. Sadece söylemen yeterli."

Vanni kısa bir süre Paul'e ne yapacağını açıklamayı düşündü.

ve Carol'ın köşeyi döndüğünü, Carol'ın tutumunun çoğunun, çocuklarının bir neslini daha Paul'ün besleyici ve evcimen annesine kaptırmaktan korkmasıyla ilgili olduğunu düşündü. Belki bir gün, diye düşündü. Şimdilik Carol'a her şeyi kontrol etmeyi bırakabileceğini göstermesi için bir şans vermek yeterli olacaktı.

"Hayır. Bence Carol'ın herkesin hayatından sorumlu olmadığını anlamaya başlaması iyi bir fikir olabilir. Önümüzdeki hafta başında onu yakalarız." Gülümsedi. "Öyle değil.

Muhtemelen seninle baş başa bir geceyi asla kaçırmayacağım. Ancak," dedi yatak odasından gelen küçük bir telaş duyarak, "hayatımda başka bir erkek var ve sanırım sırlıslık olmuştur."

Paul ve Vanni bir başka hafta sonu için Cuma gecesi Virgin River'a geri döndüler. Paul ve Walt ızgarada hamburger pişiriyordu ve Walt özellikle neşeli görünüyordu. İlk kez

Vanni kendi kendine babasının uzun zamandır hiç yalnız kalıp kalmadığını sordu. Muhtemelen uzun ve sessiz bir hafta olmuştu.

Paul'ün şehir dışında olması ve Tom'un her saniyesini

Brenda'yla geçirmesi Walt'u rahatlatmış gibi görünüyordu.

Yemek bulaşıkları bittikten sonra Vanni yerleşmeye gitti. bebek yataktaydı. Paul büyük odada televizyonu açık buldu ama Walt elinde bir fincan kahveyle güvertede idi. Paul kafasını arka kapıdan uzatarak, "Efendim, gün batımından birkaç dakika ayırabilirseniz, sizinle şu konu hakkında konuşmak isterim bir şey."

Walt döndü. "Elbette." Kolunu iki yana açarak Paul'e kendisiyle birlikte büyük odaya gelmesini işaret etti. Walt televizyonu kapattı ve Paul'ün karşısındaki sandalyeyi seçti. "Aklında ne var evlat?"

Paul biraz öne doğru kaydı. "Kızınıza aşık olduğum bir sır değil. Vanni'yle evlenmek istiyorum. Seninle evlenebilir miyim? Nimet mi? İzniniz?"

Walt başını salladı ve kıkırdadı. "Haggerty, her gece ben yattıktan sonra gizlice koridora iniyorsun, onunla evlensen iyi edersin. Aslında, bebeği kullanmadığın yatak odasına koyman mantıklı olabilir - bir ya da iki seyahatten tasarruf et, çocuğun biraz alanı olsun..."

Paul yanaklarında bir leke hissetti ve "Otuz beşimi geçtim, nasıl oluyor da bu adam beni kızartabiliyor?" diye düşündü. "Evet, efendim. İyi fikir, efendim. Mesele şu ki, biz konuşuyorduk..."

"Grants Pass'teki şu küçük karmaşaya ne dersin?" Walt sordu.

Paul şaşırılmış bir halde biraz daha öne doğru kaydı. "Vanni sana söylemedi mi? Bir yanlış anlaşılma, efendim."

Walt bir kahkaha attı. "Bu gününü güzelleştirmiş olmalı."

Paul kısa bir süre başını öne eğdi. "Aslında, bu üzücü bir durum ve ben pişmanım... Vanni'nin bunu yapmak zorunda kalmaması beni rahatlatmıştı.

bununla başa çık." Tam o sırada Vanni büyük odaya geri geldi. Paul'ün yanına gitti ve kucağına oturdu. "Düğünü Tom gitmeden önceki hafta sonu yapmayı konuşuyorduk. Hızlı olacak ama ikimiz de gösterişli bir şey istemiyoruz - sadece arkadaşlarla sade bir tören." Vanni'yi sıktı. "Yasal olması konusunda endişeliyiz ve bunun için Tom'un da bizimle olmasını istiyoruz. Bu fikre bir itirazın var mı?"

"Bunun sadece üç hafta uzakta olduğunun farkında mısın?" Walt söyledi. "Bu kadar hızlı yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Biliyoruz baba," dedi Vanni. "Bazı detayları konuştuk. Eğer sorun olmazsa, bunu burada yapabiliriz."

"Peki ya ailen Paul?"

"Sanırım onlara güvenebiliriz, efendim. Aslında ailemle ilgili başka bir şey daha var - babam ve kardeşlerim burada bir Haggerty İnşaat bölümü kurma ve buradaki kasabalara hizmet verme fikrini destekliyorlar. Beni meşgul edecek kadar iş olabileceğini düşünüyorum ve eğer durum buysa, evimizi kalıcı olarak Virgin River'da yapabiliriz. Tabii ki denemeden bilemem ama inşaat ihaleleri ararken, Middleton ve Valenzuela işleri beni ayakta tutacak."

"Peki ya burada iş yoksa?" Walt sordu.

"Olacak," dedi Paul. "Ama kurulana kadar evimi Grants Pass'ta tutacağım. Mecbur kalırsam, orada bana her zaman çok iş çıkar. Ama General, insanlar buralarda müteahhit bulmakta o kadar zorlanıyor ki, adım duyulduğunda çok fazla iş olacağını hissediyorum. Biz Grants Pass'te iyi bir üne sahip."

"Hmm," dedi. "Tek seferde kaç ev inşa edebilirsiniz?"

"Oregon'da oldukça büyüdük," dedi omuz silkerek.

"Ticari, aile üniteleri ya da çok aileli apartmanlar olsun, büyüklüğüne bağlı olarak bir seferde bir düzine ya da iki yapıya kadar devam ediyoruz. Uzmanlık alanımız başından beri özel evler oldu - buralarda ne kadarını bulabileceğimi bilmiyorum. Ama çok sayıda yenileme işi var. Bu evi yenilemeniz ne kadar sürdü?"

"Neredeyse iki yıl," dedi Walt.

"Gördün mü, işte bu... Yalın bir şekilde başlasak bile birkaç ay içinde bitirebilirdik. En fazla altı ay. Ciddi bir pazar seziyorum."

"Yılda birkaç tane ile geçinebilir misiniz? Tadilat mı yoksa özel evler mi?"

"Çok iyi bir yaşam," diye onayladı Paul.

Walt tekrar hmmed. "Bana bir saniye verin." Odadan çıktı ve Vanni ile Paul birbirlerine şaşkın bakışlarla baktılar. Sonra Walt geri döndü. Elinde kalın, katlanmış bir belge vardı. "Bu benim aceleciliğim ve eğer size çekici gelmiyorsa kırgınlık olmaz. Ama yine de, eğer bu fikir hoşuna giderse, bunu erken bir düşün hediyesi olarak düşünebilirsin." Sayfaları Paul'e uzattı.

Paul belgeyi açtı. En üstte kalın harflerle "DEED" yazıyordu.

"Burada bir sürü arazim var. Çevredeki arazilerin bir noktada satılması ihtimaline karşı bir arsa istedim. At sürmek için alana ihtiyacım var. Yolun diğer tarafında birkaç dönümlük

ahır sizin için işe yarayabilir. Eğer ilgileniyorsanız tabii. Kendi araziniz için etrafta keşif yapmayı tercih ederseniz..."

"Ah, baba," dedi Vanni, o kadar derinden etkilenmişti ki eli boğazına gitti ve gözleri yaşlarla doldu.

"Nasıl olsa bir gün sen ve Tom'a ait olacak. Shelby'ye ben bakıyorum. Eğer kendi atlarını beslemek istersen, ahırını ve ağılı her zaman genişletebiliriz." Sırıttı. "Bir inşaatçı tanıyorum."

Paul yavaşça Vanni'yi kucağından itti ve Walt'un karşısında durdu. "Bu çok cömertçe, efendim," dedi.

"Bu çok bencilce Paul. Kızımın ve torunlarımın yanımda olmasından rahatsız olmazdım. Açıkçası, bir yıl önce bunun bir seçenek olduğunu düşünmüyordum." Sonra Vanni'ye baktı ve sordu: "Tatlım, böyle küçük bir kasabada mutlu olabilir misin?"

Bu mu? Kocanız etrafta inşaat yapıyor, çocuklar ve atlar dışında sizi meşgul edecek pek bir şey yok mu?"

Biraz duygusal bir şekilde güldü. "Şaka yapıyorsun, Değil mi? Baba, pek çok insan bu tür bir yaşam fırsatına sahip değil. Tek sorun burada Paul için yeterli iş olup olmadığı." Onun eline uzandı. "O

ev inşa etmeyi seviyor. Ve bu işte çok başarılı. Onu bu işte tutmalıyız."

"Mesele şu Vanni," dedi Paul. "Daha önce Babama ve kardeşlerime bu fikirle yaklaşıp etrafı aradım. Ev planlarım olduğunu ve inşaatı yapacak bir şirkete ihtiyacım olduğunu söyledim; en erken bir yıl sonra birini bulabilirdim. Eğer bir yıl yedekte kalırlarsa bir sürü iş var." Walt'a baktı. "Sabah Joe Benson'ı arayıp kendi planlarımızı konuşmaya hazır olduğumuzu söyleyebilirim. Eğer eminseniz..."

"Onu elinde tutuyorsun, evlat. Bu müstakbel eşinin malı. Bundan eminim."

On iki

Mayıs ayında Virgin River'a vardıklarında havada aşk vardı. Paul ve Vanni birkaç haftadır Grants Pass'a gidip geliyor, birkaç gün bile ayrı kalamıyorlardı.

Paul, Joe Benson ve aile şirketiyle Vaiz'in ek binasını ve Mike ile Brie'nin evini inşa etmek için anlaşma yapmaya çalışıyordu. Sonra Tom ve Brenda vardı; dokunulamayacak kadar ateşli genç aşıklar, Tom'un temel eğitime ve ardından West Point'e gitmesi için vedalaşmaya hazırlanıyorlardı. Balo hafta sonuydu ve Vanni ile Paul balo çiftini görmek için tekrar gelmişlerdi.

Mel Sheridan Mayıs ayına kadar yeni bebeği büyümeye devam etti ve bundan çok mutluydu. Bir sabah saat 5:00'te, Jack'ten çok önce uyandı. Bu neredeyse hiç olmazdı, özellikle de hamileyken. Ama ayaktaydı ve enerji doluydu, bu yüzden güne kocasına bir fincan kahve yaparak başladı ve buzdolabını temizlemeye başladı. Düzenli olarak eve yiyecek getirir ve

Barda birlikte yemek yerken ya da Vaiz'in lezzetli yemeklerinden bazılarını eve götürmek için paketlerken kaçınılmaz olarak çürüyorlardı.

Sadece eski yiyeceklerden kurtulmak yeterli değildi. Mel'in keyfi yerindeydi, bu yüzden lavaboyu sabunlu suyla doldurdu ve buzdolabının içini fırçalamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Jack mutfığa girerken sordu.

"Buzdolabını temizliyorum," diye cevap verdi. "Ben bu eve yiyecek getirmeyi bırakacağız - çok fazla yiyeceğin çöpe gitmesine izin veriyoruz."

David'in kıpırdanmaya başladığını duydu ve avcının kokusunu alan bir dişi geyik gibi başını kaldırdı.

"Onu ben alırım," dedi Jack. "Ağırdır."

"Tamam. Kahvaltısını hazırlayayım. Sana omlet ya da başka bir şey yapmamı ister misin?"

"Yumurtalar kaç yaşında?" diye sordu.

"Hmm," dedi, bakarak. "Henüz ölümcül olduklarını sanmıyorum."

"Sanırım pas geçeceğim, teşekkürler." "Korkak."

David Cheerios'unu yedikten sonra büyük odada tüm oyuncaklarıyla oyun oynarken Mel çamaşırları yıkamaya başladı ve Jack de en sevdiği sabah aktivitesi olan odun yarmak için birkaç dakikalığına dışarı çıktı. Gelecek sonbahara kadar güzel bir kış için büyük bir odun yığını hazırlamıştı. Araba yolunu genişletmek için kesilen ağaçlardan bazıları arazilerindeki ağaç sınırına yığılmıştı ve o onları şömine için yakıt haline getirmeye çalışıyorum.

Mel mutfak dolaplarını limon yağıyla sildi. Paul ve Jack muhteşem meşe dolapları, siyah granit tezgahı ve paslanmaz çelik aletleriyle mutfakta kendilerini gerçekten aşmışlardı. Ev kesinlikle muhteşemdi ve Mel'in beklemeye cesaret ettiğinden çok daha fazlasıydı. Neredeyse iki yıldır yaşadığı o küçük kulübeye kıyasla çok büyüktü - üç bin metrekareden fazlaydı - ama mobilya ve aksesuarlarla çok hızlı bir şekilde doldurmayı başarmıştı.

Dolaplarla işi bitince Mel çamaşırları bir kez daha karıştırdı, ardından Davie için temiz bir bebek bezi aldı. Ardından limon yağıyla panjurlar üzerinde çalışmaya başladı. Daha sonra deri mobilyalar için özel bir temizleyiciyle meşgul oldu ve ardından bir çamaşır daha yıkadı. Jack öğle yemeğinden önce onu kontrol ettiğinde, uzun zamandır sahip olduğu yeni küçük pembe şeylerin etiketlerini çıkarıyordu - hediyeler

Jack'in kız kardeşlerinden ve onun kız kardeşinden bebek için. Mel çamaşır yıkadı.

ve tüm bu bebek giysilerini katladım, muhtemelen haftalar önce yapılması gereken bir şeydi.

Aralarında sadece bir yıl olan bebekler iki çocuk odasına ihtiyaç yaratıyor - David'in odasını temizledi ve yeni bebeğin odasını da biraz temizledi, kıyafetleri kaldırdı ve yeni doğan bezlerini ve banyo havlularını çıkardı.

Öğleden sonra Jack onu elleri ve dizleri üzerinde tuvaletin ve küvetin etrafındaki banyo zeminini temizlerken buldu.

"Tanrı aşkına," dedi.

"Ne?"

"Ne halt ediyorsun sen? Eğer banyonun temizlenmesini istiyorsan, neden bana söylemiyorsun? Lanet bir banyonun nasıl temizleneceğini biliyorum."

"O kadar da kirli değildi, ama madem temizlik havasındayım, onu bir güzel temizleyeyim dedim."

"David uyumaya hazır. Neden ona katılmıyorsun?"

"Canım şekerleme yapmak istemiyor. Ben etrafı süpürmeye gidiyorum. halılar."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi. "Hemen şimdi yapılması gerekiyorsa yaparım."

"Tamam," dedi Mel gülümseyerek.

"Kandırıldım."

"Yalnızca kendin, sevgilim," dedi ve Pledge ile Windex'i almak için fırıl fırıl döndü. Bunlar bittikten sonra -ki onu meşgul edecek bir sürü ahşap, cam ve paslanmaz çelik vardı-

verandayı ve arka merdivenleri süpürüyordu. Bundan kısa bir süre sonra, beşiği ana yatak odasına sürüklerken yakalandı.

"Melinda!" diye bağırarak onu irkiltti ve sıçramasına neden oldu.

"Jack! Yapma bunu!"

"Bırak şu şeyi!" Onu yolundan çekti ve beşiği yakaladı.

"Nereye koymamı istersin?"

"Tam şurada," dedi. Yatağın yanına koydu. "Hayır," dedi. "Şuraya, yoldan biraz uzağa." Oraya koydu. "Hayır," dedi kadın. "Şu duvarın karşısına."

Geldiğinde ihtiyacımız olacak." Tekrar hareket ettirdi.
"Teşekkür ederim," dedi.

Telefon çaldı. "Ben bakarım," dedi. Bir kalem aldı ve kadının yüzüne tuttu. "Bundan daha ağır bir şey kaldırırsan seni döverim." Sonra döndü ve odadan çıktı.

Kabin korkusu var, diye düşündü. Evde benimle çok fazla zaman geçiriyor, elime kalemden daha ağır bir şey almadığımdan emin oluyor. Daha fazla dışarı çıkmalı ve Saçım.

Jack telefonla işini bitirdiğinde, ocağın önünde dizlerinin üzerine çökmüş, neredeyse hiç kullanılmayan şömineyi fırçalıyordu. "Aman Tanrım," dedi hayal kırıklığı içinde. "Bu iş en azından kışa kadar bekleyemez mi?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Gerçekten sinirime dokunuyorsun. Gidebileceğin bir yer yok mu?"

"Hayır, ama var. Git duş al ve güzelleş. Paul ve Vanessa döndüler ve balo çiftini gördükten sonra akşam yemeği için bara gidecekler. Hepimiz orada buluşup resimlere bakacağız."

"Harika," dedi. "Bira içme havasındayım." "Nasıl istersen Melinda," dedi adam yorgun bir sesle. "Sadece dur bu lanet temizlik."

"Bebek doğduktan sonra bunların çoğunu yapamayacağımı biliyorsun, bu yüzden hepsinin bitmiş olması iyi oldu. Ve benim sevdiğim şekilde."

"Temizlikte her zaman iyiydin. Neden sadece yemek pişirmiyorsun?" diye sordu. "Sen hiçbir şey pişirmiyorsun."

"Yemek yapıyorsun." Gülümsedi. "Bir evde kaç aşçıya ihtiyaç var?"

"Git duş al. Burnunda şömine külü var." "Tam bir baş belası," dedi ona, beceriksizce ayağa kalkıp Ayaklar.

"Aynen öyle," dedi.

Bir saat sonra üçü birlikte kasabaya doğru yola çıktılar. "Demek başardın," dedi. "Paul'ü buraya getirdin

kendi bölgesini gözetliyordu. Ve şimdi birlikteler."

"En azından birkaç insanı ayrı tutmaya çalışmak yerine bir araya getirmeye çalıştığım için bana biraz kredi vermelisiniz." Sonra daha yumuşak bir sesle ekledi, "Vaiz ve Paige'e, Brie ve Mike'a yaptığım gibi."

Ellerini karnının üzerinde ovuşturarak biraz hülyalı bir şekilde, "Yapmalıyım - görünüşe göre her şey yolunda gitti..." dedi.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu ona bakarak. "Biraz... pembesin."

"Harika hissediyorum. Muhtemelen fırtına öncesi sessizlik." "Muhtemelen," dedi. "Bunu yarın tekrar yaparsan

Seni bağlamak. Bazen beni deli ediyorsun."

"Jack..." Güldü. "Ne zaman böyle oldun? Çok sinir bozucusun!"

Bara vardıklarında Brie ve Mike da oradaydı ve tabii ki Paige, Preacher ve Christopher da. Doktor içeri girdi, ama daha rahat edemedi çağrı cihazı çaldı. Mutfaktan bir telefon görüşmesi yaptı ve ev ziyareti için dışarı çıktı. Ardından Vanessa, Paul ve bebek, bir de zıplayan bebek koltuğu gelmişti. Kalabalık Tom ve Brenda'nın ve süslü kıyafetler giymiş başka bir çiftin dijital fotoğraflarıyla tedavi edildi.

"Ah," dedi Mel, resimlere tıklayarak. "Ne kadar muhteşem olduklarına baksana. Çok tatlı değiller mi? Çok aşık görünmüyorlar mı?"

"Çok aşığım," dedi Vanni. "Küçük kardeşimi böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"General nerede?" Mel sordu.

Vanni kaşlarını çattı ve başını salladı. "Grants Pass'ta olduğumuz bütün hafta boyunca onu yeterince gördüğünü söyledi. Bu gece evde kalacağını söyledi."

"Gerçekten mi?" Mel sorguladı. "Son zamanlarda onu pek görmedim. Aslında ben de ne yaptığını merak ediyordum. Her akşam Tom ve Brenda'yla yemek yediğini sanıyordum."

"Pek sayılmaz." Vanni güldü. "Ebeveynlerden kaçabilirlerse, yapmaları gereken önemli bir sevişme olduğuna inanıyorum. Tom gitmeden önce bunu mümkün olduğunca çok yapmaları lazım. biliyorum."

"Sanırım öyle," diye onayladı Mel.

O akşam barda çok az müşteri vardı, bu yüzden Jack zamanını bir araya getirilmiş masalar ve Barın arkasındaki favori yer. Paul bara yaklaştı ve "Bu gece biraz mutsuz görünüyorsun. Karın patlamak üzere olduğu için mi?"

"Hayır, bu sadece bir kısmı. Bir süre önce Rick'ten bir telefon aldık. On günlük izne çıkacakmış, sonra da Irak'a gidecekmiş."

"Ah, dostum. İyi misin?"

"Dayanıyorum. Yani gittik, değil mi? Sadece Rick..."

"Oğlum gibi hissediyorum ve bu farklı."

"Sanırım bu kadar." Jack başından beri Rick'in güvenli oynamayacağını biliyordu - eğer içeri girecekse, savaşın bir parçası olacaktı. "En azından bir süre buralarda olacak, sanırım çocuklardan bazıları gelmek ister mi diye bakacağım."

"Kesinlikle dört kişi olacağız," dedi Paul. "Mel nasıl?"

"Yuva yapıyor," dedi Jack. "Bütün gün onun peşindeydi. Hastalarından ve onların ani enerji patlamalarından bahsettiğini duymuştum. Bugün bunu yakından ve bizzat gördüm. Her an olabilir, inanın bana."

"Kahretsin, harika olacak. Burada olmayı çok isterim." "Bu bebek işine gerçekten giriyorsun...."

Paul, "Eskisi kadar bu işin içinde değilim," dedi. "Mel'le konuştuktan sonra işi takip ettim, kadınla ultrasona girdim ve bebek benden değil." Başını iki yana salladı. "Bende bir sorun var dostum. Rahatladım ama neredeyse üzgünüm- çünkü bir bebek geliyor ve onlara bakacak bir erkek yok. Benim bebeğim olsaydı neredeyse daha iyi olurdu. Ben hasta bir herifim, daha mantıklı arkadaşlar edinmelisin."

Jack ona ciddi bir bakış attı ve kaşlarını hafifçe çattı. "Doğru eşleşme değilse evlenmemen için yirmi neden bulabilirim ama kendi çocuğunu bırakıp gitmen için tek bir neden bile bulamıyorum."

Paul, "Yine de ona yardım etmeyi teklif ettim," dedi. Sonra omuz silkti. "O iyi bir insan. Bu onun için zor olacak."

Jack ona yarım bir gülümseme verdi. "Bu beni şaşırtmadı Paul. Seni kabul etti mi?"

"Hayır. Dediğim gibi, o iyi bir insan. Bunu yaşadığı için üzgünüm. Vanni'nin buna katlanmak zorunda kalmayacağına sevindim, ama üzgünüm-"

Ama Jack artık dinlemiyordu. Daralmış gözleri Mel'in üzerindeydi. Sanki hissetmiş, kokusunu almış gibiydi. Masadan kalktı ve mutfağın arkasındaki banyoya doğru ilerledi. Barın ucuna geldiğinde durakladı, kendini sabitlemek için barı kavradı, sadece kocasının duyabileceği bir ses çıkardı, kocaman karnının üzerine hafifçe eğildi ve yere sıçrayan bir amniyotik sıvı fışkırtarak bıraktı.

"Biliyordum," dedi Jack ve hemen onun yanına gitti.

Akşam yemeğindeki kalabalığın üzerine sessizlik çöktü. Paul masaya geri döndü, Vanessa'nın yanına oturdu ve "Jack onun bütün gün yuva yaptığını söyledi," dedi.

"Oluyor mu?" Vanessa sordu. Paul,

"Evet," dedi.

Jack Mel'i arkadan destekledi, elleri Mel'in kollarının üst kısmındaydı ve "Kasılma mı?" diye sordu.

"Vay canına," dedi biraz nefessiz kalarak.

"Bu öğleden sonra banyoyu temizlemeye başladığında kendini tamamen ele vermiştin," dedi ona.

"Evet, bugün bunun olacağından şüpheleniyordum. Ama fazla umutlanmak istemedim. Oyalanmak için fazla zamanımız olduğunu sanmıyorum. O burada, Jack."

Yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi. "Bütün gün kasılmaların oldu mu?"

"Pek sayılmaz. Birkaç tane. Birkaç tane." Derin bir nefes aldı. "Evet."

Onu hemen kollarının arasına aldı ve emir yağdırıyordu. "Biri Davie'yi kamyonu götürsün ve bizimle eve gelsin. John Stone'u arayın ve ona şimdi olduğunu ve çabuk olacağını söyleyin." Sonra Mel'i kapıdan kamyonu taşıdı.

Brie hemen yeğenini ve bebek bezi çantasını alıp onu takip etti. Vaiz telefonu kullanmak için mutfığa gitti. Herkes gergin bir şekilde bekledi. Vaiz odaya geri döndüğünde, "John yolda," dedi.

Biraz daha sessizlik oldu. Sonra Mike dedi ki, "Biz ne yapıyoruz? bekliyorsun? Hadi yerleri silelim, eşyalarımızı toplayalım ve partiye katılalım." Herkes temizlik yapmakla, yiyecek, içecek ve hatta puro toplamakla meşgul oldu ve doğum için Sheridan'ların evine gittiler.

Jack Mel'i eve götürmeden önce, Mel iki dakika arayla sert kasılmalar yaşamaya başlamıştı bile. "Nefes al," diyordu ona. "İkınmayı aklından bile geçirme."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti.

"Olsan iyi olur. Bilmem gerekirdi. Seni evde tutmalıydım. Doc'u da yanımda getirmeliydim."

"Rahatla, sadece on dakikalık yol. Doktor da telefonda... Uhhhh," diye ekledi karnının üzerine eğilerek.

"Ah, Melinda... Tamam, bebeğim. Sen sadece nefes al, hiçbir şey için endişelenme."

"Endişelenmiyorum," diye mırıldandı.

Eve vardıklarında, onu kamyonetten kollarına aldı ve kafasını kapının çerçevesine vurdu. süreç. "Ow!"

"Özür dilerim," dedi.

"Bunu bana daha önce de yaptın!" diye suçladı.

"Biliyorum. Ben her zaman çok yumuşak olmuştumdur," dedi,

Uzun zaman önce, evlenmeden önceki bir zamanı hatırlıyordu,

Hamile olmasa da onu aynı şekilde eve taşıırken ve akli seksteyken, neredeyse ona bir beyin sarsıntısı vermişti, bu da her türlü seksi engelledi. Şu anda akli kesinlikle sekste değildi.

Brie David'in sorumluluğunu üstlenirken Jack Mel'i yatak odasına taşıdı. Mel yatağı kauçuk bir yatak koruyucusuyla hazırlamıştı, bu yüzden tek yapılması gereken soyunmasına ve yatağa girmesine yardım etmektir, Jack de bunu yaptı. Bir tane de

altına birkaç yumuşak, temiz havlu koydu. Sonra mutfaktan bir el feneri almaya gitti ve Brie, "O ne için?" diye bağırdı.

Jack hızla hareket ederek, "Ne kadar yakın olduğunu görmeliyim," diye karşılık verdi.

"Aman Tanrım," dedi Brie. "Burada profesyonellere ihtiyacımız var!"

"Doktor Mullins'in çağrı cihazını dene. Numara dolabın kapısının içinde. Ve bir şişe çıkar," dedi Jack.

"Bir şeyler içmeye mi gidiyorsun?" diye sordu dehşete kapılarak.

Fena fikir değil, diye düşündü. "Davie için. Onu yatmaya hazırlayın ve biberonunu verin."

"Tabii," dedi, sarsılmış bir halde.

Yatak odasına döndüğünde, "Hadi bir bakalım tatlım," dedi. Mel'in dizleri yukarı kalktı ve Jack el fenerini açtı, tam pelvik tabanında parlıyor. "Güzel. Ben görmüyorum Henüz bir şey yok." Sonra dizlerinin üzerinden baktı. "Bu sefer John'u bekleyecek misin?"

"Şansım yaver giderse," diye cevap verdi nefes nefese. Adam gözlerini devirdi.

"Çantan nerede?"

"Kamyonda."

"Peki," dedi. "Ben alırım. Elimi yüzümü yıkayacağım. Pantolon." Ve tekrar ortadan kayboldu.

Evin içinde koşarken Brie'yle sohbet etmek için durmadı ama Mel'in sağlık çantasıyla yanından geçerken gözlerinin yuvarlak ve biraz korkmuş olduğunu fark etti. O da deli gibi koşuşturuyor, kelepçeler, makaslar ve

Çantasından emme aletini çıkardı, yatağın ayak ucuna havlu ve bebek battaniyeleri serdi. El fenerini tekrar ona tuttu ve "Pantolon!" dedi. Sonra banyoya yöneldi, kollarını sıvadı ve dirseklerine kadar ovalamaya başladı. Bu yoldan daha önce de geçmişti ve

tekrar yapmak için heyecanlıydı. Bebekleri doktorlar ve ebeler doğurtmalıydı, bu konuda hiçbir şey bilmeyen adamlar değil. Bir kez şanslıydı ama bir daha şanslı olacağının garantisi yoktu. Hazırlanması ve yıkanması on dakika sürdü, sonra elinde fenerle tekrar kadının yanındaydı. Bir bakış attı. "Aman Tanrım," dedi.

"Taç giyiyor," diye onayladı.

"İnanılmazsın. Bunu nasıl bu kadar hızlı yapabiliyorsun?"

"En ufak bir fikrim bile yok. Doktorun dediğine göre ben bir yetiştiriciymişim."

"Pantolon," dedi. "Eğer itersen, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Biliyor musun, çok sinirleniyorsun..."

"Evet, bu kısımdan kaçınmaya çalışıyorum. Geri kalan her şeyde varım. Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Seni test falan ettirmeliydim. Neden onları böyle bıraktığını görmek için.

hiçbir şey yok. Kahretsin Melinda, ya batırırsam? Ha? Bunu hiç düşündün mü?"

"Jack," dedi zayıf bir sesle, "her şeyi berbat etmeyeceksin." Ve sonra başka bir kasılma onu yakaladı.

Birden sadece kendini düşündüğünü fark etti ve yatağın yanında tek dizinin üzerine çökerek kızın elini iki elinin arasına aldı ve "Seni seviyorum bebeğim. Hayatımdan daha çok seviyorum, bunu biliyorsun. Değil mi?"

"Şimdi olmaz, Jack," diye fısıldadı.

"Meşgulüm." "Her şey yoluna girecek."

"Elbette olacak," dedi. "Pantolon giysen iyi olur."

"Bütün o temizliği yapmana asla izin vermemeliydim." "Şşş... Sadece nefes al..."

Yatak odalarının dışından gelen sesleri duydu. Brie kafasını kapıdan içeri uzattı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Bir leğen veya kase. Ilık su dolu bir bebek küveti. John Stone iyi olurdu."

"Oh, o burada. Mutfak lavabosunu temizliyor." "Ona hemen buraya gelmesini söyle. Ona burada olduğunu söyle!"

"Tam olarak burada değil," dedi Mel. "Ama geliyor..." Mel Jack'e baktı. Bir elini uzatıp Jack'in şakağındaki saçlara dokundu. "Saçların biraz ağarmış."

"Büyük sürpriz. Bu kadar ele avuca sığmaz biri olduğunu gerçekten bilmiyordum."

"Ben senin başına gelen en iyi şeyim."

"Evet," dedi bir solukta. Eğildi ve onun alnından öptü.

"Evet, bebeğim. Kesinlikle öylesin. Ve sen bir üreme dehası."

John gülümseyerek odaya girdi. "Güzel bir küçük doğum partisi devam ediyor, Mel. Burada neyimiz var?"

"Hazırız," dedi Jack ayağa kalkarak.

John el fenerini temiz bir havluyla kaldırdı, ışığı Mel'in pelvik tabanına sabitledi ve "Evet, hazırız. Peki ya siz ikiniz? Hazır mısınız?"

"John, seni gördüğüme çok sevindim," dedi Jack.

"Ve burada olduğum için çok mutluyum. Jack, neden eldivenlerini giyip bana yardım etmiyorsun?"

"Elbette," dedi. "Elbette. Bunu yapabilirim. Nasılsın, bebeğim?"

"Ben hazırım," diye yanıtladı Mel.

"Hey, Jack," dedi John. "Neden sen önden gitmiyorsun? Ben buradayım. Devam et, onu dışarı çıkar."

"Hayatta olmaz dostum," diyerek geri çekildi.

"Hadi ama, istediğini biliyorsun. Yapabilirsin de. Zor kısmı sen yaptın. Dokuz ay boyunca buna katlandın."

"Hey!" Mel itiraz etti. "Pardon?"

Ama Jack'in yüzünde komik, hülyalı bir ifade belirdi ve "Evet. İzin ver onu dışarı çıkarayım. İzin ver. Madem buradasın..." Aylardır istediği şeyin bu olmadığına ısrar ediyordu ve birden tek istediği bu oldu. O çekti

sonuncusunu da vücudundan çıkardı ve kendini cennete gitmiş gibi hissetti, öyle bir yolculuktu ki. Hemen eldivenlerini giydi. "Mel'in sırtı için kimse olmayacak," dedi.

"Onu geri götüreceğim ve sana koçluk yapacağım," diye teklif etti John. "Ama sen iyisin, ne yapacağını biliyorsun. Devam et dostum. O senin bebeğin."

"Tamam," dedi ve yatağın ayak ucunda dizlerinin üzerine çökerek birkaç kasılma daha bekledikten sonra bebeğin başını doğurttu.

Söylenmesine bile gerek kalmadan boynunda kordon olup olmadığını kontrol etti. John Mel'i bir saniyeliğine bırakıp omzunun üzerinden baktı.

emin olmak için. Sonra Jack büyük bir eliyle bebeğin başını destekledi ve John Mel'e biraz ıknmasını söyledi. Bebek kaygan ve kolay bir şekilde, çamurlu ve çığlık atarak dışarı çıktı.

Jack, kendi ürettiği bir başka hayatı ellerinde tutuyordu. Kimse bu kadar şanslı olmamalı, diye düşündü. Dünyadaki hiç kimse tüm bunlara sahip.

John bebek havlusunu Mel'in karnının üzerine serdi ve Jack bebeği oraya yerleştirdi ve temiz, kuru bir battaniyeye sarabilmek için onu kurulamaya başladı. Kordonu klempledi ve kesti.

"Tamam, ben plasentayla ilgilenirim," dedi John. "Sen o küçük kızı önce annesine, sonra da memeye götür."

Jack artık ayakları yere basıyordu, bunu daha önce de yapmıştı. Onu sardı, Mel'in kollarına taşıdı ve dizlerinin üzerine çökerek küçük kızının Mel'in sıcak etine bir süre sokulmasını, sonra kök salmasını ve sonunda memeye yapışmış, emiyordu. "Aaah," dedi gülümseyerek. "Bir dahi daha."

Eldivenleri çıkardı ve birkaç parmağını Mel'in yanağında, sonra da bebeğin başında gezdirdi. Mel bebeği çevirdi. Sulanan gözlerini onun yüzüne dikti. "Bu işte oldukça iyi olmaya başladın," dedi zayıf bir fısıltıyla.

"Öyleyim, ha. Sen de öylesin. Mel, o muhteşem. Kesinlikle muhteşem. Sana benzeyecek." Masanın üzerine eğildi.

dudaklarını onunkilere değdirdi. Hafifçe ağızının üzerinde gezindi. "Tanrım, seni seviyorum."

"David'den daha küçük," diye fısıldadı Mel.

Jack sanki biliyormuş gibi, "İyi bir boyu var," dedi.

"Tanrım, çok güzel."

"Jack?"

"Evet, bebeğim?"

"İznim olmadan bunu bana bir kez daha yaparsan, ölü bir adamsın."

"Elbette, tatlım. Dikkatli olacağım..."

"Peki ya dışarıdaki tüm o insanlar?"

"Öyle mi?"

"Oraya git ve onlara söyle, eğer benim temiz evimi bozarlarsa, bunu ödeyecekler. Ödeyecekler, duydun mu beni?"

Ona sıırttı. "Seni duyuyorum, Mel."

Walt Booth az önce akşam yemeğini hazırlıyordu; folyo paketler içinde mangalda pişirdiğı iki tabak balık, yabani pirinç

ve taze brokoli yerken telefon çaldı. Telesekreter mutfaktaydı ve telefonu açmadan önce dinlemeye karar verdi. "Baba? Baba, orada mısın?" Vanessa sordu.

Telefonu eline aldı. "Buradayım. Her şey yolunda mı?"

"Hepimiz Sheridan'lardayız. Mel'in doğumu başladı!

Bekliyoruz.

-Mel'in dediğine göre uzun sürmeyecekmiş. Gelmek ister misin?"

"Hmm," dedi. "Pişirdiğim balıklardan yemek üzereyim. Hemen geliyorum..."

"Güzel," dedi. "Paul'e sana bir puro ayırmasını söyleyeceğim." Sonra telefonu kapattı.

Walt mutfak tezgâhının üzerinden, elinde bir kadeh şarapla hâlâ bar taburelerinden birinde oturan Muriel'e baktı. Başını eğdi ve ona gülümsedi. Tabakları masaya getirdi.

"Sanırım ilk kez sahneye çıkmak üzeresin," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun, ha?"

"Yerel ebe Mel'in doğum sancısı tuttu ve buralarda arkadaşların evde toplanıp bebeği yeni doğmuş halde görmeleri, içki ve puro içmeleri bir tür gelenektir. Kız olduğunu duydum. Gitmeliyiz."

"Mel'le tanıştım. Tam düşündüğüm gibi," dedi. "Kızına beni yemeğe davet edeceğini söylememişsin."

"Tabii ki hayır," dedi, onun karşısına oturarak. "Vanessa evde kalacaktı. Bu benim planlarıma uymuyordu."

Muriel güldü ve Walt'un harika bir şekilde terbiye ettiği levrek balığına daldı. İçini çekti ve takdirle gözlerinin bir anlığına kapanmasına izin verdi.

"İşte böyle," dedi gülümseyerek. "Bunu yapabilirsin. Sana öğretebilirim."

"Ben almayayım."

"Akşam yemeğinin tadını çıkaracağız, bulaşıkları lavaboya bırakacağız ve sonra Sheridan'lara gideceğiz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bebeği görmeyi çok isterim," dedi. "Kızınız ve küçük torununuzla tanışmak isterim. Ne de olsa sizi Luce ile ben tanıştırdım."

"Asıl mesele şu ki," dedi, "bu Vanessa'yı Luce'un benimle tanıştığı anda heyecanlandığından çok daha fazla heyecanlandıracak."

"Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum," diye yanıtladı Muriel, laboratuvarının Walt'u her gördüğünde verdiği vahşi tepkiyi düşünerek.

Otuz dakika sonra, Muriel'in kamyonetini evinde bırakmış olan Walt'un SUV'siyle yola çıkmışlardı. Zamanlamaları mükemmeldi; küçük kız ilk kez insan içine çıkıyordu. Walt Muriel'le birlikte eve girdiğinde Vanessa'nın çenesi neredeyse yere düşecekti. "Vanni, yeni komşumuzla tanış, Muriel St. Claire. Muriel, bu benim kızım. Ve bu," dedi kucağında küçük pembe bir bohça tutan Jack'e dönerek, "yeni Sheridan olmalı."

"Aman Tanrım," dedi Muriel. "Aman Tanrım, şuna bakın! Hiç bu kadar yeni bir bebek görmemiştim! İnanılmaz bir şey!"

"Onu bir saniye tutmak ister misin?" Jack sordu.

"Nasıl olduğunu bile bilmiyorum," dedi Muriel. İşte o bakış, diye düşündü Walt. Savunmasız. Bunu hatırlayacaktı. "Yavru köpekler ve taylarla başa çıkabilirim ama yeni doğmuş insanlarla... Belki de yapmamalıyım..."

"İyi olacaksın." Jack güldü. "Başını destekle." Bebeği onun kollarına doğru kaydırıldı. "İşte böyle. O kadar da zor değil."

Vanni hâlâ ağzı açık bir şekilde babasına bakıyordu ama Walt kızından tamamen habersizdi. Muriel'i izlerken yüzünde hülyalı bir gülümseme vardı. Muriel'in hiç çocuğu olmadığını, kendisinininki gibi uzun bir evliliği ve belki de birkaç çocuğu olmasını dilediğini öğrenmişti. Ona ilişkileri hakkında çok fazla kişisel soru sormamıştı çünkü biraz Cevaplardan korkuyordu ama bunun onun için yeni bir alan olduğunu biliyordu. Onun bunu ilk kez deneyimlediğini görmek içini ısıtmıştı.

"Baba?" Vanni ona yaklaşarak fısıldadı. "Akşamı Muriel'le mi geçiriyordun?"

"Ona yemek pişiriyordum," dedi. "Nasıl yediğini görmelisin. Bir tavşanı bile hayatta tutamaz."

"Ama baba, sen hiçbir şeyden bahsetmedin-"

"Tabii ki yapmadım Vanessa. O yeni bir komşu. O evde sadece birkaç aydır oturuyor. Aslında, yolda karşılaşana kadar buralarda olduğunu bile bilmiyordum. Birkaç atı var. İyi bir kadın. Onu seveceksin."

"Baba?"

Sonunda dönüp ona baktı. "Ne?" diye sordu. "Baba, bunun Muriel St. Claire olduğunun farkında mısın?"

"Ne?"

aktris?"

"Uh-huh. Bundan bahsetmişti, evet. İyi bir kadın, onu seveceksin."

Vanni şaşkınlıkla başını salladı. Ancak Jack, küçük Emma'yı topluluğun geri kalanına sunup her birine ona hayran olma şansı verirken dikkati tekrar Jack'e çekildi.

"Özür dilerim Vanessa," dedi Muriel. "Seninle tanıştığıma ne kadar memnun olduğumu söylemeliydim ama bebek yüzünden dikkatim tamamen dağılmıştı." Elini uzattı.

"Sizinle tanışmak çok güzel. sen."

Vanessa elini tuttu ama "Sen ve babam...?" dedi.

"Komşular," dedi Muriel gülümseyerek.

Sonra Jack bebeği karısına geri götürdü ve kadınları takip etmeye davet etti. Muriel de dahil olmak üzere hepsi geldi.

Muriel doğruca Mel'in yanına gitti, yatağın üzerine eğildi ve gülümseyerek, "Tebrikler. Mükemmel bir iş çıkarmışsın. muhteşem."

"Muriel!" Mel yorgun bir şekilde haykırdı, açıkça şaşırmıştı.

"Telefon geldiğinde Walt ile yemek yiyordum. Ben Bunun bir parçası olduğum için çok mutluyum. Bebeği kucağıma aldım," diye ekledi biraz komplocu bir tavırla.

"Ah," dedi Mel. "Seni tekrar gördüğüme sevindim. Ama bundan sonra başka koşullar altında buluşmamız gerekecek. Bunu yapmaya devam etmeyeceğiz. Jack'in beni izinsiz bir daha hamile bırakmaması için kesin emirleri var."

"Çok akıllıca," diye onayladı Muriel.

Adamlar için içkiler dolduruldu ve Doc sanki viskiyi koklamış gibi tam o sırada ortaya çıktı. John Stone Erken doğum yapan başka bir kadın olduğu için çekimser kaldı ama puroyu kabul etti. Kadınlar Mel'le birlikte ama Muriel adamlarla birlikte verandaya çıktı. Muriel gruplarına katıldığında hepsi dönüp yüzlerinde şaşkın ifadelerle ona baktı.

"Bir içki ve puro olacağını duydum," dedi omuz silkerek. "Öyle değil mi?"

Walt hariç hepsi şaşkınlıkla ona bakıyordu; Walt nedense buna hiç şaşırmamıştı. "Ben halledebilirim Bu," dedi Walt. Eve gidip ona bir içki doldurdu ve geri getirdi. O döndüğünde, Mike

Valenzuela onun için büyük, çirkin bir puronun ucunu kesmişti. İçkisini aldı ve çakmak için sıranın kendisine gelmesini bekledi. Purosunu yaktıktan sonra kadehini kaldırdı. "Sana, Jack'e, muhteşem eşine ve en yeni Sheridan'a. Tebrikler."

John Stone elini cebine atıp çağrı cihazını çıkardığında saat neredeyse gece yarısıydı. "Bir tane daha geliyor. Gruplar halinde geliyorlar," dedi ve koşarak ambulansa doğru gitti. "Dolunay," diye bağırdı omzunun üzerinden. Ve Grace Valley ambulansının tepesinde yanıp sönen ışıklarla John gitmişti.

Birkaç dakika sonra doğum ekibi toparlandı ve Sheridan'ları kendi hallerine bıraktı. Walt ve Muriel eve döndüklerinde, Walt kapıyı açmadan önce dönüp ona baktı Arabanın kapısını. "Sadece bir şey söylemek istiyorum Muriel. Kereviz, yoğurt ve küçük peynir dilimleri yemenin gerçekten zor olacağını düşünmüştüm, ama iyi vakit geçirmiyorsan lanet olsun."

Kadın ona güldü. "Teşekkür ederim, Walt. Sen de o kadar sıkıcı değilsin. Kızının sana soracağı bir sürü soru olacak."

Ona sırtıttı. "İstediği kadar sorabilir. Gerçekten söyleyecek çok fazla şeyim yok."

"Walt, söylenecek fazla bir şey yok," diye hatırlattı ona.

"Evet. Henüz yok."

On üç

Brie doğumdan sonraki sabah erkenden Jack'in evine geldiğinde, erkek kardeşi ve yeğenini verandada buldu. David Cheerios'unu, Jack ise kahvesini içiyordu. "Günaydın," dedi arabadan inerken. "Dün gece hiç uyudun mu?"

"Bir bebekten yirmi dört saat sonra uyuyamam. Mel ışık gibi söndü. David de onu istiyor tabii. Bu yüzden buradayız."

"Sana yardım etmek için buradayım," dedi Brie. O planladı Bütün gün olmasa bile en azından sabahı ağabeyi ve yengesiyile geçirecekti. David'le ilgilenecek ve ev işlerine yardım edecekti. "Dün gece ayrıldığımda bekleyen bir sürü çamaşır vardı."

"Çoğunlukla bitti. Ama öğleden sonra biraz kestirmem gerekecek."

Güldü. "Ben seni idare ederim," dedi. "Herkes nasıl?"

"Tamam. Bir kez daha beslenmemiz gerekiyor. Davie'yi idare edebilir misin? Sabah banyosu falan?"

"Emin olabilirsin," dedi.

Jack kahve fincanını alıp yatak odasına döndü ve yatağın yanındaki sallanan koltuğu çekti.

Mel ona biraz solgun görünüyordu. İkinci bebeğin daha kolay olması gerekiyordu ve kesinlikle daha hızlı geldi, ama bu

bir tanesi onun için zor olmuştu. Mel gece emzirmek için uyandığında zayıf ve titrekti. Yanındaki beşikte

Emma yaygaraya başladı. Beslenmesi gerekecekti ama karısı henüz kıpırdamıyordu. O almak istedi

ama Mel'in onu duyması daha iyiydi - bebeğin burnunu çekmesi anne sütüne yardımcı oluyordu. Sadece Bir kadının vücudunun tüm bunlara tepki verme şekli, bebeğin ağlaması gibi bir şeyin sütün bir musluk gibi akmasına ve damlamasına neden olması ona inanılmaz geliyordu.

Karısının alnına dokunmak için elini uzattı ve onu nemli buldu. "Mel," dedi usulca. Belki de üzerinde çok fazla battaniye vardı.

Emma taleplerini biraz daha yüksek sesle dile getirdi ama Mel hâlâ kıpırdamıyordu. "Mel," dedi daha yüksek sesle, omzunu hafifçe sallayarak. Mel uyanmadı. "Mel," dedi.

Hiçbir şey.

Jack bir şeyin kalbini sıkıştırdığını ve karnına bir yumruk gibi çarptığını hissetti. Yorganı geri çekti ve karısının altında geniş, yayılan bir kan gölü olduğunu gördü.

"Brie!" diye bağırdı. "Tanrım! Brie!"

Telefonu aldı ve evdeki John'u aradı. Telefon çalmadan önce Brie kucağında David ile kapıdaydı. Kanı gördü, baldızı hareketsizdi ve David'i güvenli beşiğine yatırmak için koştu.

Susan Stone telefonu açtı.

"Susan, Mel'in kanaması var! Bilinci yerinde değil!"

"Oh, Tanrım. John'u doğumdan sonra yaparken gördüğün gibi rahmine masaj yapmaya başla. Üstten aşağı doğru bastırın, diğer elinizi rahmi desteklemek için kasık kemiğinin hemen üzerine koyun. Şimdi benimle kal." Sonra telefonu bırakmadan diğer hattı açtığını duydu ve birkaç saniye içinde acil hava ikmal naklini istedi. "Jack," dedi, "bana koordinatlarını ver."

Kendi evini inşa etmiş bir adam her ayrıntıyı biliyordu ve enlem ve boylamı saydı. Telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırarak, "Yardım et Susan! Kan geliyor! Ne yapabilirim ki?"

Ama konum bilgisini bir bilgisayarda tekrarlıyordu. ve bazı sorulara cevap veriyordu. Bir dakika sonra Jack'le tekrar konuşmaya başladı. "Biz çok lanet

Şanslısın," dedi. "John'un acil bir durumu vardı ve birkaç saat önce Redding'e nakledildi - helikopter yakınlarda, Eureka'ya geri dönüyor ve sizi yönlendiriyorlar. Jack, masaj mı yapıyorsun?"

"Evet, ama..."

"Nabızı var mı?"

Parmaklarını boynuna götürdü. Parmak uçlarından akan kan boynunda cıcaflı bir iz bıraktı. "Evet, zayıf. Yumuşak."

"Beş dakikadan kısa bir süre içinde helikopterle nakledileceksiniz. Yalnız mısınız?"

"Brie burada," dedi Mel'in karnının alt kısmını yoğurarak.

"Pitocin'e ihtiyacı var. Methergine. Mel'in çantası nerede?"

"Burada," dedi Jack. "Tam burada."

"Tanrıya şükür. Brie'ye nasıl masaj yapılacağını göster. Jack, bir şırınga Pitocin çekmeni istiyorum. Jack? Orada mısınız?"

"Tanrım," diye mırıldandı. O anda Brie koşarak odaya girdi. "Brie. Rahmine böyle masaj yap," dedi ve onu gösterdi. "Lanet olsun." Kafasındaki korkuyu atmaya çalıştı. "I

Ona bir şey vermek zorundayım," dedi. "Susan?" dedi telefonda.

"Sana yol göstereceğim. Pitocin şişesini ve bir şırınga bul. Önce Pitocin vereceğiz. Kan basıncı hiç yüksek olmamıştı, bu yüzden Methergine ile devam edeceğiz. Rahminde kanama var ve kasılması gerekiyor."

"Susan," dedi Jack telefonda Brie'nin Mel'in karnının alt kısmını sıkmasını izlerken. "Kan geliyor. Pıhtı atıyor."

"Biliyorum, Jack. Hemen ilaçları getir."

Mel'in çantasını karıştırdı ve aradığı şeyi buldu. "Hazır," dedi. Telefon kucağındayken Kulağına karşı onun kesin talimatlarını izledi, önce Pitocin'i şırıngaya çekti. "Bir doktor bulabilir miyim bilmiyorum. vein...."

"Kasın içine enjekte edeceksin, Jack. Onu biraz yana yuvarla-"

"Biliyorum," dedi. "Neresi olduğunu biliyorum. Bir sürü çekim yaptım...."

"Kanın geri dönüp dönmediğini kontrol etmek için şırıngayı geri çekin," dedi Susan. "Zaman kaybetmeyin. Sağlık görevlileri ihtiyacımız olandan daha fazlasına sahip olacaklar. Birkaç doza ihtiyacı olacak."

"Tamamdır," dedi.

"Şimdi de Methergine," dedi ve ona doğru yürüdü. "Burada zaman kısa. Sağlık görevlileri oraya ulaştığında bir hat açıp onu çukura alabilirler. Bu telefon hattını açık tut. Bana ihtiyacın olursa, sana söylediğimi yap

Jack." "Yapıyorum," dedi.

"Rahmi kontrol et. Biraz sıkılaştığını söyleyebilir misin?"

Kız kardeşinin ellerini yolundan çekti ve masaja devam etti. "Bilmiyorum. Belki biraz. Evet, biraz... Ama kan geliyor. Daha fazla pıhtı."

"Biliyorum. Masaj yapmaya devam et. Harika gidiyorsun."

O uzaklaştı ve içgüdüsel olarak Brie devraldı. Jack Mel'in çantasını tekrar karıştırarak daha fazla Pitocin ya da Methergine aradı. "Susan, daha fazla yok.... Kullandık sahip olduğu her şeyi!"

"Her an orada olabilirler. Masaj yapmayı bırakma. Helikopteri beklerken neden bebeği göğsüne koymuyorsun?"

Jack telefonu düşürdü.

Ağlayan Emma'yı beşikten aldı ve onu göğsüne yasladı ve bir kolunu Mel'in omuzlarının altından geçirerek onu biraz yükseltti. İkisini de tuttu. Meme ucuyla Emma'nın küçük yanağını sıktı ve gıdıkladı, Karısının yaptığı gibi. "Hadi, bebeğim. Gel hadi. Sana ihtiyacımız var-" Emma meme ucunu buldu ve emzirmeyi denemeye başladı. Henüz doyurucu bir emzirici değildi ve ağlamaktan hala üzgündü, ancak büyük bir güçle olmasa da meme ucunu tutmayı başardı.

"Yavaşlıyor mu? Kanama?" diye sordu

Brie'ye. "Sanmıyorum, hayır."

"Mel," dedi. "Mel, bebeğim, hadi. Benim için gözlerini aç, bebeğim. Tanrım, bunu yapma Mel."

Gözleri çırpınarak açıldı. Jack'e baktı ve zayıf bir fısıltıyla, "Uh-oh," dedi.

"Bebeğim, dayan. Helikopter yolda ve çok yakın. Benimle kal, Mel." Sonra, "Hadi, Emma.

Haydi." Ama bebek sorun yaşıyordu, muhtemelen Panik yüzünden. Dehşete kapılarak kolunu karısının altından çekti, ağlayan bebeği beşiğe geri koydu ve yatağın yanında diz çökerek Mel'in pompalarken yaptığı gibi göğüslerine masaj yapmaya başladı. O anı hatırladı - David'in doğduğu ve bebeği emzirmesi için ona verdiği zamanı hatırladı. Hadi küçük adam, demişti.

Plasentayı çıkar ve kanamayı durdur. Sonra da üzerine eğildi, ağzını onun üzerine koydu ve nazikçe çekti, emdi ve ılık, tatlı süt ağzına geldi. Ve gözyaşları gözlerini kör etmekle tehdit etti.

Kadının zayıf ve hafif elinin başına dokunduğunu hissetti, parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirdi. Ondan süt emdi ve bunun yardımcı olması için dua etti.

"Yavaşlıyor," dedi Brie. "Kesinlikle yavaşlıyor. Ama kahretsin Jack, o kadar çok şey var ki..."

Başını Mel'in göğsünden kaldırdı ve onun gözlerinin biraz açıldığını ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme olduğunu gördü. "Benimle kal, Mel. Lanet olsun, benimle kal!" Biraz daha emdi. Brie'ye, "Rahmine masaj yapmaya devam et." dedi. Sonra kaçtı.

Evden çıktı, verandanın merdivenlerinden atladı ve kamyonetine koştu. Kasadaki dolabı açtı ve bir işaret fişegi çıkarıp yakmak için yırttı ve toprağa attı

Helikopter için bir rehber olarak araba yolu. Otuz saniyeden kısa bir süre içinde tekrar karısının yanında dizlerinin üzerine çökmüş ve göğsünü çizmeye başlamıştı.

Emma ağlıyordu, David çığlık atıyordu ve Mel yine bayılmıştı.

Dudaklarını onun alnına koydu ve dua etti. Tanrım, her şeyi yaparım. Her şeyi yaparım. Onu benden alma!

Mel'in nabzını tekrar tekrar kontrol etti, emzirdi ve dua etti. Rotor kanatlarının sesini duyana kadar hayatının en uzun iki dakikasını geçirmişti. Bir an için zamanda geriye savruldu, neredeyse beden dışı bir deneyim yaşadı; helikopterler yaralıları almak için kayalık çöle girerken etrafı toz ve dumanla çevriliydi. Gözleri buğulandı, Irak'a geri dönmüştü, adamlarını kurtarmak için çaresizce çabalıyordu.

Geriye dönüş labirentinde zihnini zorladı. Helikopter evinin önündeki açıklığa indiği sırada odadan verandaya doğru koşarken Brie'ye "Durma," dedi. Verdiği son savaşı düşündü; eğer karısını kurtaracaksa binlerce kez daha verebileceği bir savaşı bu. Sağlık görevlilerinin bir sözü vardı: Seni helikoptere götürebilirseک yaşayacaksın.

İki sağlık görevlisinin dışarı fırladığını ve bir sedyeyle eve doğru koştuğunu gördü. "Bu taraftan," diye bağırdı. "Ona iki doz Pitocin ve bir doz Methergine verdim," diye bağırdı.

topuklarının üzerinde koşarak eve geri döndü. "Sanırım kanama biraz yavaşladı ama hâlâ ağır. Gerçekten ağır."

Onu ana yatak odasına kadar takip ettiler ve hemen devraldı. Serum takıldı. Mel'i bunu yaparken onlarca kez izlemişti ama bu şimdiye kadar gördüğü en hızlı çalışmaydı. Emirler yağıdırıyorlardı -Ringer, Pitocin, tansiyon kırkın üzerinde yetmiş, nabız bir-altmış ve zayıf, terli, solunumlar sık. İçlerinden biri, onu hızla sedyeye kaldırıp arkasında kanla ıslanmış bir yatak bırakırlarken bacaklarının arasına bir havlu atarak, "Hadi gidelim," dedi. "Onu yükleyin ve gidin, gidin, gidin!"

"Brie, Doktor'u bebek için mama ile buraya getir." Mel'in çantasını aldı ve arkalarından koşarak onları takip etti.

Helikoptere doğru. Saniyeler içinde havalandılar.

Jack sedyenin bir tarafında Mel'in elini tutarken diğer tarafta bir hemşire kan basıncını ölçüyordu

ve IV sıvılar. "Çantasındaki tüm ilaçları kullandık," dedi. "İki Pitocin, bir Methergine," diye tekrarladı hemşireye.

"Çantası mı?" diye sordu hemşire.

"O bir ebe. Şırıngaları geride bıraktım ama boş şişeleri çantaya attım. Kadın doğum uzmanının hemşire olan eşi benimle konuştu."

Hemşire bunu pilota ilette ve bir dakika sonra pilot telsizden ikinci bir Methergine siparişi verildiğini söyledi ve hemşire tedarik ettikleri ampulü çıkardı, şırıngayı çekti ve serumu itti. Birkaç dakika daha geçti; Mel gözlerini açtı, Jack'e baktı ve "Seni seviyorum Jack" diye mırıldandı.

Dudaklarını Melinda'nın kulağının yanına koydu. "Melinda, sen benim hayatımsın. Sen benim tüm hayatımsın, bebeğim. Benimle kal. John hastanede, tatlım. Hastaneye gidiyoruz. Sen dayan. İyi olacaksın."

Jack pilotun telsizle hastaneye geldiklerini ve bir ameliyathane ekibi ile anestezi uzmanının hazır beklediğini bildirdiğini duydu. Hemşire geri çekildi Mel'in bacaklarını nazikçe ayırmak ve kanamaya bakmak için battaniye. "Sanırım başaracağız," dedi. Sonra usulca, "Yüce Tanrım, başarmamıza izin ver," dedi.

Jack bu kadar korkmuş olmasaydı, ekibin ne kadar hızlı hareket edebildiğinden etkilenirdi. İniş yaptıklarında, helikopterdeki hemşire ve acil tıp teknisyenleri sedyeyi o kadar hızlı çıkarmışlardı ki neredeyse Jack'i yoldan çekeceklerdi. Acil servis hemşireleri ve bir doktor onları bekliyordu. Koşarak Hastanede biri asansörün başında durmuş, kapıyı açık tutuyordu. Jack onlarla kaldı ama onlar ameliyata girerken durduruldu.

Jack kapının dışında durmuş, bakıyordu. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama onu terk etmeyecekti. Oturamıyordu bile. Kalbi çarpıyor, terliyor, aşırı nefes alıyor, içinde ölüyordu. Kendi ölümüyle bundan daha sakin bir şekilde yüzleşmişti.

Beş ya da on dakika geçtikten sonra bir hemşire onunla konuşmak için dışarı çıktı. "Bay Sheridan, rahim kanaması geçirmiş ve çok kan kaybetmiş. Dr. Stone kanamayı durdurmak için onu hemen ameliyata aldı. Muhtemelen histerektomi yapmak zorunda kalacak. Size söyleyecek daha fazla şeyimiz olması biraz zaman alacak."

"Başaracak, değil mi?"

"Durumu hayati tehlike arz ediyor Bay Sheridan. Ama Dr. Stone çok çok iyi. Kendisine mükemmel bir cerrah olan Dr. Larson yardımcı oluyor."

"Evet," dedi bir elini başının üstünde gezdirerek. "Tanrım." Kafası karışmış ve dehşete düşmüş bir halde arkasını döndü. İki kez tam daire çizdi. Sonra hemşireye, "Şapele gidiyorum ama hemen döneceğim," dedi.

Jack bir telefon görüşmesi yaptı, Brie'yi. Sonra şapeli buldu ve ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen bir grup mum yaktı. Titreyen eli ışığı o kadar titretiyordu ki neredeyse temas kuramayacaktı. Kutuya para bırakmak için yanında cüzdanı bile yoktu ama eğer yaşarsa bu hastaneye bir milyon dolarlık bir çek yazacağına diye düşünüyordu. Sonra ikinci sıraya geçti, dizlerinin üzerine çöktü, dirseklerini önündeki sıraya dayadı ve dua etti.

Tanrım, beni yalvarırken duymaktan bıktığını biliyorum ama bu benim kadını, karım. En iyi arkadaşım! Hayır, o bundan çok daha fazlası. O benim kalbimin diğer yarısı. Hayatım boyunca onu bekledim. Onu güvende tutmak için yüz kere canımı veririm! Bin kere! Aldığım her nefeste, kalbimin her atışında o var. Artık onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum. Şimdi olmaz... Lütfen, Tanrım. Lütfen. Tanrım, lütfen.

Yarım saat sonra tekrar üst kata çıkmış, ameliyathanenin dışında oturuyordu. John nihayet ameliyattan çıkmadan önce iki saat boyunca saniye ibresinin her dakika geçtiğini gördü. Jack ayağa kalktı.

"Zamanında yetiştik Jack, çok şanslıydık. Sizden çok uzakta olmayan bir helikopterimiz vardı, başlı başına bir mucize. O

Çantasını karıştırdığın için kritik ilaçları zamanında buldum. Ama Jack, rahmini kurtaramadım. Özür dilerim. Daha fazla çocuk istediğini biliyorum."

Jack sandalyeye çöktü, dirseklerini dizlerine dayadı, başını ellerinin arasına aldı. İçinden rahatlama akarken omuzları kısa bir süre titredi ve tekrar John'a baktığında gözyaşları kirli yanaklarından aşağı süzüldü ve "Dostum, rahim hiçbir şey ifade etmiyor. Onsuz yaşayamam."

John onun omzuna güçlü bir el koydu. "Onunla geçireceğin uzun yıllar var, dostum."

"Tanrım, teşekkür ederim. Teşekkür ederim, John."

"Sen ve Susan iyi bir takım oldunuz, sonra bunu John şaşkınlıkla başını sallayarak, "Bebeği emzirmek için memeye götürüyorum," dedi.

"Bebek değildi," dedi Jack zayıf bir sesle, bacaklarının onu bir daha dik tutup tutmayacağını merak ediyordu. Sevgili karısıyla ilgili son anısının, bir daha onu göremeyeceği korkusunu hatırlayarak onu hayatta tutmak için her şeyi denerken sütünü alıyordu. "Emma emzirmiyordu. Ben yaptım."

"Hmm," dedi John. "Onun hayatını kurtarmak için ihtiyacımız olan birkaç dakikayı bize vermiş olabilirsin."

Jack Brie'yi arayarak Mel'in ameliyattan çıktığını söyledi, ardından içeri girmesine izin verilene kadar iki saat daha hareket etmeden nekahet odasının kapısında bekledi. Bir ünite kan

ama teni hâlâ soluk beyazdı, gözleri koyu ve çöküktü, dudakları o kadar kuruydu ki çatlamış gibi görünüyordu. O kadar küçük görünüyordu ki, korkutucuydu. Ona doğru eğildi, bir kolunu omuzlarının altından geçirerek onu biraz kaldırdı. Dudaklarını alına bastırdı ve gözleri zayıfça açıldı. "Jack," diye fısıldadı.

"Ah, Mel, beni çok korkuttun," dedi. "Başka bebek olmayacak Jack," dedi Mel. "İhtiyacımız olan her şeye sahibiz. İki mükemmel, sağlıklı çocuğumuz var."

"Benden bir tane daha gizlice sokmaya çalışacağını biliyordum..."

"Yapmayacaktım," dedi. "Sana zaman ayıracağıma söz vermiştim.

çocuklarınızın tadını çıkarın. Seninle ve onlarla hiç düşünmediğim kadar çok şey yaşıyorum."

"Şey," dedi, zayıf bir kahkaha attı. "Sen erişilebilir olduğun sürece, kaderimde asla regl olmamak var."

Ölmek üzereyken onunla şakalaşmak tam ona göre idi. "Gözlerini kapat ve dinlen, Mel. Ben seninle kalacağım. Seni bırakmayacağım."

"Çocuklarımla birlikte olmak istiyorum," diye fısıldadı, gözleri kapanıyordu.

"Çok yakında, Mel. Şışt. Çok yakında seni eve götüreceğim."

Onu bu şekilde, yatağının demirine eğilmiş halde bir saat daha tuttu. Hemşire kanamasını kontrol etmek için onu uzaklaştırmaya çalıştı ama John gitmeye niyetli değildi. John üçünün yanına geldi ve hemşireye "Ben hallederim" dedi. Yatağın etrafındaki perdeleri çekti. "Anlamıyorlar Sen," dedi John Jack'e. "Sanırım kendi çocuklarınızı doğurabiliyorsanız, hepiniz peri-pad'lerden kontrol edilmişsiniz demektir."

"Her şey tamam," dedi Jack, kadının alnına bir öpücük daha bırakarak. "Bütün gün kalacak mısın?" diye sordu John.

"Grace Vadisi'ne nasıl döneceğimi henüz çözemedim. Ayrıca, bir ünite daha kan almak istiyorum. En azından bunun için buralarda olacağım."

"Tehlikede olduğu için buralarda takılmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Seni dışarı atılmaktan korumak için buralarda takılıyorum." Çarşafı kaldırdı ve bacaklarını nazikçe ayırdığında kadın kısa bir süre için kendine geldi. "Güzel," dedi John. "Çok daha iyi görünüyorsun."

"Daha iyi," dedi Jack Mel'e.

"Çocuklarının yanına dönmeyi düşünmelisin," diye önerdi John. "Ulaşımı çözdükten sonra seni götürebilirim."

"Bilinci tamamen yerine gelene ve neden burada olmadığımı öğrenene kadar olmaz. Vaiz benim için gelecektir. Bunu halledeceğiz," dedi Jack.

John, "Onu Larson'a teslim edeceğim ve o da birkaç gün ona bakacak," dedi.

"Ona bir göğüs pompası almalısın. Emzirme konusunda nasıl olduğunu biliyorsun. Emma da sonuncusu, onun nasıl olduğunu biliyorsun."

"Bir pompa bulacak, merak etmeyin."

Bir saat daha geçti, Mel zaman zaman uyanıyor, Jack de bu sırada onu tutuyordu. John tekrar içeri girdi ve "Şimdi onu odasına götüreceğiz ve

Koridorda sizi görmek isteyen biri var. Bizimle üst katta, 306 numarada buluş." "Tamam," dedi Jack, Mel'in omuzlarını yavaşça yatağa indirerek. "Bir dakika içinde yanında olacağım, bebeğim. Sen kendi yatağına gidiyorsun. Şimdi odaya."

Jack sallanan kapıdan içeri girdiğinde Doc, bastonuna dayanmış, birkaç saat içinde yıllarca yaşlanmış gibi hem yorgun hem de bitkin görünüyordu. Doc buraya gelmek için o dağ geçidini aşmıştı. Bu saatler sürerdi. Jack ona doğru yaklaştı ve elini uzattı. "Çok yakındı," dedi.

Doktor başını salladı. "Tanrı'ya şükür. Artık onsuz yapamayız."

"Hayır," dedi Jack.

"Yapamayız." "Onu ne zaman görebilirim?"

"Benimle gel, Doktor. Odasına çıkalım." "John şimdi iyileşeceğini söylüyor," dedi Doktor. "Evet. Onu geri aldık. Ama artık bebek yok." "Sence bu konuda ne hissedecek?"

Jack, Emma'ya hamile olduğunu öğrendiğinde ne kadar sinirlendiğini hatırlıyordu. Daha sonra, "Senden küçük bir parça taşımayı çok seviyorum," demişti.

"O iyi olacak. Birbirimize sahibiz. David ve Emma var, düşündüğümüzden iki tane daha fazla. Brie seni aradı mı?"

"Uh-huh. Bütün kasaba hazır bekliyor." Odasına vardıklarında Mel yatağında hafifçe yükselmiş, pipetle bir yudum su içiyordu. Doktor biraz topallıyor gibiydi. odaya girdiğinde her zamankinden biraz daha fazla. Doğruca onun yanına gitti ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Yatağın üzerine eğildi ve onu alnından öptü. "Tam bir baş belasısın, Melinda. Başından beri öyle olacağını biliyordum."

"Seni genç tutuyorum," dedi yorgun bir sesle.

"Sen de öyle. Ama bence Jack'i yıpratıyorsun."

Sheridan'ların bakımı bir aile ve toplum meselesiydi. Brie ve Mel'in kız kardeşi Joey, Jack hastaneye gidebilsin diye bebeklerle ilgilendi; Paige ve Preacher her akşam yemeği için yiyecek hazır olmasını sağladı. Sonunda Mike o gün karısıyla birlikte olmak ve Jack'in günlük raporuyla eve gelmesini beklemek için eve geldi. Jack dağların üzerinden Redding'e gitmek için çok erken kalktı, bütün gün kaldı ve hava karardıktan sonra geç saatlerde Virgin River'a döndü.

Dördüncü gün Brie büyük deri koltukta oturmuş, Emma'yı biberonuyla kucaklarken Mike da sallanan koltukta David ve biberonuyla oturuyordu. Kapı açıldı ve Jack içeri girdi, bitkin görünüyordu, Mel'in pompaladığı anne sütünü içeren küçük soğutucusunu taşıyordu. Brie selamlamak için çenesini kaldırdı ve o da karşılık olarak bir elini kaldırdı, sonra mutfağa gitti. Her biri altı saat süren araba yolculuğu ama Mel'le her gün birlikte olmamayı aklından bile geçirmiyordu. Brie onun uykuda olması konusunda çok endişeliydi. geçitten geçerken yoksun bırakıldı.

Brie ve Mike suçlamalarını hallettikten sonra Jack'in mutfağındaki toplantıya katıldılar ve Preacher'ın akşam yemeğini neredeyse tamamladığını ve kendisi, Mike ve Jack için birkaç içki hazırladığını gördüler. "Kızımız nasıl?" Brie sordu.

"Alınan," dedi. "Yarın onu kapı dışarı edecekler. Onları kızdırıyor. Hemşireler çok kötü hastalar."

Brie, "Kusura bakmazsanız, kırbaçlanmış gibi görünüyorsunuz," dedi.

"Teşekkür ederim, kıymetlim," dedi bardağını kaldırarak. "Vay canına, bu yardımcı oldu. Teşekkür ederim." Bardağı yere bıraktı ve "Gidip çocuklarımı öpeceğim ve hemen döneceğim" dedi.

Mutfakta bir an sessizlik oldu. Vaiz sessizliği bozarak, "Onu kaybetmeye bu kadar yaklaştığımıza inanamıyorum," dedi.

Brie, Paige'in hamileliği göz önüne alındığında onu rahatlatmaya çalışarak, "Böyle bir şeyin olması çok olağandışı," dedi.

"Bu size bunun ne kadar ciddi bir iş olduğunu hatırlatıyor." Paige'i kendine yaklaştırdı. "Bu iş gerçekten ciddiye almalıyız."

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim, John," dedi Paige. "Ucuz atlattık, şu anda her şey yolunda ve biz panik yapmayacağız. Bu hamileliğin tadını çıkaracağız. Tanrı biliyor ya, bunun için yeterince çalıştık." Oğluna döndü. "İşin bitti mi dostum? Film için hazır mısın?"

"Evet anne," dedi tatlı bir sesle.

"Bana bırak," dedi Vaiz. "Hadi kovboy," dedi, küçük elini tuttu. "Rahatlamana yardım edeyim." Mutfaktan çıkarken Vaiz'in "Bu akşam ne izleyeceğiz?" diye sorduğu duyuldu.

"İnanılmaz," dedi Chris.

"Bunu neredeyse her gece izlemiyor muyuz?"

"Neredeyse."

Joey Paige'e baktı. "O harika bir baba, değil mi?" "Tek kelimeyle harika. Ne kadar şanslı olduğuma hâlâ inanamıyorum."

Jack mutfağa geri döndüğünde Joey, "Sana bir şey sormak istiyordum Jack. Mel'in histerektomi ameliyatı nasıl gidiyor?"

Bakışlarını indirdi ve içkisini kaldırdı. "Hayal kırıklığına uğradım," dedi. "Sürekli hamile kalmaktan yakınmasına

rağmen, aslında biraz daha hamile kalmak istiyordu. Bu

anlamaya meydan okuyor. Emma'nın çok erken geldiğinden bahsedip durdu, bunu ona bir daha yaparsam beni ölümle tehdit etti, kaç yaşında olduğumu hatırlatıp durdu ve yine de-

Bir an sessizlik oldu.

"Üreyebilmek komik bir şey," dedi Brie. "Biz sadece onu kontrol etmek istiyoruz."

Jack, "Ve benim deneyimlerime göre, kendi akli olan doğa güçlerinden biri," dedi. "İstediğiniz zaman gelmiyor. Bir mola vermek istediğinizde, her yerinizi sarıyor."

"Sen nasılsın?" Joey ona sordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" İçkisini kaldırdı. "Mel bunu atlattığı için o kadar minnettarım ki, aklımın ucundan bile geçmiyor. Ayrıca, iki sağlıklı çocuğum var. Ben zengin bir adamım. Çok zengin bir adam."

"Zengin adamlara," dedi Mike kadeh kaldırmaya katılarak.

Melinda'nın histerektomisinden sadece bir hafta sonra çok iyi dolaşüyor. Bazı ameliyat ağrıları vardı. ve kolay yoruluyordu; evin içinde fazla dolaşmıyordu. Rahat bir eşofman giydi ve çoğunlukla büyük boy yatakta kaldı, beşik elinin altındaydı, böylece Emma'ya mümkün olduğunca sık hemşirelik yapıyor, onu yakalamaya çalışıyordu. Tek yapması gereken Davie'yi poposunun altından biraz desteklemektir ve o da onunla birlikte yatağa tırmanabilirdi.

Brie ve Joey gün boyunca evden sorumlu olarak Mel'in ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan ve Bol bol dinlenen Jack, öğleden sonra barda birkaç saat geçirebildi. Sonra da akşam yemeğini eve, karısına götürebiliyordu.

Barda pek bir şey yapmıyordu. Tedarik turlarına çıkmaya cesaret edemiyordu, bu onu Virgin River'dan çok uzağa götürebilirdi. Ama makbuzları topladı ve envanter çıkardı, şaşırtıcı olmayan bir şekilde barın Paige ve Vaiz'in dikkatli bakımı altında gayet iyi işlediğini gördü.

Öğle yemeği bittikten sonra ve akşam yemeği kalabalığı içeri girmeye başlamadan önce, barın genellikle çok sessiz, çoğu zaman ıssız olduğu o kısa zaman diliminde, Shady Brady'siyle eski tanıdık bir hayalet içeri girdi. Jack'in geçmişte bu adamla bazı trafiği olmuştu; bazıları iyi, bazıları o kadar iyi değildi. Dağlarda bir yerlerden gelen yasadışı bir yetiştirici olarak biliniyordu ve Jack bir keresinde parasını almayı reddetmişti

Çünkü yeni kesilmiş marihuana kokuyordu. Ama o Paige tehlikedeyken bir gece aniden ortaya çıktı ve hayatını kurtardı.

Bara geldi ve ilk kez Jack'le gerçekten göz teması kurdu. Bu bir ilkti. "Selam," dedi kasvetli bir sesle. "Ailen nasıl?"

"İdare ediyoruz," dedi Jack.

"Heineken ve Beam," dedi. "Eğer çok sorun olmayacaksa."

Jack adamın omzunun üzerinden Mike'ın bara girdiğini gördü. Kısa bir süre durdu, sırtının genişliğinden ve tanıdık şapkasından arkadaşlarını tanıdığı belliydi. Jack tekrar müşterisine baktı. "Bunu konuşmuştuk," dedi Jack. "Bu barda ne tür bir paranın işe yaramayacağını biliyorsun ve sana para vermeyeceğim. Hiç havamda değilim."

Mike barda doğrulup oturdu, yabancı ile arasında sadece bir tabure vardı. "Anladım, Jack. Bir bira alacağım. Arkadaşıma iyi bak." Mike birkaç banknot çıkardı. "Benim için bir zevk."

"Bundan emin misin?" Jack Mike'a sordu.

"Evet. Eminim."

Jack onlara içki hazırladıktan sonra barın aşağısına, envanter sayfalarının bulunduğu güvenilir panosunun beklediği yere gitti. Mike ve Shady Brady arasında hiç konuşma olmadı. Sadece sessiz ve ciddi bir şekilde içiyorlardı.

Paige elinde yeni bir havlu yığınıyla bara geldi. Adamı tanıdı, bir an için felç oldu, sonra mutfağa kaçmadan önce ona hafifçe başını salladı. Mike yarı yarıya Vaiz'i hemen görmeyi bekliyordu ama

başka bir şey olmadı. Sonra yanındaki adamdan alçak sesle, gürültülü bir yorum geldi. "İşler yoluna girmiş demek ki," dedi adam, bariz hamileliği fark etmişti.

Mike kendine rağmen kıkırdadı. "Oh, evet. Gayet iyi." Adama baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Bir kez daha şu kaynatıcıyla mı?"

"Hayır. Seni söndürmek istemiyorum."

"Jack," diye seslendi Mike. "Arkadaşımı tamir et."

Jack kaşlarını çatarak onaylamasa da viskiyi servis etti ve birayı tazeledi. Bu garip bir durumdu - Jack adamın acil bir durumda onlara yaptığı yardımı takdir ediyordu ama yetiştiricilerle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Onlar baş belasıydı. Ve kasasında onların parası olmayacaktı. Adamları içkilerini bitirmeleri için bırakarak panoya ve saymaya geri döndü.

Yabancıнын ayağa kalkmak için taburesini geri çekmesi uzun sürmedi. Mike'a baktı ve şapkasının kenarını eğdi.

Mike ceketinin cebinden bir el çıkardı ve Barın üzerinde bir şey vardı ve siyah gözlerini ayakta duran adama çevirerek ona doğru kaydırıldı. Elini çekti ve orada, barın üzerinde bir asma kilit vardı.

Shady Brady omzunun üzerinden Jack'e doğru baktı, onu barın altındaki şişeleri saymakla meşgul buldu. Asma kilidi barın üzerinden kaydırıp cebine attı. "İçkiler için teşekkürler," dedi Mike'a.

"Hey. Bunun için endişelenme. Senin gibi özel bir adam bile bazen bir mola vermeli, ha?" Çenesini Jack'e doğru uzattı. "Pek esnek değil." Sonra Mike tekrar birasına baktı.

Shady Brady hayatında ilk kez hızlı ve kısa bir sırtış attı. Kimse onu izlemediği halde şapkasının kenarına tekrar dokundu. Sonra bardan ayrıldı.

Mike birasına gülümsedi. İşte, düşünüyordu. Mike biliyordu ve Shady Brady de onun bildiğini biliyordu. Onunla ilgili bir şey

ama o kadar da kötü değildi. İşleri bitmişti. En azından şimdilik.

On dört

Haggerty ailesine düğünün yakın olduğu söylendiğinde, Paul Joe'yu aradı. "Vaiz ve Mike için planlar nasıl gidiyor?"

Joe, "Senin için neredeyse hazırım, dostum," dedi.

"Belki başka bir ev çizebilirsin ve tasarım hakkında konuşabiliriz..."

"yle mi? Ne buldun?" Joe sordu.

Paul nefes aldı. "Buna asla inanmayacaksın," dedi. "İşler düşündüğümüz gibi gitmedi. Vanni beni kolay kolay yüzüstü bırakmadı. Biraz yavaş olduğum ortaya çıktı, ki bu seni şaşırtmamalı. Evleniyoruz."

"Vay be! Sen ciddi misin?"

"Neden bekleyelim?" Paul söyledi. "Birbirimizi tanımak için zamana ihtiyacımız yok ki."

"Peki ya konuştuğumuz ş küçük sorun ne olacak?"

"Anlaşılan o ki, benim sorunum değilmiş. Ve Vanni-Tanrım, dostum. Her konuda çok iyi davrandı. İtiraf etmemin bu kadar uzun sürmesi, çözülmesi gereken ciddi bir komplikasyon olması, her şey. Tom iki hafta sonra acemi birliğine gitmeden önce bu işi hallededeğiz. Düşündüm de, eğer planların varsa, Virgin River'ı ziyaret etmek için iyi bir zaman olabilir. Ve eğer planlar müşterileriniz için işe yararsa-

burada kalıp inşa edebilir." "nc set kimin için?"

"Ben ve Vanni," dedi Paul. "General bize ahırın diğer tarafında büyük bir parsel verdi ve kardeşim, Burada kendi evimizin olması kulağa her zaman daha iyi geliyor. Gerçekten meşgul olmadan önce inşa etsem iyi olur."

Joe güldü. "Aferin sana, dostum," dedi. "Ne aradığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, Vanni Grants Pass'teki evime bayılıyor. Ama orası bir bekar ya da çocuksuz bir çift için ayarlanmış; büyük bir oda, bu tür şeyler. Zemini yükselt ve düzleştir, Bir yatak odası, daha fazla mutfak ekleyin... Ne yapacağınızı biliyorsunuz." "Ne yapacağımı biliyorum." Joe güldü.

"Ve düğün için aşağı gel. Küçük ve hızlı olacak ama Jack bana çocukları arayacağını ve poker olabileceğini söyledi."

"Beni de dahil et."

Haziran ayında Virgin River'da büyük bir heyecan yaratacak kadar çok şey oldu. İlk olarak yüksek okul mezuniyeti ve ertesi hafta sonu Vanni ve Paul evlenecekti. İkisinin arasında bir yerde Rick Irak'a gitmeden önce izinli olarak evde olacaktı ve hem izni hem de düğün için denizcilerin geri kalanı şehre inecekti.

Vanni, bebekle ilgilenmediği zamanlarda babasının mutfağında meşgul oluyor, Tom'un mezuniyeti için Cumartesi akşamı verilecek davet için ordövr hazırlamaya çalışıyordu. Gençler partiden partiye dolaşüyor ve ortalıkta pek görünmüyorlardı ama Walt yine de Tom'un sadece bir sonraki hafta sonu yapılacak düğünle birlikte değil, kendi başına bir kutlamayı hak ettiği konusunda ısrar etti. Bu konuda haklıydı da - Tom onur derecesiyle mezun olmuştu ve West Point'e atanmak büyük bir başarıydı. Tom'un babası üç yıldızlı olsa da, yine de mükemmele yakın bir not ortalaması ve kongre tavsiyesi gerekiyordu.

Vanni kısa bir mola verdi ve ellerini bulaşık havlusuna silerek biraz serin hava almak için güverteye çıktı. Gördüğü şey onu şaşırtmıştı. Paul, Matt'in mezarının önünde duruyordu. Kendisinin de orada durduğu anılar aklına geldi.

geri döndü ve güvertenin merdivenlerinden inip çimenlikten geçerek o küçük yükseltiye çıktı. "Paul?" diye sordu.

Döndü, onu orada gördü ve kolunu kaldırarak ona küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ah, Vanni, Vanni..."

"İyi misin Paul?"

"Elbette," dedi ve omuzlarını sıktı.

"Biliyor musun, eğer ikimiz de bu mezarın başında kara kara düşünmeye başlarsak, bu babamı çıldırtacak."

"Bunu alışkanlık haline getirmemeye çalışacağım. Dinle, bir şey söyleyebilir miyim? Sadece bir kez, sonra bir daha söylemem?"

"Paul, bana her şeyi söyleyebilirsin. Onu özleyor musun?"

"Onu her zaman özleyeceğim, tatlım. Bazen birlikte çocuk olduğumuz zamanları düşünüyorum ve o kadar net görebiliyorum ki, sanki oraya geri dönmüş gibiyim. Lisede çocukken Deniz Piyadeleri hakkında hiç konuşmazdık bile. Kızlardan, spordan, kızlardan, dövmelerden, kızlardan, kamyonlardan konuşurduk... Her şey ondaydı. Ama kızlarla. Hiç cesaretim yoktu. Matt bunu yapmasaydı balo randevum bile olmayacaktı. Kim bilebilirdi ki o çılgın aptalın kendini bir hayat kadını yapacağını?" Paul döndü ve iri elleriyle kızın üst kollarını tuttu, gözlerinin içine bakarak. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

"İstiyorum," dedi gülümseyerek.

"Senin için hayatımı verirdim, işte bu kadar. Son birkaç haftadır hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ama Matt'e her şeyden vazgeçip yalnız yaşayacağımı söylüyordum. Onu geri alabilseydim zamanın sonuna kadar mutsuz ve kıskanç olacaktım. O inanılmaz bir adamdı, inanılmaz bir arkadaşı. Muhtemelen bu beni öldürür ama onun yaşayabileceği anlamına geliyorsa bundan vazgeçerim."

Vanni bir elini onun yanağına koydu. "Bunu zaten biliyor Paul. Bunu her zaman biliyordu."

"Bazen gerçekten üzgün olmalısın, tatlım. Şimdi bile. Bunu benden saklamana gerek yok. Seni tutacağım."

Tıpkı daha önce yaptığım gibi şimdi de gözyaşlarımın arasından geçip gideceğim ve kendimi aldatılmış hissetmeyeceğim. Hem de hiç."

"Paul, senden hiçbir şey saklamam," dedi. tatlı bir şekilde. "Matt'le tanışmamızdan kısa bir süre sonra annemi kaybettim ve o sahip olduğum en iyi arkadaşı. Ve sonra ben de kocamı savaşa gönderdim. Sende nasıl bir yetenek olduğunu biliyor musun? Kurtarılmak gibiydi. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Her günün sonsuza dek acı vereceğini sanıyordum. Muhtemelen Matt için hissettiklerimden daha güçlü değil ama onca kayıp ve acıdan sonra bana bir mucize gibi geliyor. Ben de onu hep özleyeceğim. Buna engel olamam. Ama hayatımda olduğun için çok minnettarım. Senden vazgeçmeyeceğim."

"Keşke bunu bilmemin bir yolu olsaydı - keşke bunu sorun etmediğini bilseydim - sen ve ben."

"Unutma, sana söylemiştim," dedi gülümseyerek. "Bunu ona çoktan söyledim. Birkaç kez. Sen bana nasıl olduğunu söylemeden önce hissettim."

"Keşke ona ait olduğun onca yıl boyunca seni istediğim için beni affettiğini bilebilsem..."

Yumuşak ve tatlı bir şekilde güldü. "Bence şu anda aptallık ediyorsun. Kimsenin bilmesine izin vermeyerek ona inanılmaz bir saygı gösterdin. Paul, affedilecek bir şey yok."

"Mattie'nin geldiği gece burada onunla konuşuyordum. Jack gelip beni aldı. Matt'in hayatına devam ettiğini söyledi. Hepimizin bir kaderi olduğunu ve Matt'in kaderinin onu başka bir yere götürdüğünü söyledi."

"Evet, nerede olursa olsun ortalığı yıkıp geçiyor, insanları güldürüyor, iyi hissettiriyor. Paul, bu Matt'i mutlu eder. Onu ne kadar sevdiğini biliyor musun? O da seni o kadar ya da daha fazla seviyordu. Oğlunu büyütmesini tercih edeceği başka birini düşünemiyorum."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım tatlım. Matt'i gururlandırmak isterim. Matt kadar iyi bir koca olmaya çalışacağım...."

Başını salladı ve ona gülümsedi. "Denemene gerek yok.

Anladığım kadarıyla doğuştan yeteneklisin."

Jack sabah kahvesini yudumlarken verandada duruyordu. Uzakta nabzının hızlanmasına neden olan bir şey gördü. Kuzeydoğudaki vadiye baktı ve gökyüzünde bir platoya doğru ilerleyen ince bir gri duman sütunu gördü ve bunun endişelenecek bir şey olmadığını umdu. Alışılmadık derecede kurak bir bahar olmuştu.

Mel dışarı çıktı ve ona sokulurken kolunu omuzlarına doladı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Yangın. Kontrollü bir yanık da olabilir, orman yangını da. Hava çok kuru."

"Virgin River hiç yangın tehdidi altında kaldı mı?"

"Kasaba değil, hayır. Birkaç yıl önce buranın kuzeyinde büyük bir tane vardı. Vaiz ortaya çıktıktan hemen sonra. Herkes yardım etti. Bir sürü hendek kazdık, içme suyu taşıdık, kamyon sürdük. Sonra eğitim sertifikası aldık, böylece hazır ol."

"Ne olur?" diye sordu. "Eğer bir yangın çok yaklaşırsa?"

"Pekala," dedi, kolu onun etrafında sıkılaşılarak. "Biz bir ormanın ortasında oturuyorsun, Mel. Burası sonunda ayın yüzü gibi görünebilir." Gözlerini ufka doğru kaldırdı. "İyi ve sağlam bir yağmura ihtiyacımız var. Ve hiç yağmur beklenmiyor. Bu orman saf çıra."

Tom onur derecesiyle mezun oldu ve General ile Vanessa evlerinde tüm arkadaşlarına ve Tom'un tüm arkadaşlarına açık bir parti verdiler. Gençler hareket halindeydi- bütün hafta sonunu bir açık alandan diğerine giderek geçirirlerdi.

başka bir eve. Tom, Brenda ve bazı arkadaşları diğer mezuniyet partilerine gitmeden önce Booth'un evinde yaklaşık bir saat geçirdiler ama yetişkinler kendi başlarına kalmalarına hiç aldırmadılar.

Muriel St. Claire de dahil olmak üzere herkes tebriklerini iletmek için uğradı.

"Gelecek Cumartesi düğüne geleceğine güvenebilir miyiz?" Vanessa ona sordu.

"Oh, tatlım, beni de dahil ettiğin için teşekkür ederim.

Aslında,

Bir köpeği almak için Sebastapol'a gidiyorum. Küçük bir adam.

Adı Buff. Başka bir Lab. Bu sarı. Zaten iyi bir avcım var-Luce, küçük kızım ve en iyi arkadaşım, bir yaşında ve bir buçuk ve parlak. Ama hiçbir köpek yalnız büyümemeli." Ve sonra sırttı. "Ama düğünden sonra seni yakında görmeyi umuyorum. Paul ve seninle akşam yemeği yemek çok güzel olurdu. Yemek yapamadığım için Walt'la bu konuyu konuşacağım."

"Hiç mi?" Vanessa sordu.

Muriel omuz silkti. "Hem de hiç. Yine de bilmeni isterim ki, başka yeteneklerim de var. Resim yapabilirim, kağıt asabilirim, zımparalayabilirim ve cilalamak, sebze yetiştirmek, ördek avlamak ve fıkra anlatmak. Ayrıca, Jack'in yerinde harika paket servisler olduğunu duydum."

"Var." Vanni gülümsedi. "Ve sen de ata biniyorsun."

"Var. Yanımda iki at var. Bir ara gezintiye çıkmalıyız. Nehir boyunca uzanan evlerimizin ortasında buluşabiliriz."

"Bunu çok isterim," dedi Vanni. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Evet, var," diye onayladı Muriel, sonra da Vanessa'ya komplocu bir göz kırptı.

Partiden ayrılırken Tom Paul'ü bir dakikalığına kenara çekti. Kapalı ön kapının hemen dışında Tom, "Vanessa'yla kapışmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırdan da öte, dostum."

"Harika, dostum. Bunu kendim için daha iyi planlayamazdım." "Güzel. Bunu söylemeni umuyordum."

Tom cebinden bir kibrit kutusu çıkardı ve elinde evirip çevirdi. "Bu gece Brenda ve benim gideceğimiz bir mezuniyet

partisi var," dedi. Kibriti cebine koydu.

Paul'un elindeki kibrit kutusu. "Ama biz oraya gitmiyoruz. Acil bir durum olması ihtimaline karşı biri nerede olduğumuzu bilmeli. Koca ağzını kapalı tutabilecek biri."

Paul kibrit kutusuna baktı. Brookstone Hanı. Tom'la göz göze geldi.

"Cebimde prezervatif olup olmadığını bir kez daha sormayacak biri."

"Bunu neden sorayım ki?" Paul dedi ki. "Sen benim ligimin çok dışındasın, kardeşim."

"Birisi kalp krizi falan geçirirse diye." Paul, "Teşekkürler," dedi ve kibrit kutusunu cebinde. "Akıllıca düşündüğün için minnettarım. İyi eğlenceler."

"Yarın görüşürüz." Ve gitmişti.

Paul eve geri döndüğünde Vanni onu bekliyordu. "Bu da neydi şimdi?"

Paul onun kulağına doğru eğildi. "Sadece kayınbiraderi olmak için kardeşinden izin istiyordum," dedi Paul. "Artık resmileşti. Aileye hoş geldim."

Tom, Ferndale'deki Brookstone'a yerleşirken Brenda arabada bekledi. Son zamanlarda her şey böyle gidiyordu, çılgınca sevişiyorlardı, sonra onun gidişiyle ilgili gözyaşları döküyorlardı, sonra yine çılgınca sevişiyorlardı, sonra birkaç gözyaşı daha dökceklerdi. Onun evindeki o ilk andan beri birlikte uzun geceler geçirmemişlerdi ama orada burada bazı dikkat çekici seanslar olmuştu, Özellikle de Vanni'nin Grants Pass'te, Walt'un da Shelby ile Bodega Bay'de olduğu akşamlar Booth'ların evinde.

"Tekrar ağlamaya başlamadan önce, senin için bir şeyim var," dedi.

"Öyle mi?"

"Biliyorum." Yatağın üzerine eğildi ve yerde pantolonunu ararken cebinden bir kutu çıkardı. O

ona uzattı. "Senin hakkında böyle hissediyorum."

Kutuyu açtı ve orada, kadife bir çemberin etrafında kıvrılmış, ışıltılı bir elmas bilezik vardı. Nutku tutulmuştu. "Aman Tanrım," dedi sonunda. "Aman Tanrım."

"Şöyle hissediyorum. Ayrılıklar, okul ve diğer şeylerle bir şekilde birlikte olmayı başarabilirsek, sonsuza kadar seninle olmak istiyorum. Sana bir yüzük almak istemedim, bu çok çılgınca olurdu. Yani, lise son sınıf öğrencisi Nişan yüzüğü takmak mı? Senin gibi bir kıdemli Pratik olarak SAT sınavlarında başarılı oldun ve sonuna kadar gidiyorsun, nişan yüzüğü takıyor olamazsın. Artık kendini düşünmeni istiyorum, sen sadece bir kızsın." Bileziği kutudan çıkardı ve kızın bileğine taktı. "Ama bunu takabilirsin. Seni sevdiğimi hatırlatması için. Ve senden uzak kalmak için değil, sahip olacağımız şeyi inşa etmeye başlamak için senden ayrılıyorum."

"Aman Tanrım," dedi yine. "Bu gerçek mi?" Adam güldü. "Gerçekten de öyle."

"Bunu nasıl karşılayabildiniz?"

"Birkaç dolarım var ve üniversite masrafları ordu tarafından karşılanıyor. Şimdiye kadar yapılmış en iyi elmas bilezik değil ve taşlar çok küçük, ama ilk bileziğin için sorun değil. Daha sonra sana daha iyi elmaslar alacağım, söz veriyorum. Brenda, seni seviyorum, Tatlım. Ve ağlamayı kesmeni istiyorum. Ayrılmak yeterince zor. West Point'e başlamadan önce Ağustos'ta kısa bir süre için geri döneceğim. O zamana kadar dayanabilirsin, değil mi?"

"Bana ne kadar ihtiyacın olursa o kadar dayanabilirim," dedi. "Kolay olmayacak, biliyorsun. Sen bile gitsen

New York'taki okula. Sen okulu bitirene kadar dört, belki de beş yıl boyunca çoğunlukla ayrı kalacağız-"

"Hayır," dedi. "Dört. Üniversiteyi üç yılda bitireceğim." Bileziğine baktı, sonra gözlerini onunkilere kaldırdığında açık kahverengi bir kaşını kaldırdı ve gülümsedi. "Sen Bunu yapabileceğimden hiç şüpheleniz var mı?"

Ona sırtıttı. "Hem de hiç." "O zaman sen

nereye gidersen ben de oraya giderim,
Tom."

"Ordu, West Point'teyken evlenmeme engel olacak. Önümüzdeki dört yıl, bu Neyden yapıldığımızı öğreneceğiz, çünkü Ordu hayatı kolay değil. İyi ve güçlüdür ama kolay değildir. Babam her zaman, bazen asker eşlerinin askerlerden daha sert olması gerektiğini söylerdi - annem bizi pek çok kez tek başına büyütmek zorunda kaldı. Yalnız olduğunu, bazen korktuğunu ve muhtemelen bazı zamanlar kızgın olduğunu biliyorum ama Babamın çalışmalarıyla çok gurur duyardı. Onun için zor olduğunu asla bilemezsiniz. Bunu bilmelisiniz, bu sadece Kolay. Fikrinizi değiştirirseniz, size teklifte bulunabilecek başka biri çıkarsa-"

Bir elini onun yanağına koydu. "Ya biri senin için gelirse?" diye sordu.

"Brenda, sanırım orduda alacağım tek şey ağrıyan kaslar ve tamamen yıpranmış bir beyin olacak."

"Asla bilemezsin - gerçekten seksi bir talim çavuşu olabilir," dedi gülerek.

"Tamam," dedi. "Şimdi beni dinle. Kararımı verdim, ama bana söz vermeni istiyorum - seçeneklerini açık tut. Eğlenin, bekar bir kız olun ve keyfinize bakın. Etrafınıza iyice bakın, dünyaya uzun uzun bakın. Bu dört yıl bittiğinde, emin olmalısın. Benim senin en iyi seçimin olduğumu düşünmelisin, tek seçimin değil. Bana ve bu hayata güvenerek hata yaptığını düşünmeni istemiyorum. Çünkü eğer hâlâ benim kızımsan, ilk fırsatta seninle evleneceğim ve seni bir daha bırakmayacağım. savaş."

"Gözlerimi açık tutacağım, Tommy," dedi. "Ama eminim kalbim sadece seni görebilecek. Seni çok özleyeceğim ama seninle gurur duyuyorum. Biliyorum çok genciz ama ben de öyle olabileceğim bir adamla evlenmem gerektiğini bilecek kadar genç değilim. gurur duyuyorum."

Bu onu gülümsetti. "Her zaman böyle hissetmeni sağlamak için çalışacağım."

"Evet, yapacağını biliyorum."

"Eskiden Virgin River'ı bulduğu için babamdan nefret ederdim," dedi gülerek. "Şimdi onu vasiyetime koymayı düşünüyorum."

Jack ertesi Çarşamba sabahı erkenden Ricky'yi otobüsten almak için Garberville'e gitti. Birkaç hafta önce Ricky'den aldığı telefon konuşmasını düşünüyordu. O telefon dünyasını değıştirdi, ama bu onun tahmin edebileceğı bir şeydi.

Çocuk otobüsten üniformasıyla değil, kot pantolonu ve botlarıyla indi. Öyle bile olsa, saç kesimi onu izinli bir denizci olarak damgalıyordu. Jack'in göğsü gururla kabardı. Çocuk mu?

Bu çocuk değildi. Burada bir adam, savaşçı bir deniz piyadesi vardı ve uzak kaldığı aylar içinde olgunlaşmış ve daha da güçlenmişti. Yine de sırtışı aynı gençlikteydi, Yıllar önce Jack'in evine bisikletiyle ilk geldiğı zamanki gibi bulaşıcı, iyimser bir gülümseme.

Ona doğru koşup kollarına almamak için irade göstermesi gerekiyordu ama Jack kıpırdamadan durdu ve çocuğun -genç adamın- kendisine gelmesine izin verdi. El ele tutuştular ve omuz omuza verdiler. Rick'in boyu daha da uzamıştı.

O da Jack gibi altı-iki yaşındaydı. "Hey, dostum," dedi Ricky.

"Lanet olsun, evlat. Şu haline bak. Neredeyse benim kadar yaşlısın." "Pek sayılmaz." Ricky güldü. "Şu haline bak.

Gittikçe

Gray, bu nedir?"

"Melinda, doğal olarak. Benim üzerimde çalışıyor. Dikkatli olmalısın Rick. Güçlü, seksi kadınlar mı? Seni yavaş yavaş öldürürler."

"Gitmek için ne güzel bir yol, değil mi?"

"Evet, şikayet edemem. Burada büyük bir hafta sonu olacak, dostum."

"Öyle mi?"

"Paul evleniyor. Sana her şeyi anlatırım ama bu iki olay, senin ayrılman ve Paul'un düğünü

Çocuklar şehre. İyi vakit geçireceğiz. Birkaç gün içinde gelmeye başlayacaklar."

"İyi. Mel nasıl?"

"Etrafta biraz yavaş dolaşıyor, ama endişelenmeyin - o Bana deli gibi patronluk taslıyor, bu da onun iyi olduğunu gösteriyor. Seni görmek için sabırsızlanıyor."

"Peki ya Preach?" Ricky sordu.

"Bir ay içinde baba olmak üzereyim."

"Kahretsin," dedi Ricky. "Onu ilk gördüğümde buna asla para yatırmazdım."

"Bir de bana sor. Bu arada, büyükannenin durumu iyi. Teyzesi Connie'den duyduğuma göre kızınız ayrılacağınız için çok heyecanlıymış."

"Evet, Lizzie'yi aradım. Irak konusunda biraz korkuyor ama bu ona okulu bitirmesi için zaman kazandıracak. Onu okuldan almak gerçekten baş ağrıttıcı oldu..."

"Hâlâ seninle evlenmeye çalışıyor mu?" Jack sordu.

"Silahlarıma sadık kalacağım, dostum. Dört yıl, anlaşma bu. Şimdi üçe düştü. Ama Tanrım, onu deli gibi seviyorum. Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Geri kalanımız için vaktin olacak mı?"

"Sana birkaç dakika ayırabilirim," dedi çocukça bir sırıtışla. "Beni çok sıkıştırmamaya çalış, olur mu? Tam dokuz aydır bu kıza tamamen sadık kaldım ve kötü durumdayım. Kötü."

Jack kocaman bir kahkaha attı. Bir kolunu Ricky'nin omuzlarına doladı. Elinde olmadan merak ettiği bir şey vardı: Melinda'sıyla on altı yaşındayken tanışmış olsaydı hayatı nasıl farklı olurdu? Beş parasız olurlardı ve Şimdiye kadar yirmi yedi çocuk. Ama dedi ki, "Irak. Bu da ne böyle?"

"Her zamanki gibi. İyi olacağım."

"Elbette tanışacaksın. Tanışmanı istediğim bazı insanlar var. Paul'un yeni karısı bambaşka biri. Ve onun küçük kardeşiyle tanışmanı istiyorum. West Point'e gidecek. Babası ordudan emekli bir üç yıldız ve çocuk da

Senden daha genç. İyi çocuk. Zeki. Geçtiğimiz yıl boyunca Brenda Carpenter ile birlikte görülmüş."

"Brenda mı? Şaka yapmıyorum."

"Siz ikiniz tanışmalısınız. Konuşun. İkiniz için de Virgin River her zaman üssünüz olacak, biliyorsunuz değil mi?"

"Evet, Jack. Sen burada olduğun sürece," dedi. "Sana birkaç tekerlek ayarladım."

"Öyle mi?" Rick sordu.

"Mel henüz çalışmıyor, bu da Doc'a Humvee ve kamyonu boşa duruyor. Hepsinin senin olduğunu söylüyor." "Mükemmel," dedi Rick. "Sanırım büyükannemi kontrol edeceğim, sonra da kızı bulmak için Eureka'ya gideriz. Yani, her şeyin bir sırası var Jack."

Cuma günü öğleye doğru denizcilerin ilki Grants Pass'tan Joe Benson olarak geldi. Paul'ün beşinci tekerleğini hafta sonu için evinden uzaktaki evi olarak ayarlamıştı ve kolunun altında parşömen ruloları ve yüzünde kocaman bir sırıtışla Jack'in evine girdi. Elinde Paige ve Preacher, Mike ve Brie için ön mimari çizimler, Paul ve Vanni için eskizler vardı. Masalar birleştirildi, kahve dolduruldu ve planlar yayıldı.

Brie Jack'in evinde Mel'e bebekler konusunda yardım ettiği ve Paige de Christopher'ın uykusunu paylaştığı için çizimleri taramak için sadece Vaiz ve Mike hazırды.

"Mel nasıl?" Joe Jack'e sordu.

"Harika gidiyor ama sürekli evde kapalı kalmaktan nefret ediyor. Brie, oğlanların çoğu geldikten sonra onu ve küçükleri buraya getirecek."

"Şimdi iyi mi?"

"Çok çabuk yoruluyor ve bunun onu ne kadar kızdırdığını tahmin edebilirsin," dedi Jack. "Onu görene kadar bekle. Neredeyse üç hafta önce çiftliği satın almış birine benzemiyor. Bak sana ne diyeceğim, dostum. Bu beni çok kızdırdı."

"Kötü, ha?"

"Vay canına, onun dediği gibi."

Saat ikiye doğru Paul bara geldi ve buluşma devam etti. Birbirlerini en azından birkaç haftadır görmeyen Joe ve Paul için içten bir kucaklaşma ve Paul'e sağlam tebrikler vardı. "Seni daha sonra göreceğimi sanmıyordum," dedi Joe.

"Evde bir nedime var," diye açıkladı. "Bana ayak bağı olduğum söylendi. Bu da bana uyar. Ve sanırım General ve Tommy de çok yakında kovulacak." Bir sonraki gelenler, Josh Phillips ve Tom Stephens Reno bölgesinde, Tom'un yeni satın aldığı güzel ve rahat bir karavanla. Son olarak Zeke, kalabalığı neredeyse tamamlamıştı. "Corny gelemeyecek," diye açıkladı Jack. "Birkaç ay içinde bir bebeği olacak ve izin zamanını buna saklaması gerekiyor. Üç numara. Hâlâ o çocuğun peşinde."

Bira hazırlandı ve saat dört civarında Paige arkadan çıktı ve kocasının kolunun altından yürüdü. Zeke onu ilk fark eden oldu ve yüzünde kocaman bir sırıtışla ona doğru koşarak heyecan dolu bir çığlık attı. "Vay canına, bebeğim, şu haline bak! Kahretsin kızım, çok iyi yemek yapıyorsun.

Bir tane orada!" Büyük bir eliyle karnını ovuşturdu. "Vaiz, seni köpek, burada iyi iş çıkardın!"

"Evet, kesinlikle öyle."

"Patlamak üzeresin, kızım."

"Çok yakında," dedi sırıtarak. "Karın nasıl?"

"O harika biri," dedi Zeke. "Yanından bir çocuk daha kaçırabilirim diye düşünmüştüm ama işimin bittiğini söyledi. Neye takıldığını bilmiyorum. Sadece dört çocuğumuz var. Sence dört yeterli mi?" diye sordu Paige'e.

"Sanırım bu benimkinden daha fazla." Güldü. "Onu nasıl bu kadar çok kandırdın bilmiyorum."

"Ne diyebilirim ki?" Omuz silkti. "Kız neredeyse yirmi yıldır beni ateşliyor - onu o amigo kıyafetiyle ilk gördüğüm andan beri." Islık çaldı. "O ponponlar beni bayılttı."

"O kısa etekten bahsetmiyorum bile," diye ekledi birisi. Bir başkası da "Ve o minicik külot," dedi. Vaiz, "O kadar kesildim ki," diye homurdandı.

"John," diye uyardı Paige, yine de gülmekten kendini alamadı. Sırada Joe vardı, ona sarılmış, karnını kontrol ediyordu. Onun hemen arkasında da Josh. "Pekâlâ, pekâlâ," dedi Paige. "Her seferinde bir tane! Siz çocuklar," diye mutlulukla uyardı. Bu erkek kalabalığı, her biri erkeğin erkeği olarak adlandırılabilir, askerlik, avcılık gibi erkeksi uğraşlara kendini adanmış kişilerdi, Balıkçıları ve benzerlerini, kadınları, özellikle de hamile kadınları ve getirdikleri bebekleri severlerdi. Esrarengizdi. Ve muazzam eğlenceliydi.

Doktor viskisini içmek için geldi, general ve Tom nihayet içeri girdiler. Jack, Tom'un eline bir bira sıkıştırdı.

"Polis nerede?" diye sordu general eğlenerek. "Bu çocuk reşit değil!"

"Bunu dağıtarak aşıyorum," dedi Jack. "Aslında, bu kalabalık buradayken, sonunda barı dağıtıyorum!"

"Hey, Rick nerede?" diye sordu biri.

"Lizzie'yi almak için Eureka'ya gitti," dedi Jack. Sonra sırtıttı ve ekledi, "Çarşamba günü."

Çok geçmeden ortalık erkek gürültüsüyle inledi ve Paige kaçtı, ama Joe'nun getirdiği planlar olmadan değil. Doc'un eski kamyonu kasabaya girip Connie ve Ron'un caddenin karşısındaki dükkânının önünde durduğunda barbekü yakılmış, parti verandaya taşmıştı. Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Rick inip kızının teyzesi ve amcasını ziyarete gitmesine yardım ederken, daha önce dışarı çıkmamış olan denizciler sessizce orada toplandılar.

Son bir öpücük için onu kendine çekti. Dudakları buluştuğu anda denizciler çılgınca bir tezahürat kopardılar.

Çift şaşkınlıkla birbirinden ayrıldı. Rick onları gördü ve yüzü kocaman bir sırıtışla ikiye ayrıldı. Tezahürat ve alaylar devam ediyordu ve kolu hâlâ Lizzie'nin belindeydi. bitirmek için onu tekrar kendine doğru çekerek kalabalığı memnun etti.

Başladığı şeyi. Sonra onu bıraktı, kışını hafifçe okşadı ve teyzesinin dükkânına gönderdi.

Tom, Paul'e doğru eğilerek, "Umarım Brenda bu manyaklar kasabayı terk edene kadar içeride kalır," dedi.

"Merak etme Tom. Sana bunu yapmazlar." "Hayır mı?" diye sordu.

"Yok artık. Sen ordusun." Sırıttı. "Sadece aynı şeyler değil, Tom."

Rick alkışlar arasında caddeyi yürüyerek geçti ve barın verandasının önünde durdu. "Siz çocuklar çok kabasınız," dedi gülümseyerek.

"Hey, jarhead," diye bağırdı biri. "Son duyduğumda Eureka sadece birkaç saat uzaklıktaydı."

"Bir iki yere uğrar mısın, dostum?" "Bana oldukça gevşek görünüyor."

"Buraya gel dostum, kadınların istilasından önce fazla vaktimiz yok! Keşif eğitimi hakkında bir şeyler duymak istiyorum.

Seni korkutuyorlar mı?" Rick'e soruldu.

"Yaptılar," diye cevap verdi. "Keşif amaçlı iple iniş bana bir intihar görevi gibi göründü ama sonra bunu yapmaktan vazgeçemedim. Çok heyecanlı bir şey. Ve bir helikopterden atıldım.

Birkaç kez uçakla uçtum, bu beni gerçekten tahrik etti."

"Bilmiyorum," dedi Zeke başını sallayarak. "Uçaklar beni kusturuyor. Şey, normal uçaklar değil. Ama kamuflajla boyanmış bir uçağın içindeyken ve sırtımda yaklaşık yüz elli kiloluk teçhizat varken karnım."

"Çünkü sen bir hanım evladısın," dedi Rick gülerek.

Büyük ve sevecen bir karşılamayla gelenler Mel, Brie ve Jack'in bebekleriydi. Jack hemen David'in sorumluluğunu üstlendi, ancak etrafta dolaştırılıp hayranlıkla izlendiği için onu uzun süre elinde tutamadı. Daha sonra Vanni ve onun kız arkadaşı Nikki. "Selam," dedi gülümseyerek. "Bu bir çeşit bekârlığa veda partisi mi?"

Son iki kadın içeri girdiğinde Joe Benson barda oturuyordu ve hemen tabureden kalktı

ve ayağa kalktı. Ufak tefek, siyah saçlı, iri siyah gözlü ve küçük pembe ağızlı Nikki onu ikinci kez yere serdi. Kendini silkelemek zorunda kaldı. Onunla birkaç ay önce kısa bir süre önce tanışmıştı ve anısı peşini bırakmamıştı. Onda ağzını açık bırakan ve gözlerini parlatan bir şey vardı. Durduramıyordu ona bakıyordu.

Paul, küçük Matt'i Vanni için bekletti, böylece Vanni onu karşılayabilecek ve nedimesini takdim edebilecekti. Biftekler ızgarada pişirildi, salata hazırlandı, patatesler pişirildi, mısır başakları tereyağlandı ve Vaiz'in en iyi turtalarından bazıları hazırlandı.

Ziyafet ve kahkahalar vardı. Rick, Tom ve düğün çifti için kadehler kaldırıldı. Kadınlar bebeklerini emzirmek için ortadan kayboldular ve güneş yavaşça batarken yeniden ortaya çıktılar.

General Paul'u buldu. "Dalmaya hazır mısın, evlat?"

"Efendim, uzun zamandır hazırım. Size söz veriyorum, onun için doğru olanı yapacağım."

"Hiç şüphem yok. Arkanızda iyi bir grup adam var."

"Öyleler efendim. En iyileri. Onları ağırladığınız için teşekkürler. Tom'un gidişini hepimizle paylaştığınız için teşekkürler."

"Bu bir onur Paul. Bunu görmesi onun için çok iyi olacak, kısa sürede bir kardeşler kalabalığı onu destekleyecek. O çocuğu özleyeceğim."

"Onu hepimiz özleyeceğiz, efendim."

"Bana sadece Walt diyebileceğini düşünüyor musun? Ya da baba?" diye sordu.

Paul gülümsedi. "Bilemiyorum efendim. Sanırım kenarları özlerdim."

Akşam olup yemek bittiğinde Joe verandaya çıktı, cebinden bir puro çıkardı ve ucunu kesmiş. Ayakkabısına bir kibrit çaktı, o sırada bir ses duydu ve başını kaldırıp baktı. Nikki duvara yaslanmıştı.

sundurma korkuluğu. "Ah, pardon," dedi kibriti sallayarak. "Burada kimsenin olduğunu bilmiyordum."

Ona gülümsedi. Utangaç bir gülümseme gibiydi, belki de hüznünlü bir gülümseme. "Vanni bebeği emziriyor," dedi ve sonra tekrar yukarı baktı. "Böyle küçük bir kasabada ne gördüğünü anlayamadım. Ama sonra bu gökyüzüne baktım."

Joe onun yanına geldi. "Bir şey var, tamam. Nikki, değil mi?"

"Evet. Sen de Joe'sun. Paul'un Oregon'dan arkadaşı."

"Doğru," dedi gülümseyerek. Kadın, Paul'ün Onu. Onu hatırlıyor muydu? "Şehirli bir kız olmalısın."

"San Francisco. Grants Pass nasıl bir yer? Büyük mü? Küçük mü?"

"Küçük, ama bu kadar küçük değil. Yirmi üç bin, dünyanın en güzel gün batımlarından bazıları."

"Orada uzun zamandır mı yaşıyorsunuz?"

"Neredeyse tüm hayatım boyunca. Orada büyük bir ailem var." "Bir sürü çocuk mu?"

"Çocuk yok." Başını salladı. "Karısı yok."

Kadın kaşlarını çatı. "Hâlâ bekâr mısın?" diye sordu.

"Boşandım."

"Ah. Üzgünüm."

"Sorun değil. Uzun zaman oldu. Sen?"

Başka tarafa baktı. "Bekârım," dedi. "Yakın zamanda ayrıldık aslında."

"Oh, o zaman üzgün olan benim," dedi. "O bir aptal olmalı."

Güldü. "Öyle. Puronu alabilirsin. Beni rahatsız etmiyor."

Cebine koydu. "Saklayacağım. Vanni'yi ne zamandır tanıyorsun?"

"Sekiz yıl önce birlikte uçmaya başladık. Hamile kalınca uçmayı bıraktı, o yüzden birbirimizi eskisi kadar sık göremiyoruz." Tekrar gökyüzüne baktı. "Bu ikinci kez onun baş nedimesi oluyorum. Bunun son olacağına söz veriyor."

"Bence bu konuda ona güvenebilirsin. Bir dahaki sefere senin olabilir."

"Bunun olacağından şüpheliyim," dedi yere bakarak.

"Saçmalama," dedi adam. "Sen gençsin. Hatta Otuz oldu mu? Ve güzel. Muhtemelen sadece birkaç gün meselesi."

Sadece iç çekti. "Vanni'nin bu kadar kısa bir süre içinde böyle iki harika adam bulduğunu düşünsene. Biliyordun Matt?"

"Çok az. Aynı kasabada büyüdük ama farklı okullara gittik ve onunla birlikte askerlik yapmadım. Paul'ün şirketi için evler tasarlamaya başladıktan sonra Paul aracılığıyla onunla tanıştım. Matt izin deyse, ziyaret için eve gelmişse Paul ile dışarıdayken bira içmek için birbirimize girdik. İyi adamdı."

"Bunların hepsi iyi adamlara benziyor. Bu sık sık olur mu? Bunun gibi toplantılar mı?"

"Eskiden çok avlanır ve balık tutardık, ama son zamanlarda bu ihtiyar delikanlılar düğüm atmaya başladılar. İlk Jack, yaklaşık iki yıl önce. Sonra geçen yıl Preacher. Mike, sadece birkaç ay önce. Şimdi de Paul. Kimsenin yakalayamadığı bir grup bekar, herkes doğru kadını bulmakta çok yavaş, sonra birdenbire bir telaş başlıyor. Bir tek Kız arkadaşını çok erken bulmuş Zeke. Yedi yaşından beri evliymiş. Dört çocuğu var. Şimdi son kalan benmişim gibi görünüyor."

"Hepsi çok yakışıklı. Yani, hepiniz o kadar yakışıklısınız ki, erkenden kapılmamış olmanız oldukça şaşırtıcı."

"Bunun benim ölümcül hatam olduğu ortaya çıktı." Güldü.

"Ne zamandır boşanıyorsunuz?"

"On yıldan fazla," dedi.

"Sanırım bekarlığını geri kazandın." "Evet," dedi.

"Sanırım. Sana bir şey getireyim mi? Belki içecek bir şeyler?"

"Hayır, teşekkürler. Sanırım yıldızların tadını çıkaracağım."

"Bir süre seninle yıldızların tadını çıkarmamın sakıncası var mı?" diye sordu.

Ona baktı ve başını hafifçe yana eğdi. Sorusu sonunda ondan bir gülümseme kopardı, gerçek bir gülümseme ve adam kahretsin diye düşündü. Bu kız çok güzel. "Bu güzel olurdu, Joe."

Jack, Mel'in yorgun görünüyordu. Oğlunu aldı, çocuklarıyla vedalaştı ve Mel'i verandaya çıkardı. Joe ve Nikki'nin yanından geçtiler ve ayrılırken iyi geceler dilediler. Sırada Brie vardı, Avludan karavanlarına doğru yürümeden önce Mike'a verandada bir iyi geceler öpücüğü verdi. Paige, Christopher'la birlikte geceyi geçirmek üzere yatağa girdiğinde bir daha çıkmamak üzere ortadan kayboldu. ileri hamilelik dinlenmeyi gerektiriyor. Sırada verandada Nikki'yi arayan Vanessa vardı. "Hey, istediğin kadar kalabilirsin, etrafta seni götürecek bir sürü insan var. ev."

"Bunu yapabilirim," diye teklif etti Joe. "Bunu yapmaktan memnun olurum."

"Hayır," dedi Nikki. "Bir nedimenin işi asla bitmez."

Sonunda general ve Tom gelmişti. Rick onlarla birlikte dışarı çıktı. Tom onun elini sıktı ve "Yarın eve gel. Kız arkadaşını da getir."

"Teşekkürler, bunu yapabilirim. Ama düğünden sonraya kadar olmaz. Lizzie'nin düğünü görmesine asla izin veremem."

Rick odaya geri döndüğünde masalar bir araya getirilmiş, kâğıtlar dağıtılmış ve purolar kesilmeye başlanmıştı. "Buraya gel, evlat," dedi Zeke. "Paranı çıkar."

Rick güldü. Biri ona bir puro uzattı ve "Tanrım, bu çirkin şeyi içmek zorunda mıyım?" dedi.

"Paranızı çıkardığınız sürece ne isterseniz yapabilirsiniz."

"O kadar param yok çocuklar," diye yakındı ama oturuyordu.

"Endişelenme evlat. Elinde ne varsa alacağız."

On beş

Generalin evi Cumartesi günü oldukça kalabalıktı. Nikah saat 16:00'da kıyılacak ve ardından bir parti verilecekti.

Pazartesi sabahı erkenden yola çıkacağı için Pazar gecesi Tom'a, ailesine ve kız arkadaşına ait olacaktı.

Sabah saatlerinde gelen yemek şirketleri evin arkasındaki bahçeye beyaz örtülerle kaplı bir kafes kurdular. Elli katlanır sandalye indirildi, şampanya soğutuldu, çiçekler evin ve bahçenin etrafına yerleştirildi. Paul'ün ailesi öğleden hemen sonra geldi ve gelin süslenebilsin diye annesi minnetle Mattie'nin sorumluluğunu üstlendi. General düğüne ev sahipliği yapmaktan mutluydu.

Haggerty'nin adamları ve Tom güvertede faaliyetleyken Evin etrafında ve bahçede onları o bölgelerden uzak tuttu.

Bir sonraki gelen Shelby'ydi. Bodega Bay'den gelmişti. Annesinin ölümünün üzerinden çok zaman geçmemişti ama o çoktan değişmişti; birkaç kilo vermiş, parlak, bal rengi saçlarını serbest bırakmış, sırtından aşağıya doğru akıtmış ve yıllar sonra ilk kez makyaj yapmıştı. O kadar harika görünüyordu ki, Tom onu görünce kollarına aldı ve etrafında döndürerek güldürdü. "Şu haline bak," dedi. "Kendine ne yapmışsın böyle?"

"O kadar da değil," dedi gülümseyerek. "Artık sadece biraz daha fazla zamanım var, hepsi bu."

"Bundan daha fazlası var. Çok seksi görünüyorsun."

"Teşekkürler tatlım," dedi. "Bu çok hoş. Hayatımda hiç ateşli olmamıştım."

Daha sonra Paul onu yerden kaldırdı ve üzerinde yaygara kopardı ve sonunda Vanni'nin ne kadar harika göründüğünü haykırdığı kadın çemberinin içine çekildi. Kadın

Şaşırmayan tek kişi, kız kardeşinin vefatından beri Bodega Körfezi'ne düzenli ziyaretler yapan Walt'tı. Evi eski haline getirirken, yeğeninin yavaş ve şaşırtıcı dönüşümünü, yeni bir hayata adım atışını izliyordu.

Paul banyodan çıkabilmek için öğleden önce duş aldı ve nihayet saat üçte sağdıç ve Walt gibi takım elbisesini giydi. Konuklar gelmeye başladığında, ellerine soğuk şampanya tutuşturuldu.

avludaki sandalyelere yönlendirildi. Grace Valley'den papaz Harry Shipton, topluluğun geri kalanıyla birlikte şampanyasını kabul etmekten büyük mutluluk duydu. Saat tam dörtte,

Vanessa ve Nikki evin güvertesine çıkarak yeminlerin edileceği avluya doğru ilerlediler.

Paul onu gördüğünde neredeyse dizlerinin büküldüğünü hissetti. Şimdi, onun güzel bir kadın olduğunu biliyordu ve son düğününde sağdıç olduğu için, onu hiç böyle giyinmiş görmemiş gibi değildi. Ama sanki ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Genellikle kot pantolon ya da sade bir güneş elbisesi giyerdi ve bu giysiler içindeyken neredeyse kalbine fazla geliyordu. Bugün ise neredeyse beyaz denecek kadar soluk bir yeşilin içinde göz kamaştırıyordu. Pırıltılı, yapışkan bir ipekti, kırmızımsı altın rengi saçları omuzlarında ve sırtında bukleler halinde uzanıyordu. Turkuaz gözleri aşkla canlanmış, ıslık ıslık parlıyordu ve şeftali rengi dudakları gülümseyerek kıvrılmıştı.

"Vay anasını," dedi Tommy. "Kız kardeşime bak, dostum." "Onu görüyorum," diye mırıldandı Paul.

"Yukarıda Tanrı var."

Tom güldü. "O zaman git getir onu," diyerek Tom'un kaburgalarını dürttü. "Tanrım, umarım gittiğimde senden daha havalı olurum. evli."

Paul zayıf bir nefesle, "Evet," dedi. Kök salmış ayaklarını çözdü ve gelinini alıp toplantıya getirmeye gitti. Bir sürü sarılma ve öpücükle karşılandı, eline bir bardak tutuşturuldu. Paul'ün kolu onun beline dolanmıştı ve kendisini onun gitmesine izin vermeye zorlayamıyordu. Kendisini

Onun yanında olması göğsünü kibirli bir gururla kabartıyordu. Böyle görünen bir kadını elde etmesine imkân yoktu. Ve kadın tamamen ona aitti; bakışlarıyla bunu doğrulamadan ona göz ucuyla bile bakamazdı.

"Haydi başlayalım, olur mu?" Harry kafesin önüne çıkarak sordu.

Paul ve Vanni onun önünde durdu, onları Nikki ve Tom izledi.

Paul'ün gözleri gelininin üzerindeydi ama orada bulunan tek güzel kadın o değildi. Mel bu vesileyle çok iyi görünüyordu, yanaklarına yeniden renk gelmiş ve gözleri ışıltıyordu. Paige hamileliğinin son üç ayında göz kamaştırıcıydı, kocasının eline sarılırken etrafında bir parıltı vardı. Brie lavanta rengine bir görüntüydü, erkeği onları birbirinden ayırmak konusunda isteksizdi. Shelby, vücuda oturan bir pantolon takım ve onu beş-beş bedene çıkaran topuklu ayakkabılarıyla çok sevimli görünüyordu; gür saçları serbest ve görkemli, gülümsemesi parlaktı.

Ve Nikki vardı. Siyah saçlı güzel kız Soluk pembe elbisenin bir kenarında, yumuşak bir esinti ipeği yakalayıp kaldırmadıkça görünmeyen zarif bir yırtmaç vardı.

Siyah saçları, pastel renkle nefes kesici bir kontrast oluşturacak şekilde sırtından aşağı dökülüyordu. En iyi arkadaşının yemin töreninde güzel bir gülümseme takınmıştı ve ne kadar yakından izlendiğinin farkında değildi.

Yeminler tek bir hata yapılmadan hızlıca edildi ve sonunda Paul'ün Vanni'yi kollarına alıp dudaklarını yakıcı bir öpücükle kaplamasının zamanı gelmişti. yalnız kalmayı dilediğini söyledi. Topluluk, ayrılmaktan başka çareleri kalmayana kadar gelin ve damadı alkışladı.

Çift yavaş yavaş yollarına devam ederken bir araya gelip partiyi kutlayanlar için düzenlenmiş eve doğru ilerlerken Joe fırsatını buldu. Tepsiden bir kadeh şampanya aldı ve Nikki'ye doğru ilerledi. Kadehi uzattı ve "Bugün çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi içkiyi kabul ederken.

"Bu partide dans da olmalı," diye yakındı. "Yoksa kollarımı sana nasıl dolayacağım?"

"Benimle flört mü ediyorsun?" diye sordu ona. "Ediyorum. Sanırım elbise yüzünden."

Ona güldü.

"Harika bir elbise," diye devam etti.

"Modayla ilgileniyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bugünden önce değildim." Ona eşlik etmek için elini uzattı. "Seni bir partiye götüreyim."

Yemekler hazırlandıktan kısa bir süre sonra, Walt Shelby'yi kaybetmişti. Evin ve bahçenin etrafına bakındı ve sonra bir dürtüyle ahıra gitti. Onu orada, süslü püslü giyinmiş, Plenty'nin boynunu okşarken buldu. Omzunun üzerinden amcasına baktı ve gülümsedi. "Bu kızı görmeyeli yıllar oldu."

Ona doğru bir adım attı. "Görünüşe göre seni hatırlıyor."

"Onu bilmem ama Liberty de en az onun kadar benmerkezci.

Her zaman öyleydi. Ve bu yeni adam Chico'yu çok sevdim. Tekrar ata binmek için sabırsızlanıyorum."

"Nerede olduklarını biliyorsunuz," dedi. "Mümkün olduğunca bizi ziyaret edin. Gezintiye çıkın. Nehir boyunca yazın tadını çıkarın. Bu harika."

"Her yer harika, Walt Amca. Getirdiğin tüm resimlerin hakkını veriyor."

"Ben şanslı bir adamım."

Arkasını döndü ve tezgahın arkasına yaslandı.

Plenty saçlarını okşayarak onu güldürdü. "Tom eğitim kampına ve West Point'e gittiğinde fazladan bir yatak odan olacak," dedi. "Hafta sonları senin için orayı doldurmam gerekecek."

"Bunu çok isterim, tatlım."

"Vanni, Paul'un onlara bir ev inşa ettiğini söyledi. Hemen başlayacak; bitirilmesi gereken çok iş olsa da onları Noel'e kadar yerleştirmeye çalışacak."

"Anladığım kadarıyla onun planı bu." Walt kıkırdadı.
"Sanırım yeni karısını benim çatımın altından çıkarmak için sabırsızlanıyor."

Shelby amcasına doğru bir adım attı. "Bundan sonra ne yapacağımdan henüz emin değilim. Muhtemelen okula geri döneceğim ama
Güz dönemine kabul edilmem için gerçekten çok geç. Ayrıca, sanırım gevşemek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Ne yönde ilerleyebileceğimi düşünmek için."

"Neyse ki çok zamanınız var."

"Burada geçirmek isterdim...."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. Umutla, "Bunu mu demek istiyorsun tatlım?" dedi.

"Tom olmadan yalnız kalacaksın. Atlara yardım edebilirim." Uzandı ve onun parlak saçlarını okşadı. "Peki ya

Bodega Bay?" diye sordu nazikçe.

"Bu işin peşini bırakmaya karar verdim," dedi. "Evdeki işlerin bittiğinden emin olacağım ama bir emlakçıyla konuştum bile. Onu satacağım, Walt Amca. Sanırım bu evi Devam edin. Satılmasının birkaç aydan uzun süreceğini sanmıyorum. Küçük ve güzel bir ev."

"Bir süreliğine kiralamak istemediğine emin misin? Ait olduğun yerin orası olduğuna karar verme ihtimaline karşı bir süre daha elinde tutmak? Hayatın boyunca oradaydın...."

"Biliyorum. Sanırım yeni bir hayatın zamanı geldi. Sence de öyle değil mi?" Gülümsedi. "Ben bu yeni hayatın nerede olduğunu düşünürken burada seninle, ailemle birlikte olmak istiyorum. Eğer sorun olmazsa."

"Shelby, hiçbir şey beni daha mutlu edemez. Tatlım, buraya uzun süre kalmak için geleceğini ummaya bile cesaret edemezdim."

"Umarım bir süre ayak altında kaldıktan sonra da böyle hissediyorsundur. Yarın erken ayrılıyorum, Walt Amca. Ben Bodega Bay'e dönerken alışveriş yapacağım. Yıllardır yeni kıyafetler gibi şeylerle uğraşmamıştım." Gözleri yaşardı.

"Bunun annemi ne kadar mutlu edeceği hakkında bir fikrin

var mı?"

Walt onu kendine doğru çekti ve sarıldı. "Shelby, tatlım, gurur duyduğum çok şey var ama hayatımda beni senden daha fazla gururlandıran biri olduğunu sanmıyorum. Sen inanılmaz bir genç kadınsın."

Joe parti boyunca Nikki'yi izlemeye çalıştı, her ne kadar Nikki zamanının çoğunu konukların arasına karışarak geçirse de. Nikki'nin sohbete katılmadığı görüldüğünde, bir yolunu bulup yanına gidiyor ve ona Eğleniyor muydu, Virgin River'da ne kadar kalacaktı, işe ne zaman dönmesi gerekiyordu - dikkatini çekecek, konuşmasını sağlayacak her şey. Görünüşe bakılırsa adam dokunuşunu kaybetmemişti; kız onun flörtünden hoşlanıyor gibiydi.

Ona neler olduğunu merak ediyordu; bu kadın onun ilgi duyduğu türden bir kadın değildi. Hayır, onun hoşlandığı uzun bacaklı sarışınlardı ve bu kadın uzun, saten gibi siyah saçlarıyla ufak tefekti. Beli o kadar inceydi ki, belki ellerini beline dolayabileceğini düşündü.

Pembe ağzı, elbisesiyle aynı renk. Ayak bilekleri, dar. Baldırlar, ince ama sıkı; pembe parmaklı minik ayaklar. Ayak bileklerini ve ayak parmaklarını ne zaman önemsemeye başlamıştı? Onun gülüşünü, başını arkaya yatırışını izledi; bu hareket saçlarından aşağı dalgalar gönderiyordu.

Joe'nun kafası biraz karışmıştı. Birini geliştirdiğinde Gözlerini bir kadının poposundan, göğüslerinden, kalçalarından ayıramıyordu. Bu tamamen yeni bir şeydi - gülüşü, küçük ayakları. Çılgıncaydı. Bir okul çocuğunun aşkı gibiydi.

Gözetlemeye devam etti, yıldız ışığının altında ona ruhunu vermek için bir an kolladı, belki bir öpücük ya da başka bir şey çalabilirdi, neden zahmet ettiğini merak ediyordu. Sabah ilk iş Grants Pass'a doğru yola çıkacaktı ve o da San Francisco'ya doğru yola çıkacaktı. Yine de onun her hareketini izliyordu. Onun koridorda yürüdüğünü ve odaya girdiğini gördüğünde

kalması için ona verildiğinde, nöbeti kısa süreliğine bıraktı ve bir içki içmek için bara gitti.

Bazı konuklar ayrılmaya başladığında saat hâlâ erkendi ve Joe arkadaşlarıyla vedalaşmakla meşguldü. "Ben barı şu çocuklar için açacağım

Preacher ona "burada kal" dedi.

"Teşekkürler, ama ön taraftaki karavanda yatacağım ve ilk iş buradan ayrılacağım. Daha önce yapmam gereken bazı işler var.

Pazartesi sabahı," dedi Joe.

Denizciler dağılmaya başladılar, kasabaya geri döndüler, belki de kart oynamayı düşünüyorlardı ve Paul'ün ailesi - anne-babası, kardeşleri ve eşleri- Oregon'a gitmeden önce geceyi geçirmek üzere Fortuna'ya kadar gideceklerdi. Sabah. Vanni ve Paul, Tom gitmeden önce onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmek için düğün gecelerini burada geçireceklerdi.

Joe, kızın gittiğini fark etti. Evin konukları boşalmaya başlamıştı, gece bir parça ay ve bir milyar yıldız dışında karanlıktı ve bütün gün gözüne kestirdiği kız kayıptı. Büyük odanın etrafına baktı.

ve sonra reddedilmeyi göze alarak koridordan odasına doğru yürüdü. Kapıya hafifçe vurdu ama cevap gelmedi.

Centilmence bir davranış değildi ama kapıyı iterek açtı çünkü onu bulmak zorundaydı. Kız orada değildi. Nasıl oldu da

Onu atlatabilir miydi? Koridordaki banyoda kimse yoktu; kapı açık duruyordu. En azından telefon numarasını almalıydı. Bay Area'ya bir seyahatin yaklaştığını hissetti.

"Nikki'yi gördün mü?" diye sordu

Vanessa'ya. "Görmedim. Belki teslim olmuştur diye düşündüm."

"Belki de öyledir," diye yalan söyledi. "Sadece iyi geceler demek istedim, muhtemelen sabah erkenden buradan gitmiş olacağım."

Kahretsin, bundan vazgeçmeye hazır değildi. Uzun zamandır bir kadına ilgi duymamıştı ama bu kadın ona kanca gibi saplanmıştı. Nedeninden tam olarak emin değildi ama çok şiddetliydi.

Parti sadece birkaç kişiye inmişti: Rick ve Tom ile kızları, gelin ve damat, general, Mike ve Brie, Shelby. Yemek servisi yapanlar toparlanıyor ve mutfağı temizliyorlardı. Joe dışarıya, artık karanlık olan güverteye çıktı. Bir puro çıkardı, ucunu kırptı, ayakkabısına bir kibrit çaktı -Ve onu aydınlattı. Evin uzak ucunda duruyordu. Güvertede, gözlerden uzakta, evin içindeki ışıktan uzakta, sırtı ona dönüktü.

Onu bulduğu için heyecanlanmaya başladı, göğsünde çılginca bir yükselme hissetti. Kibrit parmaklarına kadar yandı ve boğuk bir lanetle kibriti silkeledi. Bir nefes aldı ve onun arkasından yürüdü. "Yine mi yıldızlar?" diye sordu. Yumuşakça.

"Onun gibi bir şey," dedi, sesi ağlamaklıydı.

Purosunu gömleğinin cebine geri koydu ve yavaşça kadının kollarının üst kısmına tutundu. "Sorun nedir?" diye fısıldadı.

"Bir şeyim yok. Ben iyiyim," dedi. Sonra burnunu çekti.

"Hiçbir şey mi? Gözyaşları dışında iyi mi?" Kollarını sıktı. "Ağlama şimdi. Bir kadının ağlamasına dayanamıyorum. Beni mahvediyor."

"İçeri dön," diye fısıldadı. "Git hadi."

"Yapamam," dedi, ona doğru biraz eğildi ve kokusunu içine çekti. "Şu anda burada sıkışmış durumdayım."

"Sadece git, tamam mı? Bu biraz utanç verici."

Onu yavaşça çevirdi. Her iki yanağında da gözyaşı izleri olan o koyu, sıvı gözlere baktı. "Bütün bu düğün saçmalığı, ha?"

"Vanni'nin onun adına mutlu olmadığımı düşünmesini istemiyorum." "Böyle düşünmez. Anlayacaktır."

"Biri sana söyledi."

"Paul'e senin gibi güzel bir kadının neden üzgün görüldüğünü sordum. "Kötü bir ayrılık" dedi. Ayrıntıları bilmiyorum ama böyle olduğu için üzgünüm. Senin gitmene izin veren adamın ne olduğu belli." Dudaklarını önce gözyaşı izlerinden birine, sonra da diğer yanağındakine bastırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Aklıma gelen tek şey gözyaşlarını öpüp uzaklaştırmak. Artık ağlamamı istemiyorum, ama ağlarsan da icabına bakabilirim."

"Yapmamalısın. Birbirimizi gerçekten tanımıyoruz."

"Biliyor musun, bütün gün düşündüm de, birbirimizi daha iyi tanimalıyız." Ellerini onun beline koydu.

"Ben de bütün gün bunu merak ediyordum," dedi. "Ellerimi beline dolayabilirim." Dudaklarını onunkilere doğru indirdi, zar zor dokunuyordu. "Sanırım orada küçük bir yırtık vardı," diye fısıldadı.

"Yoktu."

"Vardı," diye ısrar etti. Dudaklarını tekrar oraya koydu. Zar zor dokunuyordu. Dilini kızın üst dudağında gezdirdi. "Gözyaşı," dedi. "Bundan eminim."

Gözleri kapandı ve bir damla yaş daha süzülerek yanağından aşağı süzüldü. Adam tam üzerindeydi, kuru kuru öpüyordu. Bu öpücük birçok yumuşak öpücük. "Kimse seni böyle ağlatmamalı. Bana onun kim olduğunu söyle. Senin için onu öldüreceğim."

"Onun için o kadar çok zaman harcadım ki," dedi hıçkırarak.

Onun gözlerinden öptü. "O bir pislik," dedi. "Daha da kötüsü. O aptal bir pislik."

Küçük, iniltili bir kahkaha ile karşılık verdi.

Onu daha yakına çekti, kollarını ona doladı ve boynunu öpmek için başını eğdi.

"Orada gözyaşı yok," dedi fısıltıyla.

"Bunu şimdi biliyorum," dedi. "Ne kadar güzel koktuğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Tabii ki. Bu şekilde kokmak istemiştım," dedi. Elleri adamın kollarındaydı. Kucaklamıyor ama itmiyordu da. "Bunu çok sık yapar mısın?"

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım," dedi.

"Sen tam bir yalancısın," dedi usulca. "Bahse girerim her zaman kız tavlıyorsundur."

Başını kaldırdı. "Deniyorum," diye itiraf etti. "Çok sık işe yaramıyor. Ve yemin ederim, hiçbir zaman bir pislik için ağlayan güzel bir kadın bulup gözyaşlarını öpmedim. Asla. Ama sanırım hoşuma gidiyor. Ve bu işte giderek daha iyi oluyorum." "O kadar da kötü değil," dedi iç çekerek ve başını Omzuna. "Bir amatör için."

Kıkırdadı. "Nikki, çok güzel ve seksisin. Ve komiksin. Kimse sana kötü davranmamalı. Kimse seni ağlatmamalı. Asla."

"İnan bana, haklı olmanı istiyorum."

"Oh, haklıyım." Dudaklarına tekrar dokundu, bu sefer biraz daha sertçe. Şefkatle üzerlerinde gezindi. "Sanırım biraz daha iyi hissetmeye başlıyorsun."

"Henüz değil," dedi ve tekrar öpücüğe doğru eğilirken gözleri kapandı.

Joe'nun kafasının içinde, göğsünün içinde bir şeyler oldu. Bir tür hafiflik ve aynı zamanda dolgunluk vardı. Onu öperken dudaklarını araladı, ağzının tadına baktı, kadın çok lezzetliydi. Aslında, tadı kendisinden bile daha güzeldi. kokuyordu ve ona doğru düşüyordu. Oha, diye düşündü. Bu kızı, bu kadını istiyorum. Baş nedimeyi istiyorum. Dudaklarını onunkilerin altında açtı ve Dilini içeri soktu ve bu ondan heyecanlı, şehvetli bir inilti çıkardı. Onu kendine yakın tutarak ağzının içini yokladı. Artık onu bırakmasına imkân yoktu, sonunda onu kollarına aldı. Kolları boynuna dolanmış, öpücüğe boyun eğmiş, ağlamakla ilgisi olmayan küçük sesler çıkarıyordu. Paul beni öldürecek diye düşünürken buldu kendini. Baş nedime hakkında cinsel düşünceler düşünüyorum. ve onu bu pembe elbiseden nasıl çıkaracağımı düşünürken Paul beni öldürecek.

Ama mutlu öleceğim, diye düşündü.

Ondan biraz uzaklaştı ve dudaklarına doğru fısıldadı: "İhtiyacın olan şey buydu. Senin ihtiyacın olan Öptüm."

"Muhtemelen," diye fısıldadı.

"Emin olmalıyız," dedi ve tekrar ağzını kapattı. Ve yine diller oynadı, dudaklar hareket etti. Bir elini saçlarında gezdirdi ve saçların görüldüğü kadar yumuşak olduğunu fark etti - saf ipek. Şimdiye kadar dokunduğu en yumuşak şeydi. Boynunun dibinde bir avuç dolusu tuttu. "Tanrım," diye fısıldadı, dokuya hayranlıkla. "Tanrım."

"Birbirimizi pek tanımıyoruz," dedi yine, ama bunu dudakları hâlâ onunkilerle temas halindeyken söyledi.

"Evet... ama bu kısa vadeli bir sorun. Birbirimizi çok daha iyi tanıyacağız."

Bir duanın cevabı gibi, açlıkla dudaklarına geldi, küçük dilini içeri soktu ve bunu yaparken yumuşak bir şekilde inledi. Adam elini kadının sırtının alt kısmına götürdü.

ve onu kendine doğru çekti. Tam bir dakika, tam iki dakika boyunca onun dudaklarını yalayıp yuttu. Üç dakika. Evin içindeki büyük odadan gelen bir ışık güverteyi çok daha karanlık bırakarak söndü ve adam onun tadıyla sarhoş oldu, küçük bedeninin onunkiyle şekillendiğini hissetti. Kendi iradesiyle eli kızın göğsüne değdi ve eğer yanılmıyorsa kız onu daha sert, daha derin öptü. Elbisesinin ipeğinin altında dikleşmiş bir meme ucu hissetti ve başparmağını onun üzerinde gezdirerek bir iç çekmesine neden oldu. Kadın adamın elini itmedi. Adamın dudakları boynuna kaydı.

"Evet. Sen

daha iyi hissetmeye başladım

sanırım." "Belki. Sadece

birazcık."

Kendini daha fazla tutamadı; tahrik olmuştu.

Ereksiyon olmuştu. Lanet olsun. Bu onu zor bir duruma sokacaktı,

Çünkü bu tepki doğru düşünmeyi her zaman çok daha zor hale getirmiştir. Mantıklı olmak gerçek bir meydan okumaydı. Mantıklı. Paul'ün baş nedimeyle seviştiği için onu öldüreceği düşüncesi aklından uçup gitmiş, yerini dudaklarının o meme ucunun etrafında nasıl bir his uyandıracağına dair saplantılı düşünceler almıştı. O kontrol etmek için başını eğdi. Kesinlikle haklıydı, mükemmel hissettiriyordu. Elbisenin içinden bile.

"Belki de daha fazla telaşlanmamalıyız," dedi fısıltıyla.

"Sen nasıl istersen," diye karşılık verdi ama başını kaldıracak hali yoktu. Onun göğsüne, boynuna, omzuna küçük öpücükler kondurmakla meşguldü. Bir elini sırtında, poposunda ve kalçasında gezdirdi. Kazara elbisesinin yırtmacını buldu ve daha ne olduğunu anlamadan eli içerideydi. "Tanrım, Nikki. Ben ölü bir adamım."

"Bir ceset için hiç de fena değilsin," dedi. "Nikki, senin üzerinde külot yok ve ben de ölü, ölü bir adam."

"O zaman elini oradan çek," dedi nefes nefese.

"Yapamam."

En az iki dakika süren uzun, derin ve ıslak bir öpüşme için dudaklarını tekrar onunkilerin üzerine koydu. Ama, diye düşündü gururla, elinin onun çıplak poposundan daha uzağa gitmesini bir şekilde engelleyebilmişti. Küçük, yuvarlak, mükemmel bir yanakta büyük bir el. Zihninde Deli Yapıştırıcı'nın onu orada tuttuğunu canlandırdı, çünkü elini biraz daha güneye kaydırırsa beynindeki tüm kan çekilecek ve bayılacaktı. Ve sonra tehlikeli bölge geldi. Ona doğru bastırdı, sürtündü. Kalçalarını biraz döndürdü ve usulca inledi. Adamın sertleştiğini ve patlamaya hazır olduğunu biliyordu. Onun da bunu bildiğini biliyordu. Adam başını kaldırdı. "Nikki. Hadi," dedi.

"Tanrım," dedi. "Yapmamalıyız." "Hadi sevişelim."

"Bu ne kadar bayağı? Baş nedimenin güvertede bir denizciyle seks yapması?"

Kendine rağmen kıkırdadı. "Seni bir yere götüreceğim."

"O zamana kadar aklım başıma gelmiş olacak," dedi.

"Çok uzak değil. Yatak odamı yanımda taşıyorum." "Vay canına. Her zaman hazırlıklı olmaktan bahsediyorsun..."

Onu tekrar öptü. Sonsuza dek süren sıcak ve sert öpücükler. "Aslında benim değil. Paul'den ödünç aldım. Buralarda pek kiralık oda yok...."

"Şu komik küçük karavan mı?" diye sordu ona.

"Kapı kilitleniyor," dedi onun dudaklarına karşı. "Çok rahat."

"Dinle," dedi onu biraz iterek. "Ben hiç- yani, rahibe değilim ama hiç böyle bir şey yapmadım. Bu tek gecelik ilişki olayı. Asla."

"Öyle değil, sanmıyorum," dedi.

"Hmm?" dedi, tekrar onun dudaklarına teslim olarak.

Tamamen doğru gibi görünse bile, kulağa sadece bir replik gibi gelecek bir şey söylemekle uğraşmayacaktı. Bir şeyler hissediyordu. Onu bir süre önce Vanni'yle barda gördüğü andan beri hissediyordu.

Onu ikinci kez görüyordu, bugün bütün gün bunu hissetmişti. ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bir gecede iyileşecekmiş gibi de hissetmiyordu. "Bu sadece ilk gece," dedi.

"Beni ikna et," diye yalvardı.

"Hayır. Asla," diye cevap verdi, biraz uzaklaşarak. "Bu sana bağlı. Eğer istersen seninle sevişirim. Eğer istemezsen, hemen şimdi uzaklaşabilirim." Onu tekrar öptü. "Kolay olmaz ama seni bırakabilirim."

"Ama insanlar ne düşünecek-"

"Şşş, eğer istemezsen insanların bilmesine gerek yok. Bu sadece sen ve benle ilgili. Sadece senin ne düşündüğün, ne istediğin önemli. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapma." Boğazının derinliklerinden alaycı bir ses çıkardı. "Bu arada, bu gerçekten vermesi zor bir tavsiyeydi."

Kadın onu derinden öperek, vücudunu onunkine bastırarak cevap verdi ve adam sadece daha da zayıfladı. Ya da

Belki de daha da güçlenmişti, çünkü bu kadının yanında, kollarında, hayatında olması gerektiğinden giderek daha emin hissediyordu. Bu yerde, iyi, namuslu, onaylanmış bekarları, güzel bir kıza takılıp kalan ve anında ona sonsuza dek sahip olmazlarsa hayatın devam etmeyeceğini düşünmeye başlayan gülünç, umutsuz adamlara dönüştüren korkunç bir lanet vardı. Daha yakınlaşmamışlardı bile.

Onu bırakmayı hayal bile edemiyordu. Kendi kendine sabaha kadar bu duygunun, bu dürtünün geçeceğini söylemeye çalıştı ama bundan şüpheliydi. Daha önce de istemişti ama bu şekilde istediğini hatırlamıyordu. Sanki uyuşturulmuş gibiydi.

Sanki bu tek kişi için gözleri kamaşmış ve aklını kaçırmış gibiydi.

Kendini geri çekti. "İstiyorum," dedi.

"Emin misin?"

"Elbette." Kesik kesik bir nefes aldı. "Gerçekten eminim."

Ona gülümsedi, elini tuttu ve merdivenlerden bahçeye inip evin etrafında yürüdüler, her birkaç adımda bir durup kucaklaştılar, öpüştüler ve okşadılar. Ve sonra o komik küçük karavanın kapısını açtı.

O küçük karavana adım atmak ilk başta biraz garipti, çünkü Joe prezervatif bulmak için her yeri didik didik ediyordu. Ona hiç prezervatif getirmediğini sordu. Joe da ona Virgin River'dayken böyle bir şeyle karşılaşmayı hiç beklemediğini söyledi. "Genelde sadece avlanırsınız. Poker oynarsınız. Biraz fazla içeriz." Sonra mikrodalga'nın altındaki çekmecedeki bir kutu prezervatif bulmuş ve "Tanrı Paul'ü korusun" demiş.

Bu keşiften sonra, onu baştan çıkarmaya başladığında ve onun tarafından baştan çıkarıldığında gariplik geçti. O pembe elbisenin altında Nikki'den başka bir şey yoktu ve Nikki enfes bir kadındı -küçük, sıkı, güzel, şehvetli. Kendisini utandıracağından korkacak kadar heyecanlanmış ve tahrik olmuş bir durumda olmasına rağmen, onun vücudunu iyi bir şekilde incelemeyi ve onunla uzun, yavaş, lezzetli bir sevişme yapmayı başardı. Kendisi için olduğu kadar onun için de tamamen tatmin edici olduğundan emin olduğu bir aşkı bu.

Sonra birbirlerinin kollarına yattılar ve bir süre konuştular. "Bana ondan bahsetme, bilmek istemiyorum. Ama bana kendinden bahset. Nereden geldiğini, ne yapmaktan hoşlandığını, hayatının geri kalanını nasıl geçirmek istediğini."

Şehirde büyüdüğünü, bir okula gittiğini öğrendi. Özel okullara gitmiş, beyin cerrahı ya da astronot olmak yerine kabin görevlisi olarak uçmayı seçerek ailesini hayal kırıklığına uğratmış. Seyahat etmeyi, ata binmeyi, okumayı severdi. İyi bir aşçıydı. Tek istediği bir aileye sahip olmaktı, bu yüzden bu adamla birlikte oldu.

Sonunda bu fikre tamamen karşı olduğunu açıkça belirtti. İşin gerçekten bu noktaya geleceğini hiç düşünmemişti. "Hay aksi," dedi. "Sanırım bu onunla ilgili olabilirdi." "Sorun değil," diye affetti. "Şimdilik onu bir kenara koyalım." Ve onunla tekrar sevişti.

Onu sevmenin seksin ötesinde bir yanı vardı. Onu kolayca hareket ettirebiliyordu, çok hafifti ve bunu yaparken, onu deneyimlemek için can attığını unuttuyordu. Tek önemli şey onun zevki haline geldi, ona sahip olduğu her şeyi verdi. Onu çalıştırmak, onu çok ateşli hale getirmek yalvarıyordu. Uzun, yavaş, derin vuruşlar onu iç çektirip inletiyordu. Ve ona zamanın geldiğini bildirdiğinde, Derin ve güçlü itişler onun nefesini kesiyor ve ona sıkıca sarılmasını sağlıyordu. Orgazm olduğunda, sanki ona iyi bakmış gibi gurur duydu. Belki de kızın ona verdiği tepkiydi, kendini kaptırışı, onu nefessiz ve soluk soluğa bırakışı. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, bu sonsuza kadar devam edecek ve o asla

Kollarında, hayatında hayal kırıklığına uğradı.

Hazırlıklı olmadığı şey ise bu kadar sevgi dolu ve ona doğru yaklaşıyor, sanki onun zevki de en önemli şeymiş gibi davranıyordu. Arkasına yaslanıp sevişirken, dudaklarını vücudunun her santiminde hissetti; onu o küçük yatağa geri itti ve ona öyle güzel işkence etti ki neredeyse gözleri yaşaracaktı. Aldığı kadar iyi verebilen bir kadındı ve bu onu o kadar güçlü duygularla doldurdu ki, daha önce hiç böyle hissetmediğinden emindi.

Ve yine konuştular - bu sefer Joe ve kuzeydeki küçük kasabası, tasarladığı evler, Deniz Piyadeleri

ve ömür boyu sürecek dostlar edinmiŐ ti. Jack'in ormanı tehlikeli adamlardan temizlemek için çocukları ilk kez yardıma   a ırmasından, Paul'  n en iyi silahını yerleŐ tirmesine yardım etmek için bir araya gelmelerine kadar Virgin Nehri'ndeki tüm deneyimlerini ona anlattı. son istirahat için arkadaşı.

Sonra daha fazla aşık. Derinlemesine tatmin edici, harikulade, olağanüstü bir aşık. Joe gerçekten de seviŐ me konusunda birdenbire fark ettiğinden daha mı iyi hale geldiğini, yoksa bu kadının, Nikki'nin, kendisini iyi gösterecek kadarŐ aŐ rtıcı olup olmadığını bilmiyordu. Çok duyarlı, çok tatlı. Onun için fark etmiyordu - Nikki'nin her orgazmı için yüce bir minnettarlık duyuyordu ve kendisi için aldığından daha fazlasını ona verebildiği için daha da minnettardı.

"Nikki," diye fısıldadı. "Sanırım seni bulmak hayatımın en şanslı günüydü."

Sonra diğerleri hakkında konuŐ tular. Onu ağlatan kiŐ i hakkında değil, çünkü Joe daha fazla a  lamak istemiyordu. O küçük, korkak karavana adım attı  ımdan beri hiç g  zyaŐ ı d  kmemiŐ tim. YumuŐ ak kahkahalar, fısıltılar, derin i     ekiŐ ler, g  zyaŐ ı yok. Y  r  meyen diğer evlilikleri hakkında konuŐ tular, bir yıl süren evliliğinden baŐ layarak Yirmi beŐ . "Seni terk mi etti?" Nikki afallamıŐ  gibi sordu.

"Evet," dedi. "Bu beni   ld  rd  ."

Joe ona her zaman bir   eŐ it Anne ve babasının uzun evlilikleri, iki erkek ve bir kız kardeŐ inin baŐ arılı evlilikleri göz önüne alındığında, evlilik ve aile. Belki de yeniden aŐ ık olmadığı için çekingendi. Ondan sonra. Kendisini bu yaŐ ta ve hâlâ bekâr buldu  unaŐ aŐ ırmıŐ tı;Ő imdiye kadar bir yuva kurmuŐ  ve birkaç   ocuk sahibi olmuŐ  olacağını düşünüyordu. Bazı arkadaŐ larının geç de olsa bunu baŐ ardı  ını görünce, belki de bunun kendisi için olasılık dıŐ ı olmadığına dair umudu tazelendi.

Nikki'nin, kendisini ağlatan iliŐ kiden önce de bir ya da iki iliŐ kisi olduğu ortaya   ıktı. Aslında evli olduğunu fark etmeden bir havayolu kaptanıyla bir süre   ıkmıŐ . Ve sonra, büyük bir utançla.

öğrendikten sonra bir süre onunla devam etti. "Ne düşünüyordum bilmiyorum," dedi ama o zamanlar gerçekten gençti. "Pişman oldum, ne kadar pişman olduğumu tahmin edemezsin. O zamandan beri epeyce bekâr kadınla birlikte oldu, hâlâ evli olmasına rağmen."

Bir sürü samimi konuşma, bir sürü harika, tatlı ama güçlü seks. Joe, Nikki kollarının arasındayken uyuyakaldığında güneş dağların üzerinden görünmeye başlamıştı.

Bir motor sesi duyup ayağa fırladığında yüksekteydi ve yanındaki yatağı boş buldu. O veda etmeden gizlice kaçtığına inanamıyordu. Sonra aklına, özel hayatını ev sahiplerinden gizli tutmak için eve, misafir odasına kaçmış olabileceği geldi.

Giyindi, tıraş oldu, saçlarını taradı ve Generalin mutfağındaki kahve fincanında onunla buluşmayı umuyordu. Bir sonraki buluşmalarını planlamak, onu aramak istediğini söylemek, onunla konuşmak, Bay Area'ya gelmesine ne zaman izin vereceğini öğrenmek için onunla bir kez daha görüşmek zorundaydı. Onun sesini şimdiden özliyordu. Teninin kokusunu.

Eve girdiğinde Vanni'yi mutfakta, bebeği de masanın üzerindeki zıplama koltuğunda buldu. "Günaydın," dedi ve kahve fincanına yöneldi. Masaya dönüp oturduğunda, kadının bakışlarıyla karşılaştı. "Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi.

"Ne yaptım?" diye sordu.

"En iyi arkadaşım. Zor bir dönemden geçtiğini biliyorsun."

Biraz telaşla etrafına bakındı. "Vanni, ne? Nikki nerede?"

"Gitti," dedi açıkça.

"Gitti mi?" diye sordu sandalyesinden kalkarak. "Gitti mi?"

"Evet," diye onayladı. "Ne düşünüyordun ki?"

Mutsuz bir kahkaha attı. "Hayallerimin kadını bulduğumu düşünüyordum," dedi. "Gitti mi?"

"Gözyaşları içinde," dedi Vanni, ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu. "Gözyaşları mı? Vanni, onu ben ağlatmadım!"

"O küçük beşinci tekerleğin içinde bütün gece onunla seks yapmadın mı?" diye sordu, ses tonunda öfke vardı.

Hoo-boy. Bu konuda konuşulmaz, özellikle de anlamlı olduğunda. "Vanni, sana yemin ederim, onu incitecek hiçbir şey yapmadım."

"Onu güvertede ağlarken bulup öpmedin mi, baştan çıkarmadın mı ve o küçük karavana götürmedin mi?"

"Şey... Evet... O kısmı ben yaptım...." Ve düşünüyordu, acaba orada bir yerlerde bir suç mu vardı? Çünkü bütün gece boyunca yapmaya çalıştığı tek şey ona ne kadar sevilebileceğini göstermekti. Ve bu harikaydı; o harikaydı. Spontane ve tahrik olmuş ve nihayetinde oldukça memnun. Ve mutluydu. Onun iç çektiğini, güldüğünü duymuştu. Kesinlikle ağlama yoktu.

"Kalbi kırıldıktan sonra bunun pek de iyi bir fikir olmadığı aklına gelmedi mi?"

Kendisi de biraz sinirlendi. Ellerini masaya dayadı, biraz da kızın yüzüne bakarak, "Hayır, bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştüm, o da öyle düşünmüştü. Ona iyi davranmak istedim ve öyle de yaptım. Ona son derece saygılı davrandım ve o da yüzde yüz razı oldu. Şimdi bana numarasını ver. Onunla bir an önce konuşmam lazım."

"Kesinlikle hayır dedi."

"Ne? Hayır, onunla temasa geçmeliyim. Vanni, bu hiç komik değil."

"Hayır, öyle değil. Sadece aklından ne geçtiğini bilmiyorum."

"Durun bir dakika, ben onu hiçbir şeye ikna etmedim! Tam bir beyefendiydim, yemin ederim!"

"Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" diye sordu ona.

"Görünüşe göre öyle değil!" diye cevap verdi ateşli bir şekilde.

"Beş yılını bir adamla geçirdi.
gel. Bir geceden sonra ne yapacağını sanıyor sence?"

"Bana bir şans verebilir!"

Vanni'nin ağzı kesin bir çizgiye oturmuştu. "Kesinlikle hayır dedi."

"Oh, Tanrı aşkına. Vanni, bu zalimce ve olağandışı.
Dinle, ona karşı hislerim var. Gerçekten."

"Bir geceden sonra mı?" diye sordu, sesinde kesinlikle üstün bir ton vardı.

"Geceden önce," dedi. "Ondan beni aramasını ister misin? Lütfen?"

"Onu ne zamandır tanıyorsun? On dakikadır mı?"

"Kahretsin," dedi. "Tamam, hızlı oldu. Tamam mı? Kabul ediyorum. Ama birlikte bir gece geçirdiğimizde..." Bu sanki yıllardır onunla birlikteymiş gibiydi! Tanrım, sesi titriyordu. Aklını kaçıırıyordu. "İyi," demesi gerekirdi, "eğer istediği buysa, iyi. Ama kafasında, kalbinde, içgüdülerinde çaresiz hissediyordu. Sürükleniyordu. Bu kadının kaçmasına izin vermeyecekti.

Sağduyusu vazgeçmesini söyledi. O bir kaçık. Bütün bir gece muhteşem bir aşk, samimi bir konuşma, derin ve anlamlı bir şeyler oluyor ve o ayrılıyor mu? Böyle mi? Asla. senden tekrar haber almak mı istiyorsun? Vazgeç. Bırak gitsin. Hayatına devam et. Muhtemelen delidir. Joe'nun bir ya da iki deli kadını olmuştu ama kısa sürmüştü ve bir tane daha istemiyordu.

Ama dedi ki, "Vanni, onunla konuşmalıyım. Ona yaptığı şeyi yapmayacağım. Yapamayacağım hiçbir söz vermeyeceğim.

ve ben yüzde yüz samimi olmayan hiçbir şey yapmadım ya da söylemedim."

"Ha," dedi.

"Siktir," diye cevap verdi. "Kocan nerede?" "Bunun sana bir yararı olmaz," dedi kadın. "O şu anda emirleri."

"Nerede o?"

Başını ahıra doğru eğdi.

Kahvesini masanın üzerine bıraktı ve hızlı adımlarla Ahırda. Daha yeni mükemmel bir düğün ve yeniden bir araya gelmemişler miydi? Neyin yanlış gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatının en şanslı buluşması olmuştu; güzel, seksi, yumuşak ve tatlı Nikki de oradaydı. Ve o da Kendini ona öyle bir şekilde açtı ki, onun da bunu en şanslı karşılaşması olarak gördüğüne inandı. Onun içinde Her şeyin yolunda gittiğini ve günlerce, haftalarca, aylarca, yıllarca daha güzel şeylere yol açabileceğini düşünüyordu. Net bir sonuç almadan önce zaman harcaması gerektiğini biliyordu. Nikki gibi o da yanmıştı ama işler yolunda gittiğinde kaçıp gitmezsiniz. Ve zamana yatırım yapmak kadar hiçbir şeyi dört gözle beklemiyordu. Onunla.

Paul ve Tom'u ahırda atları fırçalarken buldu. Kısa bir süre durdu ve birkaç derin nefes aldı. "Hey, çocuklar," dedi. "Tom, izin verir misin? Paul ile bir dakika konuşabilir miyim? İstersen fırçanı ben alırım."

Tom yüzünü ekşiterek ona baktı ama gözlerinde küçük bir parıltı da vardı. "Baş nedimeyi senin yaptığını duydum."

"Biliyorsun," dedi Joe biraz sinirli bir sesle, "özel şeyleri gizli tutmakla meşguldüm. Bunu takdir edebileceğini düşünmüştüm."

Tommy sırttı. "Seni tebrik ederdim dostum ama bence işi batırdın."

"Ben de öyle duydum. Ama orada olsaydın..."

"Sapıkça," dedi Tom. "Kalamayacağıma emin misin? Bunu eğitimimin bir parçası olarak düşünebilirsin."

Paul, "Çıkarın," dedi.

"Killjoy," dedi Joe'ya çalıları uzatarak ve ahırdan çıkarak.

Joe, Paul'e, "Bana yardım etmelisin, dostum," dedi. "Ben ona hiçbir şey yapmadım. Yani, ben ona sadece tamamen onun istediğini yaptım... Gözyaşları içinde gitmemeliydi. Yemin ederim."

"Öyle mi? Yine de yaptı. Çok sarsılmıştı. Vanni onun bu şekilde araba kullanmasından endişeleniyordu, her şey berbatı."

"Hayır, anlamalısın. I-" Durdu. Kendi sesinin çaresiz tınısından hoşlanmamıştı. Bunu yapmayacaktı - Paul'e bütün gece boyunca ona sarıldığını ve onu sevdiğini, kendisinin nazik, onun da tatlı olduğunu söylemeyecekti. Aynı zamanda biraz vahşi -güzelce vahşi- olduklarını da. Vücutlarının mükemmel bir şekilde birbirine geçtiğini ve sözlerinin de aynı şekilde. Hayal edilemeyecek kadar ateşli bir seksin yanı sıra, açıklanamayacak kadar yumuşak ve hoş sözler de sarf etmişlerdi. Bunu bir erkeğe anlatamazdı. Bu onu aşıyordu.

"Paul, lanet olsun, bu konuda bana yardım etmelisin. Onunla temasa geçmeliyim."

"Senden haber almak istemediğini söylüyor."

"Bunu ondan duymalıyım. Tanrım, soyadını bile bilmiyorum."

Paul fırçalamayı bıraktı ve atın arkasından Joe'ya baktı. "Bunu bir daha kabul edeceğimi sanmıyorum." O inledi. "Tanrım, Joe. Baş nedimenin adını bile öğrenmeden onunla yattın mı?"

Joe kendini kaybetti. Fırçayı bıraktı, Paul'ü gömleğinin önünden yakaladı ve büyük bir gürültüyle ahırın duvarına çarptı. Paul onu kolayca dövebilirdi. O kadar da şaşırmamıştı. Joe sert, öfkeli bir fısıltıyla, "Bunu ben yapmadım," dedi. "Ben kimseyi becermedim! Onunla mükemmel bir sevişme yaşadım, o da benimle inanılmaz bir sevişme yaşadı ve bu neredeyse inanılmayacak kadar güzeldi. Senin altı prezervatifini kullandım ve ben-" Durdu. Paul'ü bıraktı ve geri çekildi. "Bu benim başıma gelmiyor," dedi.

"Sanırım biraz kontrolden çıkmış olabilirsin," diye gözlemledi Paul.

"Ah, hadi ama! Bana yardım et!"

"Cidden, onun soyadını bile bilmediğini bir daha kabul edeceğimi sanmıyorum."

"Bu da ne, seni pislik!"

"Jorgensen, ama bunu benden duymadın. Tamam mı? Hayatımda tekrar seks yapmak istiyorum."

"Seks. Seks. Her şey seksle ilgili." Joe başını salladı.

"Öyle değil miydi?" Paul sordu.

"Sadece zamanın yarısı kadar," dedi Joe. "Paul, bir saniye beni dinler misin? Mükemmeldi - çok sık rastlanmayan türden bir mükemmellik. Beni duyuyor musun? Harikaydı. Sadece seks değildi, ama beni yanlış anlama..."

"Yine yanlış yoldasın dostum. Kadınlar yatakta ne kadar harika olduklarını duymak istemezler."

"Şimdi de uzman mı oldun? On iki saat evli kaldın ve her şeyi biliyor musun?" Başını öne eğdi. "Onu bulmak zorundayım, dostum. İki şansı var - bana iki kez bir şey olmadığını söylemeli. İki kez. Sonra sessizce giderim. Ben sapık değilim. Ama dostum..."

"Vay be. Fena yakalamışsın," dedi Paul. "Seni çok etkilemiş."

"Bana neden bahsettiğimi bilmediğini söyle Paul. En çok da sen."

Paul bir dakika sessiz kaldı. "Ne yazık ki, seni okudum."

"Bana yardım et. O... Bana bir şey söyletme. Biraz daha, lütfen. Bu özel bir konu, tamam mı? Bana yardım et."

"Ben olsam şöyle yapardım. Ona bir mektup yazın," dedi Paul. "Vanni'den bunu ona göndermesini isteyeceğim. Ama hiçbir şeyi garanti edemem," diye ekledi.

"Çok fena kırbaçlanmışsın." "Öyle mi? Şu anda ne yapıyorsun?"

"Aklımı kaçırdım, o kadar." Paul iki kaşını kaldırdı. "Altı mı?" "Ah, ısır beni!"

Virgin River'dan ayrılmadan önce Joe ödüncü aldığı beşinci tekerleğe oturdu ve çizgili sarı bir deftere her kelimesi onu utandıran bir mektup yazdı. Ama kendini zorladı. Kabul edebileceği bir taslak bulmak için yaklaşık elli taslak inceledi ve yine de bunu korkunç derecede yetersiz buldu.

Nikki

Seninle harika bir hafta sonu geçirdim. Çok erken gittin ve kalbimi kırdın. Seninle tekrar konuşmak, seni tekrar görmek istiyorum ama Vanni'ye göre benimle iletişime geçmek istemiyorsun. Neyin yanlış gittiğini bilmiyorum. Benim için her şey yolunda gitti ve senin için de öyle olduğunu sanıyordum. Hâlâ kötü bir ayrılığın yaralarını sarmaya çalıştığını biliyorum ama bunun seninle bir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu.

Ben. Ara beni. Vanni'ye söyle bana numaranı versin, ben de seni arayayım. Umarım seni incitecek, kötü hissettirecek bir şey yapmamış ya da söylememişimdir, ama eğer yaptıysam, en azından özür dilemem için bana bir şans ver. Nikki, hayatımın en güzel hafta sonlarından biriydi. Hadi, bebeğim. Burada ölüyorum.

Sevgi
ler,
Joe.

Mektubu Paul'e verdi çünkü henüz Vanni'ye güvenmiyordu. Ancak Vanessa'yı veda öpücüğünü vermek için kollarına aldığı anda, "Bana inanmak zorundasın. Onu incitmedim. Ondan haber almak istiyorum. Lütfen, söyle ona.

Bu."

"Ona söyleyeceğim. Ama bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum." "Sadece söyle ona. Lütfen."

On altı

Tom Pazar öğleden sonra eşyalarını toplamıştı. Brenda'yı uzun bir gezintiye çıkardı ve Brenda çok iyi dayandı. General, Vanni ve Paul ile akşam yemeğine kaldı. Babası onu sabah beşte otobüse götürecekti. Brenda'yı akşam 8:00 gibi evine geri götürdü ama eve ancak sabah 4:00'te gelebildi.

"Bunca zaman Brenda'yı dışarıda tutmadın, değil mi oğlum?" "Hayır, baba. Onun evindeydik. Ailesi ev."

"O iyi mi?"

"Evet, iyi olacak. Bütün gece ayakta değildin, değil mi?"

"Açık ve kapalı."

"Umarım endişelenmemişsinizdir," dedi Tom.

"Hiç de değil, evlat. Son dakikaya kadar kız arkadaşınla birlikte olacağını biliyordum. Ne yazık ki senin için uyuyacak zaman yok."

"Uyumakla ilgilenmiyorum."

"Olacaksın." Bir kolunu oğlunun omzuna doladı, sıktı ve "Ben de öyle yapardım. O harika bir kız."

"Harika bir kız," diye onayladı Tom, sesinde ondan ayrılmanın verdiği bir hüznün vardı.

"Hadi sana kahvaltı getirelim. Belki bir duş. Sonra yola çıkarız."

"Vanni ve Paul kalkıyor mu?"

"Oh, eminim. Hadi, evlat."

Walt çırpılmış yumurta ve kızarmış domuz pastırması yaptı ve mutfaktan gelen sesler diğerlerini de getirdi. Bir saat sonra hepsi

ön verandada durup vedalaştılar. Tom kız kardeşini ve küçük Mattie'yi öptü. Babası arabada beklerken Paul'ü kucakladı. "Babama dikkat et, Paul," dedi Tom.

"Bu önemli bir şey değilmiş gibi davranmayı seviyor. Benim yokluğumu iyi karşıladığından emin olun."

"Ben bakarım," dedi Paul. "Ailenle ben ilgilenirim, evlat. Onları acemi birliğinde öldürürsün."

"Elimden geleni yapacağım."

Ricky'nin zamanı en önemli dört kişiyle geçti hayatındaki insanlar. Büyükannesi Lydie, sevgilisi Liz, Jack ve Vaiz. Liz, izinde olduğu on gün boyunca Virgin River'da kaldı ve bazı öğleden sonraları Jack onu balığa götürdü.

Jack'le birlikte Virgin'de durmuş, olta atarken başlarının üzerinden geçen misinaları seyrederken Rick her zaman ait olduğu yerin burası olduğunu hissetti. Hayatındaki tüm önemli büyüme konuşmaları burada, nehirde gerçekleşmişti ve her zaman Jack'le olmuştu. Jack onunla seks hakkında o büyük konuşmayı burada yapmıştı, ne işe yararsa yarasin Rick yine de kız arkadaşını hamile bırakmıştı. Ne kadar zor bir dönemdi.

Daha sonra Rick bir erkek gibi onun yanında durmak için elinden geleni yaparken, onu cesaretlendiren, ona koçluk yapan ve daha fazla felaketten kaçınması için onu doğru yolda tutmaya çalışan Jack oldu. Bebek ölü doğduktan sonra da Jack ve Preach onu ayakta tuttular, acıyı omuzlamasına yardım etti.

"Benim için yaptığın her şey için teşekkürler Jack," dedi.

"Ben hiçbir şey yapmadım. İnsanlar arkadaşlarını kutlamak için dışarı çıkma eğilimindedir."

"Bu haftadan bahsetmiyordum - ki bu arada bu hafta harikaydı. Son birkaç yıldan bahsediyordum. Sen benim babam gibiydin. Seni hep babam olarak gördüm. I Umarım buna çok fazla aldırmazsınız."

Jack göğsünün sıkıştığını hissetti. "Akıl mı? Bu beni çok gururlandırır Rick. Eğer bir oğlum daha olsaydı

sen ol."

"Benim için bir şey yapmalısın, Jack. Eğer orada bir şeyler ters giderse-"

"Rick. Bu şekilde konuşmayı sevmiyoruz...."

"Jack! Orada ne olduğunu biliyoruz. Şimdi dinle, eğer Orada bir şeyler ters giderse, büyükannem ve Lizzie'nin bunu atlatmasını sağlar mısın?"

Jack ona, profiline baktı, çünkü Rick dümdüz önüne bakıyordu. "Bunu sormana gerek olmadığını biliyorsun. Birbirimizin aileleriyle ilgileniyoruz."

"Biliyorum. Ve, Jack? Sadece önemli bir şeyi söylemeden bırakmak istemiyorum. Seni seviyorum dostum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Beni sen büyüttün. Sensiz hiçbir şey olmazdı."

Jack yutkundu. Konuştuğunda sesi pek güçlü değildi. "Hâlâ yapacak çok balık var Rick. Buna güveniyorum." Elini çocuğun omzuna koydu. "Ben de seni seviyorum oğlum." Ama bir yandan da, "Eğer geri dönmezsen, beni kim kurtaracak?" diye düşünüyordu.

"Sana yaptığım bir şeyi anlatmak istiyorum. Biliyorum ben daha on dokuz yaşındayım, Liz de on yedi. İkimiz de hâlâ çok genciz. Ama ona içinde elmas olan bir kolye aldım, hem de güzel bir kolye. Bunun ona verdiğim bir söz olduğunu söyledim ama bunun onu hiçbir şeye bağlamayacağını da söyledim."

Jack bir kaşını kaldırdı. "Büyük adım," dedi.

"Aslında yarım adım," dedi Rick. "Buna ilk adım diyebilirsin. Kızı seviyorum, buna hiç şüphe yok. Onu on dört yaşından beri seviyorum - bu benim felaketim oldu. Ama o kadar çok şey vardı ki

Bizim için birçok komplikasyon, bazı gerçek acı verici zamanlar. Eğer onun için daha iyi bir erkek varsa, onu geri tutmayacağım. Ama daha iyi biri yoksa..."

"Sonra ne olacak Rick?"

"Sürekli okuldan bahsederek onu çıldırtıyorum. Liseyi bitirmek zorunda, sadece bir yıl daha. Üniversiteye gitmesini çok istiyorum, en azından denemesini istedim. Bu işi bitirdiğimde, okula gideceğim."

Deniz Piyadelerini bırakacağımı söylemiyorum - henüz bunu bilmiyorum - ama üniversiteye gideceğim. Eğer işlerimiz yolunda giderse, evlenirsek, akıllı ve eğitilmiş insanlar olmamızı istiyorum. Bir aile kurmayı çok istiyorum - muhtemelen kaybettiğimiz ailemiz yüzünden, ha?"

"Sanırım bu gerçekten güçlü bir arzu yarattı, evet," dedi Jack.

"Eğer bir şansım daha olursa, iyi bir yaşam sürebilecek kadar zeki olmamızı ve eğitilmiş ebeveynler tarafından yetiştirilmiş birkaç çocuğumuz olmasını isterim." Döndü ve Jack'e sırtıttı. "Sanırım bu tür bir konuşma onun dikkatini çekti - dedi ki

Son senesinde iyi notlar almaya çalışacak ve en azından devlet üniversitesine gidecekti." Ayıldı. "Onunla gurur duymam için bunu yapacağını söyledi. Dostum, onunla şimdiden gurur duyuyorum - bak nasıl dayanıyor, ha?

Bebeğini gömdü ve

bana veda etti ve o dağıldı mı? O çok sağlamdı.

Gerçekten cesur ve güçlüydü."

"İkinizde de var, Rick. Bir elmas, ha? Elmas alacak kadar parayı nasıl biriktirdin?"

Ricky güldü. "Artık bunu yapmayacağım, harcırahımla böyle şeyler satın almayacağım-bir evin ya da arabanın peşinatı gibi biraz daha pratik bir şey için saklayacağım. Ama Liz onu sevdiğimi, onu daha fazla düşünemeyeceğimi gösteren güzel bir şeyi hak ediyordu. Sizce de öyle değil mi?"

Bu Jack'i gülümsetti. "Sen yokken yanında durduğunu mu düşünüyorsun?"

"Her gün," dedi. "Bazen gerçekten yalnızlık çekiyor ve kız arkadaşların yaptığı her şeyi özlüyor - mezuniyet balosu, mezuniyet balosu, tüm bu şeyler. Ona gitmesini söyledim, bununla başa çıkabilirdim. Ama o bunu yapamayacağını söyledi. Yapamazmış.

birini yönlendirebileceğini söyledi. Sonunda hala benimle olursa, bu tür şeylerin önemli bile olmayacağını söyledi.

Neredeyse her gün bana mektup yazıyor, kendisi dışında herkes baloya gittiğinde daha uzun mektuplar yazıyor.

Kahretsin... Keşke ben de senin gibi olsaydım dediğim çok

zaman var - tamamen özgür ve gerçekten yaşama, dünyayı
görme şansım olana kadar hiçbir kadını umursamadan,

dünyayı deneyimlemek ve daha sonra otuz ya da kırk yaşına geldiğimde Liz'in yanıma gelmesini sağlamak..."

Jack kıkırdadı. "Keşke Mel'le ilk kocasına bağlanmadan çok önce tanışsaydım, ailemizi ikimiz de çok daha gençken, ben saçlarım ağarmaya başlamadan önce kursaydım dediğim çok zaman oldu. Bence eğer bir eş bulacak kadar şanslıysan ne zaman, nasıl olacağı konusunda şikâyet etmeye hakkınız yok." Elini çocuğun omzuna koydu ve sıktı. "Umarım ikiniz için de her şey yolunda gider evlat.

Birlikte bir bebek gömdünüz. Birlikte hayatınıza sağlıklı ve güçlü birkaç tane daha getirebilerseniz çok güzel olur. Ama şunu söyleyeyim, bence ona bu konuda acele etmemesini söylemekle akıllılık ettin. İnanın bana, bir kadına bu tür sözler verdiğinizde, onun kesinlikle emin olmasını istersiniz."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Nehrin karşı kıyısına büyük bir balık atladı ve herkes sustu; balık çok büyüktü. "Kral," dedi Rick sonunda. "Uzun zamandır bu büyüklükte bir tane görmemiştim."

Jack o yöne bakarak, "Kaybolmuş olmalı," dedi.

Rick aşağıya doğru birkaç adım attı, sinekliğini değiştirdi ve oltasını attı. Bir süre onunla oynadılar, sonra Rick onu yakaladı ve "Woo-hoo!" diye bağırdı.

"Onu yönlendirin, sıraya girmesine izin verin, sizden önce onu yorun
-."

Rick güldü. "Nasıl balık tutulacağını biliyorum."

"Oyalanma, çok endişelenme ve onu kaybetme," Jack dedi.

"Bu ineği sağıyor musun?" Ricky ona sordu.

Rick bir saat boyunca onunla oynadı, oltayı bıraktı, kaçmasına izin verdi, geri çekti, balık kaçtığı anda nehrin sığ kısmında bir aşağı bir yukarı yürüdü ve bu sırada kulağında Jack vardı. "Bu orospu çocuğu çok büyük. Biraz daha olta sal. Onu şımartma, o bir savaşçı. Gittikçe kontrolünüzden çok uzaklaştı, onu geri sarın." Ve böyle devam eder.

Rick sonunda onu getirdi, otuz poundun üzerinde büyük bir Chinook. Rick'in kulakları Jack'in anasının ağlamasından çınlıyordu.

Bara döndüklerinde Vaiz hayranlıkla ıslık çaldı ve balığı tartıya yükledi. "Otuz yedi nokta dört. Onu tek başına mı yakaladın Rick?"

Rick Jack'e yüzünü buruşturdu. "Tam olarak değil."

Jack Rick'i Garberville'e götürdüğünde bir süre kamyonunda oturup otobüsün gelmesini beklediler. "Hiç son-dakika tavsiyesi?" Rick ona sordu.

"Evet. İçgüdülerine güven. Emirlerle uyun ama içgüdülerinize de güvenin."

"Bundan korkmadığımı bilmeni istiyorum. Korkmuyorum. Aslında, biraz heyecanlı bile olabilirim. Yapılacak en doğru şey buydu, Jack. Benim için."

"Sana inanıyorum."

"Mel ve çocuklara iyi bakıyorsun, değil mi?"

"Elbette yazacağım. Her hafta yazacağım," dedi Jack.

"Virgin River'da senin duymayacağın hiçbir şey olmayacak."

"Whoopee," dedi ve güldü. Jack saçlarını eskiden yaptığı gibi taramaya gitti ama saçları çok kısa kesilmişti, onun yerine kafa derisini yumrukladı. "Ben artık gidiyorum," dedi Rick. Jack kamyonundan indi ve onunla ön tarafta buluştu.

Ona sıkıca sarıldı. "Kendine iyi bak evlat. Güvende ol."

"Yapacağım. Şimdi git buradan. Geçen sefer yaptığın gibi etrafta dolanıp otobüse bakma."

Jack kendini tutamadı; onu yakaladı ve tekrar sarıldı.

"Gelecek yıl bu zamanlar, Rick. Çocukların gelmesini sağlayacağım. Sen de arkadaşlarını getir."

"Elbette," dedi. Sonra dönüp otobüse doğru yürüdü, dik ve uzun boylu, çantası omzundaydı. Arkasına dönüp bakmadı bile.

Haziran ayı yaşı ve sıcak geçti. Küçük yangınlar kuru ve tehlikeli dağlık araziye kaplarken Arizona, Nevada, Colorado ve Utah'ta birkaç büyük yangın kontrolden çıkma tehdidiyle karşı karşıya kalmıştı ve henüz sezonun başındayken bu durum pek de hayra alamet değildi. Kuzey Kaliforniya'da Şimdiye kadar büyük yangınlardan kaçabilmiş olsalar da yağmurların devam etmesi korkutucu bir ihtimaldi. Cal Fire ve Ormancılık Bakanlığı kamp alanlarında çılgınlar gibi devriye gezerek ateşlerin sadece belirlenen alanlarda yakıldığından emin oluyordu ve izinlerle, birçok durumda her türlü yangını yasaklamaktadır.

Mel kocasını çok yakından izliyordu. Ricky gittikten sonraki ilk günlerde Jack biraz sessiz kalmıştı ama kendine gelmeye başlamıştı. Genç adam hakkında sık sık konuşuyor, gazeteleri okuyor ve Vaiz'le birlikte CNN'in savaş haberlerini takip edebilmek için bara bir uydu televizyonu kurduruyordu. Chinook'u monte ettirmiş, büyük, çirkin mersin balığını indirip yerine Rick'in balığını koymuştu. Ayrıca şimdiden bir düzine kadar mektup yazmış ve bazılarını yazarken okumasına izin vermişti. "Jack," demişti gülerek. "Sence Ricky, Vaiz'in akşam yemeğinde ne yaptığını ya da kaç öfke nöbeti geçirdiğini gerçekten umursuyor mu?"

Davie bugün mü attı?"

"Sanırım her şeyi duymak istiyor. Hatırlıyorum."

Elbette hatırlıyordu, diye düşündü. Savaş bölgelerinde geçirdiği her uzun geceyi hatırlıyordu, çoğu zaman aynı coğrafyada, Rick'in şu anda görev yaptığı aynı ülkede. Genç bir denizcinin her yüzünü hatırlıyordu, her yaralı adam, evden gelen her mektup. Jack için Rick'in bunu kendi başına yaşamış olması ve Rick'in böyle bir gurur ve güvenle gitmesine izin vermesi, Mel'in zihninde onu yaşayan en güçlü adam yapıyordu.

"Bir fikrim var," dedi ona. "Git kız kardeşine ve eniştene Rick'e gönderilmesi gereken bir haber bilip bilmediklerini sor."

Jack'in gözleri kısa bir süre için büyüdü, sonra hızlı adımlarla barın arka kapısından çıkıp bahçeyi geçerek karavana gitti ve kapıya vurdu. Mel pencereden Brie'yi izledi.

dışarı çıktı. Kısa bir sohbetin ardından, kocasının kız kardeşini ayaklarından kaldırıp kendi etrafında döndürürken çıkardığı heyecanlı çığlığı duyabildi. Sonra geri döndü, Mel'i ayaklarından kaldırıp yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Mel'in ağzını yakıcı bir şekilde kapattı, ama kendini onun dudaklarına karşı gülerken buldu. "Jack, o hamile, ben değil!"

"Neredeyse o kadar iyi," dedi. "Bir bebek sahibi olmayı çok istiyorlar. Bu harika bir haber." Sonra biraz kaşlarını çattı ve "Az önce bazı gizli tıbbi bilgileri mi sızdırdın?" dedi.

"Hayır," dedi. "Brie sana söyleyebileceğimi söyledi." "O zaman neden bana söylemedin?"

"Bu çok daha eğlenceliydi. Beni öpmeyi bitirdin mi?"

"Bebeğim, seni öpmekten çok daha fazlasını istiyorum. Çok dikkatli olacağım. Ne dersin?"

Adamın şakağındaki saçlarla oynadı. Böyle bir erkeğe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu çok az kadın bilirdi. Güçlü bir

ve Jack gibi şehvetli bir adam. Her zaman onun ihtiyaçlarını ve duygularını kendi duygularının önünde tuttu, her zaman onunla her şekilde ilgilenmeye çalıştı, onu güvende tuttu, nasıl olduğunu bildiğinden emin oldu.

sevildiğini. Ne kadar istendiğini. Onun sevgisinde, onun kollarında kendini her zaman güzel ve seksi hissediyordu. Arzulanan. El üstünde tutulmuş. Kadın dudaklarından öptü ve dedi ki, "Sonra. O kadar dikkatli olmana da gerek yok, şimdi iyiyim."

"Ama zavallı küçük bedeninin çok şey yaşadı," dedi.

"John Stone bu sabah buradaydı, o yüzden bana küçük bir çek verdi. Operatör ehliyetimi geri aldım."

"Ah, bebeğim," dedi nefes nefese.

"Ama Jack, Rick'e bu konuda bir şey yazmayacaksın!"

Adam ona sıırttı ve "Çok da iyi oldu. Sana karşı hissettiklerimi asla kelimelere dökemezdım."

Bu, Mel'in hayal etmeye bile cesaret edemediğı türden bir birliktelikti.

Fiziksel ve duygusal yakınlıklarının seviyesi o kadar derin ve yoğundu ki, ikisinin de birinin nerede bitip diğeriinin nerede başladığını anlaması imkânsızdı. Kadın onun aklını okuyabiliyordu; onun duygularını hissedebiliyordu. Birbirlerini pek çok yönden tahmin ediyorlardı. Sanki adamın kalbi onun göğsünde atıyordu. Daha önce hiç başka bir Jack'i tanıdığı gibi bir insandı. Ve hiçbir şey saklamadan kendini onun için erişilebilir kıldı.

Temmuz ayı geldiğinde Paige'in zamanı yaklaşıyordu. Mel onu her hafta kontrol ediyordu ve normal bir şekilde ilerliyordu, her an doğuma hazırđı. Bebeğini Doktor'un evinde doğurmaya karar vermişti çünkü küçük odaları doğuma pek elverişli değildi. evde doğum için. Ve Christopher vardı, sadece dört yaşındaydı. Mel'in kırsal kesimdeki hastalarının çoğunun doğum sırasında yanlarında çocukları olurdu; onlar nesillerdir evde doğum yapan ailelerden geliyorlardı ve bu onlar için yaşam döngüsünün bir parçasıydı. Ancak Paige ve Preacher için bu çok yeni bir şeydi. Aslında Mel, onun Valley Hastanesi'ni ve steril bir doğum kanadını seçmesini beklerdi. Ama Paige çok kararlıydı; onu doğurabilecek tek kişi Mel'di.

Joe Benson, Brie ve Mike'ın evi, Paige ve Preacher'ın eklentisi için planları bir araya getiriyordu. Ayrıca Paul'e evi için bazı ön taslaklar göstermeye hazırđı ama tereddütlüydü. Nikki'yle yaşadıkları olaydan beri ilişki gergindi. Vanni Joe'ya olan kızgınlığını atlatmış gibi görünüyordu ama Joe hepsine karşı duyduğu hayal kırıklığını henüz atlatamamıştı. Bunun sadece zaman alacağını düşünüyordu.

Tek istediğı biraz destektir. Belki de kadınla birlikte onun için mücadele edebilirlerdi. Bırakın

Joe'nun iyi bir adam olduğunu biliyordum.

kadınları istismar etmek. Belki onu rahatlatırsın. En azından onunla temasa geçmesi için onu cesaretlendirin. Belki ona bir şans vermesini.

Joe bir süredir Paul ya da Vanni'yle Nikki hakkında konuşmamıştı.

Ancak Vanni'ye Nikki için iki günde bir not göndererek aradaki engeli aşmayı umuyordu. Kısa, bir ya da iki cümlelik notlar. "Lütfen beni ara Nikki. Sana iyi bir adam olduğumu göstermek için bir şans istiyorum." "Beni ara ya da bana yaz ve kesinlikle

Beni tekrar görmekle ilgileniyorsun ama bunu yapma. Beni görmezden gelme." "Umursuyorum. Davranışlarımla samimi olduğumu gösterdiğimi sanıyordum." Kendini durdurması biraz zaman aldı; kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Ve kendini aptal gibi hissettikçe ruh hali daha da kötüleşiyordu. Dördüncü sınıfta Jodie Ferguson'a tamamen, delicesine, saçma bir şekilde aşık olduğundan beri böyle notlar vermemişti. Sarışın, zeki, mesafeli Jodie - sınıfında memeleri olan ilk kız.

Not yazma alışkanlığını bırakmayı başarmış olmasına rağmen, San Francisco'da Nicole Jorgensen adında birini buldu.

Telefon rehberindeki numarayı aradığında telesekreterdeki ses kesinlikle ona aitti. "Ah, Nikki, ben Joe. Grants Pass'ten. Seninle konuşmayı çok isterim. Hayır, seninle gerçekten konuşmam gerek. Lütfen. Düğünden beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Hadi Nikki, konuşmamız gereken şeyler var. Kafam tamamen karıştı."

Tabii ki aramadı. Neyse ki sadece bir mesaj bırakmıştı. Sırf onun sesini duyabilmek için o numarayı birkaç kez daha aramamak için kendini zor tuttu. Ağzından çıkan her kelimeyle zihnini okşayan o tatlı, boğucu ses. Ama arayanın kimliği tekrarlanan denemeleri gösterecek ve onu kontrolden çıkmış gibi gösterecekti, bu yüzden kendini tuttu.

Birkaç hafta olmuştu. İşi bitmişti. Artık not yazmak yok, aramak yok. O bile bu kadar çaresiz biriyle çıkmazdı. Ona aşık olduğu halde bir sapık gibi görünmeye başlayacaktı. Bu

onu bile utandırıyordu.

böyle düşünmek. Birine nasıl aşık olabilirsin iki kez karşılaştınız, ama sadece yirmi dört saattir tanıyordunuz? Bu imkansızdı. Onu hayal etmenin, kokusunu almanın, tadına bakmanın, sesini duymanın, saçlarını yanağında hissetmenin başka bir açıklaması olmalıydı. Sabah uyandığımda. Bir çeşit mani veya halüsinasyon. Obsesif-kompulsif bozukluk.

Paul'u aradı. "Evet, merhaba. Hazırsanız, bu hafta sonu iki mülkünüzün planlarını getirebilirim. Sahipleriyle birlikte üzerinden geçebilir, araziye gezebilir, ayarlamalar yapabilir ve harekete geçebiliriz."

"Bu harika olur," dedi Paul neşeyle. "Buradayken bizimle kalmak ister misin?"

"Teşekkürler, ama başka planlarım var."

"Karavana ne dersin? Ödünç almak ister misin?"

Rahatsız bir şekilde güldü. "Kesinlikle hayır. Ama teklifin için teşekkürler. Sanırım bu yolculukta Jack'te kalacağım."

"Ne olursa olsun. Seni görmek için sabırsızlanıyorum dostum."

"Evet, ben de," dedi Joe.

Joe, Jack'e ormandaki o küçük kulübenin hâlâ yerinde olup olmadığını sordu.

Jack de ona öyle olduğunu söyledi. Jack, kuraklık nedeniyle beş eyalette kırsal kesimin her yerinde çıkan küçük orman yangınlarından duyduğu endişeden bahsetti

ve aşırı kuruluk. Joe güneye doğru yola çıktığında bunun ne demek olduğunu ilk elden görme fırsatı buldu. Geçtiği yollara tehlikeli bir şekilde yaklaşan birkaç küçük yangın cebinden geçti. Çok fazla yangın yoktu.

Hava bu kadar kuruyken orada kontrollü yanıklar vardı, ama gördüğü bazı küçük duman bulutlarının mesafenin Cal Fire tarafından yakılan ateşler olabileceği peyzaj kontrol altında - orman kümelerini yangının yayılmasını önlemek için onlara avantaj sağlardı.

Grants Pass İtfaiyesinde gönüllüydü, ama yıllar önce sadece bir kez aranmış. Orada yemyeşil bir arazide araba sürmek kadar uğursuz bir şey yoktur.

Yüksek çam ağaçlarıyla kaplı yamaçlar ve duman yüzünden önünüzü görememek. Ya da daha kötüsü, bir zamanlar görkemli olan ağaçların kömürleşmiş, siyah iskeletleriyle her iki tarafı sınırlanmış bir yolda ilerlemek. Yangın çıktığında geçerse, yamaçlar yıllarca ve yıllarca bu şekilde görünebilir.

Joe, el değmemiş ve bozulmamış kızılâğaçlara ulaştığında çok sevindi. Sonra geniş ve vahşi, kayaların üzerinden ve doğal şelalelerden akan Virgin'i geçti. Birkaç ay sonra geyik avı başlayacaktı; geyik avcıları. Bakire'de balık tutmak gerçekten iyi olmaya başlayacaktı. Çocuklar birkaç ay içinde av sezonunun sonuna yetişmek için geleceklerdi; Mel küplere binecekti ama bunun ona bir yararı olmayacaktı. Sonra da herhangi bir geyik vururlarsa ağlardı. Bu anı onu gülümsetirdi.

-O çok duygusaldı ve Jack de ona karşı çok şefkatliydi. Ama yine de avlanırdı.

Planlarını kolunun altına sıkıştırarak bara girdi. Vaiz onu bekliyordu, ama bar öğleden sonra genellikle olduğu gibi boştu. Joe her zamanki gibi koca adamdan bir kucak aldı. "Baba olmaya hazır mısın, dostum?" Joe ona sordu.

"Vay canına, bilemezsin. Paige, o çok büyük-" kendini durdurdu. "Mel bebeğin ondan çıkmaya hazır olduğunu söylüyor."

"Kızı al," dedi Joe. "Evi çok seveceksin." "Evet, onu alacağım. Brie'yi de arayacağım, çok heyecanlılar. planlarını görmek için. Peki ya Paul?"

"Ona öğleden sonra burada olacağımı söyledim. Eminim gelecektir."

Paige arkadan çıktığında, Joe'nun gözleri onu görünce ısındı. Gecikmiş bir kavun gibi olgunlaşmıştı.

Tombul, pembe ve iri. "Ah, tatlım," dedi. "Çok güzelsin."

"Sağ ol Joe," dedi ona doğru uzanarak.

Onu kollarına çekti ve ona sarılırken bebek tekmeledi. "Vay canına," dedi. "İçinde ne var?"

Bir futbol takımı mı?"

"Kadınsı küçük bir kız," dedi. "Dana Marie."

"Büyük ayakları var, bunu garanti ederim," dedi ona. "Yeni evini görmek ister misin?" diye sordu.

"Sabırsızlanıyorum."

Brie ve Mike içeri girdiğinde planları daha yeni masaya koymuştu. Daha fazla kucaklaşma ve sıcak selamlaşma. "Ve ben

Binayı biraz aceleye getirdiğinizi anlıyorum?" diye sordu.

"Yeni gelen birine yer açmak için mi?"

"Noel'e doğru," dedi. "Bunu şimdiden gözlerinde görebiliyorum."

"Gördüğün şey ilk üç aylık dönemi atlatmam. Bu rahatlama, Joe. Artık gençleşmiyoruz."

"Kendimi daha genç hissediyorum, orası kesin," dedi Mike ve eğer Joe yanılmıyorsa, göğsü biraz kabardı.

"Tamam, evinizi neredeyse hazır hale getirdik ve Paul ile ben bu hafta sonu araziye geyeceğiz. Buraya gelin."

Joe, Paige ve Preacher'ı bir masaya oturtmuş, planların üzerinden geçerken, Mike ve Brie'yi de başka bir masaya oturtmuştu ve elinde bir işaretçi ve kalemle ikisinin arasında dolaşarak soruları yanıtlıyor, ayarlamaları kaleme alıyordu.

Vaiz için mevcut daireye eklemeler yapmıştı.

Alt katta mevcut odalar şömineli büyük bir odaya dönüştürüldü, mutfağa gerek kalmadı, ancak lavabo, tezgah, bulaşık makinesi ve kendi tabakları ve cam eşyaları için dolaplar içeren bir servis alanı geniş bir yemek odasına bakıyordu. Yemek pişirmek için barın mutfağını kullanacaklardı, ancak

yemek için özel bir yere sahip oldu. Büyük bir ebeveyn yatak odası tasarladı ve mevcut banyoyu büyüttü. Daha geniş olan alt kat, üst kattaki iki yatak odasını, bir Jack ve Jill banyosunu ve Christopher'ın odasına kısa bir koridorla bağlanan bir çatı katını destekleyebilirdi. Büyük odadan çatı katına çıkan geniş ve açık bir merdiven vardı. Böylece bu küçük alan, aile ve arkadaşlarla doldurulabilecek dört yatak odalı, üç banyolu gerçek bir eve dönüştü.

Mike ve Brie için, yirmi beş yüz metre kare yaşam alanı, dışarıdan ve içeriden girişleri olan Brie için ofis alanı olarak eve eklenmiş bir beş yüz daha. Dört yatak odası, büyük bir oda, geniş bir mutfak, ebeveyn dahil üç banyo ve tonozlu tavanlar, kapısız büyük bir mermer duş, granit tezgahlar, büyük odada ve ebeveynde taş ocaklar, arduvaz ve parke zeminler, uzun, derin bir güverte gibi bazı güzel özellikler.

Tasarımlara alıştıkları sırada Paul geldi. Joe eski arkadaşını görene kadar kendini garip hissetti ve sonra onu tutup sırtına vurarak içten bir selam vermek doğaldı. "Seni gerçekten özledim, dostum," dedi Paul.

"Evet, ben de. Sen ve Vanni'nin bakması için bazı çizimler getirdim. Belki bir şeyler işe yarar. Grants Pass'taki evinizde beğendiğini söylediğin şeylere dayanarak yaptım."

"Onları yemeğe getir."

"Empoze etmek istemiyorum...."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Joe, bunu aşmalıyız. Ciddiyim. Kimsenin hatası değildi."

"Belki de benimdi," dedi başını kısa bir süre yana eğerek. "Her neyse, geçmişte kaldı. Bitti artık. Hayatımıza devam etmeye çalışmalıyız."

Paul, Brie ve Mike'a, Paige'e ve Vaiz'e baktı. Onların ev planlarına dalmış olduklarını görünce sessizce, "Hayatınıza devam ettiniz mi kardeşim?" diye sordu.

Joe kendisinin bile samimiyetsiz olduğunu bildiği bir kahkahayla, "Evet," diye cevap verdi. "Elbette."

"Yemeğe gel," dedi Paul. "Lütfen."

"Tamam," dedi. "Ama önce planları eve götürmelisin, ben gelmeden önce Vanni'ye bir göz atma şansı vermelisin. Böylece o da sorularını ve şikâyetlerini hazırlayabilir."

"Evin yapılacağı yeri belirledik," dedi Paul. "Meranın diğer tarafına inşa edebiliriz."

nehir. Ahırını paylaşacağız."

"Etüdünü yaptın mı?"

"Yaptım."

"Beğendiğiniz bir tasarım bulduğumuzda, onu yürüyeceğiz. Belki yarın ben gitmeden önce."

Barın arka kapısı açıldı ve

Birinin mutfağa malzeme taşıdığı duyuluyordu. "Bu Jack olmalı. Ben Paige'in yanında kalabileyim diye erzak almaya gitti," dedi Vaiz ayağa kalkarak.

"Hadi yapalım," dedi Joe ve orada bulunan tüm erkekler Jack'in kamyonunu boşaltmaya yardım etmek için mutfağa geçtiler. İş bitince bira içmek ve biraz hasret gidermek için yerlerine yerleştiler. Saat dört sularında Joe, Paul'ü kapıdan dışarı itti ve ona planları ve çizimleri Vanni'ye götürmesini, bir süre sonra görüşeceklerini söyledi. birkaç saat.

Akşam yemeği saatinin yaklaşması uzun sürmedi, bu da Mel ve küçükleri bara getirdi. Joe bir süre bebeği kucağına aldı, Doc'la birkaç kelime konuştu, Jack Daniel'ını içerken Hope McCrea'ya merhaba dedi, Brenda'nın sokağın hemen aşağısındaki akrabaları Doug ve Sue Carpenter'la vakit geçirdi. Saatini kontrol etti, Jack'ten bir fincan kahve istedi ve bara oturdu.

"İşler iyi mi?" Jack sordu.

"Harika," dedi Joe. "Meşgul olacağım." "Buradaki şeyler fazladan mı?"

"Evet, ama buna sahip olmak güzel. Arkadaşlarımla benim tasarımlarımı istemesi harika. Egom için de iyi" dedi.

"Peki o zaman," dedi Jack, "seni ne yiyor?"

"Bir şey değil, kardeşim." Biraz daha dik oturdu, derin bir nefes aldı.

"Seni kim yiyor?" Jack söyledi.

"Sinyalleri kaçıırıyorsun dostum. Ben iyiyim."

Jack kahve fincanını kaldırdı. "Sen nasıl istersen."

Joe, Jack'in ne gördüğünü biliyordu. Joe her zaman kaygısız olmuştu. Sırıtan bir aptal, hızlı bir kahkaha, bir sürü şaka,

Dünyadaki hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. İyi bir ailesi vardı,

İyi bir iş, canı sıkıldığında kadınlar, bol para, çocuklar gibi ömür boyu sürecek arkadaşlar. Kişiliğinde bir leke olduğunu biliyordu, şimdi gözlerini işgal eden bir hüznün ve uzun zamandır, on yıldır oraya gitmemiştir.

"Sadece bir şey seni rahatsız ediyor gibi görünüyor," dedi Jack.

"Evet, belki. Önemli bir şey değil. Geçer."

"Konuşmak istersen, nerede olduğumu biliyorsun." Joe gülümsedi. "Sağ ol, dostum." Jack omuz silkti. "Belki yola gelir."

"Kim?" Joe biraz afallamış bir halde sordu. Paul bu konuda konuşmuş olsaydı gerçekten çok kızardı.

"O her kimse. Erkeklerin bir sürü bakışı vardır, dostum. İş kaygıları, aile kaygıları, ego kaygıları için bir bakışları vardır.

Savaş endişeleri. Bunu fark etmekte iyiyimdir. Ve bir erkek bir kadını istediğinde ve kadın ulaşılmaz olduğunda gerçekten özel bir bakış vardır."

Bu Joe'yu güldürdü. "Bu gerçek mi?"

Jack kahvesini yudumladı. "Bu bakışı birkaç kez takındım."

"Buralarda değildim herhalde," dedi Joe.

"Olabilirdin. Mel onun için beni çok çalıştırdı.

Dayanılmazdı. İzninizle, aileyi yüklemem gerekiyor. Paige çok yakın olduğu için geç saatlere kadar kalıyorum. Mel'in çocukları eve götürüp yatırması gerekiyor."

"Yardım edeceğim," dedi.

Mel'i ve küçükleri kamyonu yerleştirdiler. Jack onu öpmek için pencereye doğru eğildi ve Joe özlemle doldu. En iyi arkadaşlarını, erkek kardeşlerini kadınlarıyla birlikte izlemek işkence gibiydi. Bir avın sonunda, eve dönüp güzel, yemyeşil, olgun kadınlarına kavuşmaktan, onlara çocuk ve aşk getirmekten bahsediyorlardı. Joe yakın zamana kadar bunu henüz bulamadığı için o kadar endişelenmemiştir, ta ki kendisini bu kadar dolu, bu kadar aşık hissettiren bir kadına sarılıp onu hemen kaybedene kadar.

Vanni ev planlarını çok severdi. Hareketli ve hayat doluydu ve bu yüzden Joe'ya karşı çok sevecendi. Eğer onu doğru okuyorsa, Joe'nun en iyi arkadaşıyla olan cilveleşmesini affediyordu. General de işe karıştı, önerilerde bulundu, kızıyla ne istediği konusunda tartıştı. farklı yapmalıydım. Joe bu tür şeylerde iyiydi.

-Onlar fikirler etrafında dolaşırken onları dinledi ve ortalık yatışana kadar bekledi. Sonra küçük bir ayarlamayla devreye girip her şeyi bir araya getirebilirdi.

Vanni ve Paul için Joe, Paul'ün evinin daha büyük bir versiyonunu tasarladı, ancak küçük de olsa değişiklikler yaparak eve tamamen farklı bir görünüm kazandırdı, böylece bir kopya gibi görünmedi ve büyüyen bir aile için daha uygun oldu. Özellikler

Geniş koridorlar, ferah odalar, yüksek tavanlar, büyük garaj. Ve daha fazla yatak odası olmalıydı-Paul onu bebeklerle dolduracaktı.

Geceyi kulübede geçirdikten sonra sabah Jack'in arazisine, Brie ve Mike'a verdiği parselde doğru yola çıktı. Jack'inkinden çok uzakta değildi - onun yolunu evlerinin bulunduğu yere kadar bir çeyrek mil daha uzatmışlardı. Paul çoktan dükkânını kurmuş ve inşaat ekibini işe almıştı. Başarılı bir şekilde. Ofisi için gerekli karavanı ve ekipleri için bir Porta Potty'si vardı. Artık planlar vardı, Paul temelin dökülmesini sağlayabilir. Foseptik tankı içeri girecek ve kuyu kazılacaktı. Sonra tesisat, çerçeve ve kablo tesisatı. "O zaman oyun başlar," dedi Joe. "Hadi gidip generalin evini gezelim," dedi.

Bu da taşınmaya hazırdı. Yapılacak ilk iş yolun tesviyesiydi, üç çeyrek millik bir yol olacaktı, ama büyük bir kazı gerekmeyecek, ağaçlar devrilmeyecekti. Şapkası ve kot pantolonuyla Joe temelin çevresini dolaştı ve üzerlerinde kırmızı bayraklar olan geçici kazıklar çaktı. Bir kutu spreyl boya aldı ve evin ana hatlarını zemine çizdi,

Bir güverteden güzel bir arka bahçe manzarası için nehre yeterince yakın, olası sel sorunlarından kaçınmak için yeterince uzak. "Tasarımda tavsiye ettiğim iç mekan fiskiyelerim var, ancak bir orman yangınında işlerini yapmayacaklarını anlıyorum. Bu, ev yangını için bir önlem."

Paul, "Anlıyorum," dedi.

"Her iki temeli de yaklaşık aynı zamanda dökebilirsiniz. Önce Brie ve Mike'inkini dök, çünkü onların fırında çörekleri var, sonra buraya gel ve seninkini dök. Sen de Preacher'ın bebeği birkaç haftalık olur olmaz onları kulübeye taşıyabiliriz. Bazı duvarları yıkacağız ve sen de barı çalışır durumda tutmak için bu konuda hızlı hareket etmelisiniz. Ekiplerinizi kademelendirebilirsiniz - çerçevenin Valenzuelas'ın arazisinden bu araziye taşıyabilirsiniz, vs."

"Aynı anda birden fazla ev inşa ettim." Paul gülümsedi.

"Biliyorum. Sadece konuşuyordum," dedi, o da gülümseyerek.

Paul, "Kesinleşmiş mimari çizimlere ihtiyacımız olacak," dedi.

"İki hafta mı?" Joe sordu.

Paul elini uzatarak, "Mükemmel," dedi. "Beton sipariş edeceğim."

Joe elini sıktı. "Sizinle iş yapmak bir zevkti. Ben çıkıyorum."

"Vanni'ye veda etmek ister misin?"

"Ona veda ettiğimi ve teşekkür ettiğimi söyle, olur mu?"

"Biliyor musun, bu muhtemelen beni ilgilendirmez ama şu konuşmadığımız şey var ya? Vanni'ye üzgün olduğunu söylersen davana biraz yardımcı olabilir."

Joe sessiz bir kahkaha atarak başını salladı, yere baktı. Ellerini ceplerine soktu. "Bunu yapamam, dostum," dedi. "Dürüstçe olmaz." Bir nefes aldı. "Üzüldüğüm tek şey, her şeyin böyle sonuçlanması."

Paul uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra "Anladım." dedi.

Vanni bebeği emzirmiş ve gece için yatırmıştı. Dokuz buçuk sularında babasının koridordan odasına doğru yürüdüğünü duydu ama kocası yatağa gelmedi. Sonunda televizyonda bir şeye takılıp takılmadığını görmek için büyük odaya gitti. Onu bir sandalyede öne doğru oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, elinde bir içki buldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Arkasına yaslandı ve yanındaki sandalyeyi okşadı.

"Düşünüyorum." "Seni ayakta mı tutuyor?" diye sordu otururken.

Ona solgun bir gülümseme verdi. "Hayatımın ne kadar harika olduğunu biliyor musun? Ne kadar mutlu olduğumu?"

Elini onun dizine koydu. "Bunu yapmamı sağlamak için gerçekten iyi bir iş çıkardın Paul. Ben de çok mutluyum."

"Sana bir şey söylemek istiyorum. Birkaç ay öncesini düşün.

Uzun zaman önce, ilk gece beni şaşırtmıştın.

Jack'in evine girerken. Bütün çocuklar avlanmak için bir araya geldiğinde, senin burada, Virgin River'da olduğunu bilmiyordum.

beni şaşırttı. Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum."

Gülümsedi.

"O gece, sadece seni görerek üstesinden geldim, bir tane fazla içmiş olabilirim."

"Sanırım bunu bana sen söylemiştin Paul," dedi.

"Kafam güzeldi. Jack'e sarhoşken itirafta bulundum, seni ilk benim gördüğümü ama Matt'in benden önce sana ulaştığını söyledim. Tanrıya şükür kimse beni duymadı. Ama Jack neler olduğunu biliyordu. Daha sonra, Matt öldürüldükten ve bebek doğduktan sonra, bir çocuk doktoru seni takip ediyordu,

Jack bir gece beni aradı ve aptallık etmememi söyledi. Seni istiyorsam buraya gelmemi ve bunu söylemenin bir yolunu bulmamı söyledi."

"Öyle mi? Bunu hiç bilmiyordum."

"Ve gelebildiğim kadar hızlı geldim. Çünkü gelmeseydim, seni kaybedecektim. Ve seni seviyordum. Tanrım, seni sevmiştim." O nefes aldı. "Sana sarılmadan ya da seni öpmeden önce

Bazen sana aşık olmak korkunçtu. Bir geceliğine bile olsa bir çift olsaydık ve sen artık beni istemeseydin neler hissedebileceğimi hayal etmeye çalışıyorum."

"Bunu hayal etmene hiç gerek yok tatlım," dedi.

"Her erkeğin istediği şeye sahibim, uğruna ölebileceği bir kadın. Ona sahip olan bir kadın, onun her parçasına. Gerçekten bu kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim...."

"Dur," dedi. "Beni delirtme." Onu koydu elini yanağında gezdirdi. "Sadece iyi bir çocuk gibi kirli iç çamaşırlarını topla ve seni birçok olağanüstü şekilde ödüllendireceğim."

Ama Paul gülmüyordu. "Arkadaşım Joe'yu gördün mü? Adam acı çekiyor. Ölüyor. Bilinçaltında gömülü olan her dileği yerine getiren bir kadınla bir gece geçirmiş. Kadın ona büyü yapmış, sonra da onu reddetmiş. Onu gördün mü?"

Derin bir nefes aldı. "Paul, zamanlaması kötüydü. Ona yardım edemeyiz...."

"Onunki de öyleydi. Adamı on beş yıldır tanıyorum. Düzgün biri olabilir ama itibarsız biri değildir. Bir kadın istemezse onu yatağa atmazdı. Nikki en ufak bir tereddüt gösterseydi, ona dokunmazdı. Onu tanıyorum. Onu Matt'i tanıdığım kadar iyi tanıyorum."

"Yani? O bir hata yaptı. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Daha büyüğünü yapmamalı," dedi. "Joe'dan daha iyisi gelmiyor. Joe'dan daha iyi O gece nedense evet dedi."

"Ondan gelen küçük notları gönderdim. Fikrini değiştirmemiş. Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır, tatlım. Ben onunla konuşacağım."

"Bunu yapmalı mısın bilmiyorum," dedi endişeyle. "Ama yapacağım. Bütün gün bunu düşündüm ve Onu arıyorum. Hemen şimdi. Dinlemek ister misin yoksa gidip başını yastığın altına mı koyacaksın?"

Nefesini içine çekti. "Dinleyeceğim," dedi. "Ama lütfen burada olduğumu belli etme. Bu konuda gerçekten tuhaf hissediyorum."

"Bana güvenmeni istiyorum," dedi telefonu açarken. Numarayı çevirdi. "Bunu yapmak zorundayım."

Nikki'nin arayan numarayı gördüğüne şüphe yoktu çünkü telefonu açtı. "Merhaba, tatlım." diye cevap verdi.

"Tatlım değil," dedi Paul. "Ben Paul."

"Oh. Selam."

"Seninle konuşmam gerek. Joe hakkında."

"Bunu hallettiğimizi sanıyordum," dedi.

"Evet, sanırım senin için her şey yoluna girdi," dedi Paul. "Benim için tam olarak hallolmadı. Sadece içimin rahat etmesi için Nikki, sana bir şey sormam gerekiyor. Joe'yu uzun zamandır tanıyorum ve ona hayatım pahasına güvendim. Gerçekten. Onunla savaşa gittim. Onu kadınlarla gördüm ve bu adam her zaman klas bir adamdı. Bir kadına kötü davrandığını hiç görmedim...."

"Bana kötü davranmadı Paul," dedi yumuşak bir sesle.

Paul bir nefes verdi. "Tanrı'ya şükür. İçim rahatladı. Korkuyordum, bilmiyorum... Onu sandığım kadar iyi tanımadığımdan korkuyordum. Yani, sen gerçekten üzgündün ve sonra ben Joe'nun da senin buradan gözyaşları içinde ayrıldığını duyunca aynı derecede üzüldüğünü gördüm. Bana ikinizin arasında neler geçtiğini anlatmadı ama seni incitecek bir şey yapmadığı konusunda ısrar etti."

"Sorun yok Paul. Bu işin peşini bırakabilirsin."

"Güzel. Çünkü bir kadına kötü davranacağını düşünmeye dayanamazdım. O öyle bir adam değil. Sonunda tüm bunları geride bıraktığını bilmekten memnun olacaksın. Bir süre için onu öldürüyordu, ama sanırım daha iyiye

gidiyor."

"Daha iyi mi?"

"Evet, birazcık. Atlatmaya çalışıyorum. Seni unutmaya. Bu hafta sonu buradaydı. Bana getirmesi gereken mimari planlar vardı, üç evini inşa edeceğim. Vanni Bana notlar yazdığını, mesajlar bıraktığını söyledi. Sanırım çok kötüydü ama bir kadını rahatsız etmek Joe'nun yapacağı bir şey değil. rahatsız edilmek istemeyen biri. Muhtemelen çok yakında

ondan kurtulacaksın. Belki de çoktan kurtulmuşsunuzdur."

"Oh," dedi sessizce. "Güzel. O zaman."

"Onu bu kadar sıkıştıran şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Şimdiye kadar mesajı aldığına eminim. İstemediğini

onunla ilgili hiçbir şey. Asla. Bir daha."

"Belki özür dilemek istemiştir. Buna gerek yok," dedi.

Paul hmmed. "Hayır, hiç sanmıyorum. Üzgün olduğunu söylerse Vanni'den puan alabileceğini söyledim. Bunu yapamayacağını, üzgün olmadığını söyledi. Sadece sonuçtan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı."

"En iyisinin bu olduğunu düşündüm," dedi. "Ne de olsa kısa sürdü..." "Evet. Tanrı korusun böyle bir şey tekrar olur..."

"Paul, bir adama beş yıl verdim ve o süre boyunca bana yalan söyledi. Sürekli daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

bir taahhütte bulundu ve sonunda asla evlenmeyeceğini, asla bir aile kurmayacağını itiraf etti. Sanki onu hiç tanıımıyormuşum gibiydi."

"Biliyorum, Nikki. Çok kötüydü, özür dilerim. Arkadaşım Joe mu? O öyle biri değildir. Bir yalan onun ağzında aside dönüşür. Mesafeyi aşmak istemiyorsa, bunu söylerdi."

"Böylesi daha iyi. Şimdi, daha önce... Böyle bir şeyi tekrar yaşamak istemem."

"Sanırım ne yaptığını biliyorsun. Joe, hâlâ biraz hırpalanmış durumda ama bunu atlatacaktır. Bunun nasıl bir his olduğunu herhalde herkesten iyi biliyorsundur, değil mi? Atlatmaya çalışmak

Biri mi?" Kaşlarını karısına doğru kaldırdı. Nikki,

"Evet," dedi.

"İşte böyle. Hepimizin bunu geride bırakmamız gerektiğini söyledi. Senin istediğin de bu, değil mi? Seni unutmasını mı?"

"Evet," dedi, sesi zayıftı ve biraz titriyordu. "Tanrım, umarım bu konuda haklısındır, Nikki," dedi. "Bu

Bu arkanda bırakman gereken bir adam. Bunu bir kez yaptım, biliyorsun. Farklı koşullarda, Matt'e karşıydım. Ama Vanni'ye o kadar çabuk aşık oldum ki gülünçtü. Kimse

İnanır mısınız, ona bir kez baktım ve beni vurdu. Matt hamlesini yaptığında, hemen geri çekildim. Gitmesine izin verdim, bir kadın için en iyi arkadaşım la yarışmayacaktım. On dakika sonra pişman olmaya başladığımı söylemeliyim. Yıllarca tek düşünebildiğim, neden onlara doğru yürüyüp "Çekil yolumdan" demediğimdi, dostum, onu ilk ben

gördüm!" Sessizlik
ona cevap verdi.

"Ama sanırım pek ortak noktamız yok, değil mi? Joe'nun çürümüş bir hafızayla yarışması dışında ortada bir rekabet yoktu. Eğer onda değerli olduğunu düşündüğün bir şey olsaydı, kaçmasına asla izin vermezdin. Bu yüzden. Umarım haklısındır...."

Biraz sızlandı. "Bir geceydi...."

Paul, "Belki de o çılgın aptal seni seviyordur," dedi. "Bu imkânsız," dedi ama gözyaşları içindeydi.

Ses.

"Nikki," dedi Paul usulca. "Evet dedin, değil mi?"

"Tabii ki evet dedim," diye burnunu çekti. "Beni zorlamadı.

İsrar bile etmedi. O öyle bir adam değil."

"Evet, ben de bunu söylüyorum. Biliyorsun, muhtemelen Beni ilgilendirmez, ama bana mantıklı gelmiyor - iki insan birbirini unutmaya çalışıyor çünkü iyi bir şey oldu, her ikinizin de olmasını istediği bir şey.

Ama sanırım ne istediğini biliyorsun. Ve istemediğini. Ha?"

"Tekrar incinmek istemiyorum."

"Seni anlıyorum Nikki. Anlıyorum, gerçekten. Bir gün tekrar şansını deneyecek kadar güçlü olacaksın. O zaman, eminim iyi bir adama rastlayacaksın. Dışarıda muhtemelen milyonlarcası vardır. Sadece kötü bir şey olmadığından emin olmak istedim."

Cevap vermesi bir dakika sürdü. "Kötü bir şey olmadı."

"Bu benim için yeterli. Kendine iyi bak, Nikki."

Telefonu kapattı ve karısına baktı. Gülümsedi. "Bu çok sinsiceydi," dedi Vanessa.

On yedi

Temmuz ayının kuru sıcağı, Middleton ailesine heyecanla beklenen bir hareket getirdi - iş sancıları. Vaiz her on dakikada bir mutfaktan odasına gidip geliyordu. "Şimdi nasıl?" diye sordu Paige'e.

Paige Christopher'a kitap okuyordu. "John, eğer biraz rahatlayamazsan senin için çok uzun bir gün olacak. Ben hala

On dakika arayla kasılmalarım oluyor."

"Ama bugün olacak, değil mi?"

"Bu yirmi dört saat sürebilir," dedi. "Çok sert değiller." Sonra Chris'e döndü. "Neden bu sayfayı okumuyorsun, tatlım. Bunu yapabilirsin."

"Tamam," dedi ve okumaya başladı ama kelimeleri tanımlayarak mı yoksa hafızasından mı okuduğunu söylemek zordu.

Vaiz mutfağa geri döndü, başı öne eğikti. "Hâlâ on dakika var," dedi Jack'e.

"Bir fikrim var dostum. Yemek yapmak istemezsen diye bu akşam ve yarın akşam için biraz yemek hazırlayalım. Ben kaleyi korurum."

"Mel'i tekrar arayalım mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jack. "Bırakalım da biraz kestirsin, ne olur ne olmaz, bütün gece seninle kalması gerekebilir."

"Tamam," dedi.

Jack içinden kıkırdadı. İlk çocuğuyla yaşadığı deneyimde bu beklenti duygusu kesinlikle yoktu, çok hızlı gelişmişti. Belki de yavaş yavaş gelişmesi o kadar da harika değildi. Preacher tam bir enkaz olacaktı.

Bu bebek nihayet ortaya çıktığında.

Öğleden sonra uzadıkça ve kasılmalar Jack, Brie'yi gördüğünde onu uyardı. "İçimden bir ses çocuk bakımına ihtiyacım olabileceğini söylüyor. evde yardım," dedi. "Paige'in gece boyunca Mel'e ihtiyacı olursa, sen ve Mike bana gelip çocuklarla kalabilir misiniz, ben de burada Christopher'la kalabilirim? Mel'in Doc's'ta çalıştığım için yakınlarda olmak istiyorum." "Elbette. Paige nasıl?"

"Erken doğum. Gücünü korumak için dinlenmeye çalışıyor ama sanırım Vaiz onu çıldırtıyor," dedi Jack.

"Çok heyecanlı."

"Heyecanlı olmak ona dokunmaz."

Jack tüm bunları müşterilerine içki ve yemek servisi yaparken Rick için bir mektuba not ediyordu. Vaiz'in sinirleri, Paige'in yavaş ilerleyişi ve Rick'in büyümesi üzerine çok mizahi bir yorum yazdığını düşünüyordu.

Kocasına kızgındı. Yemek saati geldi ve müşterilerle hiçbir zaman sık ya da uzun sohbetler yapmayan Vaiz, gelen herkese ağrıların sekiz dakikaya indiğini söyledi.

Mel geldi, Emma'yı taşıyordu ve David'in tombul küçük elini kapıdan içeri soktu. Jack'i gördü ve "Baba!" dedi.

Jack onu gördüğünde gözleri ısındı. Daha önce Barına girdiği ilk günden beri onun için değişmişti. Omzunda bir bebek ve elinde yürümeye başlayan bir çocukla bile çok güzel ve çok seksiydi. Emma doğduğundan beri hâlâ fiziğinden şikâyet ediyor olsa da, giydiği kot ona hiç de büyük görünmüyordu...

O kotlar onu yakıyordu. Yaşlanıp saçları ağardığında bile ellerini ondan uzak tutamayacağından emindi.

Barın etrafında yürüdü ve David'in yanına çömeldi. Ellerini uzattı. "Haydi kovboy. Babana gel."

Mel elini bıraktı ve Davie'nin kelimenin tam anlamıyla babasının kollarına uçmasını izledi. Onun hevesine güldü, onun

Sakarlığı yüzünden babasının kollarına düştüğünde gözleri parlıyordu. "Ee," dedi, "buralarda birinin bebek sahibi olmaya çalıştığını duydum."

"Umarım biraz kestirebilmişsinizdir," dedi.

"Birkaç saat uyudum. Güzeldi. Paige'e bakabilmem için ona göz kulak olabilir misin?" diye sordu.

"Tabii. Acele etme."

Mel odalarına vardığında Paige'i bir ileri bir geri volta atarken buldu. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Onları beş dakikaya indirmeye çalışıyorum," diye bildirdi. "Ama çok hızlı hareket edemiyorum. Christopher'da da böyleydi. Sırtımda uzun bir erken doğum sancısı vardı."

"Bazı kadınlar böyle yapmaktan hoşlanır," dedi Mel. "Rahatsız mı oldun?"

"Hayır, pek sayılmaz. Yürüyebilir ve konuşabilirim. Yemekten sonra da farklı olmazlarsa erkenden yatıp biraz uyumaya çalışacağım ama John her beş dakikada bir nasıl olduğumu sorduğu için bu biraz zor olabilir."

Gülümsedi. "Lütfen, akşam yemeği için temiz çorba. Ağır bir şey olmasın.

Sadece doğum sırasında hasta olma ihtimaline karşı. Geçiş döneminde bazı kadınların başına bu gelir."

"John'a biraz et suyu ve jöle hazırlattım."

"İyi fikir. Güç seninle olsun." Mel güldü.

Bunun bir gece yarısı olayı olabileceğini hisseden Mel, çocuklarını ve kendisini erkenden yerleştirdi. Saat on sularında

Kocasının yanına kaydığını hissettiğinde kısa bir süre için uyandı. İçgüdüsel olarak onu bekleyen kollara doğru döndü ve ona sarıldı. Kocası iri elini kadının giydiği tişörtün altına soktu ve kadın, "Uyumama izin vermelisin. Biliyorsun Vaiz beni birazdan kaldıracak."

"Bırakayım da uyu," dedi ve onu kendine çekerek alnından öptü.

"Barı kapatırken bir güncelleme aldınız mı?"

"Oh, evet," dedi. "Hâlâ sekiz dakikamız var. Vaiz de yorgunluktan zayıf düşmeye başladı."

Kendine rağmen güldü. "Tanrım, bu çok eğlenceli olacak," dedi. "Şimdi bana sarıl ve beni Uyu."

Arama gece yarısı geldi. Telefonun çaldığını duyunca yuvarlandı ve inledi. "Bunu yapacağını biliyordum. Bazı kadınlar bütün gece çalışmadıkça mutlu olmazlar." Jack telefonu kaldırdı ve ona uzattı. "İyi akşamlar, Paige."

"Üzgünüm Mel," dedi. "Şu anda beş ila yedi dakika arasındayım."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyi, ama güzel ve güçlü oluyorlar, bir dakika sürüyorlar."

"Hmm. Mike ve Brie'nin gelmesini beklerken Emma'ya bakacak vaktim olabilir gibi görünüyor."

"Elbette," dedi Paige. "Yarım saat içinde caddenin karşısında buluşuruz. Nasıl olur?"

"Bu bir randevu. Bir değişiklik olursa beni ara. Her zaman acele edip on dakika içinde orada olabilirim."

Ebe ve eşi hareket halindeydiler. Ebe çocuk odasına doğru giderken Jack kız kardeşini aradı ve bebek bakıcılarının yatıp uyuyabilmeleri için yatağa yeni çarşaflar serdi. Bütün gece oturmaları için bir neden yoktu. Ve hiçbiri Jack'in bütün gece ayakta kalması bekleniyordu, Mel Doc'un evinde teslimat yaparken uyanık ve hazır olmak onun rutiniydi. Yaklaşık otuz dakika sonra bara yanaştılar. Vedalaştılar ve Mel Doc'un evine giderken Jack kilise gibi aydınlatılmış bara girdi.

Vaiz volta atıyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu. Jack saatine baktı. "Tam zamanında geldik, Vaiz."

Paige masadan kalktı. "Jack, senden John a shot."

"Hayır, bebeğim. Uyanık olmak istiyorum."

"John, tetikte olmanın çok ötesindesin. Ve bir dakika daha dayanabileceğimi sanmıyorum. Dediğimi yap!"

Jack barın arkasına geçti. "Dostum, bir kadın bebek sahibi oluyorsa, onun her dediğini yaparsın ve bunu hızlıca yaparsın." Bir şişge getirdi. "Gerginliğı azaltmak için küçük bir şey."

"Bilmiyorum," dedi Vaiz.

"Vaiz, sen altı-dört yaşındasın ve en az iki elli kilosun. Bir iğne yeterince iyi gelmeyecektir. Mel muhtemelen sana Xanax vermeli." Preacher'ın tercih ettiğı viski şişesini bir bardağın üzerine devirdi. Preacher isteksizce içkiyi aldı ve geri fırlattı.

"Tamam," dedi. "Hadi gidelim."

"Christopher yattı ve uyudu mu?" Jack sordu.

"Uyudu. Yediye kadar iyi olacak."

Jack barın etrafında yürüdü. Eğildi ve Paige'i başından öptü. "İyi teslimatlar tatlım," dedi.

Ona gülümsedi. "Elimden geleni yapacağım."

Sonra sandalyeye geri çöktü, karnını tutarak Kasılma onu yakaladı. Yavaşça nefes almaya başladı, sonra acı eşiğı yükseldikçe nefes nefese kalmaya başladı ve yüzü o ifadeyi aldı. Mücadele etmeye başlamıştı. Jack gülümseyerek onu izledi. Kasılma hafifledikçe, yüz hatları rahatladı ve sonunda derin bir nefes alarak ona gülümsedi. "Oldukça iyiye gidiyorlar."

Jack onu ayağı kaldırmak için elini uzatarak, "Harika gidiyorsun," dedi.

"Ah, dostum," diye inledi Preacher. Paige'e doğru yürüdü ve onu Doc'a götürmek üzere kollarına aldı.

"Ah, Preach, yapma bunu," dedi Jack. "Doktora gider gitmez Mel'in onu yürüteceğine bahse girerim. Bebeğın hızlanmasına yardımcı olur."

"İyi," dedi. "Mel yapacağını yapar, ben de yapacağımı yaparım." Ve karısını kucağına alıp bebeklerini doğurmak üzere kapıdan ıktı.

Jack'in omuzları kahkahalarla sarsıldı. Mel'in sabah olmadan Vaiz'in kafasına büyük bir sopayla vurmamasını umuyordu.

Paige'in doğumu hızlı değildi ama birçok açıdan verimli ve mükemmeldi. Altı santimetreye ulaşması sabah üçe kadar sürdü ama sonra hareketlendi. Mel suyunu boşalttı ve sabah 5:00'te neredeyse tamamen genişlemişti. O rahatsızlığı çok iyi idare etti.

Ancak Preacher her kasılmada daha da solgunlaşıyor ve zayıflıyordu. Paige'in ıkmaya başlamasına izin vermeden önce Mel odaya bir sandalye getirdi. "John," dedi, "oturmanı istiyorum, ve eğer en ufak bir sersemlik hissetmeye başlarsanız Başını dizlerinin arasına koy. Bayılırsan senin için yapabileceğim bir şey yok, Paige'le meşgulüm."

"Bayılmayacağım," diye ısrar etti. "Bunun için çok uzun zamandır bekliyordum."

Paige ona, "John, kalmak zorunda değilsin," dedi. "Ben iyi olacağım."

"Kalıyorum," diye ısrar etti.

Vaiz gibi bir adam için küçük karısının mücadele ettiğini ve acı çektiğini görmek açıkça bir işkenceydi. O çok daha fazla

koruyucu rolünde rahattı. Mel onun pek yardımcı olamayacağını hemen anladı.

Paige nihayet sabah 6:00'da bebeğin başını dünyaya getirdiğinde, Vaiz karısının üzerine eğildi, şöyle bir baktı ve Bir iniltiyle sandalyeye yığıldı. Başını dizlerinin arasına koydu.

"Tamam, Paige, pantolon. Bana sadece bir saniye ver, biz bir var

küçük kablo sorunu. Ben halledebilirim. İşte böyle, sadece benim için pantolon giy, tatlım." Mel kordonu bebeğin başını kolayca itti. "Tamam, şimdi küçük bir ıkmama.

Geldik." "Emin misin?" Paige sordu.

Henüz dışarı çıkmamış olan bebek ağlamaya başladı. "Duydun mu? Ben eminim. Çıkar onu Paige, kolay iş." Bebek düzgünce Mel'in ellerine kayd ve kanlı bir çığlık attı. "Tanrım, çok güçlü! Şu ciğerleri dinleyin! Ve büyük!" Bebeği yeni doğan havlusuna koydu, kuruması için Paige'in karnına yerleştirdi.

kapalı. Bunu yaptıktan sonra kordonu sıkıştırdı ve kesti. Vaiz Titrek bacakları üzerinde durdu, kordonun kesilişini izledi ve inleyerek tekrar sandalyeye zayıfça kaydı. Mel gülmemeye çalıştı.

Bebeği tekrar sardı ve Paige'e verdi. Biraz sarıldıktan sonra, Preacher bunu yapamayacağı için Paige'in bebeğini memeye yerleştirmesine yardım etti. "John, gözlerini burada, karının üzerinde tutmanı istiyorum.

ve bebek. Tamam

mı?" "Neden?"

diye sordu.

"Çünkü hâlâ yapmam gereken doğum işleri var, kan akacak ve bayılmanı istemiyorum."

"Bayılmayacağım," dedi.

Mel ona, "Ne diyorsam onu yap," dedi.

"İşte, John," dedi Paige usulca. "Kızına bak. Ne kadar güzel, değil mi?"

Mel rahme masaj yaparken bir ses duydu.

Paige'in kalkık dizlerinin üzerinden yukarı baktı ve çarpıcı bir manzara. Yaşlı Vaiz dudaklarını bebeğin başına dayamış hüngür hüngür ağlıyordu. Kocaman gözyaşları yanaklarından süzülüp yeni doğmuş bebeğin başına düşüyordu. Etli bir kolunu karısının omuzlarının altından geçirerek onu ve bebeği bir arada tuttu ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Olağanüstü. Paige sadece gülümsedi ve nazik, sevgi dolu parmaklarıyla kocasının yüzüne dokundu. Mel, büyük adamın duyguları karşısında neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. O

Karısına, küçük ailesine tapıyordu ve o kadar minnettardı ki kendinden geçmişti. Bir aileye yardım etmek çok sevindiriciydi.

böyle bir bağlılığın birleşmesine. Bunun için yaşıyordu.

İşi henüz bitmemişti; plasenta doğmamıştı. Mel'den yirmi yıl daha yaşlı olan bir ebe arkadaşı yıllar önce ona sihir gibi görünen ama işe yarayan bir ipucu vermişti. Mel Paige'e baktı ve "Paige, plasentayı bırakma zamanı, lütfen" dedi. Sonra pozisyonuna geri döndü, biraz daha masaj yaptı ve dikkat çekici bir şekilde iş bitmişti.

Başını salladı ve kendi kendine kıkırdadı. Bunu her zaman yapmayan insanlar buna asla inanmazdı.

Mel işini bitirdi, uterusun kasılmasını sağlamak ve kanamayı durdurmak için bebeğin bir süre emmesine izin verdi. O

Hastasını muayene etti - dikiş atılması gerekmiyordu - sonra üzerini örttü ve bebeği aldı. "Hadi onu temizleyelim," dedi usulca. "İnsanlar yakında onu görmek isteyecek."

Vaiz gözyaşlarını geri çekti, yüzünü sildi. Ama konuştuğunda sesi hâlâ duygusallıktan zayıftı. "Tanrım, Mel-teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Ona çok iyi baktın. Onlara."

"İşin çoğunu onlar yaptı. Bana yardım et, Preach. Bebeği yıkamama yardım et."

Yeni doğmuş bebeğin paketini açtı ve onu Vaiz'in avuçlarına bıraktı; onun büyük, yumuşak, nazik avuçlarına. Mel onu banyoya indirmesi için ikna etti ve sıcak bir bezi küçük bedenin üzerinde dikkatlice gezdirerek onu temizledi.

"Şu koca ayaklara bak," dedi Vaiz. "Şu küçücük kafaya bak."

"Muhteşem bir kız." Mel havluyu tuttu. "Tam burada, Preach," dedi.

Vaiz bebeği temiz havlunun içine koydu ve Mel onu sardı. "Doktora göstermek için onu koridora çıkarın. Ama lütfen şimdilik yukarıda kalın. Ben biraz temizlik yapacağım, siz de onu hemen geri getirebilirsiniz."

Mel, karısını temizlerken, kanlı çarşafları değiştirirken Vaiz'in odada olmasını istemiyordu. Ve onun bebeği merdivenlerden aşağı taşımamasını da istemiyordu. Her tekrar başının dönmesi ihtimaline karşı. Her zamankinden daha hızlı çalıştı. "Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı Paige'e.

"Sanki bütün gece ayaktaydım."

Mel rahmini yokladı. "Şimdiden deli gibi kasılıyorsun. Rahim güzelleşiyor ve sıkılaşıyor." Hastasına gülümsedi. "Sanırım şimdi iyi olacak."

"Zavallı John. Bu onun için benden daha zor oldu." "Ne kadar büyük olurlarsa..." Mel güldü.

İŖi sabah 7:00'de bitmiŖti. Vaiz Paige'in yanında oturmuŖ, küçük kızını kucağına almıŖtı. Mel aŖađı indi ve taze, aydınlık sabaha adımıını attı. Doc'un verandasında durdu ve sevdiği sesi duydu. Tak, tak, tak. Jack barın arkasında kkleri ayırıyordu. Sokağın karŖısına doğru yrd.

Binanın kŖesine yaslanmıŖ, onu izliyordu. Aklı bu kasabadaki ilk doğumuna gitti; az önce yardım ettiğine çok benzeyen, yüzde yüz baŖarılı bir doğumdu bu. O zaman da, Ŗimdi olduğu gibi

Caddenin karŖısına geçti ve Jack'in bir baltayı baŖının üzerine kaldırıp indirmesini izledi. Kollarındaki ve omuzlarındaki kasların alıŖmasını izledi ve sert grnŖne hayran kaldı.

Onu görünce baltayı küçüğe yasladı ve yanına gitti. Kız gülümsedi ve onun kollarına doğru yrd. Kollarını kızın altından geçirdi ve yüzüne doğru yaklaŖtırdı. "Mükemmeldi," dedi kız.

"Bu bebeklerin seni aydınlatmasına bayılıyorum."

Onu derinden öptü ve kolları onun altında sıkılaŖtı.

"Nasıllar?"

"Vaiz biraz sallanıyor ama Paige ve bebek harika."

"Uzun zamandır bunu dört gözle bekliyordu," dedi Jack.

"Kendini biraz fazla kaptırmıŖ olabilir.

Belki de çok erken zirve yaptı," dedi. "Uyudun mu?" diye sordu saçlarına dokunarak.

"Sen alıŖırken ben uyumuyorum," dedi tekrar dudaklarına dokunarak. "Sana bir Ŗey getireyim mi? Kahvaltı?"

"Bu iyi olurdu. Ben eve dönene kadar çocuklarım uyanmıŖ olur."

"Zor muydu bebeğim?" diye sordu. "Histerektomiden sonra mı?"

BaŖını salladı ve gülümsedi. "Zor kısmı bu değildi. Bir bebeğe yeni bir hayat vermenin üzücü bir tarafı yok. Onlar kadar aŖık bir ift." Onu tekrar öptü. "İtiraf ediyorum, biraz ileride bir tane daha dŖnyordum. I

bizimkiler yatağa yerleşip sessizleştikten sonra böyle düşünme eğiliminde...."

"İkimizin de elde edeceğimizi düşündüğümüzden çok daha fazlasına sahibiz," dedi.

"Bununla gayet iyi başa çıkıyorum. Kendime açgözlü olmamam gerektiğini söylüyorum. Sen yanımda olduğun sürece-"

Güldü, zengin, derin bir gürlleme sesi. "Sanki şimdi benden kurtulabilirmişsin gibi."

Joe eskiden Virgin River'a gitmeyi dört gözle beklerdi; yoğun iş temposu arasında hoş bir soluklanma fırsatıydı. Genellikle arkadaşlarını da içeren bir amaçla giderdi - ya spor yapmak için çocuklar bir araya gelirdi ya da yardıma ihtiyacı olan biri. Aslında, unutulması zor bazı anılar olmasaydı, bu yolculuk bir kutlama olurdu. Vaiz'in bebeği gelmişti ve Joe bebekleri severdi - beş kez amca olmuştu. Her zaman şimdiye kadar kendisinin de bir çift bebeği olacağını düşünmüştü.

Yol normalden uzun gelmişti ama Cumartesi öğleden önce varmıştı. Doğruca Jack'in barına gitti ve Oraya vardığında ilk işi Paige'e büyük bir buket çiçek götürmek oldu. Barda kimse yoktu. Mutfağa bakmadı bile, doğruca daireye gitti. Kapı açık duruyordu, o yüzden hafifçe vurdu ve içeri girdi. Paige'i kanepede oturmuş, yanında beşikle, giysilerini düzgün küçük yığınlar halinde katlarken buldu. "Joe!" dedi, onu görünce yüzü aydınlandı. "Aman Tanrım, bunlar benim için mi?"

"Tabii ki senin için tatlım. Sen yeni anne değil misin?" Kadın kollarını adama açtı ve adam uzun bir süre ona sarıldı. "Yeni bebek sahibi olmuş biri için kesinlikle harika görünüyorsun."

"Bu hafta çok şımartıldım. Bir sürü yardım. Bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacınız olduğunda burası tam size göre."

"İyi hissediyor musun?"

"Harika. Ve o iyi bir küçük kız."

Beşğin içine baktı. "Ah, o zaman nerede?" "Sana üç tahmin vereceğim. John'un onu bir yere koymasını sağlayamıyorum.

aşağı."

Kıkırdadı. "Tencereyi karıştırırken onu tutuyor mu?" Joe sordu.

"Tanrım, umarım değildir. Christopher'ın biraz kestirip kestirmeyeceğine bakacağını söyledi ve Dana'yı da yanına alarak yukarı çıktı. Kestirmeye ihtiyacı olan kişi John. Çok yorulmuş olmalı."

Joe güldü. "Gel tatlım, otur. Anlat bakalım. Kolay bir zaman geçirdin mi?"

"Çok uzun bir zaman geçirdim. Çok zor değildi ama sonsuza kadar sürdü. Hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Ve John neredeyse aklımı kaçırmama neden oluyordu. Yaklaşık yirmi saatlik doğumdan sonra, onun peşinden gideceğinden korkuyordum."

"Çok sinirlenmiş olmalı," dedi Joe. "Başka bir tane için seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, sanırım sahip olması gerektiğini düşündüğü tüm o çocuklar konusunda rahatlayacak. Doğum John için biraz zor oldu."

"Gerçekten mi?" Joe şaşırarak, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet, beni rahatsız görmekten hoşlanmıyor. Hayvanları vurup giydirebilen ya da savaş alanından yaralı askerleri taşıyabilen bu koca adam, karısının üç metre yakınında bir damla kan olduğunda pek de iyi hissetmiyor."

"Biraz korumacıdır," diye onayladı Joe. "Sence kulübeye taşıyabilecek misin?"

Yakında mı? Siz yapar yapmaz - genişletilmiş temel döşemesini döküp duvarları yıkmaya başlayacağız."

"Ben hazırım," dedi. "Bu binaya başlamak için sabırsızlanıyorum. Sadece giysileri, oyuncakları ve bilgisayar taşıyacağız. Paul her şeyi karşılayacak, değil mi?"

"Hepsi korunacak - ya depoda ya da güvenli bir duvara yaslanmış ve emniyete alınmış olacak, ama siz onlara ulaşabileceksiniz."

Birkaç dakika sonra Vaiz içeri girdi. Bebeği kolunun kıvrımında tutuyordu.

Avucunun içine sığacak kadar küçüktü. Küçük pembe battaniyesi etrafına düzgünce sarılmıştı, kel kafası ve onu sanki bir kadınmış gibi tutuyordu.

ön kolunun iç tarafına iliştilmişti. "Joe!" dedi, ama bunu sessiz bir coşkuyla söyledi. "Seni gördüğüme sevindim, dostum."

Joe ayağa kalktı ve bebeğe uzandı. "Benim sıram, dostum. Bakalım burada ne yapmışsın."

Vaiz bebeği uzattı ve Joe onu kollarına aldı. "Tanrım, çok güzel. Bence şansın yaver gitti Paige. Sanırım sana benzeyecek."

"John, kızın dört yaşında ve üç yüz kilo olacağından endişeleniyor. Bunun onun sahip olacağından çok daha fazla testosteron gerektireceğini açıklamaya çalıştım."

"Annesi gibi tatlı ve güzel olmasını istiyorum," dedi Vaiz.

"Kaç kiloydu?" "Sekiz-on.

Güzel ve büyük."

Joe, "Kocanızın kollarında beş kiloluk gibi görünüyor," dedi. "Siz ikiniz iyi iş çıkarıyorsunuz."

Preacher, "Dostum, bu hayatımda yaptığım en zor işti," dedi.

"John," dedi Paige.

"Çok çalışmadığını kastetmedim bebeğim, bunu biliyorsun. Ama neredeyse kendimi yerin dibine sokacaktım. Mel neredeyse bana bir şey vermek zorunda kalacaktı."

"Düşündüğün gibi miydi?" Joe sordu. "Düşündüğümünden çok daha fazlasıydı. Bir çocuk gibi ağladım. bebeğim."

Bu ikisi, diye düşündü Joe. Acaba onların da ne kadar şirin olduklarına dair bir fikrim yoktu. "Paul'u arayıp burada olduğumu söylemeliyiz. Brie ve Mike'ı da. Sanırım planlarımız kesinleşti ve yarın erken ayrılabilmek için bugün mülklere gitmek istiyorum."

"Bu kadar erken kalkmak zorunda mısın?" Paige sordu.

"Korkarım öyle," dedi. "Planları teslim ettirebilirdim, ama bu fırsatı kaçırmak istemedim.

Bebeğim. Ve Paul'ün inşaat programı planlandığı gibi giderse, kısa sürede yeni dairenizde olacaksınız.

Yapmamalısın

Jack'in kulübesinde altı ay bile geçirmek zorunda kalırsanız, Noel'den önce eve dönersiniz. Ayrıca, Preach gürültüye rağmen gün boyunca yemek pişirebiliyorsa, mürettebat

akşam yemeğine kadar mülkü terk edebilecek. Barın çok fazla kapatılması gerekeceğini sanmıyorum."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Paige.

Telefon görüşmeleri yapıldı ve herkes ev planlarına bakmak için barda toplandı. Herkes planları konusunda hemfikir görüldüğünde, Joe ve Paul, Vanessa'nın planlarını gözden geçirebilmesi için generalin evine gittiler ve bu birkaç saat sürdü.

Joe, Paul'e, "Tamam, önce senin arazini gezelim," dedi. "Sonra gidebilirsin. Kasabaya dönerken Valenzuelaları da alırız. Beton hazır mı?"

"Bu hafta geliyorum. Akşam yemeğine gelecek misin?" diye sordu Joe'ya.

Joe, "Bir dahaki sefere," dedi. "Bu gece Jack ve Mel'i biraz ziyaret etmek istiyorum, o yüzden akşam yemeğini barda yiyeceğim. Sonra da yarın sabah erkenden yola çıkarım."

"Ah, seninle biraz daha zaman geçirmeyi umuyordum," dedi Vanni.

"Bir dahaki sefere, tamam mı? Benim için hızlı bir yolculuk."

"Joe," dedi elini onun koluna koyarak. "Yardım edemem ama büyük bir yanlış anlama yaşadığımızı hissediyorum. Ve bu arkadaşlığımızı etkiledi. Paul bana evlenme teklif etmeden beş dakika önce bana çok sinirli olduğumu ve çenemi çok zor kapattığımı söyledi. Sanırım ben de aşırı tepki gösterdi."

Kendine rağmen kıkırdadı. "Yanlış anlaşılma kadınla benim aramda olmuş olmalı." Omuz silkti. "Neyin yanlış gittiğini hâlâ anlayamıyorum. Arkadaşlığımızda sorun yok, Vanni. Bana karşı sabırlı ol. Bu da geçecek."

"Umarım öyledir, Joe. İncindiğin için üzgünüm. Hemen sonuca vardığım için özür dilerim."

"Hey," dedi gülerek. "Ne yapabilirsin ki? Detaylar konusunda sana yardım edecek değilim. Ne söylerse söylesin onu ilgilendirir ama ben zaten istediğimden fazlasını söyledim. Onun mahremiyetine ihanet etmek istemem."

Beşe doğru Joe çizimleri Paul'ün becerikli ellerine bırakmış ve Jack'in evine doğru yola koyulmuştu ki Mel'i orada buldu ve çocuklar onu bekliyordu. Çok geçmeden Vanni ve Paul dışında herkes toplanmıştı. Paige'in doğumuyla ilgili esprili bir bilgilendirme yapıldı ve bu sırada hepsi güldü. Preacher'ın pilavlı alabalığının tadını çıkardı.

Mel ve çocuklar ayrıldıktan kısa bir süre sonra, bir grup Hot Shots, USDA federal itfaiyecisi içeri girdi -her zamanki on sekiz kişiden yaklaşık on kişilik bir el ekibi- herkesin dikkatini çekti.

Yerel olarak kullanılan itfaiyecilerin çoğu mahkûmdu, suçluydu ama bu adamlar öyle olmadığı için Jack ve Vaiz masaları bir araya getirdiler ve haber karşılığında onlara bira ve akşam yemeği hazırladılar. Mahallede bir yangın çıkmıştı.

Trinity Alps ve bu çocuklar iki gündür çalışıyorlardı. Olay kontrol altına alınmış gibi görünüyordu ve evlerine dönmeleri için serbest bırakılmışlardı ve geri çağrılmayacaklardı. İyi bir yemek ve soğuk bir biraya hasret kalmışlardı.

"Bunun farkında bile olmadığımı inanamıyorum," dedi Jack. "Ön bahçemden kilometrelerce uzağı görebiliyorum."

"Rüzgar güneybatıdan esiyor, dağın yukarısında ve yirmi dört saattir yavaş ve yoğun bir şekilde yanmasını engelledik. Sanırım şimdi kontrol altına aldık. En az yirmi dört saat boyunca geri çağrılmayız, bu yüzden muhtemelen

o yangınla işimiz bitti. İki gün içinde hala sıcaksa Arizona'daki Mogollon Rim'e doğru yola çıkacağız."

"Bu sonuncusu tam olarak neredeydi?" Jack sordu.

"Sadece yirmi beş mil kadar geride. Dağın hemen ötesinde."

Yirmi beş mil rahatsız edici derecede yakındı; Jack ve Vaiz'in rüzgârlar hakkında onlara soracakları bir sürü soruları vardı,

Hava tahminleri, bölgede herhangi bir kontrollü yanık olup olmadığı. İçlerinden biri, "Şu anda kızılçamların yakınında kontrollü yanık yok," dedi.

Jack, eve dönüş yolunda oldukları ve ormana geri dönmeyecekleri için onları bir kez daha hazırladı. Of Elbette onlardan tek kuruş almayacaktı. "Kasabalarımızı güvende tutuyorsunuz - yangında çalıştığınız her an evinizde yiyip içiyorsunuz. En azından bunu yapabiliriz. Yanınızda bir şoför olduğu sürece..."

Hepsi güldü, birkaçı yoldaşlarından birinin sırtını sıvazladı. "Mürettebatta her zaman en az bir Mormon bulundurmaya çalışırız - iyi bir etki yaratmak için."

Saat ilerledikçe Jack, itfaiyecilerin gevşeyebilmesi için barı biraz daha açık tuttu. Joe oturdu barda Jack'in karşısında. "Bana bir iyi geceler gazozu doldurabilirsin, sonra ben de senin yakandan düşerim."

"O kulübede iyi olduğuna emin misin?" Jack ona bir kadeh doldurarak sordu. "Evde yer var."

"Oh, Jack- bu harika. Sabah ayrılmadan önce çarşafı yıkayıp yatağa geri koyacağım. Sonra Vaiz'in ailesini içeri alırız ve daire."

"Çamaşır yıkamak gerçekten gerekli değil. Şehirde biraz ev işlerinden hoşlanan pek çok kadın var...."

"Yok, ben hallederim. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." "Peki ya diğer mesele?"

"Başka hangi konu?"

"Kadın. Seni mahveden kadın."

Güldü. "Değişiklik yok," dedi. "Hâlâ berbat durumdayım. Ama bunu aşacağım. Kadınları unutmak konusunda tecrübeliyim. Bir zamanlar sevdiğim bir karım vardı, beni fena hırpaladı."

"Üzgünüm, Joe. Neredeyse mutlu görmek isteyeceğim kimse yok..."

"Biliyor musun, buranın sorunlarından biri de bu." Joe dedi ki. "Siz çocuklar. Siz bu barı açtığınızda, beşimiz boştaydık ve bir yuva kurmak istemiyorduk. O zamanlar

Sadece Zeke, Corny, Phillips ve Stephens kadınlarla birlikte oluyordu. Geri kalanımız otuzlu yaşlarımıza yaklaşıyorduk ve bekar olmaktan oldukça mutluyduk. Dışarıda bir sürü kadın vardı.

bizi bir süre meşgul edecek. Sonra siz çocuklar, Tanrım. Sadece bağlantı kurmakla kalmadınız, bu inanılmaz şeyleri de buldunuz..."

Jack, arkadaşının üzüntüsüne katılmak için kendine bir kadeh doldurdu. "Şansımız yaver gitti," dedi.

"Şansın ötesinde bir şey bu," dedi Joe. "Tanrı'nın biri sana gülümsüyordu." Bardağına baktı. "Ben sadece bir aptalım. Uzun, inanılmaz bir gece boyunca kollarımı bu kadına doladım ve düşündüm ki, hayatım boyunca beklediğim şey buydu.

Ve benden o kadar hızlı uzaklaştı ki," dedi parmaklarını sıklatarak. "Yalnız uyandım." İçkisini dudaklarına götürdü.

Hot Shots ayrılmak için ayağa kalkarken sandalyeler geri çekildi.

Hepsi teşekkürlerini haykırdı, birkaçı Jack'in elini sıkmak için öne çıktı ve sonra kapıdan çıktı.

Barda tek başına, Vaiz ailesiyle birlikte arkada otururken Jack, "Onun peşinden gitmeye ne dersin?" diye sordu.

"Denedim. O gitti."

Jack bara yaslandı. "Özür dilerim dostum. Mel ile başıma bunun geleceğini düşünmüştüm. Şehre geldiği andan itibaren gideceğini söyledi."

"Ne zaman biliyordun? Ya da bildiğini sandığında? Mel ile mi?" "Oh, adamım," dedi ve güldü. "Çok yavaştı. Aldı beş ya da on dakika. Kot pantolon yüzünden. Karımın bir kot pantolonun içinde nasıl görüldüğünü hiç fark ettiniz mi? Belki de buna cevap vermemelisin..."

"Benim için pembe bir elbiseydi..."

Jack'in gözleri büyüdü. "Vay canına."

"Bana alkol vermemelisin," dedi. "Beni konuşturuyor."

"Nikki," dedi ve bu bir soru değildi. "Evet, dostum. Onu gördüm. Sanırım ben de senin onu gördüğünü gördüm." Başını salladı. "Acını anlıyorum."

"Vanni bana çok kızgındı. Paul sempatikti ama kızgındı. Şey," diye düzeltti, "şimdi bunu aşıyorlar.

Ama kız benimle konuşmuyor. Telefonlarıma cevap vermiyor. Ne yaptığımı anlayamıyorum. Ona karşı bildiğim kadar iyi davrandım."

"Whew, bu ısırdı," dedi Jack. "Ama dostum, bu dışarıda senin onu bulmanı bekleyen biri olmadığı anlamına gelmez. Kırk yaşındaydım dostum. Bu hayatı çoktan geride bıraktığımı sanıyordum. Mel bana kendimi genç kız gibi hissettiriyor."

"Evet, belki olur. Ama ben bu haldeyken olmaz. Yaralandım. Tekrar piyasaya girmeden önce bunu atlatmam lazım. Anlıyor musun?"

"Dayan dostum. Her şey yoluna girecek."

"Evet," dedi. İçkisinin kalanını geri attı ve ayağa kalktı. "Eve, ailenin yanına gitmelisin. Bir puro içmek için verandanızı ödünç alacağım, çünkü orada kum tenekeniz var, sonra da biraz uyumak için kulübeye gideceğim."

"Tabii. Seni dışarıda bırakıp arka taraftan çıkacağım. Buzdolabında kahve var ama hepsi bu. Kulübeye götürmek için bira ya da şişe ister misin?"

"Yok, ben iyiyim. İyiyim ve yorgunum," dedi. "Ve buradan erken çıkmayı planlıyorum."

"Emin olabilirsin. Ve, kardeşim? Bu yarayı fazla yalama, tamam mı?"

Jack'in elini sıktı. "İyi olacağım."

Joe Jack'in verandasına çıktı ve gökyüzüne baktı. Arkasından kapının kilitlendiğini duydu; Açık işareti kapandı. Yıldızlar daha azdı, daha sönüktü ve gökyüzünde duman olmamasını umuyordu. Gömleğinin cebinden purosunu çıkardı, ucunu kırptı ve ayakkabısına bir kibrit çaktı. Alevlendi.

Ve onu aydınlattı.

Dar bir kot pantolon ve yüksek topuklu sandaletler giymişti.

küçük mavi örgü gömlek, altın bir kolye. Köşedeki sundurma direğine yaslanmıştı, bacak bacak üstüne atmış, kollarını kavuşturmuştu.

Parlak siyah saçları omuzlarında duruyordu. Bir adım attı

Şaşkınlıkla ona doğru yöneldi ve kibrit yanarak parmaklarını yaktı.

"Ah!" dedi, onu sallayarak. Botunu üzerine koyarak onu kesinlikle ezdi. Sonra bir kibrit daha çaktı ve ona doğru bir adım daha attı.

Kibritten başka pek ışık yoktu ama yanaklarındaki gözyaşı izlerini, kibritin ışığında parlayan iri kara gözlerini net bir şekilde görebiliyordu. Kibriti çalkaladı. Puroyu tekrar cebine koydu. "Başladığımız yer burası," dedi, fazla yaklaşımadan.

"Biliyorum. Benden nefret mi ediyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedi ama güvenli bir mesafeyi korudu. "Utanmıştım," dedi kadın. "Ve korktum."

"Utanmak mı?" diye tekrarladı adam. "Korktun mu?"

Derin bir iç çekti. "Benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemezdim. Seninle yatağa öyle hızlı atladım ki..."

"Bana sorabilirdin. Ben de seninle hemen yatağa atladım."

"Erkekler bundan paçayı kurtarabilir."

"Yapmadım," dedi. "Cezam oldukça acımasızdı." "Evet," dedi usulca. "Sanırım öyleydi. Bunun için üzgünüm.

Bu."

"Tamam," dedi. "Korktun mu?"

"Oh, Joe... Çok korkmuştum. Düşündüm ki Sabah olduğunda kışıma bir şaplak atıp 'Teşekkürler bebeğim' diyorsun."

"Böyle olabileceğini düşünmen için ne söyledim ya da ne yaptım?" diye sordu.

"Sen değildin, Joe. Bendim. Sanırım henüz hayatıma devam etmeye hazır değildim."

"Panik sabahla birlikte mi geldi?" diye sordu. "Evet. Güzel bir geceydi. Sahip olmak istediğim gibi bir gece

ve bunu dört gözle beklemenin nasıl bir his olacağını düşündüm-" Çenesini kaldırdı ve burnunu çekti. "Kartlarda yok."

Esprî yapmadan güldü. "Yani benim bitirmemi engellemek için mi bitirdin? Tanrım, Nikki, tek yapmak istediğim sana iyi bir şeylere doğru gittiğini hissettirmekti. Aramızda ne oldu da böyle düşünüyorsun?"

"Bu sadece benim geçmişimdi," dedi başını sallayarak. "Benim için harikaydın."

"Yani benden bir daha haber almak istemiyor musun?" diye sordu, tamamen afallamıştı. "Orada başka bir şey olup olmadığını görmek bile istemedin mi? Bundan da mı korktun?"

"Daha ileri gitmeye korkuyordum. Birbirimizi tanımıyoruz bile! Kalıcı bir şey istiyorum, bir aile istiyorum."

"Dinlemiyor muydun? Sen ve ben arasında bunun olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok - biz çok yeniyiz. Ama açık değil miydin? Bundan kaçınmıyorum."

"Joe, sanırım konu aşk olduğunda hiçbir fikrim yok. "Gerçek aşk kıcımdan ısırса bile onu bilemem diye korkuyorum."

Kendine rağmen kıkırdadı. "Ben de yaşadım," dedi. "Aslında oldukça yakın zamanda."

"Muhtemelen yanıldığımı düşündüm. O zaman Bana iyi bir şey gösteriyormuşsun gibi geldi. Samimi. Sevgi dolu. Ama bu sadece... Bilirsin işte. Seks."

"Seks konusunda bir şikâyetiniz yok o zaman," dedi.

"Bundan çok daha fazlasıydı. Benim için bundan çok daha fazlasıydı."

Onun bunu söylediğini duymak büyük bir rahatlamaydı, gerçekten de yavaş bir nefes aldı. Bir elini uzattı ve yanağındaki bir damla yaşı sildi. "Ve sen de benim için bundan daha fazlası olabileceğini düşünmedin mi?"

"Sadece bilmiyordum."

"Ama buraya geri döndün?"

"Şey, Paul beni aradı."

"Paul?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet. Sanırım oyuna getirildim."

"Nasıl yani?"

"Senin için endişelenmememi söylemek için aradı - bana karşı gerçekten kötü olduğunu itiraf etsen de, beni unutmaya çalışıyormuşsun ve muhtemelen kısa sürede senden kurtulacakmışım. Rahatsız edilmek istemeyen bir kadını rahatsız etmeyeceğini söyledi."

"Bunu o mu yaptı? Bunu neden yaptı?"

"Nelerden vazgeçiyor olabileceğimi düşünmemi sağlamak için, belki." Diğer yanağını sildi. "Yani beni unuttun mu?" "Tam olarak değil," dedi. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum." Baktı Bir an durup düşündü. "Neden geri geldin?" diye sordu ona. "Havayı temizlemek için mi? Bitirmek için mi? Daha fazla seks için mi?"

Ondan sonra da ben uyanmadan çekip gidecek misin?"

"Sonra Vanni beni aradı. Bana bazı şeyleri düşündüğünü ve aklımı kaçırmış olmam gerektiğine karar verdiğini söyledi. O da

Bana daha önce anlattığın pek çok şeyi anlattı - arkadaşlarına yardım etmek için bir araya gelmek, Matt'i gömerken Paul'ün yanında olmak gibi. Herhangi bir nedenle senin yardımına ihtiyacı olursa, onun yanında olacağını biliyordu. Ve düşündüm ki, benim sorunum ne? Her zaman böyle düşünen, böyle davranan biriyle birlikte olmak istemişimdir." O geniş, nemli gözleriyle ona baktı. "Bana burada olacağını, Paul'e planları getireceğini söyledi. Uzak durmalı mıydım? En iyisi bu mu olurdu?"

"Bilmiyorum Nikki," dedi başını sallayarak. "Seni kandırmayacağım, beni terk edişin... Korkunçtu. Sonra sana bunun beni parçaladığını yazdım ve sen yine de cevap vermedin. Ne düşüneceğim, ha? Tekrar incinmek istemeyen tek kişi sen değilsin."

"Sana karşı davranışlarımdan bunu anlayamazsın ama ben tecrübesizim. Bunu daha önce hiç yapmadım. Tek gecelik ilişkilerde berbat olduğum ortaya çıktı. Tamamen paranoyak ve ürkek."

"Öyle mi? Ben de," dedi. "Bunu asla tek gecelik bir ilişki olarak düşünmedim. O bir gece bile. Gittiğini görünce yıkıldım. Ağladığını duyunca daha da yıkıldım. Seni ağlatacak bir şey olduğuna inanamadım. Hala bununla ilgili

sorunlarım var."

"Bakın, bana olan şu. Beni sevdiğini söyledi. Yıllarca birlikte yaşadık. Ona sürekli bir bağılığa ihtiyacım olduğunu, bir aile istediğimi söyledim. O da bunun için biraz daha zamana ihtiyacım olabileceğini söyleyip durdu. Ve sonunda bana

-Birkaç yıl önce arkamdan vazektomi yaptırmıştı.

Çünkü benim onun önüne geçmemden, ilaçlarımı almayı bırakmamdan ve ondan gizlice bir bebek yapmamdan korkuyordu. İşte o zaman anladım ki, aramızda ne sevgi ne de güven vardı. O bir yalancıydı ve sadece beni kullanarak. Bununla yüzleşmek korkunç bir şeydi." "Tanrım," diye nefes aldı Joe, neredeyse nutku tutulmuştu.

"Beni sevdiğini ve sonsuza dek yaşama meselesini kabullenmeye çalıştığını sanıyordum," dedi. "Yaklaşık on yıl önce sarsıntılı bir boşanma süreci geçirmişti. Gergin olması bana mantıklı geliyordu. Yalan söylediğini bilmiyordum."

"Nikki, özür dilerim. Yaptığı şey çok kötüydü. Dürüst olmalıydı."

"Evet. Ve sonra sen vardın. Beş dakika içinde senin ondan daha dürüst ve açık sözlü olduğunu anladım ama sinyallerden şüphe ettim. Sana aşık olmak istedim ama seni tanı mıyordum."

Bir elini kızın parlayan siyah saçlarına doğru uzattı. Çok yumuşaktı. "Sabah olduğunda, bilmediğin bir santim bile kalmamıştı."

"Kıçında büyük bir ben var," dedi. "Muhtemelen ona baktırmalısın. Omzunda da bir yara izi var. Ve sanırım apandisitini ald ır mışsın."

Ona gülümsedi. Demek dikkatini vermişti. O zaman tek dikkat eden o değildi. "On iki yaşındaydım."

"Burada ne oldu," dedi omzuna uzanarak.

"Felluce'de vuruldum. Mike Valenzuela, Jack bizi oradan çıkarana kadar hepimizi hayatta tuttu. Altımızın da kanaması vardı, her yerde keskin nişancılar vardı ama oradan çıktık. Paul dalağını verdi. Çok çirkindi. Bu benim için denizciliği bitirdi, artık yedek subay değilim. Paul de öyle." Gülümsedi.

"Gördün mü? Benim hakkımda bir

şeyler biliyorsun." "Yeterince
değil," dedi usulca.

Joe ona doğru eğildi ve sağ yanağındaki gözyaşının izini öptü. Bir elini onun ensesine doladı ve şakağını öptü. "İşte," diye fısıldadı. Parmağı dudaklarına dokunuyordu. "Bir gözyaşı var."

Dudaklarını onunkilere doğru eğdi ve zar zor dokunarak dilini üst dudağının üzerinde gezdirdi. "Hayır, yok," dedi. "Sanırım artık ağlaman bitti." Ellerini kızın minik beline doladı ve onu ağzına çekerek öptü. derin ve şefkatli bir şekilde. Kadın ona arzuyla karşılık verdi, sıcak ve güçlü, dudaklarını onunkilerin altına açtı. Kendi gözlerinde yaşlar hissedebileceğini düşündü, kollarında o kadar harika hissediyordu ki, Dudaklarında muhteşem bir tadı vardı. Bunun fantezilerinden biri olup olmadığını merak etti; gerçek olup olmadığını, ona tutunamadan bir kez daha yok olup olmayacağını da merak etti. Vücudunu vücudunda, dilini ağzında, ellerini sırtında aşağı yukarı gezdirirken hissederken, onun gerçek olduğunu ve uyanmayacağını umuyordu ve onun sadece başka bir rüya olduğunu anladım.

"Sonsuza dek gittiğini sanıyordum," dedi dudaklarına karşı.

"Keşke gitmeseydim. Keşke kalsaydım...."

Onun ağzını derin ve umutsuz bir öpücükle kapladı. Sonsuza dek sürdü, onu o kadar yakın tuttu ki onu ezeceğinden korktu. Ona bir şeyler söylemek istiyordu ama bu Dudaklarını serbest bırakıyordu ama bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Tüm o haftalar, tüm o uzun geceler, onlar için her şeyi daha farklı yapabilmeyi diledi. Tüm o pişmanlık, bu kadar hızlı hareket etmeseydi onları farklı bir şekilde, daha başarılı bir şekilde bir araya getirebileceğini düşünmek. Acele etmemeli, ona kur yapmalı, ona kur yapmalıydı. O bir aptaldı. telefon numarasını ve soyadını almadan önce. Onu yavaşça ve kendinden emin bir şekilde getirmeliydi. şüphelerini sildi. Ve yine de yapamadı Nasıl farklı olabileceğini hayal edin, ikisi de çok heyecanlıydı. Çok hazırdılar.

Yine hazırđı.

"Nikki," diye fısıldadı, "bunu bana yine yapıyorsun." Ağzını kapattı ve onu derin ve uzun bir şekilde öptü. O göğsüne dokundu. "Tanrım," diye fısıldadı.

"Beni bir yere götür," dedi kadın.

"Hayır," diye fısıldadı. "Birkaç şeyi anlayana kadar olmaz."

"Acele et o zaman. Bana ne anlamam gerektiğini söyle."

"Bir geceyle ilgilenmiyorum. Hepsini istiyorum. Eğer bu senin için çok fazlaysa, hemen söyle. Eğer bu seni korkutacaksa, bilmek istiyorum."

"Hepsi mi?"

"Seninle yatağa girmek ve seninle uyanmak istiyorum." Onu öptü. "Sonra bunu tekrar yapmak istiyorum." Onu öptü. "Ve tekrar. Ve tekrar."

"Tamam," dedi nefes nefese.

"Ben bir aptalım ama sana aşığım."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü daha önce hiç bu kadar kötü hissetmemiştim." "Bunun iyi hissettirmesi gerekmiyor mu?"

"Kollarımdayken öyle. Kollarımda olmadığına ise berbat."

"Tamam," dedi. "Anlıyorum." "Bir şans verecek misin?" "Evet," dedi başını sallayarak.

"Bazen işlerin istediğimiz gibi gitmediğinin farkındayım. Ben de bu yollardan geçtim, sen de geçtin. Ama seni oyalamayacağım. Sana asla yalan söylemeyeceğim. Bana inanıyor musun?"

"İnanıyorum. Bana inanıyor musun?"

"Hiçbir açıklama yapmadan beni yine terk etmeyeceksin değil mi?"

"Bunu bir daha yapmayacağım, hayır."

"Başka her şeyi yapabilirsin, biliyorsun. Bana yanıldığını söyleyebilirsin. Fikrini değiştirdiğini ve artık bunu hissetmediğini söyleyebilirsin. Bir şey yapmadan ortadan kaybolmak dışında

Söz. Senin için bittiyse, bitirmek zorundasın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi onun dudaklarına karşı.

"Vanni ve Paul senin nerede olduğunu düşünüyor?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

"Seninle," dedi. "Peki ya sen?"

"Evet. Evet, Joe. Seninleyim."

Onu ayaklarından kaldırdı ve öptü. "Eğer seninle sevişmemi istiyorsan, yaparım. Ama sadece sen istersen. Ve sadece bunun bir şeyin başlangıcı olabileceğini düşünüyorsan.

Son."

Ellerini onun boynunun arkasına kilitledi ve gülümsedi.

"Sen bir şeysin, bunu biliyor musun? Sıradan bir erkek değilsin. Genellikle bu, erkeğin 'Beni sıkıştırmaya çalışma bebeğim' gibi bir şey söylediği zamandır. Erkekler genellikle hemen başlamaz

kalıcı bir şey için şans istediklerini söylüyorlar."

"Öyle mi?" Sırıttı. Sonra omuz silkti, erkek arkadaşlarını, dostlarını düşündü. Bir zamanlar neredeyse hepsi öteki adamdı - bağlılıktan kaçan türden. Şimdi bir de onlara bak.

"Seni bırakan o salağı unuttun mu?"

"Onu çoktan aştım, gülebilirim."

"Güzel." Kıkırdadı. "Birlikte uyanabileceğimiz bir yere gidelim."

Uyuyabilmesi Joe'yu şaşırtmıştı ama uyumuştı. Gece boyunca Nikki'yi kollarında tutarken, onun tatlı, sıcak bedenini kendi bedeninde hissederken, huzur içindeydi. Onun yanında uyandığında, sanki geleceğine karar verilmiş gibiydi.

Ona ölesiye aşıktı, ona dokunması, onu öpmesi yeterliydi ve o da açılmak istiyordu.

onu ne kadar istiyorsa o da onu o kadar istiyordu. Şimdi tek mesele onun onlar hakkında ne karar vereceğiydi. Ama aralarındaki anlaşmaya güveniyordu; birbirlerine karşı dürüst olacaklardı. Daha fazla değil kaçmak.

Joe şafak sökerken, güneş daha yeni doğarken yatağından fırladı. Kahveyi hazırlamayı, kahve demlenirken onunla yeniden sevişmeyi ve birlikte güneşin doğuşunu seyretmeyi düşündü. Birbirlerini bir daha ne zaman görecekleri hakkında konuşabilirlerdi. Kahveyi başlattı. Demlenmeye başlarken gözlerini cezveye dikti. Cezvenin kokusu şüpheliydi; eski olup olmadığını merak etti. Sonra başını kaldırdı. Mikrodalganın üzerindeki saate baktı. Dokuz buçuk. Havayı kokladı. Lanet olsun. Kahve fincanının fişini çekti ve çıplak bir halde verandaya koştu. Pencerelelerden sızan güneş çok loş olduğu için şafak söktüğünü sandı ama havada duman vardı. "Nikki," diye bağırdı, kulübeye geri koşarak. "Nikki! Uyan! Yangın var!"

On sekiz

Kasaba itfaiyecilerin ana kampı haline gelmişti ve havada keskin bir duman kokusu vardı. Joe arabayı kasabaya çektiğinde kilisenin arkasına park etmek zorunda kaldı. Nikki'nin elini tuttu ve onunla birlikte kasabanın merkezine doğru koştu. Çok sayıda Cal Fire kamyonu, Hot Shot araçları, Cal Fire itfaiyecileri ve Joe'nun tanıdığı düzinelerce itfaiyeci vardı.

İtfaiyecilik eğitimi almış mahkûmlar olacaktı. Teçhizat yüklü açık kasalar, su tankerleri ve kamyonlar vardı.

İtfaiyeciler, sağlık görevlileri, baretli ve sarı kıyafetli düzinelerce adam, botlar, sırtlarında teçhizat çantaları ve caddenin ortasına kurulmuş bir çadır, yanında bir ambulans. Cadde, tıbbi hava ikmali için bir helikopterin inebileceği kadar genişti.

Verandada, Joe'nun daha önce hiç görmediği birçok adamın arasında arkadaşları da vardı. Jack, askılarını omuzlarına atmış, sarı şalvarını çekiyordu.

"Joe," dedi. "Hâlâ burada olduğundan emin değildim. Sabahın köründe Oregon'a gitmeye niyetlendiğini biliyordum." Nikki'ye baktı ve hızlı bir sırtışı bastıramadı. Ona başıyla onay verdi.

"Hâlâ buradayım. Neler oluyor?"

"Rüzgar yön değiştirdi. Bu tarafa doğru geliyor." "Biz ne yapıyoruz?"

Zeke öne çıktı ve ona bazı teçhizatlar uzattı, o da aldı. "İşe koyuluyoruz, dostum."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Fresno'dan izliyordum. Gece yarısından hemen sonra en sevdiğim avlanma alanımı tehdit edecek gibi görünüyordu.

Kamyonu çalıştırdım ve sürmeye başladım."

Stephens bardan çıktı, oktan giyinmişti, elinde büyük bir çörek vardı. "Herkesi yataktan kaldırmadan olmaz," dedi.

Joe hemen giysilerini giymeye başladı. Pantolon askılarını omuzlarına çekti. Zeke ve Josh profesyonel itfaiyeciler ve sağlık görevlileriydi, geri kalanlar ise eğitimli gönüllülerdi - Cal Fire onları kullanabilirdi. Çok fazla getirip götürme, kazma, bitki örtüsünü kaldırma işi olacaktı ama her el yardıma koşacaktı.

"Ne yapıyorsun?" Nikki Joe'ya sordu.

"Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Eve gitmek ister misin? Vanni'ye gidelim mi?"

O cevap veremededen Mel verandaya ıktı.

Beyaz bir doktor önlüğü giymişti, Joe onu daha önce hiç böyle görmemişti. Boynunda bir stetoskop vardı. "Bu ne?" diye sordu ona, ceplerinden ağır eldivenler çıkarırken çenesini ona doğru kaldırarak.

"Burada kurulan ilk yardım istasyonuna yardım ediyoruz. Bu adamlar bizi tanımadıkları için, ben ve Doktor. üniforma ile tanımlanabilir."

"ocuklar nerede?" diye sordu.

"Ufaklıklar arka tarafta sabah uykusuna yatıyor," dedi Jack. "Sanırım Christopher nöbet tutuyor. Mel tıbbi işlerle uğraşırken Paige çocuklardan sorumlu, Brie de yemek ve su getirmeye alışıyor."

"Ben ona yardım ederim," dedi Nikki. Joe'nun yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve kulağına fısıldadı, "Ben de seni seviyorum. Lütfen dikkatli ol." Sonra hızla bara yöneldi. gözleriyle onu takip etti, yüzünde aptal bir sırıtış vardı. "Brie

ve Nikki yetişemezse Cal Fire'dan yardım gelecek.

"dedi Jack. "Gerekirse kasabayı tahliye edecekler. Bunun gerekli olmayacağını umuyoruz."

Çok geçmeden Preacher verandaya çıkmış, kıyafetlerini giymişti bile. Paige onun yanındaydı ve yeni bebeklerini kucağına almıştı.

Eğildi, karısını ve kızını öptü ve yola koyuldu.

verandadan aşığı, bekleyen kamyonu doğru yürüdü. Jack onun arkasından yürüdü ve kolunu yakaladı. "Belki de kalmalısın, Preach. Bu kadın ve çocukların buradan çıkarılması gerekirse diye."

"Buradan çıkmalarına yardım edecek insanlar var. Hiçbir yere yalnız gitmene izin vermem."

"Ben büyük bir çocuğum," dedi Jack.

Vaiz doğruldu ve ters ters baktı. "Ben de öyle."

Mel verandadan çıkıp gönüllüleri taşıyacak olan kamyonu doğru yürüdü. Denizcileri izledi.

Zeke, Phillips, Stephens tırmandı. Mike, Paul, Vaiz, Joe ve Jack onları takip etti. Bir kamyon korna çalarak kasabaya girdi. Aynı zamanda profesyonel bir itfaiyeci olan Corny kamyonundan indi ve "Hey! Kimseyi unuttun mu?" diye bağırdı.

Selamlar havayı yırttı. "Peki ya yeni bebek?" "Artık o kadar da yeni değil. Onu iki gün önce aldık. önce."

"Ve karın şehir dışına çıkmaya izin mi verdi?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Bana kıcımlı kaldırıp buraya gelmemi ve yardım etmemi söyledi." Sırtarak kendi eşyalarını kamyonun kasasından çıkardı. "Annesi var, ben sadece ayak bağı oluyorum. O çocuklarla yıllarım geçti."

"Başka bir kız, ha?" Jack söyledi.

"Evet, ama içimde bir erkek olduğunu biliyorum.

Sadece biliyorum." "Bunu bir süre kendine saklasan iyi olur, dostum."

birisi tavsiye etti.

Ayrıca yerel halktan Doug Carpenter, Fish Bristol, Buck Anderson ve iki oğlu da vardı. Hepsi sertifikalı gönüllü itfaiyeciler.

Jack dışında herkes kamyondaydı. Karısının yanına gitti, eğildi ve dudaklarından öptü. "Sana zamanın geldiğini söylediklerinde çocukları topla ve şehri terk et."

"İşler o noktaya gelmeyecek Jack. Gelemez. Burayı terk edebilir miyim bilmiyorum...."

"Sen yap. Onları güvende tut. Biri de Ricky'nin büyükannesini çıkarsın."

"Lydie'ye göz kulak olacağım ama seni bekliyorum," dedi. "Tam burada bekliyorum. İşin bittiğinde burada olacağım ve Virgin River iyi olacak."

"Melinda, sakın şansını denemeye kalkma."

"Sen yapma," dedi. "Mümkün olduğunca çabuk geri dön."

Ona gülümsedi. "Benden kurtulamayacağını biliyorsun."

Bir kolunu kızın beline doladı ve onu ağzına doğru çekti.

"Tadın çok güzel." Sırıttı. "Terbiyeli ol."

Jack kamyonete tırmandı ve Joe'nun yanına oturdu. "Görünüşe göre bazı şeyleri yoluna koymuşsun," dedi Jack.

"Bir başlangıç olabilir. Bütün bu yaşlı çocukları nasıl topladın?"

"Beşimiz zaten buradaydık," dedi Jack. "Ben sadece bu diğer adamlara inan. Hiç çalışmak zorunda kalmamış olmalılar." "Azınlık. Gururlular," dedi Phillips. "Yakında Eğer bu saçmalığı kesmezsek işsiz kalacağız."

Bulundukları bölgeye ulaşmak yarım saat sürdü, yangın onlara doğru yayılıyordu. Burada yol boyunca park etmiş buharlı kürekler, kamyonlar ve su tankerleri vardı. Tüm itfaiyeciler,

Gönüllüler de dahil olmak üzere, sırtlarında yiyecek, su ve hayatta kalma malzemeleri vardı. Ağaçları kesmek ya da dalları kaldırmak için zincirli testereler, pulaskiler ve çekme kürekleri gibi işler verildi. Terk edilmiş eski bir El ekibinin geri kalanıyla birlikte ağaç kesme yoluna girdiler. Ne kadar uzağa giderlerse hava o kadar yoğunlaşıyor, o kadar çok kıvılcım uçuşuyordu.

Bir hat halinde organize olmuşlardı; bazıları büyük ağaçları keserken, el ekipleri de yangına giden yakıtı azaltmak için devrilen çamların dallarını kesiyordu. Diğerleri ise ağaç hattını yanan ormandan ayırmak için daha geniş bir aralık açıyor, bitki örtüsünü kazıyor, yayılan küçük yangın ceplerine toprak atıyordu. Su tankerleri daha gerilere doğru ilerliyordu.

kıvılcımların üflenmesiyle başlayan küçük yangınları püskürtün ve

közler. Jack sıranın sonuna kadar yürüdü. ve toprağı çevirmeye başladı. "Bu iş için çok yaşlandım," dedi, kesilen ağaçları ve koparılan dalları örtmek için toprak atarken.

"Hepimiz öyleyiz dostum," dedi Paul. Yukarı baktı. "Sence gökyüzünde bir tane bile bulut bulabilir miyiz?" "Devam et ve dua et," diye önerdi Jack.

General arabasıyla bara gitti ve içeri girdi. Gördüğü ilk şey Brie'ydi, bebek yeğeni kundağa sarılmış, itfaiyeciler için barın üzerine su sūrahileri yerleştirtiyordu. Arka tarafta, Vaiz'in odasında bir bebeğın ağlama sesini duydu. Barın arkasına gitti.

ve hemen daldı. "Bir fikrim var," dedi. "Neden sen ve Paige çocukları çiftliğe götürmüyorsunuz? Etrafı düz arazi ve nehirle çevrili, orada tehlike yok. Barı ben hallederim."

Brie, "Mel buradan ayrılamaz ve bebeğini burada emziriyor," dedi. "Sağlık görevlileriyle birlikte küçük yaralanmaları tedavi ediyor ve daha fazlası için hazır olması gerekiyor."

"Buradaki hava bu çocuklar için en iyisi değil. Benim Yardım için arayabileceğim biri. Ufaklıkları buradan çıkarmalısın."

"Peki... Ona sorayım."

Brie generalin önerisini Mel'e götürdü ve bir dakikadan kısa bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Çocuklar orada daha güvende olacak. Sen, Paige ve Nikki onları yükleyebilir misiniz?"

"Elbette. Ama onları senden almaktan nefret ediyorum."

"Gitmeliler, o haklı. Orada Vanni'yle birlikte bir çocuk yuvası kurabilirsiniz. Walt'un yardımıyla burada iyi olacağız."

Kadınlar Walt'un yardımıyla çocukları Vaiz'in ve Jack'in kamyonlarına taşırken, araba koltuklarının yerini değiştirip onları yerleştirirken Mel ilk yardım istasyonundan olanları izledi.

Arka tarafa bir çocuk parkı, portatif bebek karyolası, bebek koltukları ve

bebek salıncağı, bebek bezi çantaları ve gereçleri. Küçük
Davie ve

Emma, Christopher ve Dana Marie. Sonra yavaşça kasabadan ayrıldılar.

Mel, küçük Emma'yı emzirmenin Paige ya da Vanni'nin aklına geleceğini umuyordu; Emma'nın memeye ihtiyacı vardı. O gençti ve savunmasız ve Mel bir arkadaşına bakmakta tereddüt etmezdi.

Böyle bir zamanda bebek. Onlar giderken Mel yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissetti. Sabırsızlıkla sildi. Bu acil bir durumdu; idare etmek zorundaydılar. Vanni, Brie, Nikki ve Paige bebekleri ve Christopher'ı güvende tutacaklardı. En önemli şey buydu.

Sonra Jack eve gelecek ve onları almaya gideceğiz, dedi kendi kendine.

Sabah, itfaiyecilerle dolu kamyonlarla uçup gitti. geçerken, ilk yardım ya da yiyecek ve su için dururlar. Onlar kovulur ve başka bir ekip geçerdi. Bazen itfaiyeciler yeniydi ve temiz teçhizat giyiyorlardı, bazen de kirli, bitkin, kavrulmuş ve aç adamlardı. Çoğu mahkumdu. Cal Fire'a destek veren çok sayıda kolluk kuvvetiyle birlikte yangınla mücadele. Mel sık sık kaç tanesinin bu görevdeyken kaçmaya çalıştığını merak ederdi. Ama kaç kişi kaçarsa bu program muhtemelen sona erecekti.

Bara girmek için bir mola verdi. Barın arkasında generali ve Muriel'i görünce şaşırdı. Kadın ona parlak bir gülümseme verdi.

"Hey, kızım," dedi Walt. "Sana ne getireyim?"

"Buzlu su, teşekkürler, eğer hala buzunuz varsa. Çok kurudum. Sanırım havadaki duman yüzünden. Tam olarak kalın değil ama burun ve boğazda işe yarıyor."

"Nasılsın Mel?" Muriel sordu.

"Bugün biraz gerginim. Yardıma geldiğiniz için teşekkürler."

"Önemli değil," dedi omuz silkerek. "Sevindim. Dışarıda tam bir sirk var."

Mel minnetle suyunun yarısını içti. "Biz de öyle," dedi.

"Mutfağa geri dönüyorum. Yapabildiğim tek yemek olan sandviçleri yapıyorum. Neredeyse büyük bir tepsi hazırlayın. Cal Fire'ın erzağı var ama azalıyor ve biz de katkıda bulunabiliriz. Su ile birlikte verandaya yerleşmeye ne dersiniz?"

"Mükemmel," dedi Mel. "Kuyudaki su azalana kadar şişelenmiş suyu sakla, sonra ihtiyacımız olabilir. Ben çiftliği arayıp çocukların ne durumda olduğunu öğreneceğim."

Telefona gitti. Vanni ona güvence verirken Herkes iyiydi, arka planda Emma'nın ağladığını duyabiliyordu. İnsanın bebeğinin ağladığını bilmesi inanılmaz, diye düşündü. Neredeyse ağlayacaktı. Daha da kötüsü, sütünün kesilmesine neden oldu ve banyoya koşmak, gömleğini açmak ve lavabonun üzerine eğilmek zorunda kaldı. Kadınların vücutları, diye düşünürken buldu kendini. Çalışma şekilleri bir mucizeydi. Geri dön Jack, diye düşündü. Çocuklarımızın yanına dönmeliyiz!

"Mel," diye sesleniyordu Muriel, kapıya vurarak. "İyi misin?"

"Peki," diye cevap verdi. "Hemen çıkıyorum." Kapıyı açtığında, yaşlı kadını orada durmuş, yüzünde endişeli bir ifadeyle beklerken buldu.

"Seni tuvalete koşarken gördüm ve hasta olabileceğini düşündüm. Havadaki tüm bu duman..."

Mel kıkırdadı. "Çocukları kontrol etmek için Walt'un evini aradım ve Emma'nın ağladığını duydum. Onu emzirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Saniyeler içinde sıırıslıklam oldum," dedi ve beyaz önlüğünü bir kenara çekerek göğsündeki büyük, yuvarlak ıslak noktayı gösterdi. "Umarım ben patlamadan önce bu yangını kontrol altına alırlar."

Muriel gülümsedi. "Benim çocuğum olmadı. Sanırım senin de kendi işine dönmen gerekiyor."

"Eminim çok uzun sürmeyecektir. Gerçekten, bunun bir an önce çözülmesi gerekiyor. Sizce de öyle değil mi?" Mel sordu.

"Bilmiyorum Mel," dedi başını sallayarak. "Dışarıda bir sürü odun var. Bu korkutucu."

"Evet," dedi Mel zayıf bir sesle. "Evet, kesinlikle öyle."

Walt, Muriel ile sandviç yapıyordu. "Biliyor musun, senin evinde takılıyordum, seninle ata biniyordum.

köpeklerin için sopa, ve ben sana kocaları hiç sormadım.

Mesela, kaç tane? Ve neden yürümediğini düşünüyorsun?"

"Sana söylemek istediğimi nereden çıkardın?" diye sordu.

"Ah, bana söyleyeceksin," dedi. "Sen öyle bir kızsın.

Sana karımdan bahsetmiştim."

"Tamam," dedi, hâlâ sandviçleri birbirine vurarak. "Özet. İlki benden on beş yaş büyüktü, menajerim. O hâlâ benim menajerim; benimle değil, yeteneğimle evlendi. Benim için çok hırslıydı, ikimiz için de. Hâlâ onu yaşı yüzünden boşadığımı sanıyor ama ben onu boşadım çünkü onun tek önemseddiği benim kariyerimdi. Size en sevdiğim rengi söyleyebileceğini sanmıyorum..."

"Sarı," dedi Walt.

Başını çevirdi ve ona baktı. "Sarı," dedi.

"Bu kolay oldu," dedi. "Her yerde var ve çok giyiyorsun. Kırmızı da önemli."

"Doğru," dedi şok olmuş bir halde. Kendini salladı.

"Tamam, iki numara vurdu, üç numara aldattı, dört numaranın bahsetmediği bir çocuğu vardı, beş numara-"

"Pekala, bekle," dedi Walt. "Bu gerçekten uzun bir süre devam edecek mi?"

Ona sırtıttı. "İnternetten bakmadın mı?"

"Ben yapmadım," dedi, neredeyse hakarete uğramış gibi.

"Beşte duruyoruz. Madde bağımlılığı sorunu vardı.

Açıkçası bunu önceden bilmiyordum. Yardım etmeye çalıştım ama engel oldum, kendi başına kalması gerekiyordu.

İşte o zaman gerçekten bunu yapmayı bırakmam gerektiğine karar verdim. Evlenmeyi. Ama lütfen anlayın, hepsi benim hatam değil-

Hollywood'un uzun ve sağlam ilişkiler konusunda pek bir ünü yok. Elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Hiç şüphem yok," dedi.

"Hiç şüphemiz olmadığı için mi böyle söylüyorsunuz? Yoksa beş sefil kocayla birlikte olmak zorunda kalan zavallı bir kadına karşı alaycı bir tavır mı takınıyorsun?"

Kıkırdadı. Sonra bir kolunu onun beline doladı ve yanağından öptü. İlk defa bu kadar Cesur. Onunla birlikte ata biniyor, ranzanın önündeki çim sandalyelerde otururken şarap içmek için evine geliyor, hatta neredeyse her gün onunla telefonda konuşuyordu ama fiziksel bir şey yapmamıştı. "Ordu aileler için de zordu. Ben şanslıydım."

"Hmm," dedi. "Belki de sen bu işte benden daha iyisindir."

"Sanırım bu da mümkün," dedi. Sonra da ona gülümsedi.

Yangınla mücadele eden adamlar kurudu ve yoruldu. Geniş ve derin bir hat boyunca ormanın içine doğru ilerlemişlerdi. Jack küreğine yaslanırken Mike Valenzuela elinde zincirli testereyle yanından geçti ve kesilen ağaçların dallarını kesmek için sıraya girdi. Bir şeyler içmek için durakladı ve birkaç derin nefes aldıktan sonra toprak çevirme işine eğildi, ormana karşı küçük bir set oluşturan ve giderek büyüyen bir yığının üzerine toprak attı. Mike adamların arasında ilerleyerek gözden kayboldu. Jack alnını sildi ve küreği tekrar yere koydu.

Sonra belli belirsiz bir şey oldu. Jack'in ensesinde hissettiğı hafif esinti yerini yüzüne çarpan sıcak bir rüzgara bıraktı. Kaşlarını çatarak çizgiden yukarı doğru yürümeye başladı ve virajı dönerek Valenzuela o ani sıcaklığın kaynağını aramaya gitmişti. Tomruk yolu ağaçların derinliklerine doğru ilerledikçe

Gönüllülerin sayısı azaldı ve yangına yaklaşanlar profesyoneller oldu.

Adamlar arasında bir mırıltı yükseldi ve kıvılcımlar havayı doldurdu. Solundaki tepenin etrafında dolanan adam sırası ona doğru ilerlemeye başladı, sonra yanından geçti. Jack Mike'ı hiçbir yerde göremedi, bu yüzden biraz daha yürüdü. O

Arkada kimsenin olmadığını hemen gördü. Arkasında, bulunduğu yerden, "Çekilin, çekilin, çekilin!" sesini duydu.

Arkasından gelen itfaiyeciler de yolda koşuyordu. Bir kükreme duydu, kıvılcımlar havayı dolduruyordu. Peşinde oldukları yangın sert ve hızlı bir şekilde onlara doğru geliyordu. Önünde yoğun bir duman, arkasında geldikleri ağaç kesme yolu ve solunda derin bir uçurum vardı. Yola doğru ilerlemek için dönmüştü ki bir patlama oldu; tutuşmuş bir ağaç ormanın yaklaşık on metre içine doğru patladı ve bir kıvılcım yağmuru gönderdi ve enkaz büyük bir parıltıyla yola yayıldı. İki yüz metrelik bir sekoya ağacı durduğu yerden beş adım ötede yanıyordu. Vadiye doğru bir dalış yaptı ve yanan bir ağaç devrilirken ve alevler başının üzerinden geçerken çılgınca vadiye doğru sürünmeye başladı.

Hareket emri üzerine itfaiyeciler ve gönüllüler hızla tepeden aşağıya, kamyonların onları tahliye etmek için beklediği yola doğru sürülüyordu. Paul boynunu bükmüş Jack'i arıyordu. Onun ağaçların arasına girdiğini görmüştü ama henüz dönmemişti. Sonra kıvılcımlar uçuşmaya başladı ve bir kükreme sesi duyuldu. Mike Valenzuela birkaç adamının yanında kamyonu atladi. "Jack nerede?" Paul ona sordu.

"Onu görmedim." Etrafına bakındı. "Diğer kamyonlardan biri mi?"

Paul kamyondan atladi ve yola geri dönmeye başladı, ancak ekip şefi tarafından yakalandı ve itildi

Kamyona doğru.

"Bizim çocuklardan biri içeride," dedi.

"İçeride kimse yok," dedi şef. "Herkes dışarı çıkarıldı."

"Onu o yöne giderken gördüm!"

"Orada kimse yok, dostum." "Onu gördüm!"

"Eğer orada biri varsa, onu yakalarlar," dedi, yanan ormandan hızla çıkan uzun bir itfaiyeci hattını işaret ediyordu. Tam arkalarında bir patlama oldu ve başlarının üzerinden enkaz ve kıvılcımlar uçuştı. Paul kendini kamyonun içine itilmiş ve bir yığın halinde yere düşerken buldu, bu sırada kaptanları bağırıyordu, "Gidelim! Kimildayın!" Ve

kamyon sarsılarak hareket etti.

Paul kamyonun kasasında oturdu ve tüm olanları izledi. Bu sarı giysili, kasketli adamlar bir sonraki kamyonu, sonra bir üçüncüsüne doluştular ve her biri doldukça tomruk yolundan asfalta doğru hızla ilerlediler. Paul, o da diğer kamyonlardan birinde olmalı, diye düşündü. Öyle olmalıydı.

İki uçak alçaktan uçarak yangının üzerine parlak kırmızı bir toz olan geciktirici madde döktü. Uçaklar ormanın üzerinde gözden kaybolurken alevler onlara doğru sıçradı.

Güvenli bölgeye vardıklarında, denizciler Jack'i arıyordu, her kamyonu bakıyordu ama hiçbir yerde yoktu. Paul yüzbaşıya gördüklerini anlattı, Jack hâlâ orada olabilirdi.

"Dostum, eğer o son ekiple birlikte çıkmasaydı, belki de hiç çıkamayacaktı."

Paniğe kapılan Paul, Joe'ya, "Onu bulmalıyız, dostum," dedi. "Nereye bakacağız, ha? Bu taraftan geliyor."

"Buralarda bir yerde olmalı." Paul kaptı İtfaiyecinin kolunu. "Başka bir çıkış yolu var mıydı?"

Sadece başını salladı. "Üzgünüm dostum."

"Başka bir çıkış yolu olmalı. Bunu yapmaz - çok sıcaksa oraya girmez. Bunun için fazla zeki!"

"Dostum, rüzgâr yön değiştirdi ve birkaç dakika içinde dönümleri yiyip bitirdi. Bekleyip ortaya çıkıp çıkmayacağını göreceğiz. Kaybolan tek kişi o değil. Arama Kurtarma bu işin peşinde."

"Ah, lanet olsun," dedi Paul. Gözleri yaşardı. "Böyle bir şey olamaz." Joe'ya baktı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra mı? Böyle bir şey olmaz, değil mi?"

"Hayır. Yapamam."

İtfaiyeciler ve gönüllüler hattın aşağısında yeni bir yere taşındı, ancak yangın artık başka bir yöne, Virgin River'dan uzağa doğru ilerlediği için kuzeybatıdaki diğer ekipler görevi devralıyordu. Birkaç saat sonra, güneş batarken, şef kampını Virgin River'dan çekmeye, ana kampın yerini değiştirmeye ve Virgin River gönüllülerini evlerine göndermeye hazırıldı.

"Gidemeyiz," dedi Vaiz. "Nerede olduğunu bulana kadar olmaz."

"Diğer taraftan kimse çıkmadı, Preach. O da burada değil. Belki de-"

"Hayır," dedi Vaiz. "Hayır. Dışarı çıktı ama onu bulamıyoruz. Aramaya devam edeceğiz. Onu en son gördüğümüz yere geri döneceğiz, güvenli bir şekilde yaklaşabildiğimiz kadar yaklaşacağız, bir çevre oluşturacağız, bir iz arayacağız. Aramaya devam edeceğiz. Anlaşıldı mı?"

Bir an için sessizlik oldu, ta ki biri "Temizle, vaaz ver. Biz de öyle yapacağız."

Saat beşe doğru itfaiyeciler Virgin River'dan çıkmaya başlamıştı ama adamlar geri dönmemişti. Dumanın keskin kokusu dağılıyor, nihayet diğer yöne doğru ilerliyordu. Saat altıda kasaba ürkütücü bir sessizliğe büründü ve saat yedide kıyıda bulutlar gelmeye başladı.

Paige, Brie ve Nikki çocukları şehre geri getirdi ve Mel sonunda Emma'yı emzirebildi ve David'i bir süre kucaklayabildi. Onları Paige'in odasındaki oyun parklarına ve derme çatma yataklara yerleştirdi. Walt ve Muriel mutfak ve barda çalışmaya devam etti, gözünü

yerel haber güncellemeleri için TV, adamların yakında a olarak dönecekti. Saat on olduğunda, adamlarından h    haber alamayan Mel, yağmurun ilk birkaç damlasının barın dışındaki tozlu sokak. Avucunu yukarı kaldırarak verandaya doğru eğildi ve avuç ii ıslanırken g   msedi. zerinde kaldı Verandaya çıkıp izledim, yağmur kokusu bir duanın cevabı gibiydi.

Jack'in verandasındaki Adirondack sandalyelerden birine oturdu ve Jack'le evlenmeden önceki ilk günlerini hatırladı, bebekler gelmeden önce. Yalnız olduğu ve hayatında bir daha asla aşk olmayacağından emin olduğu zamanlar. Jack, o kadar iri ve g    yd   ki, onu g     kollarına alıp yutabilirdi ama sabırlı ve nazik davranmıştı. Zamanın geldiğini, hissetmeye hazır olduğunu söylemesini beklemışti. Acıtmayan bir şey. Ve sonra onun üzerindeki elleri, dudakları, ondan şimdiye kadar hissettiği en şaşırtıcı yanıtı almıştı. Öyle emin, öyle güvenilir, öyle sürekli bir aşk. Jack hiçbir şeyi yarım yapmazdı. Mel'e kadar kaygısız bir bekâr, birçok kadının sevgilisiydi. Ve sonra sadece ona ait olmuştu. Kararlı bir ortak.

Benim karım olduğun sürece hiçbir şeyden korkmamalısın. Asla korkmadığından emin olmak benim işim.

şu anda biraz korkuyorum, Jack, diye düşündü.

Gece yarısı kafasını bardan içeri uzattığında Muriel'i bir sandalyeye yığılmış, başını masaya dayamış, Walt'u ise barın arkasında durmuş, yeni televizyonda haberleri izlerken buldu. Hazır. Bekliyordu. "Git bir yere uzan Mel," dedi. "Geri döndüklerinde seni ararım."

"Haberlerde bir şey duydun mu?" diye sordu. "Yangının kontrol altına alındığını söylüyorlar. Ve şimdi Yağmur yağıyor, çok geçmeden bu işin üstesinden gelirler." "O zaman neden dönmediler?" diye sordu.

"Belki h    bir şey için onlara ihtiyaç vardır," dedi. "Belki temizlik ya da başka bir şey için. Git hadi. Uyu."

Jack o çalışırken asla uyumazdı, ona ihtiyaı olursa diye - ki bazen olurdu. Onu salladı

Başını. "Erkeğimi geri alana kadar uyumayacağım," dedi. "O yolda." Kalbi şüphe uyandıracak kadar hızlı atmasına rağmen, adamın kendisine doğru attığı her adımı içinde hissedebiliyordu. Ama emindi. Adam yoldaydı. Belki de dışarıda birini arıyordu...

Bu olağanüstü adamlarla, birbirlerini asla terk etmeyen bu denizcilerle ilk tanıştığı anı hatırladı. Anında onların ortak büyüüne kapılmıştı-

Mizahları, yoldaşıkları, saf yaşam sevinçleri, kadınlarını ve onların getirebileceği hayatı seven bu adamlar. Eğlenceli ve şehvetliydi, cesur ve sadıktılar. Jack, Rick'i onlardan biri olması için gururla göndermişti.

Jack, Rick'e elinden gelen her şekilde, kendi belinin meyvesine verdiği kadar büyük bir özveri ve güçle babalık etmişti. Kendi çocuğunu kaybetmenin acısına karşı çocuğa nasıl sarıldığını, kalbinin nasıl kırıldığını hatırlıyordu parçalara ayırdı. Adamının içinde o kadar çok sevgi vardı ki, göğsünün patlamaması şaşırtıcıydı.

Gitmene asla izin vermeyeceğim, Mel. Bana güvenmeni istiyorum, benimle güvende olduğunu biliyorsun.

"Sana güveniyorum," dedi yüksek sesle, duyacak kimse olmamasına rağmen. "Seni seviyorum. Sana güveniyorum. Ve seni tanıyorum, asla pes etmeyeceksin."

Emma'nın doğumundan sonra kan kaybından ölmek üzereyken onun hayatını kurtarmıştı. Yarı baygındı ama onun çaresiz, yalvaran sözlerini duymuştu. Sen benim hayatımsın! Bunu yapma, Mel. Benimle kal. Beni bırakma!

"Beni bırakma," diye fısıldadı. "Sakın buna cüret etme!"

Sanki şimdi benden kurtulabilirmişsin gibi.

Dawn onu hâlâ verandada otururken buldu. Çok uzun bir geceyi kocasını düşünerek geçirmişti. Pek çok yüzü vardı; bir düşman, bir tehdit için vahşi ve tehlikeli bir ifade. Gözlerini ona çevirdiğinde yumuşak ve şefkatli bir ifade. Çocuklarını kucağına aldığı anda tatlı bir gurur. Arkadaşlarıyla birlikteyken neşeli bir parıltı.

Adamın onu ilk kez o derin, anlamlı ve tutkulu öpücüklerle ikna ettiği zamanı hatırlıyordu. Ona karşı koymak zordu, cazibesi o kadar nüfuz ediciydi ki. Ve ne tesadüf ki, aynı arzu ona çocukları vermişti - Jack'e hayır diyemiyordu. Aşkı kör ediciydi, çok cesurdu.

Sonunda bir kamyon kasabaya girdi, bir çiftçinin kamyonu. Arkada adamları oturuyordu, kirli ve bitkin bir halde. Verandada durdu ve adamların teker teker kamyondan inişini izledi. Mike verandanın merdivenlerinden çıktı. Yüzündeki siyah kül, gözyaşlarının nemli izleriyle yarılmıştı.

"Jack nerede?" diye sordu.

"Mel," dedi. "Onu bulamıyoruz, Mel. Bütün gece aradık."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu gergin bir kahkahayla. "Onu kaybettin mi?"

"Bölgeyi boşaltıyorlardı ve o dışarı çıkmadı. Ani bir patlama oldu. Yangın yolu kapladı." Mel'in üst kolunu tuttu. "Mel, kapana kısılmış olabilir. Rüzgârın yön değiştirmesiyle çıkan yangında üç itfaiyeci kayboldu."

"Ama Jack değil," dedi başını sallayarak. Gözleri tamamen açıktı. "Hayır, Jack geliyor."

"Bebeğim, bilmiyorum." Adam onu kollarının arasına aldı ama kadın kollarını iki yanında tuttu. "Ben öyle düşünmüyorum."

Vaiz merdivenlerden çıktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, yorgun ve üzgündü. Yüzü, kıyafetleri gibi isle kaplıydı. Kadının önünde durdu ve başını sanki Utandı. Onu o kadar iyi tanıyordu ki, Jack'i hayal kırıklığına uğrattığını düşünürse kendisiyle yaşayamazdı.

"Sorun yok. O geliyor," dedi. "Çok kızacak ama geliyor."

Teker teker ona yaklaştılar, ona dokundular, sarıldılar, bazılarının gözlerinden yaşlar akıyordu. Çok geçmeden general verandaya çıktı ve erkekleri görünce Muriel ile genç kadınları uyandırmaya gitti. Ama Mel

etkilenmemişti. "Hayır," dedi tekrar tekrar. "Anlamıyorsunuz. Eğer ona bir şey olsaydı, bunu bilirdim. Hissederdim. O geliyor."

Paul, "Biraz sıvı aldıktan ve dinlendikten sonra sahaya geri döneceğiz," dedi. "Ne olduğunu anlayacağız. Ne olursa olsun onu geri getireceğiz." Sonra başını öne eğerek yürüdü. bara girdi. Çok geçmeden Brie'nin ağlama sesi şafağı böldü ve Mel'in omurgasının sertleşmesine neden oldu. Ama yanından geçerken Joe'nun koluna yapıştı ve "Söyle ona. Kardeşi iyi. O da geliyor. Söyle ona."

Joe Mel'i kendine doğru çekti ve ona sarıldı. "Tatlım, bundan emin değilim."

"Anlamıyorsunuz," dedi. Kimse anlamıyordu. Eğer Jack gitmiş olsaydı, bunu hissedecekti - içinde derin, karanlık, boş bir yer olacaktı. Sadece bir saniyeliğine İlk kocası Mark öldürüldüğünde herhangi bir önsezi yaşamadığını hatırlattı. Ne bir uyarı, ne de derin bir his vardı. Ama bu düşünceyi aklından kovdu; Jack'le durum farklıydı. Jack'le her zaman farklı olmuştu. "Yola çıktı."

On dokuz

Jack şafak vakti ıssız bir çiftlik yolunun kenarında oturuyordu. Ayak bileği dağılmış, yüzü yanmıştı. Susuz kalmış, halsiz düşmüştü. Siperleri alev geciktiriciyle kaplıydı, uçuşan kıvılcımlardan küçük delikler açılmıştı ve nasıl olduğunu merak ediyordu

Tekrar yürümeye başlamadan önce uzun süre dinlenmesi gerekiyordu. Topallıyordu da denebilir, ayak bileğini fena halde incitmişti. Bölge tamamen boşaltılmıştı ve Ormancılar ya da Cal Fire bu tarafa gelene kadar herhangi biri bu yolda ilerliyor olacaktı. O zamana kadar ölmediyse bile bayılmış olabilir.

Sonra, her şeye rağmen, hareket halindeki bir aracın tozunu gördü. Kendini ayağa sürükledi ama başı dönüyordu ve sallanıyordu, susuzluğu kuruluk yüzünden daha da kötüleşmişti

Havadaki dumandan. Kendini yolun ortasına yerleştirdi. Yanından geçip gitmektense ezilmeyi tercih edeceğine karar verdi.

İtfaiyeci kıyafeti giyen birini kim geçebilir ki? Sadece şeytanın kendisi.

Sonra şeytanın kendisi, renkli camlı koyu renkli bir pikapla birkaç santim ötesinde durdu. "Orospu çocuğu," diye mırıldandı Jack kendi kendine, ağzı pamuk gibi kurumuştı.

Son birkaç yıldır yolunun sık sık kesiştiği yetiştirici şoför kapısını açtı ve dışarı çıktı. "Tanrım. Kötü bir rüya gibisin," dedi adam Jack'e. "Cehennem gibi görünüyorsun."

"Öyle mi? Sen de benim en sevdiğim insan sayılmazsın," diye karşılık verdi Jack kalın bir sesle.

"Yaran ne kadar kötü?"

"Susadım," dedi Jack. "Sadece susadım. Radyatör tankından sifon çekmeme izin ver, sonra gidebilirsin," dedi. bir fikirdi. Delicesine susamıştı.

Shady Brady'si olmayan ve külden olsa gerek biraz lekelenmiş olan adam derin bir iç çekti ve kamyonetin ön tarafına doğru yürüdü. Yolcu kapısını açtı ve "Bin." dedi.

"Suyun var mı?" Jack sordu.

"Evet! Suyum var! Sadece bin!" Jack topallayarak kamyona doğru yürüdü. "Yaralanmadığını söylemiştin," dedi Shady Brady, topallayan adama bakarak.

"Çoğunlukla sadece susadım," dedi Jack, çok kötü yürüyordu. "Kırdın mı?"

"Hayır. Burkulmanın kırılmadan daha kötü olduğunu duydun mu hiç? Bunu öğreneceğiz..."

Shady Brady kendine rağmen güldü. "Tanrım, tam bir baş belasısın. Gir içeri."

Jack yorgun bir şekilde kendini kamyona çekti, kolay değildi; yüksekti, zayıftı ve ayak bileği gerçekten kötüydü. Vadiye dalarken bileğini incitmişti.

Sürücü direksiyona yerleştğinde arkasından uzatılmış kabine uzandı ve bir şişelenmiş suyu Jack'e uzattı. "Yavaş ol yoksa kamyonetime kusacaksın."

"Bunu nasıl yapacağımı biliyorum," dedi Jack, sonra da endişesini gerçeğe dönüştürecek kadar hızlı bir şekilde su içti. Aslında birkaç kez geçirdi, hıçkırdı ve camını indirdi. Ama sorun değildi; su aşağıda kaldı. Başını arkaya yasladı ve "Oh be. Uzun bir gece."

"Buraya nasıl geldin?"

"Mürettebattan ayrıldım. Rüzgâr yön değiştirdi, bir ağaç patladı, dalıp kaçmak zorunda kaldım. Ama duman yüzünden yıldızlar görünmüyordu, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Bütün gece yürüdüm." Biraz daha su içti. "Burada ne yapıyorsun?"

Adam güldü. "Buradan defolup gidiyorum. Dinle, seni ilçe yolunun kenarında bırakacağım, oradan alırlar. Sana su bırakacağım ama o yoldan geri dönemem. Orada işim bitti."

"Bunu daha önce de duymuştum...."

"Bu sefer gerçek bir anlaşma. Ben gidiyorum. İyi olacaksın. Kimse bir itfaiyecinin yanından geçip gitmez, her ne kadar kaçan bir mahkûm olsan da.

Özellikle de kendini yolun ortasına koyup

-Güzel dokunuş."

Bir süre sessizlik içinde yol aldılar; Jack su ihtiyacını giderdi ve Shady Brady ıssız yolda tehlikeli bir hızla ilerledi. Yaklaşık on beş dakika sonra

ilçe yolunun kesiştiği bir kavşağa gelmişti; Jack'in bileğiyle buraya kadar gelmesi günün büyük bir kısmını alırdı - eğer önce yere yığılmaz ya da ölmezse.

"Bu yol boyunca arabalar olacak, merak etmeyin." O arkasına uzandı ve birkaç şişe su aldı. "Ayak bileğinden uzak dur, yavaş git, suyu paylaşır."

"Ben çöldeydim," dedi Jack sinirli bir şekilde.

"Evet, biliyorum. Sadece bir araç bekle. Gitmem gerek dostum.

Hepsi bu kadar."

Jack gözlerini kıstı. "Neden sadece yüzde yüz iyi ya da yüzde yüz kötü olamıyorsun? Neden her zaman kafamı sürekli karıştırmak için mi?"

Güldü. "Benim uzmanlık alanım kafa karışıklığı. Dinle, o yangın çıkarıldı. Bunu kanıtlayamam ama tek eksiğim gerçekler.

İnsanlar öldü. Bana kalırsa, ölüm kurallara aykırıdır."

"Senin ne olduğunu bilmiyorum, dostum," dedi Jack.

"Seni gördüğüm zamanın yarısında beni gerçekten kızdırıyorsun. Diğer yarısında ise gel. Ve sen bir denizcisin, kolundaki şeytan köpeğini gördüm. Ama dışarıda boktan denizciler var, bu yüzden bunun beni etkilemesine izin vermedim..."

"Sadece dışarı çık," dedi. "Mümkün olduğunca bacadan uzak durun, garanti ederim bir araç gelecektir. Çünkü biz

Birbirimizi tekrar görürsek, seni aldığımdan bahsetmezsen benim için daha iyi olur. Şu anda gerçekten bir duman bulutu içinde gitmek istiyorum. Tabiri caizse."

"Polise söylediklerinizi anlatmalıyım, ayarlanmış olduğunu..."

"Biliyor musunuz? Yangının kaynağını bulduklarında bir ceset olacak. O cesedin benimle hiçbir ilgisi yok. Yapmanız gerekeni yapın - ama benim orada olduğum gibi bu bedava gezinti hakkında çok dedikodu yaparsanız ve bazı yerel yetiştiricilerin beni aramasını sağlarsanız, öleceğim. Ve dediğim gibi, bunun kurallara aykırı olduğunu düşünüyorum."

Jack sırtıttı. Tamam, burada yasadışı yetiştirici olan ama deliler gibi hayat kurtarmaktan kendini alamayan, polisin ne yaptığını duymasına aldırmayan ama bölgedeki diğer yetiştiricilerin bunu öğrenmesini istemeyen bir adam vardı... Bazı yetiştiricilerle derin bir ilişkisi olmalı. Yetiştiricilerden polislerden daha çok korkması için ne tür bir adam olması gerekir? "Bir şey söylememe gerek yok dostum. Yolculuğun tadını çıkar. Biraz yavaşla, tamam mı? Çok tehlikelisin."

"Acelem var."

"Evet. Oraya gitmek ister misin? Bıraktığın için teşekkürler. Beladan uzak durmaya çalış."

Kamyonun kapısı kapandıktan sonra, arkasında bir toz bulutu bırakarak dışarı çıktı.

Çiselemeye devam eden yağmur toprağı buharlaştırıyordu; hava hâlâ çok sıcaktı. Şimdiye kadarki en sıcak yaz, yanan ormanla daha da sıcaklaşmıştı.

Mel verandadan ayrılmadı. Doktor bara geldi, alnına dokundu ve ona birkaç dakika uzanıp uzanamayacağını sordu. "Hayır," dedi. "Jack'i bekliyorum."

"Çocuklar Arama Kurtarma'nın bölgeyi taradığını ve aramak için tekrar yola çıkmaya hazırlandıklarını söylediler. Bir şey bulunur bulunmaz sizi uyandırabiliriz."

"Doktor, sorun değil. Zaten uyuyamazdım."

Muriel eline bir konyak sıkıştırmaya çalıştı ama başını salladı. Her şeyi hissedebildiğinden emin olmak istiyordu, çünkü onu hâlâ hissedebiliyordu. Kollarını ona dolamış da olabilirdi. Sonra Virgin River'daki ilk gecesini, o korkunç kulübeyi, sağanak yağmuru ve Jack'in barından aldığı, iini ısıtan konyağı hatırladı. Onu eğlenceli bulmadığını, berbat bir gün geçirdiğini söyleyip terslemişti. O ise sadece sırtıtmış ve şöyle demişti: "İyi ki Remy'nin mantarını ıkarmışım, o zaman."

Ve sonra, ölen kocasının ardından ağlarken ona sarıldığında. Sonra onu soydu, kuruladı ve konyak verdi. Büyük bir duygusal çöküş yaşamıştı. Eğer batacaksan, büyük bat. Gurur duymalısn.

Onunla gurur duyması en büyük hediyeydi. Ona sık sık verdiği bakımdan gurur duyduğunu, onunla gurur duyduğunu söylerdi. Yardıma ihtiyaç duyulan her yerde yardım etme taahhüdü. Jack gibi bir adam seninle gurur duyuyorsa, bu her şey demektir. Gülümsediğini hissetti.

Bardaki televizyonun sesi açılmıştı. Daha önce hiç bu kadar yüksek ses duymamıştı. Jack'in çocuklarının dinlenmediklerini biliyordu ama kayıp itfaiyecilerle ilgili bir şeyler yakalamayı umarak haberlere yapışmışlardı. Verandada sırayla onunla birlikte oturuyorlardı, onu yalnız bırakmaya korkuyorlardı çünkü aklını kaçırdığını düşünüyorlardı. Sessizce ve metanetle ama kaybediyordu. "Ben iyiyim,"

onlara söyledi. "Gerçekten, ben iyiyim."

İçeride adamlar tekrar yola çıkmaya hazırlanıyor, yakıt olarak sandviç yiyor, su ihtiyaını gidermek için su içiyorlardı. Mel suyu kabul etti, bebeğini emzirmesi için ona getirdi, oğlunu biberonla besledi ama kararlıydı. Verandada kaldı. Bir kez bile Jack'ten haber olup olmadığını sormadı.

Sabah haberlerinde yangında öldüğü teyit edilen üç itfaiyeci olduğu ve isimlerinin açıklanmayacağı bildirildi. Kendi aralarında sessizce konuşan adamlar

Yakında bir haberin gelebileceğini ve gerekli olduğu sürece Virgin River'da kalıp Mel'in yanında olacaklarını konuşmuşlar. Onu dinlendirmesine yardımcı olacaklar ve onlara ihtiyaç duyduğu sürece birileri yanında olacaktı.

Adamlar birkaç saat mola vermiş, yiyecek ve su almış, ailelerini arayarak zarar görmediklerini bildirmiş ve özel araçlarıyla bölgeye dönüp aramaya devam etmek için neredeyse hazır hale gelmişlerdi. Joe ve Paul onun iki yanında oturuyor, ara sıra elini tutuyorlardı. O ise dümdüz önüne bakıyordu.

Bir aracın sesi onu ayağa kaldırdı ve verandada durdu. Yağmur durmuştu, yerler ıslaktı ve eski bir pikap kasabaya girerek barın önündeki sokağın ortasında durdu. Paul ayağa kalkarak, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Joe tökezleyerek bara doğru koştu.

Jack arkadan dışarı fırladı, vücuduna kırmızı alev geciktiriciden kocaman bir leke bulaşmıştı. Tek ayağı üzerinde dengede duruyordu, diğer bacağı bir şekilde sakatlanmıştı. Eşyalarını almak için kamyonete uzandığında, Mel sakin adımlarla verandanın merdivenlerinden ona doğru yürüdü. Eşyalarını yere fırlattı ve kamyonet korna çalarak uzaklaştı. Yüzü kurumdan simsiyah olmuş, gözleri kızarmış ve yaşarmış, dudakları pembeleşmiş ve kuruluktan çatlamıştı. Giydiği kıyafetler uçan közlerin açtığı deliklerle benek benekti.

Mel onun açık kollarına doğru yürüdü.

"Geç kaldın," dedi ona bakarak.

Dudaklarını indirerek usulca alnından öptü. "Özür dilerim. Oyalandım. Lanet kamyon bensiz gitmiş." Ona gülümsedi. "Kot pantolonun içinde nasıl görüldüğün hakkında bir fikrin var mı? Melinda, bana kot pantolon giydiriyorsun."

"Herkes senin öldüğünü sanıyordu ve sen yine kıcımdan bahsediyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Ölmüş olmamı dileyenler. Yirmi dört saattir yürüyorum ve tam bir ruh hali içindeyim."

Saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Korktun mu bebeğim?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Geleceğinizi biliyordum."

"Yaptın mı?"

Göğsüne dokundu. "Kalbin burada atıyor. Eğer dursaydı, bilirdim. Bazen biraz hızlı atıyordu. Yakın mıydı, Jack?"

Kıkırdadı ve kollarını onun etrafında sıktı. "O kadar yakındı ki kığım su topladı."

"Bütün geceyi bana dokunduğun her anı hatırlayarak geçirdim. Her birini."

"Anılarla yetinmek zorunda değilsin. Sana daha uzun yıllar dokunacağım."

"Beni asla terk etmeyeceğini biliyordum."

"Bebeğim, sana geri dönmek için cehennemden bile çıkarım." "Biliyorum, Jack. Kendine zarar verdin."

"Bileğim. Bir çukura düştüm. Eskisi kadar çevik değilim. Üzerinde koşarken gerçekten berbat etmiş olabilirim. Bu beni gerçekten yavaşlattı ve seni karşımda hissetmeye o kadar hazırdım ki."

"Bu ne?" diye sordu gömleğindeki yapışkan kırmızı şeyi silerken.

"Alev geciktirici. Tam üzerime döküldü. Beni yere serdi ama bir çıkış yolu vardı. Sonra bu lanet ayak bileğimin üzerinde koşmak zorunda kaldım. Korkunçtu. Ve sonra kayboldum. Geceleri yıldızları göremediğinizde daha da kötü kaybolabilirsiniz.

ağaçlar ve duman yüzünden. Sanırım itfaiyeciliği bırakacağım."

İs ve külün altında güneş yanığı gibi görünen yüzüne dokundu. Adam irkildi. Sonra eğildi ve kollarını onun poposunun altında kavuşturarak yüzüne doğru kaldırdı. "Öp beni. Tadına bak." Derin ve güçlü bir öpücük için dudaklarını onunkilere doğru indirdi. Arkalarında, verandada toplanan tüm denizcilerden bir tezahürat yükseldi. Ama Jack acele etmedi, kızın dudaklarında şefkatle gezindi,

Onun tatlı aşkına bir kez daha daldığı için minnettardı. Yirmi dört saattir onu öpmek istiyordu ve aceleye getirilmeyecek. Ne onlar tarafından, ne de başka bir şey tarafından. Onu bırakma düşüncesinden nefret ediyordu, bugün ona ilk günkü kadar aşıktı. Daha fazla.

"Tadın is gibi," dedi ona.

"Biliyorum," dedi. "Tadın çok güzel." Sarsıldı kafasını barına, çocuklarına doğru çevirdi. "Bunu yapmalarından nefret ediyorum."

"Sanırım alışmaya başlıyorum." Gülümsedi. Ve onu tekrar öptü.

Jack eve dönmek için ne kadar endişelense de Mike Valenzuela ile birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kendilerini barın arkasındaki karavanda gizlediler. Jack sadece Mike'a kurtarılışının ayrıntılarını anlattı ve Mike şerifi arayıp hikâyeyi ve plaka numarasını tekrarlarken orada kaldı. Mike telefonu kapattığında yavaşça dönüp Jack'e baktı.

"Onlar sizden öndeydi. Birkaç yetiştirici-küçük bir aşk kavgası yaşamışlar. Biri vuruldu, diğeri de delilleri gizlemek için onu ateşe verdi. Onlar kundaklamayla örtbas edilen uyuşturucu bağlantılı bir cinayeti soruşturuyordu. Bir şüpheli kaçmaya çalışırken yakalandı," dedi Mike.

Jack yutkundu. "Bizim adamımız mıydı?"

"Tahmin yürütüyorum ama eğer bizim adamımız olsaydı, sizin için durmazdı. Hatta polisle konuşmanızı engellemek için kafanıza bir kurşun sıkabilirdi. O yangın hakkında kesinlikle bir şey söylemezdi. Jack, o adam düşündüğümüz gibi biri değil."

"Biz ne düşünüyoruz?" Jack sordu.

"Sıradan bir yetiştirici olduğunu. Hatta kolluk kuvveti bile olabilir ve eğer öyleyse, onu içeri alırlar, yerini değiştirirler ve asla bilemeyiz."

Jack ayağa kalktı. "Pekala. Sanırım hepsi bu kadar. Sürüş şekline bakılırsa, muhtemelen ilçe dışına çıkmadan önce kendini bir ağaca dolamıştır. Ben eve gidiyorum."

"İyi uykular."

"Uzun bir uyku. Ve Valenzuela. Teşekkürler. Beni aradığın için."

"Bu sadece bizim yaptığımız şey. Yaptığınız şey. Mel'e eve çıtır bir yaratık getirmek zorunda kalmadığımız için mutluyum."

"Evet. Ben de."

Jack, Vaiz, Mike ve Paul evlerine, eşlerine, duşlarına ve ardından uzun, temiz bir uyku için yataklarına gittiler. Diğerlerinin önünde yirmi dört saattir uyumadıktan sonra bunu düşünemeyecekleri kadar uzun bir yol vardı. Phillips ve Stephens Reno'ya doğru yola çıktılar ve bardan aldıkları büyük bir termos sert kahve ve yolda kalmak için iki çift gözle dağ geçidini aştılar. Zeke ve Corny uzun yolculuklarına çıkmadan önce geceyi Jack'in misafirhanesinde geçirdiler. Joe Nikki'yi kulübeye geri götürdü.

Böylece Muriel ve Walt'un elinde hiçbir talimat ve bir bar kalmıştı.

"Burada işimiz bitti diyebilirim," dedi Walt. "Burayı tam olarak temizlemedik ama yemekler kaldırıldı ve bulaşıklar yıkandı. Biz üzerimize düşeni yaptık."

"Ben üzerime düşeni yaptım," dedi Muriel. "Şimdiye kadar Buff kulübesinde patlamıştır ve Luce bir melek olmasına rağmen

birkaç kaza geçirdi ve can sıkıntısından evimi yedi. O bir Lab. Bu şeyler doğuştan geliyor."

"Vaiz anahtarları bıraktı. Ne dersin, kapıyı kilitleyip pes edelim mi?"

"Hadi," dedi. "Harap oldum."

"Eminim yorgunsundur."

"Harap olmuş," diye tekrarladı. "Bu yorgunluktan da öte bir şey."

Walt bir elini kızın sırtına koydu ve ona dışarı kadar

eşlik ederek kapıyı arkalarından kilitledi. Kapının önünde durdu.

bir süre sundurma yapıp gökyüzüne baktı. "Kasabaya gelip yardım ettiğin için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Burası benim de şehrim Walt. Şimdi. Ve buna değdi. Bunlar artık benim de adamlarım. Sadece senin değil."

Güldü. "Doğru. Onları beslersen, senin olurlar." Çenesini indirdi. "Biliyor musun, yıllar boyunca bazı gerçek sıcak noktalarda bulundum. Buraya huzur ve sessizlik için geldim ama bugün ikisi de yoktu."

"Ben bu dağlarda büyüdüm," diye bilgi verdi ona. "Bazen riskli olabiliyor. Her zaman kolay bir hayat değil. Güzel ama bazı sorunları var. Sonunda, genellikle buna değer. Ama Walt, bunun basit olduğu fikrine kapılmamalısın. Öyle değil. Zorlu olabilir."

"Güzelliğin her zaman kolay olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu ona. Kadın sırtıttı. "Mesajın tam olarak bu olduğundan emin değilim, ama sanırım öyle."

"Bunu unutmayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Bak bakalım," dedi. "Bir süredir uzaktaydım. Neredeyse unutuyordum," diye ekledi. "Bu zor olabilir ülke. Yangın en kötüsü sanırım. Bir sürü ormanın ortasında yaşıyoruz."

"Bir an için buna değip değmeyeceğini merak ettiniz mi?"

"Hmm?"

"Jack geri döndüğünde, üstü başı yara bere içindeydi ve sanki dükkandan geç kalmış gibi küçük karısını kucağına almıştı.

Bu konuda sevdiğim şey, bu insanların bu tür şeylerle sanki paketin bir parçasıymış gibi yüzleşmeleri. Erkek gibi davranıyorlar, kadınlar bile. Herkes işe dalıyor, hallediyor. Bu bana şunu hatırlatıyor: Eğer bir gruba ait olacaksam, böyle insanlara ait olmak isterim. Sert ve dirençliler. Erken pes etmiyorlar. Birbirlerine güvenebiliyorlar. Dayanıyorlar. Orduyu bu yüzden sevdim."

"Walt," dedi elini onun göğsüne koyarak. "Biz sadece dağ insanıyız. Ne gelirse kabul ederiz. Gerçek şu ki

kolay gelmiyor mu? Vazgeçmemekten başka bir şey yapmıyoruz. Savaşıyoruz. Burada uğruna savaşılacak çok şey var."

Film yıldızı sevgilisinin gözlerinin içine baktı. Gülümsedi. "Bu gece uyuyacağım. Yarın akşam da sana yiyecek bir şeyler getireyim ve güzel bir akşam yemeği hazırlayayım."

Ona gülümsedi. "Sadece gelersen yemek olarak kereviz çubukları ve humus alacağından mı korkuyorsun?"

"Sadece baş başa güzel bir akşam yemeğini hak ettiğimizi düşünüyorum. Ve geç saate kadar kalabilirim." Sonra sırtıttı.

"Sana izin verebilirim. Şarabı ben yaparım. Kızınıza nerede olacağınızı söyler misiniz?"

"Bilmiyorum. Bizim hakkımızda hiçbir şey söylememekten çok büyük keyif alıyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Bizim hakkımızda söylenecek ne var?"

Eğildi ve onun alnından öptü. "Bu soruyu yarın akşam yemekten sonra tekrar soralım."

"Neden, Walt," diye gülümseyerek alay etti.

Kadının poposunu okşadı. "Dinlen," dedi. "Çünkü şimdi düşünüyorum da, geç saate kadar kalacağımdan eminim."

ISBN: 978-1-4268-5392-0

SECOND CHANCE PASS

Telif hakkı © 2009 Robyn Carr'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılmak dışında, bu çalışmanın tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde, kserografi de dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla çoğaltılması veya kullanılması, Yayıncı MIRA Books, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un yazılı izni olmaksızın fotokopi ve kayıt ya da herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MIRA ve Star Colophon lisans altında kullanılan ve Avustralya, Yeni Zelanda'da tescilli ticari markalardır, Filipinler, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi ve diğer ülkelerde.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen Customer_eCare@Harlequin.ca adresinden bizimle iletişime geçin.

www.MIRABooks.com

*(yeni baskı Haziran 2010'da)

